

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Born Into MADNESS

← BOOK SEVEN →

A DARK MAFIA ROMANCE

SONJA GREY

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Deliliğin İçinde Doğmak
Karanlık Bir Mafya Romantizmi

Şeytanlar Yüksелеcek: Melnikov Mirası
Kitap 7

Sonja Grey

İçindekiler

[Haber Bülteni Kaydı](#)

[Sonja Grey'in Diğer](#)

[Eserleri Okuyucu](#)

[Notu Yazarın Notu](#)

[Tanıtım](#)

[Önsöz](#)

1. [Sasha](#)

2. [Cynthia](#)

3. [Sasha](#)

4. [Cynthia](#)

5. [Sasha](#)

6. [Cynthia](#)

7. [Sasha](#)

8. [Cynthia](#)

9. [Sasha](#)

10. [Cynthia](#)

11. [Sasha](#)

12. [Cynthia](#)

13. [Sasha](#)

14. [Cynthia](#)

15. [Sasha](#)

16. [Cynthia](#)

17. [Sasha](#)

18. [Cynthia](#)

19. [Sasha](#)

[Epilog](#)

[Teşekkürler!](#)

[Yazar Hakkında](#)

Telif hakkı © 2025 Sonja Grey

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, kitap incelemesindeki kısa alıntılar hariç olmak üzere, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri dahil olmak üzere, herhangi bir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz.

Kapak Tasarımı: Cormar Covers

Kapak Fotoğrafı: © Wander Aguiar Photography

Kapak Modeli: Rory

İçindekiler

[Haber Bülteni Kaydı](#)

[Sonja Grey'in Diğer](#)

[Kitapları Okuyucu](#)

[Notu Yazarın Notu](#)

[Tanıtım](#)

[Önsöz](#)

1. [Sasha](#)

2. [Cynthia](#)

3. [Sasha](#)

4. [Cynthia](#)

5. [Sasha](#)

6. [Cynthia](#)

7. [Sasha](#)

8. [Cynthia](#)

9. [Sasha](#)

10. [Cynthia](#)

11. [Sasha](#)

12. [Cynthia](#)

13. [Sasha](#)

14. [Cynthia](#)

15. [Sasha](#)

16. [Cynthia](#)

17. [Sasha](#)

18. [Cynthia](#)

19. [Sasha](#)

[Epilog](#)

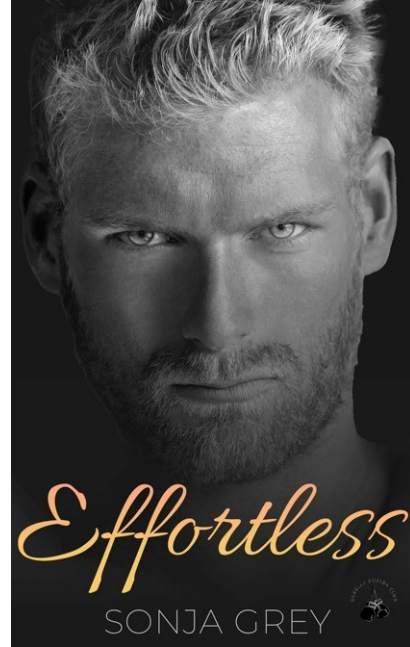
[Teşekkürler!](#)

[Yazar Hakkında](#)

Haber Bülteni Kaydı

E-posta listeme katılmak ve her kitap için ücretsiz bir novella ve bonus epiloglar almak istiyorsanız, lütfen [buradan](#) kaydolun! veya şu adrese gidin: subscribepage.io/IKtqfy

Bu hikayeyi ÜCRETSİZ almak için kaydolun!

Sonja Grey'in diğ er eserleri

Tüm seriler birbiriyle bağlantılıdır ve aksi belirtilmedikçe tek başına okunabilir, ancak sırayla okursanız daha keyifli olur.

Hepsi KU'da!

[Rus Boks Kulübü Rus](#)

[Takıntım Rus Cazibem](#)

[Rus Kurtuluşum](#)

[Tek Başına Okunabilenler](#)

[Huysuz Bratva Hitman Lezzetli](#)

[Av](#) .

[Fedorov Bratva](#)

[Bratva Patronu Tarafından](#)

[Yakalanan Vahşi Kurtarıcı](#)

[Kibirli Bratva Pi i](#)

Medvedev Bratva

Moskova'dan Gelen

Şeytan Bratva

Şeytanı

Pis Şeytan

Melnikov Bratva

(Sırayla okunmalıdır) Kanla

Kaplı

Zehirle Kaplı Öfkeyle

Kaplı Nefretle Kaplı

Ateşle Kaplı

Şeytanlar Yüksелеcek: Melnikov Mirası

Günah İçinde Doğmak

Kana Doğmak

Kaosa Doğmak

Günaha Doğmak

Karanlığa Doğmak

Kargaşaya Doğmak

Okuyucu Notu

Merhaba, okuyucular!

Sonunda Sasha'nın kitabına geldik!

Sasha, şimdiye kadar yazdığım hiçbir MMC'ye benzemiyor ve vay canına, bu kitapta beni tam bir yolculuğa çıkardı. Onu yazarken beni her zaman şaşırtıyor ve bu özelliğini çok seviyorum.

Şiddet içereceğini biliyordum. Kanlı olacağını biliyordum. Ama bu kadar yoğun bir takıntıya kapılacağını beklemiyordum.

Bunu bilmeliydim.

Sasha kararsız bir adam değildir. İsteddiği bir şey gördüğünde, onu elde etmek için peşinden gider ve elde edene kadar durmaz.

Cyn bunu çok çabuk öğrenir.

Onların aşk hikâyesi, Sasha kadar eşsiz ve vahşidir: acımasız, güzel ve daha önce yazdıklarımın çok farklıdır.

Bu kitap, yanan, kanayan ve asla vazgeçmeyen aşkı arzulayanlar için.

Sasha'nın çılgınlığına hoş geldiniz.

Sevgilerimle

e, Sonja

P.S. Sırada Niki'nin kitabı var!

Melnikov ailesini yeni mi tanıyorsunuz?

Orijinal seri şu anda Amazon'da mevcut — Kindle Unlimited'ta ücretsiz olarak okuyabilir veya dinlemek isterseniz Audible'da da bulabilirsiniz.

Yazarın Notu

Bu kitap, karanlık bir mafya romantizminden bekleyebileceğiniz tüm unsurları içeriyor.

Bu, karanlık bir hikaye değil... hatta ona yakın bile değil. Karanlık, sayfalar dolusu içerik bekleyin. Bu kitap hassas okuyucular için tavsiye edilmez.

Aşk ve delilik arasındaki çizgide yürüyen kitap, şiddet, açık cinsel içerik ve rahatınızı zorlayabilecek anları harmanlıyor.

Sadece karanlık romantizmden hoşlanıyorsanız ve biraz kanlı sahnelerden rahatsız olmazsanız sayfayı çevirin.

Tüm bunlara rağmen, yazdığım erkekler son derece sadık ve koruyucudur. Sevdikleri kadınlara zarar vermeyi cüret eden herkesi (gerçekten, herkesi!) ldrrleri

ama kadınlara karşı çok yumuşak kalplidirler. Hızlı ve şiddetli bir şekilde aşık olurlar ve kitaplarımda asla aldatma olmaz!

Tanıtım

Güvenli kelime?

Bir kelimenin seni benden koruyabileceğini düşünmen çok tatlı.

CYN

Onunla, üç adamın bana zarar vermeye çalıştığı gece tanıştım.
Sasha Melnikov kafatası maskesi takmış bir şekilde ortaya çıktı... güzel,
acımasız, merhametsiz.

Bir daha asla zarar veremeyeceklerinden
emin oldu. Sonra bana baktı.

Ve içgüdülerim kaçmamı haykırıyordu.

Ama beni öldürmek yerine, beni evine götürdü.

Güvende olduğumu söyledi.

Yalan söyledi.

Çünkü güvenlik, seni tüketilecek bir şey gibi izlemez.

Seni yok edebilecek şeyi arzulamanı sağlamaz. O, bağlılıkla sarılmış
bir tehlike, insanlaşmış şiddet ve ben ondan uzak duramıyorum.

SASHA

Cyn bir seçeneği olduğunu düşünüyor.

Yanılıyor.

O asla benden kurtulamayacak.

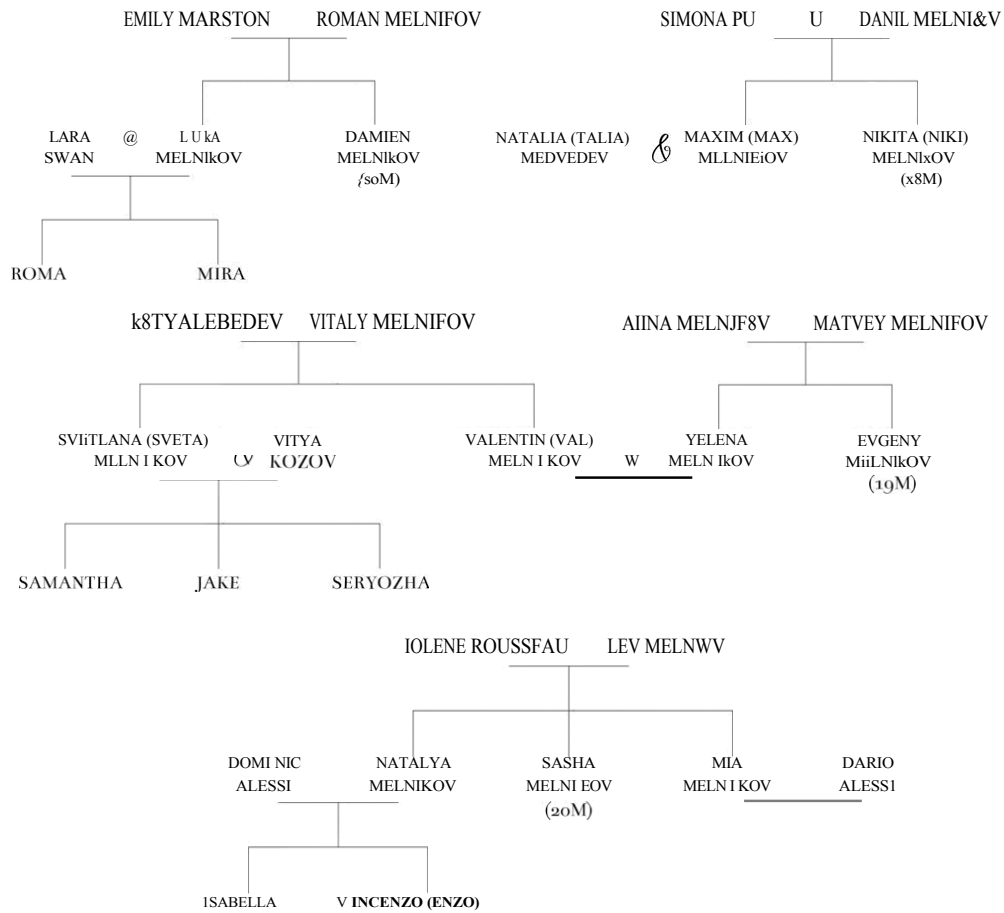
Onu gördüğüm andan itibaren, adını derime kazımak, kokusunu
ciğerlerime çekmek, kanını damarlarıma akıtmak istedim.

O, kaosu susturan tek şey. Hâlâ insan olan tek parçam.

Ve eğer dünya onu benden almaya çalışırsa...

Onlara bıçağı ne kadar yavaş kullanabileceğimi göstereceğim.

Melnikov Family

Önsöz

Sasha
10 Yaşında

Bıçağın sapını elimle kavradığımda, içimde bir şey yerine oturuyor. Bu, ablamın saatlerce uğraştığı yapbozlar gibi. İki benzersiz parça birbirini buluyor ve birbirine kenetleniyor. Sapını sıkıca kavrayıp kılıfından çıkardığımda böyle hissediyorum. Bıçak siyah, bıçak ağzı ön kolum kadar uzun ve denememe gerek kalmadan ölümcül derecede keskin olduğunu biliyorum. Babam silahlarına çok dikkat eder, onları her zaman en iyi durumda, kullanıma hazır ve güvenli bir şekilde kilitli tutar.

Burada olduğumu bilse çok kızardı. Bu oda ve dolap her zaman kilitlidir, ama yedek anahtarın nerede olduğunu biliyorum ve istediğimi elde etmek için gizlice dolaşmaktan çekinmem. Ve şu anda, bu bıçağı elimde tutmak istiyorum.

Onun tüm silahlarını ezberledim, bu yüzden küçük bıçaklardan birinin eksik olduğunu biliyorum. Silahlar konusunda emin değilim çünkü onlar, kırmaya çalışmadığım güvenlik kodlu ayrı kutularda saklanıyor. İlgilendiğim silahlar değil.

Bu gece amcalarımla dışarı çıktı. Ailemdeki herkes normal işleri varmış gibi davranmaya çalışıyor, ama ben öyle olmadığını biliyorum. Okuldaki diğer çocuklar babaları hakkında konuşuyorlar, doktorlar ve avukatlar, şımarık ve kibirli çocuklarını benim gitmek zorunda olduğum özel okula gönderecek kadar para kazanıyorlar, ama hiçbiri babamın yaptığı işe benzemiyor.

Babam sabahları erken saatlerde işe gitmez ve her gün belirli bir saatte eve gelmez.

ve işinden ne yaptığını asla anlatmaz. Hiç sormadım ama sanırım onların babalarının da silahlarla dolu bir odası yoktur. Kuzenlerime bu konuyu sordum ama onlar da benim kadar bilgileri olmadığını söylediler.

Parmaklarım hala bıçağı sıkıca kavrarken, geri adım atıp havayı keser gibi bir hareket yapıyorum ve sonra sanki birini bıçaklıyormuş gibi bıçağı öne doğru saplıyorum. Hareketlerimin yumuşak ve güçlü olmasını istiyorum, ama daha çok beceriksizce geliyor ve içimde uyanan öfke, hayalimdeki yüzsüz bedene birkaç bıçak darbesi daha vurmamı sağlıyor. Babam iyi bir dövüşçüdür ve bana kendimi nasıl koruyacağımı öğretmiştir, ama daha fazlasını bilmek istiyorum.

Bir gün bıçak kullanmayı öğreneceğim. Bir gün babam gibi dövüşmeyi öğreneceğim, böylece saatlerce ortadan kaybolduğu yere gittiğinde ona eşlik edebileceğim.

Kapının kapanma sesi beni olduğum yerde donduracak kadar korkuttu. Sahte kavgamı bırakıp, daha iyi duyabilmek için başımı eğdim ve babamın derin sesini duyduğumda, hemen öne atıldım ve bıçağı yerine koydum. Parmaklarım, çekmeceyi kapatıp yedek anahtarı almadan önce, bıçağın sapını son bir kez okşamak için yeterli zamana sahip. Birkaç saniye içinde kapıdan çıkıyorum, arkamdan kilitliyorum ve koridorda koşmaya başlıyorum.

"İyi misin?"

Annemin endişeli sesini duyuyorum ve köşeden başımı uzatıyorum. Babam bana sırtını dönmüş. Eğilmiş, annemin yüzünü avuçlayarak, "İyiyim, *malinkaya*. Bu benim kanım değil," diyor.

Kan mı?

O tek kelimeyle tüm duyularım canlanıyor, sanki bedenim kendi iradesine sahipmiş gibi. Anlamıyorum, ama aynı zamanda ilgimi de durduramıyorum, o tek kelimeyle kalbimin atışının hızlanması ve zihnime gelen tüm görüntüler.

Babam annemi öper ve sonra, "Silahlarımı kaldırıp duş almaya geleceğim" der.

"Tamam, seni bekliyorum."

Annem gülümser ve uzaklaşır, babam dönüp beni görmeden hemen önce, koridordan koşarak geri dönerim ve banyoda saklanırım.

Son. Yerdeki ağır botlarının sesini dinleyerek, kapıyı açıp içeri girene kadar hareketlerini takip ediyorum. Dayanamayarak banyodan çıkıp açık kapıya doğru sürünerek yaklaşıyorum. Sırtının altından bir silah çıkarmasını ve ardından ayak bileği kılıfından bir tane daha çekmesini izliyorum. Silahları güvenli kılıflarına geri koyduğundan emin oluyor ve en son bıçağı da yerine koyuyor. Yan dönünce, annemin çok endişelendiği kanı görüyorum. Koyu renkli gömleği olmasına rağmen, önünün kanla ıslandığını anlayabiliyorum. Dolabı kapattığında ellerinde kurumuş kan olduğunu ve boynuna ve yüzüne kan sıçradığını da görüyorum.

Nefesimi tutmam gerekiyor, çünkü kafasını yana çevirip, saklanmayı düşünmeden onu gözetlediğimi fark ediyor. Babam iri bir adamdır. Dövmeleri, kasları, dudağı ve kaşındaki piercingleri nedeniyle çoğu insan onun yanına geldiğinde kenara çekilir, ama bana hiç korkutucu gelmez. Şu anda bile, bu odada bulunarak bir kuralı çiğnediğimi bilsem de endişelenmiyorum. Bana asla zarar vermeyeceğini biliyorum. Açık mavi gözleri benimkilerle aynı ve onu kaplayan kırmızıyı izlediğimi gördüğünde gözlerinde endişeden başka bir şey yok.

"Sorun yok," diyor ve dolabın önüne geçerek onu görüşümden engelliyor. Sadece ikimiz varken her zamanki gibi Rusça konuşuyor. "Korkma, Sasha. Ben iyiyim."

Ama korkmuyorum. Ona doğru adım atıyorum, ona yaklaşmak istiyorum ve yaklaşmam gerekiyor. Karşımda durduğunda, uzanıp kanla ıslanmış gömleğine parmaklarımı sürüyorum. Çoğu kurumuş, ama hala ıslak olan kısımlar var, parmaklarımı geri çektiğimde kanla kaplanıyorlar. Büyülenmiş bir şekilde, elimi yüzüme götürüp başparmağımı parmaklarımın üzerinde gezdiriyorum, parmaklarımı birbirine sürterek cildimdeki kayganlığı hissedebiliyorum.

"Sasha," diyor babam ve sesindeki endişe beni ona bakmaya zorluyor. Benden çok daha uzun olduğu için, yüz yüze gelebilmemiz için çömeliyor. "Ona dokunmamalısın, evlat."

"Neden olmasın?" Parmaklarım birbirine sürtünmeye devam ediyor ve tüm o kırmızı renkler kalbimin hızlanmasına neden oluyor. Daha fazlasını almak için uzanıyorum, ama babam bileğimi tutarak beni durduruyor.

"Sasha, bana bak."

Gözlerimi kandan babama çeviriyorum. Onun endişeli bakışları, hayranlığımı gizlemiş olmayı dilememe neden oluyor. Tepkilerimin normal olmadığını fark ettiğim ilk sefer değil bu. Saklanmayı, ortama uyum sağlamayı öğreniyordum, ama onun kanlar içinde olduğunu görmek dengemi bozdu ve unuttum. Nefes alıp, kendimi sakinleştirmeye zorluyorum ve sonra insanları genellikle rahatlatan o rahat gülümsemeyi takınıyorum.

"Ben iyiyim baba. Sadece yaralandığımı sandım," diyorum, yalanımın ardındaki gerçeği göremeyeceğini umarak.

Babam sessiz kalır, sessizlik beni tedirgin edecek kadar uzar, ama sonra "Yaralanmadım. Bu başka birinin kanı" der.

"Kimin?" Bu soruyu merak ettiğim için soruyorum, ama aynı zamanda şu anda herkesin soracağı bir soru olduğunu da biliyorum. Normal merakın şüpheli bir yanı yok, parmağımı ağzıma sokup kendi kanımın tadına bakma dürtümün aksine. Buna direnmek zorundayım çünkü bunun tuhaf olacağını ve babamı endişelendireceğini biliyorum, ki bu da en son istediğim şey.

Babam cevap vermek istemiyor gibi görünüyor, ama sonra şöyle diyor: "Kötü bir adam. Roman amcanı incitmeye çalıştı, ben de onu dururdum, çünkü sen her zaman aileni korursun, Sasha. Ne olursa olsun."

Başımı sallıyorum. Birçok şey bana mantıklı gelmiyor, ama bu mantıklı geliyor. İki kız kardeşimi düşünüyorum, onları da korumak için savaşacağımı biliyorum.

"Ne olursa olsun," diyorum, başımı onaylayarak sallayarak. "Roman amca iyi mi?"

Babam gülümser, gülümsemesi dudak halkasını gerer. "Evet, iyi."

Elimi uzatıp dövme boynundaki kurumuş kana dokunuyorum. "Peki ya kötü adam?"

Elimi tutar ve daha fazla kana dokunmamı nazikçe engeller. "Onun için endişelenmene gerek yok. Hadi Sasha, seni temizleyip yatağına geri götürelim."

Beni burada oturup kanlı halini incelememe izin vermeyeceğini bildiğimden, onu mutlu edecek şeyi yapıp başımı sallayarak onayladım. Gülümsedi ve saçlarımı karıştırdıktan sonra ayağa kalktı. Üzerimde duran bir dev gibiydi ve ilk kez

İlk kez değil, onun kadar büyük olabilecek miyim diye merak ediyorum. Onun yanında kendimi kırılğan ve cılız hissediyorum.

"Hiç benim kadar küçük oldun mu?" diye soruyorum ona.

Gülüyor ve beni odadan çıkarıyor, arkamızdan kapıyı kilitleyip anahtarı cebine koyuyor. Şu anda cebimde yedek anahtarı olduğunu bilse çok sinirlenirdi.

"Senden daha küçüktüm," diyor ve ben ona içten bir gülümsemeyle karşılık veriyorum, onun benden daha küçük olduğuna inanamıyorum.

"Olmaz," diyorum ona.

"Doğru. Ben büyürken çok paramız yoktu, bu yüzden amcaların ve ben hep aç kalırdık."

"Ama aynı evde büyümediniz," diyorum, onların kan bağıyla değil, seçimle bir aile olduklarını bilerek.

Babam başını sallar ve yine güler. "Evet, ama hepimiz fakirdik. Yemeğimiz vardı, ama asla yeterli değildi." Aşağı bakar ve bana göz kırpar. "Danil amcan bilgisayarını kullanarak bize para çalmasını öğrendiğinde bu durum değişti."

Amcamın pizza alabilmek için bankaları hacklediğini düşününce gülümserim. "Ama benim yaşımdayken küçüktün, değil mi? Sence bir gün senin kadar iri olabilir miyim?"

Odamın yanındaki banyonun önünde durduğumuzda, çömelip bana gülümsedi. "Ben öyleydim, sen daha da büyük olacaksın." Elini uzatıp kolumu tuttu ve sıktı. "Benimle birlikte kum torbasına vurmaya devam edersen, benimkinden daha büyük kasların olacak."

Gülümserim. Elimde değil. Bıçak kullanmayı öğrenmek ve bu konuda iyi olmak istiyorsam, güçlü olmam gerekir. Babam bana asla yalan söylemez, bu yüzden sıkı çalışırsam ondan daha iri olacağımı söylüyorsa, buna inanırım.

"Ellerini yıka ve yat, tamam mı?"

Ben başımı sallayınca, beni kucaklayıp yanağıma öpücük kondurur. "Seni seviyorum, oğlum."

"Ben de seni seviyorum, baba." Bu sözleri söylerken, içtenlikle söylediğimi biliyorum. Ailemiz dışındaki hiç kimseye karşı hiçbir zaman sıcaklık hissetmedim ve bunun normal olup olmadığını sormaya hep korktum. İçimden bir ses bunun normal olmadığını söylüyor, ama hiç kimseye karşı bir şey hissetmememin bir anlamı olmalı.

. Boş değilim, en azından tamamen değil. Başka birine karşı bir şey hissedeceğimden emin değilim, ama en azından onlara karşı bir şeyler hissediyorum.

Bu, benim kırık olmadığının kanıtı.

Bu, kanı veya bıçağı düşündüğümde hissettiğim karanlığın ötesinde içimde bir şeylerin olduğunun kanıtı.

Bazen bunu hatırlamak zor oluyor ve babam uzaklaştığında ve ben banyoya girdiğimde, hemen ellerimi yıkamıyorum. Önce parmaklarımı ağızıma götürüp dilimle uçlarını yalıyorum, çözülmeden önce dilimde bakırın tadını alıyorum. Çok hafif, neredeyse hiç tadı yok ve neden hayal kırıklığına uğradığımı bilmiyorum, ama öyle.

Lavabonun önünde tereddüt ediyorum ve sonunda ellerimi suyun altına sokamıyorum. Başparmağımı parmak uçlarımin üzerinde gezdirip, cildime hala yapışmış olan yapışkan kalıntıları hissedince, bu şekilde uykuya dalma, uyurken bu kötü adamın kanını üzerimde tutma isteği karşı konulmaz hale geliyor. Suyu kapatıp sabaha kadar beklemeyi karar veriyorum. Kahvaltıdan önce yine de temizleyebilirim ve kimse bunu asla bilmeyecek.

Kapıyı açtığımda, koridorun boş olduğundan emin olduktan sonra dışarı çıkıp odama koşuyorum. Küçük kız kardeşimin odası benimkinin hemen yanında ve son anda önüme atlayıp yolumu kesince pek şaşırmıyorum. Mia sekiz yaşında ve şu ana kadar en sevdiği hobisi bana yapışıp kalmak. Bir gün bu huyundan vazgeçeceğini düşünüyorum ama şimdilik benim küçük gölgem gibi.

"Yatakta olman gerekiyor," diye hatırlatıyorum ona.

Elinde her zaman uyuduğu doldurulmuş köpeği sıkıca tutuyor, ama ela gözleri, yeni uyanmadığını açıkça gösteren bir şekilde parlıyor.

"Yorgun değilim." Beni baştan aşağı süzer ve ben elimi saklayamadan kanı görür ve hızla yaklaşır. "Kanıyor musun?"

"Sadece kağıt kesiği," diyorum çabucak, o dokunamadan elimi geri çekiyorum. Neden bilmiyorum, ama bunu ondan saklamam gerektiğini hissediyorum. Cildimi kaplamasını sevmem, onun cildine dokunmasını istediğim anlamına gelmez. O daha sekiz yaşında ve Scooby-Doo pijamalarıyla, göğsüne sıkıca sarıldığı peluş oyuncakıyla çok masum görünüyor.

"Annen ve baban hala uyanık olduğunu fark etmeden yatmaya dönmelisin," diyorum ona.

Mutlu görünmüyor, bu yüzden ekliyorum: "Sabah beni uyandır, kahvaltı yaparken birlikte çizgi film izleyelim."

Gülümsemesi küçük yüzünü doldurur, sonra öne doğru eğilir ve bana sarılır. Temiz elimle başını okşar ve saçlarını karıştırırım.

"Yatağına git, Mia."

O da başını sallayarak odasına koşar. Normal hissettiğim tarafım onun ayak sesleriyle birlikte kaybolur ve kendi yatağıma girerken, parmaklarımı hala kaplayan kurumuş kan ve kafamda canlanan görüntüler yüzünden yine kendimi kaybederim.

Uykuya dalmam uzun zaman alır ve sonra bıçaklar ve kanla dolu rüyalarda kaybolurum, o kadar çok kan vardır ki içinde yıkanabilirim.

Bir parçam bunun asla temizlenemeyeceğini biliyor. Daha büyük bir parçam ise umursamıyor.

Bölüm 1

Sasha

Günümüz

"Sen delisin!"

Gözlerimi devirme isteğiyle mücadele ediyorum, çünkü bunu bir kez duymuşsam, milyonlarca kez duymuşumdur.

"Etiketlerden hiç hoşlanmıyorum, Drew." Tavandan sarkan çıplak adamın etrafından dolaşıp ona başımı sallıyorum. Bratva'nın sorgulamalar için kullandığı depolardan birindeyiz ve Drew burada olmamayı diliyor.

Onun önüne döndüğümde, beni tekrar görünce paniklemiş gözleri büyüdü. Bunun nedeni elimdeki bıçak mı, taktığım kafatası maskesi mi, yoksa gizleyemediğim bakışlarım mı, emin değilim. Bazen normal görünebiliyorum, bazen ise bunu başaramıyorum. Şu an da o anlardan biri. Sebep ne olursa olsun, bu durum onu neredeyse altını ıslatacak hale getiriyor.

Yine.

Drew nefes almakta zorlanıyor, hiperventilasyona girecek gibi görünüyor ve daha başlamadık bile. Bıçağımı lekeleyen tek kan, yanağına yaptığım çok hafif bir kesikten geliyor. Aslında bir çizikten başka bir şey değil. Beni tatmin etmeye yetmez.

"Özür dilerim," diye inliyor.

"Ne için?" diye soruyorum, bıçağı göğsünde hafifçe gezdirirken. Bıçağın ne kadar keskin olduğunu ve derisini kesmek için ne kadar baskı uygulamam gerektiğini çok iyi biliyorum.

"Sana deli dediğim için," diyor ve ben gülüyorum.

"Belki öyleyim, ama kulüpte kızlara uyuşturucu vermeye çalışan ben değilim, değil mi?" Yaklaşıyorum, siyah sapı sıkıca kavrayarak cildi delecek kadar sert bastırıyorum. Gözlerim, bıçağımın ucunda damlayan ve yavaşça aşağıya doğru kayan kan damlasına kilitlenir. Drew, "Sen *benim* deli *olduğumu* düşünüyorsun, ama bu gece birini tecavüz etmeyi planlayan pislik sensin" dediğimde inler.

"Ona zarar vermek istememiştim," diye yalvarır. "Sadece dikkatini çekmek istedim. Bütün dönem boyunca beni görmezden geldi. Ona bir şey verirsem, sonunda benim yanımda rahatlayıp bana bir şans vereceğini düşündüm."

"Tanrım," diyorum. "Bu saçmalığı yutacağımı düşünüyorsan, sen aptal bir pisliksin." Bıçağı geri çekip maskemin ön tarafına dokunuyorum. "Onu *uyuşturmazsam seks yapamayacağım gibi* acınası hikayeni yutacak gibi mi görünüyorsun?"

Drew, korkudan buruşmuş olduğunu görebildiğim testisleri bulur ve şöyle der: "Sen ahlaka takılan birine benzemiyorsun. Ne? Kadınları kurtaran maskeli bir psikopat mısın?" Titrek bir nefes daha alır, ama adrenalin ve sağlıklı bir üstünlük duygusu ağzını hareket ettirmeye devam ettirir. "Benim gördüğüm kadarıyla, sen kızları uyuşturup dairesine götürüp öldüren türden bir adama benziyorsun."

"Senin gibi değil, değil mi?" diye sorarım, ondan kestiğim pahalı giysilerin yığınınına bakarak. "Mükemmel, dürüst bir üniversite öğrencisi, anne ve babasını çok gururlandıran." O göremese de gülümserim. "Hala Baby Gap'ten alışveriş yapıyor gibi görünüyorsun."

Yanakları öfkeden kızarır. "Sen de lanet bir psikopat gibi görünüyorsun," diye bağırır bana.

O hareketi takip edemedim, bıçağı ona dayadım ve bileğimi çevirdim.

"Lanet olsun!" diye bağırır. "Az önce benim lanet meme ucumu kestim!"

Küçük pembe et parçasının beton zeminde yuvarlanmasını izliyorum. Kan, açık yaradan serbestçe akarak göğsüne sızıyor ve Drew'un arkadaşlığından çok daha fazla keyif almaya başlıyorum.

"Diğerini de keseyim mi?" diye soruyorum. "Şu anda komik görünüyorsun. Bu, durumu dengelemeye yardımcı olabilir."

Bıçağımı tekrar kaldırmaya başladığımda, Drew çığlık atmaya başlar ve son kalan meme ucunu bırakmam için yalvarır. O, oltadaki balık gibi çırpınır, yüzünden gözyaşları ve sümükler akar, çılgınca onu serbest bırakmam için yalvarır, ama ben hiçbir şey hissetmem.

Onun burada olmasının tek nedeni, kulüplerimizden birinde bir kıza uyuşturucu vermeye çalışması. Son zamanlarda bu bir sorun haline geldi, işlerimize zarar verdiği için kontrol altına almamız gerekiyor. Ben kadınları kurtarmak için sokaktan sapıkları yakalayan süper kahraman falan değilim. Doğrusu, onun uyuşturmaya çalıştığı kız umurumda bile değil. Bu insanlar benim için hiçbir şey ifade etmiyor.

Bu iş, bu kadar basit, ve ben işimi seviyorum.

"Aptal gibi görünüyorsun, ama sana şans vereceğim ve yakalandığın kulübün sahibini bildiğini varsayacağım."

Hiçbir şey söylemiyor, ama söylemesine gerek de yok. Gözlerinde korkuyu görebiliyorum. Melnikov Bratva'nın The Red Room'un sahibi olduğunu herkes bilir. Asıl soru, bu onu neden korkutmadı?

"Bana pek cesur bir adam gibi gelmiyorsun, Drew. Neden bizim kulübümüzü seçtin?"

Ağzını sıkıca kapatıyor ve kalbim biraz hızlanıyor. Biri sert adamı oynamak istiyor, bu da benim de oynamam gerektiği anlamına geliyor.

Maskenin arkasında sırtıyorum ve yaklaşıyorum. Ondan yarım metre daha uzunum, bu yüzden ona bakarken, "Beni ne kadar mutlu ettiğini bilemezsin," diyorum.

"Bana ne yapacaksın?"

Titrek sesi depoda yankılanıyor ve tecrübelerimden biliyorum ki, onunla işim bittiğinde sesi kısılmış olacak. Bıçağımı sıkıca kavrayıp yan tarafına saplıyorum, Drew'un gözlerinin şokla ve sonra acı ile büyüdüğünü izliyorum, o kadar şiddetle çığlık atıp çırpınıyor ki, omzunu çıkıracak mı diye merak ediyorum.

Bıçak kolayca kayıyor ve az önce ona açtığım yaradan parlak kırmızı kan fışkırıyor — bu, daha pek çok yaradan ilki.

"Merak etme," diyorum ona. "Anatomi konusunda çok iyiyimdir. Önemli organlara zarar vermedim, sadece kas ve yağ dokusuna."

Drew öksürür, nefes nefese kalır ve erkeksi olmayan bir hıçkırık çıkarırken, ben geri çekilip kanın artık tüm bacağına kaplamış halini hayranlıkla izlerim. Seks konusunda hiçbir şey anlamadığımı ilk kabul eden ben olacağım. Böyle bir çekiciliği anlamıyorum, biriyle birlikte olma ihtiyacını hiç hissetmedim, kendimi bir başkasının içine gömmeye isteği hiç duymadım, ama kan?

Bu tamamen farklı bir şey. Kan beni heyecanlandırıyor, vücudumun başka hiçbir şeye tepki vermediği şekilde tepki vermesine neden oluyor ve Drew'un vücudundan kanın sızdığını gördüğümde, vücudumun buna verdiği tepkiyi kontrol edemiyorum.

"Tanrım," diye inler Drew, kot pantolonunun üzerinde gerginleşen şeyi fark ettiğini bana bildirir.

"Sakin ol," diyorum ona. "Bunun seninle bir ilgisi yok."

"O zaman neden..." Sözlerini yarım bırakır, her saniye daha da solgunlaşır, ama kan kaybından ölecek durumda olmadığını biliyorum, en azından şimdilik.

Başımı eğip kanın bacağından aşağı damlamasını izlemeye devam ediyorum. "Neden sertleşiyorum?" diye soruyorum, onun söylemediği soruyu tamamlayarak. "Çünkü seni öldürmeyi düşünüyorum."

"Aman Tanrım," diye sızlanıyor.

Gözlerimi onun gözlerine dikiyorum. "Korkarım sana yardımcı olamayacak. Güven bana," diyorum, sert bir kahkaha atarak. "Birçok kişi denedi ve başarısız oldu." Kollarımı açıyorum ve bıçağı kullanarak etrafımızı işaret ediyorum. "Belki de burası ses geçirmez olduğu içindir." Bıçağı ona doğrultarak ekliyorum, "Ya da belki de kurtarılmayı hak etmeyen tecavüzcü bir pislik olduğun içindir." Omuz silkiyorum ve "Sanırım bunu asla bilemeyeceğiz. İyi tarafı, eğer cehennem varsa, ona nasıl dayanacağını öğreneceksin."

"Benden ne istiyorsun?"

"Hapları nereden aldığını söyle." Tereddüt ettiğinde, ona yaklaşıp bıçağın ucunu az önce bıçakladığım yere nazikçe ama kararlı bir şekilde bastırıyorum. Drew hiperventilasyona başlıyor, bu yüzden ona bir saniye zaman tanımak için duraklıyorum.

Birkaç dakika bekledikten sonra, "Haplar, Drew. Onları nereden buldun?" diyorum.

"Yapamam," diye başlar ama bana saçma bir bahane uydurmadan önce, aynı noktaya bıçağı saplarım, ama derin olmamasına dikkat ederim. Amaç, acıyı uzatmak, ona hızlı bir ölüm vermek değil.

Drew boğuk bir ses çıkarır, acı o kadar şiddetlidir ki çığlığı ciğerlerinde kalır. Dünyasının her parçası bu tek ana, bu tek duyguya indirgenmiştir. Sanırım hiç bu kadar canlı hissetmemişti, ama aynı zamanda hiç bu kadar ölmeyi dilememişti. Bıçağı ikinci kez çıkardığımda gözleri geriye devrilir. Dayanamayarak başı öne düşer, bilincini kaybeder ve birkaç dakikalığına huzur bulur. Ama uzun süre baygın kalmayacaktır.

O dinlenirken, ben zihnimde bir sonraki saati planlıyorum. Bir saat daha dayanabileceğini sanmıyorum, ama hayal kurmaktan zarar gelmez.

Drew gözlerini açmaya başladığında, onu pazıdan bıçaklayarak, hala benim merhametime bağlı olduğunu acımasızca hatırlatarak onu şimdiki zamana geri getiriyorum.

"Uyan, uyan," diyorum ona, gerçeklik ona çarptığında sırtarak. Umudunun, kanın vücudundan çekildiği kadar hızlı bir şekilde yüzünden kaybolduğunu görüyorum. "Henüz bitirmedik."

Onun kendini biraz kontrol altına almasını bekliyorum. Saniyeler geçerken, bıçağımın ucunu kolu ve omzunda gezdirip göğsüne doğru kaydırıyorum.

"Sana hapları kim verdi?" diye tekrar soruyorum ve hemen bir isim vermediğinde, bileğimi hareket ettirip diğer meme ucunu da kesiyorum. O ağlarken, "Tek meme ucu ile aptal gibi görünüyordun, Drew. Sana iyilik yaptım. Şimdi, sana hapları kim sattı?" diyorum.

"O beni öldürecek," diye ağlar ve ben sabrımı kaybetmeye başlarım.

"Bana bak." Gözlerini bana çevirene kadar beklerim. Kanlı bıçağı göstererek, "Seni öldürecek olan benim. Hızlı mı, yavaş mı olsun?" derim.

"Ölmek istemiyorum," diye ağlar.

"Kimsenin ölmek istediğini sanmıyorum Drew, ama sonsuza kadar yaşayamayız ve senin zamanın dolmak üzere." Bıçağı göğsüne doğrultarak, "Ama bu dünyadan ayrılmadan önce, bana satıcının adını vereceksin," derim.

Ağızından çıkan tek şey daha fazla ağlamak olduğunda, bıçağı alt kaburgalarına dayadım ve derisini kesecek kadar sert bastırdım.

"Tamam," diye bağıırır, kesik derinleşmeden önce. Ona, diğerlerinden daha çabuk pes ettiğini söylemeli miyim acaba? Kimse buna uzun süre dayanamaz, ama hemen hemen herkes bu salaktan daha uzun süre dayanır.

"Adını söyle," derim, bıçağımı onun beşinci ve altıncı kaburgaları arasında tutarak.

"Cupid," diye nefes nefese söyler, ben daha fazla baskı uygulayıp onu kestiğimde. "Tek bildiğim bu."

"Neye benziyor?"

"Bilmiyorum. Yemin ederim. Onu hiç görmedim." Biraz daha bastırduğımda inliyor. "Kampüste satıyor. Hiçbir şey izlenemez."

"Nasıl ödedin?"

"Kripto para kullandım."

Geri çekilirken, Drew'un rahatlamış bir nefes aldığını duyarım ve bu ertelemeın uzun sürmeyeceğini söylemeye zahmet etmem.

"Senin gibi şık giyinen bir pislik, kimliğini gizleyecek kadar akıllı bir uyuşturucu satıcısının numarasını nasıl buldu?"

Bir an için Drew çektiğı acıyı unuttur ve kırılmış gibi görünür, sanki onun sert, uyuşturucu satıcılarıyla takıldığını inanmayarak erkekliğini aşağılamışım gibi.

"Bir gün sınıfın dışında birinin övündüğünü duydum. Bir kızın içkisine hap atıp onu bütün geceye sahip olduğunu anlatıyordu."

"Onu bütün gece tecavüz etti mi demek istiyorsun?" diye netleştiriyorum. "Ne olduğunu söyle." "Tamam, onu bütün gece tecavüz etti ve yakalanmadı

çünkü kız ertesi gün hiçbir şey hatırlamıyordu. Kız bilinci yerine gelmeden onu yurduna bıraktı ve paçayı kurtardı."

"Ve sen bunun hiçbir sonucu olmayan, kolay bir eğlence olduğunu mu düşündün?" diye soruyorum.

O başını sallar. "Adama gidip hapları nereden bulabileceğimi sordum. Bana davetle girilebilen bir kanalın linkini gönderdi." Drew nefes almak için bir ara verir ve ben sabırlı olmaya

ve beklerken onu tekrar bıçaklama isteğine direnirim. "İlgilendiğimi belirten bir mesaj gönderdim, tek kullanımlık cüzdanımla kripto para ile ödeme yaptım ve sonra bir bot bana teslimat yerini gönderdi."

"Teslimat yeri neresiydi?" diye soruyorum, başı öne düşmeye başlayınca saçlarını kavrayıp yüzünü yukarı kaldırıyorum.

"Üniversitenin spor salonu, yirmi üç numaralı dolap. Dolabı açmak için şifreyi gönderdiler, otuz dakikam olduğunu söylediler, sonra da tüm mesajlar birdenbire kayboldu."

"Bütün bunlar ne zaman oldu?"

"Dün," diyor ve ben ona sahte bir hayal kırıklığıyla başımı sallıyorum.

"Oraya gidip tecavüz etmeye başlamak için sabırsızlanıyordun, değil mi Drew?"

"Öyle değil," diye ısrar etti.

"Doğru." Bıçağımı onun sarkık penisine doğrultuyorum ve cildi, yakında olacağı cesedin rengini andıran hastalıklı bir ton aldığında gülümsüyorum. "Sen romantik birisin," diyorum ona, alaycı tavrımı saklamaya bile tenezzül etmeden. "Sen, seninle hiçbir ilgisi olmayan, ulaşılamaz bir kadını etkilemek için tecavüz ilacı satın aldın. O baygın haldeyken ve hiçbir şey hatırlamayacak olsa da, ona harika bir gece yaşatabileceğini ve sonra onu kampüste bir dahaki sefere gördüğünde sana deli gibi aşık olacağını düşündün, değil mi? Doğru mu?"

"Hayır," diyor ve hayatımda hiç bu kadar çok birinin dilini kesmek istememiştim. "Sadece onu istedim, tamam mı? Bana hiç zaman ayırmıyordu ve ben onu istedim."

"Şimdi gerçeğe yaklaşıyoruz." Bıçağımın kör kenarıyla onun penisini dürttüm ve vücudu korkuyla sarsıldı. "Sana bunu söylemekten nefret ediyorum Drew, ama bu küçük penisin onu sana zaman ayırmaya asla ikna edemezdi."

Bana bağırarak, küçük penisini ve sevgilisi olarak becerilerini savunmak istiyor gibi görünüyor, ama gözlerimde gördüğü şey, sözleri dudaklarından çıkmadan önce ölmesine neden oluyor.

"Sana daveti veren adamın adını söyle," dedim.

"Adı Tom Sullivan. Alpha Psi Rho üyesidir.

Onun hakkında tek bildiğim bu."

"Alpha Psi Rho nedir?" diye soruyorum, çünkü lüks bir üniversitedeki Yunan yaşamı hakkında hiçbir şey bilmiyorum.

Drew'un üstünlük kurmayı sevdiğini anlayabiliyorum ve onun keyfini çıkarmasına izin veriyorum. "Alfa, kampüsteki en eski ve en popüler kardeşliklerden biridir. En büyük partileri düzenlerler ve her zaman en seksi kızlarla çevrilidirler."

"Yine de onlarla yatmadan önce onları bayılmak zorunda kalıyorlar mı?"

"Her neyse," diyor Drew. Kardeşlik evine karşı bir zaafı olduğu açık ve onun erkek hayranlığını bozmak istemiyorum, bu yüzden konuyu kapatıyorum.

"Hapları aldığımda spor salonundaki dolapta başka bir şey var mıydı?"

Kafasını sallar, hareketleriyle kan ve ter yere damlar. "Hayır, sadece üç hapin olduğu bir poşet vardı. Hepsi bu."

"Diğer ikisine ne oldu?"

Yüzü kızararak biraz renk kazanır ve "Birini yere düşürdüm ve kaybettim. Diğer ikisini de içkisine koydum" der.

"Pervasızca," diyorum ona, "ama her şeyi mahvetmiş olman o kadar da şaşırtıcı değil."

"Artık beni bırakacak mısın?" diye sordu ve ben gülmekten kendimi zor tuttum. "Bildiğim her şeyi anlattım ve yüzünü görmedim. Beni bırak, polise hiçbir şey söylemeyeceğim."

"Seni öldüreceğimi zaten söyledim. Boş tehditler savurmam."

"Ama buna gerek yok," diye sızlanıyor.

"Ama ben istiyorum," diye karşılık verdim. "Ve bana tekrar psikopat demeden önce, şu anda önümdeki kirislere asılı olmanın tek nedeninin, kulübümüzü birini uyuşturmak için kullanmaya karar vermiş olman olduğunu hatırlatmak istiyorum. Hepsi bu. Senin zavallı hayatın ve verdiğin şüpheli kararlar umurumda değil. Tek umursadığım şey, Kırmızı Oda'ya adım attıktan sonra yaptıkların."

Titrek göğsüne bıçağı vuruyorum. "O anda benim için av haline geldin, Drew." Başının öne eğildiğini,

bu depodan canlı çıkamayacağını anladıkça umudu sonunda yok olmaya başlar.

"Eminim başka bir kulübe gitmiş olmayı diliyorsundur." Ona cevap verme şansı vermiyorum. Bunun yerine, işime koyuluyorum ve bıçağı dördüncü ve beşinci kaburgalarının arasına batırarak akciğerini deliyorum. Drew acıdan çığlık atıyor ve sonra her nefes alıp verişinin bir bedeli olacağını fark edince nefesini hızlı ve sık hale getiriyor. Yüzünde ter damlaları oluşuyor, nefes nefese kalırken şakaklarından ter damlıyor.

Her şeyi görebilmek için geri adım atıyorum. Evde antrenman yapmak için mankenler kullanıyorum, ama onlar insanlar gibi hareket etmiyor, ses çıkarmıyor ve kesinlikle kanamıyorlar.

Bu çok daha eğlenceli.

Görüşümü engelleyecek hiçbir şey istemediğim için kafatası maskesini yukarı iterek beyzbol şapkası gibi kafama oturtuyorum. Drew yüzümü görünce gözleri büyür, ağzı balık gibi açılıp kapanır ve ağzının köşeleri pembe, köpüklü baloncuklarla dolar.

Metal bir sandalyeyi alıp onun birkaç adım önüne koyuyorum ve oturuyorum. Bir düğmeye basarak saatimdeki zamanlayıcıyı başlatıyorum ve bunun ne kadar süreceğini merak ediyorum. Göğsüne sapladığım bıçak yaklaşık on santim derindi, ama kalbine isabet etmemesi için sağ tarafına saplamıştım. Yine de, orada çok sayıda kan damarı var ve birkaçını kesmiş olmam çok olası.

Geriye yaslanarak, bıçağımı sıkıca tutuyorum ve ellerimi uyluklarımın üzerine koyuyorum, böylece gösteriyi izleyebiliyorum. Sonraki birkaç dakika içinde, nefes nefese kalma sesleri ıslak öksürüklere dönüşüyor, dudaklarında kan köpürüyor ve yere damlıyor, cildi grimsi mavi bir renge bürünüyor. Her nefes alışında, nefes verirken hoş bir ıslık sesi çıkıyor, ta ki sonunda elleri ve ayakları seğirmeye başlayıp gözleri donana kadar.

Sessizliği bozup, "Son bir sözün var mı diye sorardım, ama gerçekten umurumda değil" diyorum.

O inler ve sonra boynu gevşeyip başı öne düşmeden önce bir kez daha nefes vererek ıslık çalar. Ölümün genellikle filmlerde görüldüğü kadar hızlı olmadığını bilerek, ona birkaç dakika daha zaman tanırım. Hayattaki en güzel şeyler aceleye gelmez, bu yüzden bekler ve izlerim

ve son nefesini duyduğum anda, ben de aynı şekilde nefesimi veriyorum.

Odada bir şey değişiyor, bu çorak depoda kalbi atan tek kişinin ben olduğumu içten içe biliyorum. Ölüm hissedilebilir. Ölümle hiç karşılaşmamış olanlar bunu bilmez, ama ben pek çok kez karşılaştım. Ölümle uyum içindeyim ve Drew'un artık hayatta olmadığını anlamak için parmaklarımı boynuna bastırmam gerekmiyor.

Kırk üç dakika on altı saniye. Düşündüğümde daha uzun süre dayandı.

Onu ortadan kaldırması için birini aramadan önce, telefonuma bir uyarı geliyor. Ekranı bakınca, kız kardeşimin motosikletinin dışarıda durduğunu görünce gülümsüyorum. Onun olduğunu hemen anlıyorum çünkü motosiklet sürerken kimse onun kadar minik görünmüyor. Bunu söylediğimi duyunca kızacaktır ama boyun 1,55 cm bile olmadığına ve kaslı erkeklerle çalışıyorsan, dikkat çekiyorsun.

Mia'nın ekranımdan şifreyi girmesini izliyorum ve birkaç saniye sonra yüzünde kocaman bir gülümsemeyle içeri giriyor. Ablam ve benden farklı olarak Mia, annemin kızıl saçlarını ve ela gözlerini almış. Saçına boyadığı pembe çizgiler bunu gizleyemiyor. Ayrıca babamızın piercing ve dövmelelere olan sevgisini de miras almış. Yaklaştığında burnundaki küçük elmas parıldıyor ve başını çevirip önümde asılı duran ölü adamı daha iyi görebilmek için bakıyor.

"Vay canına, bu gece ciddi bir kısıtlama gösterdin," diyor cesedi incelerken, sonra burnunu kırıştırıp bana bakıyor. "Onun meme uçlarını kestim mi? Cidden mi?"

Gülüyorum. "Bu onun dikkatini çekti, ama tek eliyle aptal gibi görünüyordu, ben de durumu eşitlemek için diğer elini de vurdum."

Cesede yaklaşır, onu incelemek için yavaşça etrafında dolaşır. Kimse beni tam olarak anlamıyor, ama Mia en yakın olanı, bu yüzden akciğeriindeki bıçak yarasını görüp her şeyi bir araya getirdiğinde şaşırmam. "Ne kadar sürdü?"

Ona süreyi söylerim ve o başını sallar. "Daha az süreceğini tahmin ederdim."

"Beni de şaşırttı. Ama ölmeden önce faydalı oldu. Cupid adında bir adam kampüste uyuşturucu satıyor

. Akıllı bir düzenek kurmuş, benim asla izini süremeyeceğim bir düzenek, ama Niki bunu duyunca çok heyecanlanacak."

Mia, hacker kuzenimizden bahsedilince gülümser. "Buna bayılacak."

"Evgeny'nin yardımına da ihtiyacımız olacak," diyorum, çünkü kampüste okuyan bir kuzenin olması çok yararlı olabilir.

"Hala onun bir gün avukat olacağına inanamıyorum," diyor gülerek. "Eğer biri onun gömleğinin kolunu kaldırmaya karar verirse, büyük bir şok yaşayacak."

Kız kardeşimin kolunun iç kısmını süsleyen Azrail'e bakıyorum, Bratva'nın tüm üyeleri, Evgeny dahil, aynı dövmeyi taşıyor. Kimse sınıfta parlak, saygın görünümlü bu adamın sert bir suçlu olduğunu asla tahmin edemez, ama planın güzelliği de bu. Kimse onun gerçekte ne olduğunu ya da kıyafetlerinin arkasında sakladığı dövmeli vücudunu görmüyor. Onların arasına sızacak ve kullanacağı güç, özellikle Niki'nin hacker becerileriyle birleştiğinde, ailemizi dokunulmaz hale getirecek. Kaçamayacağımız hiçbir şey kalmayacak.

Drew'a son bir kez bakarak ayağa kalkıp gerinirim, boynumu çevirerek ağrıyı gideririm, sonra bıçağımı kınına koyup sorarım: "Onunla konuşmak için benimle geliyor musun, yoksa Dario'nun yanına gitmen mi gerekiyor?"

Kız kardeşim, kocasını bahsettiğimde gülümsemesini saklamaya çalışıyor ama başarısız oluyor. O, baygın bakışlı, gözleri kalp şeklinde olan bir kız olmayabilir, ama kocasına derinden aşık. Bana bıçak kullanmayı ve onu her türlü şekilde öldürmek için kullanmayı öğreten adam olan Dario Alessi ile evlendi ve yavaş yavaş işleri yoluna koyuyorlar. Dario'nun kuzeni Dominic, Alessi Mafyası'nın başı ve aynı zamanda ablamız Natalya ile evli. Dario, küçük karısının kendini tehlikeye atmasından pek hoşnut değil, ama onu yeterince iyi tanıyor ve onu durdurmanın imkansız olduğunu biliyor.

"Tabii ki geliyorum," diyor ve telefonunu çıkarıp ona nereden olacağını bildirmek için mesaj atıyor. Onun cevabını görünce yanakları daha da kızarıyor. Kız kardeşlerimin ve kuzenlerimin evlilikleri beni çok etkiliyor. Onların ilişkilerindeki nüansları anlamıyorum. Ailemdeki hiç kimsenin hissetmediği cinsel arzuyu anlamıyorum.

saklanabilen ve birbirleriyle birlikte olma ihtiyacını anlamıyorum. Ailem dışında, düzenli olarak görmek istediğim biriyle henüz tanışmadım. Kuzenlerimle birlikte büyüdüm. Birçok yönden kardeş gibi yetiştirildik ve eğer bu kadar yakın büyümemiş olsaydık, muhtemelen onlara karşı hiçbir şey hissetmezdim. Daha çok yabancılar gibi olurduk, ama aileye zarar veremeyeceğin için yaklaşamayacağın yabancılar.

Bir numaralı kural asla çiğnenmez.

Depodan ayrılmadan önce, adamlarımızdan birine mesaj atıp Drew'u halletmesini söylüyorum. Onu asla bulunamayacağı ve bize kadar izi sürülemeyeceği bir şekilde ortadan kaldıracaktır. Niki kulübün güvenlik kameralarını silip, Drew'un bu gece orada olduğuna dair hiçbir kanıt kalmamasını sağlayacak ve güneş doğmadan önce arabası hurda metalden başka bir şey olmayacak.

Masemi kaskımla değiştirip, kaskımı takıp motosikletimi çalıştırıyorum. Yamaha MT-10'un güçlü motorunun gürültülü uğultusu beni sakinleştiriyor ve Mia'ya başımı salladığımda, o önümde hızla uzaklaşıyor ve kuzenimizin evine kadar onu takip edebilmem için öncü oluyor. Dario ona düğün hediyesi olarak bu motosikleti almıştı ve ona çok yakışıyor. Motosikleti çok iyi kullanıyor ve sarı ışıktaki hızlanarak geçmek için gaz verdiğinde, ben de hemen arkasından gidiyorum ve ışık kırmızıya dönmeden yoğun kavşağı geçiyoruz.

Yer altı garajına girip özel asansörlerinin yanına park eder etmez, kaskını çıkarır ve bana kocaman bir gülümseme atar. Evet, Dario onun adrenalin bağımlısı kişiliğini asla evcilleştiremezdi, ama onu olabildiğince hızda tutmayı başardı; bu, hiçbir erkeğin başaramayacağını düşündüğüm bir başarıydı.

Asansörün üzerindeki güvenlik kamerası yaptığımız her şeyi kaydediyor ve birkaç ay önce Niki'nin kurduğu tarayıcıya parmağımı bastırdığımda kapılar hemen açılıyor. Mia, Drew ile birlikte ayrıldıktan sonra kulüpte neler olduğunu anlatıyor, ta ki penthouse'a varıp Simona teyzem bizi içeri alana kadar. Herkes bende bir sorun olduğunu biliyor olsa da, kimse beni uzak tutmadı. Bazen bana biraz daha fazla mesafe koyuyorlar, ama teyzemin bana sarılması, hayatım boyunca bana gösterdiği sevgiyle aynı, ailemdeki herkesin bana gösterdiği sevgiyle aynı.

ailem bana her zaman vermiştir. Ben de aynı şekilde karşılığını veriyorum, ama bunun gerekliliğini anladığımı söylersem yalan söylemiş olurum.

Benim için insanlar iki kategoriye ayrılır: güvenli ve adil oyun. Ailem güvenli tarafta, yani tamamen sınırların dışında. Onlara asla zarar vermeyeceğim ve zarar görmelerine asla izin vermeyeceğim. Diğer herkes adil oyun alanındadır. İstisnasız öldürmem yasaktır, ancak bazı durumlarda bunu yapmamda bir sakınca yoktur. Birisi aileme saldırırsa, onu öldürebilirim. Birisi bana saldırırsa, onu öldürebilirim. Bratva için tehdit oluşturan herkes benim ve bıçaklarım için adil avdır.

Sistem işe yarıyor, en azından şu ana kadar öyle oldu. İşim bana bu kadar sık öldürme imkanı vermiyor olsaydı işler nasıl olurdu bilmiyorum. Bu benim için bir çıkış noktası ve eğer bu imkan elimden alınırsa, *adil oyun* grubu etrafındaki katı kuralların ortadan kalkmaya başlayacağını tahmin ediyorum. İzlediğim tüm gerçek suç programlarına göre, teknik olarak seri katil olarak adlandırılabilirim, ancak tüm kriterlere uymuyorum. Hedef almaya mecbur hissettiğim belirli kişiler yok. Kanayan herkes beni mutlu eder, ama çocuklar için sınırimi çizirim ve bir kadın önce beni öldürmeye çalışmalı ya da aileme tehdit oluşturmali ki onun peşine düşeyim.

Yani, tam olarak bir seri katil değil.

Etiketler ile ilgili sorun, hiçbir zaman tam olarak uymamaları ve sizi tek bir kelimenin ağırlığıyla sınırlayarak bir kalıba sokmalarıdır.

Siktir et. Ben benim, bunu değiştiremem. Tanımlamak, bunu düzeltmeye ya da beni normal yapmaya hiçbir şekilde yardımcı olmaz.

"Niki aşağıda," diyor teyzemiz bize yiyecek ve içecek ikram ettikten sonra.

"Teşekkürler, Simona teyze," diyor Mia, ben de başımı sallayıp tabağa koyduğu sandviçlerden birini alıyorum. Geri kalanını Mia'ya veriyor ve Niki ile paylaşabilmemiz için üç kola ekliyor.

Açıktan ölürken, aşağı inerken bir ısırik alıyorum. Niki'nin ağabeyi Max, yılın yarısını eşi ile Oregon'da geçiriyor. Talia'nın ailesi, Batı Kıyısı boyunca Medvedev Bratva'yı yönetiyor. Niki sık sık onları görmek için oraya uçuyor ve Talia doğum yapar yapmaz bir seyahat daha planlıyorlar. Annesine yakın olmak için bebeği Oregon'da doğurmak istiyor ve hepsi Niki ve ailesinin oraya uçmasının daha kolay olacağı konusunda hemfikir. Ayrıca, Max'in

Üçüncü üç aylık döneme girdiğine göre onu uçağa bindirmeyecek. Onu o kadar koruyor ki, önümüzdeki birkaç ay boyunca ayakları yere basmasa bile şaşımam. Onun tökezleyip düşme riskini göze almaktansa onu kucağında taşımayı tercih ediyor.

Niki'yi odasında buluyoruz ve hiç kimseye sürpriz olmayan bir şekilde, dizüstü bilgisayarının ekranına bakıyor, odadaki tek ses klavyenin hızlı tıklamaları.

"Selam," diyor, bize zar zor bakarak. "Bu gece nasıl gitti?"

"Senin bilgisayar beynine ihtiyacımız olacak," diyor Mia, sandalyelerden birine çökmeden önce. Ayaklarını yukarı kaldırıp tabağı kucağına koyuyor. Her birimize birer kola atıyor, kendisi için bir sandviç alıyor ve büyük bir ısırik alıyor, konuşma sırasının bende olduğunu belli ediyor.

"Haplar üniversitedeki bir satıcıdan geliyor," diyorum Niki'ye. Eklediğimde gözleri ekrandan benimkilere kayıyor: "Onun düzeni çok sofistike ve onu takip etmeni istiyoruz."

Son sandviçi almak için uzanırken, arkasına yaslanıp yerken ben de Drew'un bana anlattıklarını ona anlatırım. Niki bizimle birlikte dışarı çıkıp işleri bizzat hallediyor, ama Bratva içindeki asıl görevi, başka kimsenin yapamayacağı arka plandaki işler. Babası da çok yetenekli bir hacker, ama Niki giderek onun yerini alıyor. Danil amca, oğlunun yeteneklerinin kendisinininkini aştığını ilk kabul eden kişi, ama ben babalarımızın artık daha çok arka planda kalmaya hazır olduklarını düşünüyorum. Onlar değil gençleşmiyorlar gençleşmiyorlar ve onlar biliyorum ikinci ikinci neslin kendimizi kanıtlayabilmemiz için adım atmaya hazır olduğunu biliyorlar.

Bratva'yı onlar kurdu ve bizim görevimiz onu korumakla kalmayıp, gelişmesini sağlamak. Bu bizim geleceğimiz ve ailemizin güvenliğini sağlayan şey. Eğer işleri batırırsak, her şey çöker ve bizi, kuzenlerim ve ben daha doğmadan önce edindiğimiz tüm düşmanlara maruz bırakır. Ölmemizi ve yok olmamızı isteyen çok sayıda insan var. Bunun olmasına izin vermemeye kararlıyız ve kaderimizin bu olmaması için ne gerekiyorsa yapmaya hazırız.

"Evgeny'yi de bu işe dahil etmeliyiz," diyor Mia sandalyesinden, daha önce söylediklerime katılarak.

"Ama sessizce," diye ekliyorum. "Hiçbir koşulda kendini tehlikeye atmasına izin verilemez. Kimse onun bizimle ilgisi olduğunu bilmemeli."

"Dikkatli olacaktır," diyor Niki.

"Bunu sağlayacağız," diye onaylayarak başını sallayan Mia, telefonuna bakar. Dario'nun ona gönderdiği şey onu gülümsetmiştir. Bir şeyler yazıp bize bakar. "Gitme vaktim geldi. Evgeny'ye gitmeden önce bana mesaj atın."

"Tamam," diyorum ona. "Diğerlerine de neler olduğunu haber vereceğim." "Val bu sefer katılmamaya karar verebilir," diyor Niki.

"Yel

"Doğru," diyorum. "İhtiyacımız olursa onu çağırırız, ama şimdilik bu konuda endişelenmesine gerek yok. Tom Sullivan'ın ders programını aldığı anda bana gönder ve onunla konuşabileceğin bir zaman bul."

"Doğru," diyorum. "İhtiyacımız olursa onu ararız, ama şimdilik endişelenmesine gerek yok. Tom Sullivan'ın ders programını aldığı anda bana gönder ve bu Alpha adamları hakkında ne bulabilirsen bul. Ben kampüse gidip biraz araştırma yapacağım." Mia ile birlikte çıkabilmek için ayağa kalkıyorum, kola şişesini bitirip boş tabağı alıyorum. "Ben de geri dönmem lazım."

İkisi de nedenini bildikleri için gülümsüyorlar, ama ben bunu görmezden geliyorum. Köpeğim çok uzun süre yalnız kaldığında şiddet eğilimi gösteriyor ve ben bu küçük canavarı özlüyorum. Doberman'ı, Max ve Talia'yı bir kartelden kurtarmak için Kolombiya'ya gittiğimizde bulmuştum. Serseri bir kurşunla vurulmuştu ve ona yardım etmek zorunda hissettim. Bu benim için alışılmadık bir duyguydu, bu yüzden tereddüt etmedim. O da benim çabalarımı beni ısırma çalışarak ödüllendirdi, ama ondan sonra bir nevi ilk görüşte aşk oldu. Sanırım benim küçük şeytan köpeğim benim ruh hayvanım olabilir. Ona Slav folklorundaki şekil değiştiren şeytanın adını vererek Chort adını koydum. Ona çok yakışıyor.

Teyzemize hızlıca veda ettikten sonra Mia ve ben birlikte ayrılıyoruz. Ana yola çıktığımızda, o bana el salladıktan sonra Dario ile paylaştığı eve doğru saparken, ben düz devam ettim. Eski bir depo satın almış ve içini tamamen boşaltmışım. Hala endüstriyel bir havası var, ama içerideki her şey yepyeni, Niki'nin kurduğu güvenlik sistemi dahil. Dışarıdan bakınca, buranın tamamen geçilmez, şık ve modern bir kale olduğunu asla anlayamazsınız.

Garaja yaklaşınca, kodu girip daha önce Niki'nin evinde yaptığım gibi parmağımı tarayıcıya bastırıyorum ve garaj kapısı açıldığında, geniş  arabalık garaja giriyorum. Kapının yanında başka bir kod daha var, bu seferki retina tarayıcılı ve ışık yeşile döndüğünde, kendimi tamamen rahat hissedebileceğim tek yere adımımı atıyorum. Sadece ben ve Chort varız, artık maske yok, etrafımdaki herkes hakkında endişelenmek yok, hiçbir şey için endişelenmek yok.

Burada, sosyal bir ipucunu kaçırdığımda bana tuhaf tuhaf bakan ya da diğer erkeklerin %99,9'unun yapacağı şeyi yapmadığımda kaşlarını kaldıran kimse yok. Geçen hafta birkaç erkek arkadaşım la striptiz kulübüne gitmek zorunda kaldım ve kendimi hiç bu kadar yabancı hissetmemiştim. Pink'teki çıplak dansçı kadınlar beni hiç etkilemedi ve hala o yerin cazibesini anlamıyorum, ama bunu anlamayan tek kişinin ben olduğum çok açık. Ailem şiddet eğilimli erkeklerle dolu olabilir, ama içlerinden hiçbirisi aldatıcı değil, bu yüzden oraya takılmıyorlar, ama bu, erkeklerin neden oraya gidip tüm paralarını harcadıklarını anlamadıkları anlamına gelmez. Bu konuda ben dışlanmış durumdayım ve benimle birlikte giden erkekler benden ödleri kopmasaydı, eminim bu konuda söyleyecekleri şeyler olurdu. Ama benim bir bakışımı la şakaları dillerinde kaldı.

İçeri girip, mutfak adasına silahlarımı koyarken odaya bakınıyorum. Yıkılmış mobilya görmüyorum, bu onun normal davranışından iyi bir gelişme, ama beni selamlamaması ona göre bir şey değil. Burası olabildiğince açık bir alan ve geniş oturma odasını taradığımda onun siyah-kahverengi vücudunu görmeyince, "Chort, neredesin?" diyorum.

Sessizlikle karşılanınca, soğuk bir korku omurgamdan yukarı doğru yayılmaya başlıyor. Kimsenin buraya girip ona zarar vermesi imkansız. Bir köpek kapısı var, ama küçük arka bahçe hareket sensörleri ve güvenlik kameralarıyla donatılmış. Bir şey çiti aştığı anda telefonuma bir uyarı geliyor.

Kalbim hızla atıyor ve ben bunu zevkle izliyorum, her ne kadar tedirginlik duyularımı gıdıkla sa da. Bu, benim bir insan olduğumu, bir şeyleri önemseme yeteneğim olduğunu bir kez daha hatırlatıyor, çünkü emin olun, eğer biri köpeğime zarar verirse,

onları yavaş yavaş delirtip, ölümden önce çıldırtacağım.

Onun sızlanmasını duyana kadar rahatlamıyorum. Bu, *incindiğim için* sızlanma değil. *Sana kızgınlım ve somurtuyorum* sızlanması ve bunu duyduğumda rahatlamış bir kahkaha atıyorum.

"O kadar uzun süre gitmedim ki," derim, çatı katı tarzı yatak odasına çıkan merdivenlere bakarak. Onun sinirli inlemesini tekrar duyduğumda, merdivenlere doğru yönelirim, iki basamak birden atlayarak yatak odama varırım ve kral boy yatakta uzanmış köpeğe bakarım. Parçalanmış yastığı görünce iç geçiririm.

"Bunu artık aşmış olacağını umuyordum," diyorum ona.

O homurdanır ve biraz daha kıvrılır, böylece battaniyeleri tamamen mahveder, sonra hareketsiz kalır ve altın kahverengi gözlerini bana doğru çevirir. Ona kızamıyorum ve o da bunu biliyor. Ayrıca bundan sonuna kadar yararlanıyor.

Eğilip karnını kaşıyarak, "Seni de yanımda götürürdüm, ama kulüpteki herkesi yemeye çalışacağını biliydim," diyorum.

Koluma pençesini geçirip nazikçe ısırır. Derimi parçalamayınca gülümserim, çünkü bu "*seni seviyorum*" demek değilse, ne demek bilmiyorum.

"Hadi, sana akşam yemeği hazırlayalım. Bu gece telafi etmek için sana ekstra biftek vereceğim, tamam mı?"

Kolumu hızlıca yaladıktan sonra, zıplayarak merdivenlerden aşağı koşar. Yıkılmış yastığa son bir kez bakıp, bununla daha sonra ilgileneceğime karar veririm ve bu evin sahibi olduğu belli olan huysuz Doberman'ın peşinden giderim.

Onun akşam yemeğini hazırlarken, ona günümün nasıl geçtiğini anlatıyorum. Diğer insanlar köpekleriyle konuşur mu bilmiyorum, ama Chort bunu seviyor gibi görünüyor. Yemek kabını yere koyduğumda, kafasını okşayıp kulaklarının arkasını iyice kaşıyorum.

"Sence üniversite öğrencisi gibi görünebilir miyim?"

Anlamaya çalışır gibi başını eğiyor, bir kez daha homurdanıyor ve sonra yemeğine saldırıyor.

"Evet, haklısın ama yine de deneyeceğim. Ben ortama uyum sağlayamayacağım için, belki seni de yanımda götürürüm."

Bu söz üzerine neşelenir ve karar verilir. Chort ve ben üniversite hayatını deneyimleyeceğiz.

Bölüm 2

Cynthia

Güne başlamaya hazır olmadan çok önce uykumdan uyandırıldım. Battaniyeyi daha yukarı çekerek, rahatlatıcı karanlığa geri dönmeye çalıştım, ama oda arkadaşım bu küçük lüksü benden esirgemekte kararlıydı. Paylaştığımız yurt odası çok küçüktü, bu yüzden onun savunması olarak, tamamen sessiz olmanın imkanı yoktu, ama bu kadar gürültü yapmasına gerek yoktu.

Brittney bu yıl kampüsün ponpon kız takımına seçildi ve ponpon kız olmayan biriyle aynı odada kalmak zorunda olduğu için sürekli yüksek sesle şikayet ediyor. Sanırım sabahın erken saatlerinde çıkardığı sesler, benim ponponlarım olmadığı için intikam almak için. Sabahın köründe yataktan kalkıp üç mil koşmak için gereken okul gururuna sahip olmadığım gibi, koordinasyonum da yok. Futbol maçlarına gidip herkes alkışladığında ben de alkışlıyorum, ama kıcıımı saha kenarında zıplatmaya gerek yok.

Brittney kapıyı çarparak kapatana kadar gözlerimi kapalı tutuyorum. Yastığıma inleyerek, en iyi arkadaşımın Kappa Theta Rho malikanesinde kendi özel yatak odasında yaşamak yerine hala benim oda arkadaşım olmasını dilediğimi haykırıyorum. Bu düşünce aklıma gelir gelmez, kendimi suçlu hissediyorum. Savanna'nın annesi eskiden Kappa üyesiydi ve Savanna'nın davet edildiğini duyduğunda çok heyecanlanmıştı. Grace benim için ikinci bir anne gibiydi ve bunun onun için ne kadar önemli olduğunu biliyorum. Onun bu mutluluğunu asla elinden almazdım, ne de olsa bu sayede neşeli, insan formunda bir moral kaynağı olan oda arkadaşımdan kurtulabilirdim.

Savanna'ya mesaj atmayı bir an için düşünürüm, ama sonra bu sabahın beşinde kimseye bu cezayı çektirmemeye karar veririm ve bunun yerine

Yeniden uyumaya çalışmanın bir anlamı yok. Zaten bu ekstra zamanı derslerim için kullanabilirim.

Rusça ders kitabımı alıp, üzerinde çalıştığımız bölüme geçip okumaya başlıyorum. Veterinerlik hazırlık programında biyoloji okuyorum, ama aslında veterinerlik teknisyeni olmak istiyorum. Önümüzdeki sekiz yılı okulda geçirmek istemiyorum, hayvanlarla daha fazla ilgilenmek istiyorum. Cerrahi yapmak istemiyorum ve sonunda anneme ve üvey babama bunu söyleyecek cesareti bulacağım.

Sadece o konuşmayı düşünmek bile göğsümü sıkıştırıyor, bu yüzden düşünce gelişmeden onu hızla kafamdan uzaklaştırıp, öğrenmeye karar verdiğim yabancı dile odaklanıyorum. Bazen daha kolay bir dil seçmediğim için kendime kızıyorum, en azından İngilizce ile aynı alfabeyi paylaşan bir dil seçseydim, ama Rusça'nın sesini seviyorum ve annemin kızlık soyadı Vetrov, bu yüzden bir bakıma hiç tanışmadığım ailem hakkında daha fazla şey öğreniyormuşum gibi hissediyorum.

Ancak profesörüm olmasa da olur. Profesör Borzov beni tedirgin ediyor. Hiç uygunsuz bir şey yapmadı. Sadece onun yanında olduğumda kendimi rahatsız hissediyorum ve insanlara karşı içgüdülerime güvenmeyi öğrendim. Bilinçli zihnim henüz bunu kavrayamamış olabilir, ancak bilinçaltım bir şeyleri algılıyor ve buna güvenmemek aptallık olur.

İki saat sonra, Rusça ve Organik Kimya derslerine yetişmiş, duş almış ve karnım guruldarken vücudumun her hücresi kafein için çılgık atıyor. Ben katımızdan ayrılırken, Brittney yoğun antrenmanından sonra hiç yorgun görünmeden duşlara doğru gidiyor. Bir gün onu takip etmeye çalışırsam, kelimenin tam anlamıyla öleceğimi düşünüyorum. Astım beni öldürmezse, kas eksikliğim öldürür. Her halükarda, on beş dakika geçmeden ölmüş olurdum.

Birbirimizin yanından geçerken beni görmezden geliyor, bu yüzden egzersiz davetini nasıl kibarca reddedebileceğimi düşünmekten vazgeçip asansöre biniyorum. İlk dersime giderken yolumun üzerinde bir kahve dükkanı var ve içeri girdiğimde vanilya ve kahve çekirdeklerinin kokusu duyularımı en güzel şekilde sarar. Neyse ki sıra kısa ve

iki adet yulaf sütü Fransız vanilyalı latte sipariş ettiğimde, biri pastırmalı, diğeri pastırmasız iki adet kahvaltılık kruvasan da ekliyorum.

Babe filmi izledikten sonra on altı yaşında vejeteryan oldum. Sav ve ben bir cuma gecesi geç saatlere kadar uyumadan filmi izledik ve filmin başında Babe'in annesinden ayrıldığı sahnede bebek gibi ağladım. Acıya dayanamıyorum ve o günden beri hayvanları yemek düşüncesi midemi bulandırıyor. Sav da yaklaşık üç ay benimle birlikte vejeteryan oldu ama bir gece çıktığı erkek arkadaşı onu biftek yemeye götürdüğünde bu mücadeleden yenik düştü. Onunla bu konuda dalga geçtim ama bunun kolay bir fedakarlık olmadığını ve herkesin yapabileceği bir şey olmadığını anlıyorum. Onu bu konuda suçlu hissettirmek istemiyorum. Ölü hayvanları yese de onun ne kadar iyi biri olduğunu ilk elden biliyorum.

Günün ilk dersine gitmek için kaldırımda yürürken, Sav beni dışarıdaki bankta bekliyordu. Bana el salladığında gülümsedim. En iyi arkadaşım ve ben tam zıt karakterleriz. O uzun bacaklı ve sarışın, ben ise kısa boylu ve kızıl saçlıyım, ama bir gün bu saç rengimi seveceğime eminim. Okulda acımasızca alay edildim ve hala bunun acısını hissediyorum. Arkadaşım süper model gibi görünüyor, ben ise yanlışlıkla setine giren rastgele bir figüran gibi.

Ona uzattığım latte ve pastırmalı kruvasan sandviçini alırken "Sen bir meleksin" diye bağıyor. Bekleyemeyen arkadaşım, büyük bir ısırık alıyor ve ağzında yemek varken "Çılgın oda arkadaşın yine şafak vakti mi uyandı?" diye soruyor.

"Evet," diye inleyerek, derslerimizin başlamasına birkaç dakika kaldığı için yanına oturuyorum. "Hiç bu kadar neşeli biriyle tanışmamıştım. Kadere ve insanların bir amacı olduğuna inanmıyorum ama o kızın kısa etek giyip ponpon sallamak için doğduğuna şüphe yok."

Sav gülüyor ve bir ısırık daha alırken ben de kendiminkine dalıyorum. Ispanak, beyaz peynir ve kurutulmuş domatesler çırpılmış yumurtayla mükemmel bir uyum içinde ve yemekten aldığım zevkle o kadar meşgulüm ki, başka bir şey söyleyebilmek için bir saniye beklemem gerekiyor.

Konuşabilecek hale geldiğimde, "Annem bu akşam yemeğe çıkmamı istiyor," diyorum.

Sav'ın tüm vücudunun benim sözlerimle donduğunu hissediyorum. Ona baktığımda, bana endişeli bir bakış atıyor, bu yüzden hemen "O orada olmayacak. Billy bu gece geç saatlere kadar çalışacak, yani sadece ikimiz olacağız. Ben iyiyim, Sav. Söz veriyorum." diyorum.

"Bu akşamki planımı iptal edebilirim," diyor hemen, ve ciddi olduğunu biliyorum. Bu akşam katılmak zorunda olduğu kız öğrenci kulübü etkinliğini hiç düşünmeden iptal edip kaçabilir, ama ben buna izin veremem. Beni bakmak zorunda olduğunu hissetmesini istemiyorum, ve Kappa Theta Rho'daki yerini kesinlikle tehlikeye atmak istemiyorum.

"Kappa'lar sana ihtiyaç duyuyor," diyorum ve o bana şakacı bir bakış atıyor.

"Bölüm toplantımız var ve sonra Alphalarla Alfa'larla birlikte yaklaşan partiyi planlayacağız. Eminim ki bunu atlayabilirim ve sorun olmaz."

Alpha Psi Rho ve Kappa Theta Rho, kampüste sıkı bir bağa sahip, üniversitedeki en güçlü iki kulüp. İkisi de eski paralı ailelerden gelen üyelerle dolu ve insanı kusmak isteyecek kadar ayrıcalıklı. Bu bazen Sav'ı çıldırtıyor, ama kulübünü, benim gönüllü olduğum hayvan barınağında toplum hizmeti yapmaya ikna etti, bu da güzeldi. Bu barınak, hayvanların bakımını yapmak ve daha fazlasını sağlamak için her zaman para bulmakta zorlanan, hayvanları öldürmeyen bir barınak. Kappa üyelerinin çoğu hayvan severdir, bu yüzden çoğu zaman ve para bağışında bulunur. Alpha üyeleri ise tek bir şeyle bilinirler: partiler. Kampüste en büyük partileri onlar düzenler ve Kappa üyeleri, Alpha kardeşlik evinde düzenlenen tüm etkinliklere davetlidir.

"Olmaz," diyorum ona. "Ama teşekkür ederim."

Omzuma hafifçe dokunur. "Bana ihtiyacın olursa arayacağına söz ver."

Başımı sallıyorum. "Söz." Konuyu değiştirmek için soruyorum, "Bu akşam Ben'le görüşecek misin?"

İnlemesi beni güldürür. "Umarım hayır. O çok, bilmiyorum," der, doğru kelimeyi bulmaya çalışır ve sonunda "hevesli" der.

"Tabii ki öyle," diyorum ona. "Aynaya baktın mı, Sav? Her erkek seninle çıkmak istiyor."

Kafasını sallar. "Hayır, sadece seks istiyorlar. Alfa erkekler için önemli olan tek şey övünme hakkı ve ben o kibirli pisliklere böyle bir şey vermeye niyetim yok." Bana bakarak sırtarak, "Ayrıca, on üç yaşındayken küçük parmak sözü verdik ve şimdi bundan vazgeçmeye niyetim yok."

"Bence kampüsteki son iki bakire biziz, Sav. Belki de o sözü vermemeliydik." Etrafıma bakıyorum, bir grup öğrencinin bir sonraki derslerine yetişmek için meydana koşarak geçmelerini izliyorum ve iç çekiyorum. "Ya hiç olmazsa?"

Bana sarılır. "Anlaşmamız, *Pride and Prejudice*'deki gibi bir his yaşamadan yetinmeyeceğimizdi. Bizi içten içe aydınlatan, deli eden, ama aynı zamanda içimizi de yakıp kavuran bir erkek bulana kadar bekleyecektik."

Gülmekten kendimi alamıyorum ve başımı sallayıp omzuna yaslanıyorum.

"Erkeklerimiz dışarıda," diyor bana. "Ve biz havai fişeklerden daha azıyla yetinmeyeceğiz. Kimse bizim iç çamaşırlarımızı hak etmiyor."

"Külot mu? PBS Masterpiece'i fazla izliyorsun. Seni kesmem gerekecek."

Ben çantamı alıp çöpümüzü bankımızın yanındaki çöp kutusuna atarken o gülüyor. "Gitmeliyim, yoksa geç kalacağım."

"Sapık Profesör Borzov'la iyi eğlenceler." Ayağa kalkar ve uzun sarı saçlarını geriye doğru tarar. "Sonra bana mesaj at ve ihtiyacın olursa aramayı unutma. Arkadan çıkabilirim, kimse fark etmez."

"Tamam. Toplantıda iyi eğlenceler."

"Eminim çok eğlenceli olacak. Son seferinde Deirdre, aylık film gecemizde ona film seçmesine hiç izin vermediğimiz için otuz dakika boyunca sızlanıp durdu. Onun çaresizce sahte gözyaşları dökmeye çalışmasını izlemek çok eğlenceliydi."

"Annen için bunun ne kadar önemli olduğunu bir düşün," diyerek geriye doğru yürümeye başladım.

"Buna katlanmamın tek nedeni bu." Gülümser ve ekler: "O kadar harika bir anne olduğu ve onu sevdiğim için şanslı."

benim yaptığım saçmalıkları yeterince tolere etti, bu da benim yapabileceğim en az şey."

"Neden bahsediyorsun? Sen ve ben mükemmel bir şekilde büyüdük

."

Sav, sağ yanağındaki gamzeyi gösterecek kadar geniş bir gülümsemeyle gülümsedi.

"Sahte dövmele sipariş edip yüzümüze yapıştırmanın harika bir fikir olduğunu düşündüğümüz zaman gibi mi?"

Elimi kaldırıyorum. "Yemin ederim bu kadar uzun süre kalacaklarını bilmiyordum." İkimiz de bu anıyı hatırlayarak gülüyoruz.

"Annem kalp krizi geçirecek sandım. Yanağıma *"Big Tit Energy"* yazılmış halde kiliseye gitmek zorunda kaldım. Annem evde kalmama izin vermedi." Sav manikürlü tırnağını bana doğru uzatır. "Bunu sana asla affetmeyebilirim, özellikle de o zamanlar geç gelişen ve düz bir vücuda sahip olduğum için."

Gülümser ve ona göz kırparım. "Büyük göğüs enerjisi, beden ölçüsüyle alakası yoktur." Ona bir kez daha gülümser ve el sallarım, sonra dönüp yabancı dil binasına çıkan merdivenleri tırmanırım. Rusça dersine girip ortadaki bir koltuğa oturduğumda, o kadar da asi olmayan günlerimizin anısı yüzümde hala bir gülümsemeyle duruyor. Sınıf hızla doluyor ama ben eşyalarımı toplayıp not almaya hazırlanırken herkesi görmezden geliyorum. Sav dışında çoğunlukla kendime saklanıyorum. Yoğun ders programım fazla boş zaman bırakmıyor ve ben her zaman daha çok içe dönük ve utangaç birisi oldum.

Profesör Borzov içeri girdiğinde, odayı tarar ve diğerlerine bakmadan önce birkaç saniye boyunca bana bakarak beni utandırır. Onun küçük gözlerinin hala bana bakıp bakmadığını bilmek istemediğimden kitaplarıma odaklanırım ve ders başladığında rahat bir nefes alıp çalışmaya başlarım.

Günün geri kalanı, derslerden derslere koşturarak hızla geçer ve organik kimya laboratuvarından çıktığımda, yorgunluktan bitkin düşmüş ve bu sabah iki saatlik uykumdan mahrum kaldığım için pişmanlık duyuyorum. Bu akşam yemeği kaçırırsam çıkacak kavgayı düşünürüm, ama bunun sonuçlarının buna değmeyeceğine karar veririm.

Bundan kaçış olmadığını bilerek, bu işi bir an önce halletmeye karar veriyorum. Yurt odama uğrayıp kitaplarımı yatağımın üzerine atıyorum ve dağınık saçlarımı hızlıca tarıyorum. Sadece kızıl değil,

ama aynı zamanda bir sürü de var. Sözde babamdan almışım, ama o ben iki yaşındayken öldü, bu yüzden onunla ilgili hiçbir anım yok. Billy, üvey babam, ben altı yaşındayken annemle evlendi. Ondan sonra hayatım cehenneme döndü ve Savanna ile tanışmasaydım, bana ne olacağını bilmiyorum. Aynı birinci sınıfa atandık ve nedense bana hemen ısınmıştı. O anda en iyi arkadaş olduğumuzu ilan etti ve o günden beri ayrılmaz bir ikiliyiz. Çocukluğumla ilgili tek iyi anılarım onun sayesinde.

Tüm olumsuzluklara takılmayı reddederek, fırçayı bir kenara atıp çantamı alıyorum ve çıkmadan önce inhalerimin yanımda olduğundan emin oluyorum. Bu gece yeterince kötü geçecek. Buna bir de acil servise gitme derdi eklemek istemiyorum. Sav'ın yanımda taşımam için ısrar ettiği biber gazı spreyini cebime sıkıştırıp, yurt binasından çıkıp kampüsten ayrılıyorum. Metroya ulaşmak uzun sürmüyor ve yola çıktıktan sonra, organik kimya dersim için çalışma kartları hazırlayarak yolculuğumu geçiriyorum. Durağıma vardığımda, önemli bilgileri ezberlemiş oluyorum. Bazen hayatımın, kafam patlayacakmış gibi hissedene kadar birbiri ardına bilgileri ezberlediğim, çeşitli renklerdeki kartlardan ibaret olduğunu hissediyorum.

Kapılar açılır açılmaz içeri girip, kalabalığı takip ederek merdivenleri çıkıyorum. Kaldırıma çıktığımızda, yaşlı bir çiftin ve ardından bir grup genç erkeğin etrafından dolaniyorum. Doğduğumdan beri evim olan daire, metro durağından sadece on beş dakikalık yürüme mesafesinde ve oraya daha hızlı varmak istememe rağmen, kendimi hızlanırken buluyorum. Köşeyi döndüğümde zemin kattaki daire görünüyor ve ilk yaptığım şey üvey babamın beyaz kamyonetini aramak. Onu garaj yolunda ya da cadde boyunca göremiyorum, ama kapısında "*Billy's Plumbing*" yazısı ve arkasına her zaman takılı olan ekipman römorku ile onu gözden kaçırmak imkansız.

Ancak ortalık temiz, bu yüzden caddeyi geçip kapıyı çalıyorum. Anahtarımı kullanıp içeri girebilirdim, ama bir şey beni durduruyor. Artık burada yaşamadığım için, bunu yapmam gerektiğini hissetmiyorum, ya da belki de sadece burada olmak istemiyorum. Annem kapıyı açmadan hemen önce sürgünün döndüğünü duyuyorum.

"Neden kapıyı çaldın?" diye soruyor. "Anahtarlarımı unuttum" diye yalan söylüyorum ve ona hızlıca sarılıyorum.

Annem ve ben ilk bakışta anne ve kız gibi görünmüyoruz. O benden daha uzun, daha zayıf, kahverengi saçlı ve ağzı sürekli ince bir çizgi şeklinde. Tek ortak özelliğimiz gözlerimiz. Canlı yeşil ve badem şeklinde olan gözlerimiz, benim evlatlık olduğum şüphesini uyandıran tek şeydi.

"Mutfağa gel. Akşam yemeği neredeyse hazır." O sırtını dönüp önümde yürümeye başlarken, ben evi kaplayan ikinci el sigara dumanının kokusuna burun kıvırmamaya çalışıyorum. Mutfağa girdiğimizde, kül tablasında yanık halde bıraktığı sigarayı alır, son bir kez uzun bir nefes çeker ve sonra da sanki gösteriliyormuş gibi söndürür.

"Üzgünüm," diyorum, astımım olduğu için özür dileme ihtiyacı hissetmem tamamen saçma olsa da, bu muhtemelen iki sigara içen kişinin yaşadığı bir evde büyüdüğüm için oldu, onlar beş dakika bile arka verandaya çıkmamak için ısrar ediyorlardı.

Öfkemi görmezden gelerek çantamı yere koyup "Kokusu çok güzel anne" diyorum.

"Sadece kızarmış tavuk, patates püresi ve mısır. Özel bir şey değil."

"Tavuk mu?" diye soruyorum, ses tonumu hafif tutmaya çalışarak.

Annem kızarmış tavuğu çıkarmak için eğildiğinde, bunun kesinlikle tofudan yapılmış bir şey olmadığını görünce kalbim sıkıştı. Midem acınası bir şekilde guruldarken, ben de patates ve mısırdan oluşan yemeğe razı oldum.

"Tavuğun nesi var?" diye sorar annem, bıçak ve çatalı eline alırken.

"Ben vejeteryanım anne. On altı yaşımdan beri. Hatırlamıyor musun?"

Derin bir nefes alarak hatırladığını ama umursamadığını belli eder.

"Bundan vazgeçersin diye düşünmüştüm."

"Sorun değil," diyorum. "Sadece patates püresi ve mısır yiyeceğim." Bana bakıyor. "Patateslere tavuk suyu koydum." *Lanet olsun.*

"Mısır alacağım," diyorum, ona bakamayacak kadar sinirliyim. Kampüste kalmalıydım. En sevdiğim Meksika restoranından paket servis alabilirdim. Siyah fasulye tacolarıyla dolu bir tabak düşüncesi beni neredeyse ağlatıyor. Derslerle çok meşguldüm ve öğle yemeğini atladım, bu gece buraya gelmemin tek nedeni kocaman bir tabak yemekti. Şimdi oturup, ikinci el sigara dumanını soluyarak ve annemin soğuk bakışlarına katlanarak bir mısır koçanı yutacağım. Harika.

"Dramatik davranmayı bırak, Cindy," diyor ve bana bir tabak uzatıyor. "Buzdolabında salata var, onu yiyebilirsin." Dayanamayıp ekliyor: "Lanet bir tavşan gibi yemene rağmen hiç kilo verememen beni hep şaşırtmıştır."

Bu iğnelemeyi görmezden gelip mısır koçanımı alıyorum, paketlenmiş salatayı ve biraz Fransız sosunu alıp masaya oturuyorum. Annem tabağını doldurduktan sonra bana katılıyor ve yemeye başlıyor. Birkaç dakika boyunca sessizliği bozan tek şey çiğneme seslerimiz oluyor, ta ki annem sonunda derslerimi sormaya başlayana kadar.

"İyi gidiyor," diyorum. "Zor ama her şeye ayak uyduruyorum."

Bir yudum aldıktan sonra, çatalını bana doğru uzatır. "İyi. Notlarının düşmesine izin verme. Seni oraya göndermek bize bir servete mal oluyor."

"Sana geri ödeyeceğimi söylemiştim."

Yumuşak bir homurtu, bu konuda pek umutlu olmadığını açıkça gösteriyor.

"Ödeyeceğim," diye ısrar ediyorum. "Ayrıca, veterinerlik yoluna devam etmek yerine veteriner teknisyeni olmayı düşünüyorum."

Annemin çatalını yere düşürmesinin çıkardığı gürültülü ses bir an için beni şaşkına çevirir, ama sonra bağırmaya başlar ve ben yavaş yavaş omurgamdan yukarı doğru tanıdık bir korku hissinin yayıldığını hissederim.

"Tabii ki bırakıyorsun," diyor ve sesindeki kin beni şaşırtıyor, ama aslında şaşırmamam gerekirdi. "Billy ve ben bunun için para biriktirdik çünkü sen küçük arkadaşını takip edip şehirdeki en iyi üniversiteye gitmek istedin ve bize bunun kendinden bir şeyler yaratmak için olduğunu söyledin."

"Veteriner teknisyeni olmak utanılacak bir şey değil," diyorum, kurumuş boğazımdan zorla kelimeleri çıkararak. "Bu yılın sonunda tüm temel derslerimi bitirmiş olacağım"

ve sonra iki yıllık bir veteriner teknisyenliği programına kaydolabilirim." O hiçbir şey söylemeyince, "Bence bunu yaparsam daha mutlu olurum" diye ekliyorum.

"Mutlu mu?" Annem bu kelimeyi, kendisi için yabancı bir kavrammış gibi tükürüyor. "Hayat sadece mutlu olmakla ilgili değildir, Cindy. Kocanın ölmesini istediğimi mi sanıyorsun? Tek başına bir anne olarak mücadele etmeyi sevdiğimi mi sanıyorsun? Seni bu lanet okula göndermek için yeterince para biriktirmek için ne kadar çok çalışmam gerektiğini sevdiğimi mi sanıyorsun?"

Göğsüm sıkışır ve annem boktan hayatı hakkında atıp tutmaya devam ederken, ben tabağıma bakarım. *Elimdeki çatal, altımdaki sert sandalye, ayaklarımın altındaki fayans.* Hissedebildiğim şeyleri zihnimde haritalandırırım, kendimi bu ana odaklarım ve endişe içime ağır bir battaniye gibi yerleşirken ciğerlerime hava pompalarım.

"Oh, Tanrım," diye inliyor. "Drama zamanı mı? Cindy Tiyatro Gösterisi başlamak üzere mi?"

Gözlerimi ona çeviriyorum. "Nasıl bu kadar acımasız olabilirsin?" Sert bir kahkaha atarak, titrek dudaklarımdan kelimeleri zorla çıkarırken elimde sağlam bir şey hissetmek için çatalı daha sıkı sıkıyorum. "Hayatımın mutlu olduğunu mu sanıyorsun? Ölen bir baba ve sonra da alkolik bir adama evlenip onu evimize getiren, alkolik bir anne. Sence bu benim için *eğlenceli* miydi, anne?"

"Nankör pislik." Ayağa kalkar, tezgaha gidip sigara paketini alır, bunun benim nefes almamı imkansız hale getireceğini artık umursamadan. "Bir yıldır içmiyoruz," der. "Bunu bana nasıl söylemeye cüret edersin?"

"Hayatını düzene soktuğuna sevindim anne, gerçekten sevindim, ama şimdi ayık olman, ikinizin bana çektiğiniz cehennemi silip süpürmez."

Sigara yakıp derin bir nefes alır. "Senin sorunun, hiçbir şeyi unutamamak."

Tiksinerek sandalyemi geri itip ayağa kalktım. Havayı dolduran ve yavaşça bana doğru sürüklenen duman bulutunu görmezden geldim. "Ben olayları unutamıyor muyum?" Devam etmek için bir saniye bekledim. Tanıdık bir sıkışma göğsümü kaplarken öfke içimi kapladı. Bu, astım veya panik atak

aşamada ve bunun astım mı yoksa panik atak mı olduğundan henüz emin değilim. Şu anda çok kızgınım, umursamıyorum. Her ikisi de yakında tüm gücüyle üzerime çökecek, ama şu anda söyleyeceklerim var ve bunlar bekleyemez.

"Olanları unutamadığım için çok üzgünüm anne." Sert bir kahkaha attım. "Sanırım daha güçlü bir insan yıllarca süren istismar ve ihmalin üstesinden gelip unutabilir. Siz ikiniz o lanet şişeyi bıraktığınız anda tüm bunları unutamadığım için ne kadar düşüncesizim."

"Bana konuşurken ses tonuna dikkat et." Bir kez daha öfkeyle çekip, önündeki pis küllüğe izmariti sapladı. "Elimizden gelenin en iyisini yaptık ve sana her zaman baktık."

"Sadece siz bakamadığınızda Grace bana baktığı için."

Annem alaycı bir şekilde güldü ve başka bir sigara uzandı. "Ah, evet, senin değerli Grace'in. Mükemmel anne."

"Onun mükemmel olduğunu hiç söylemedim, ama o nazik biridir ve o olmasaydı bana ne olurdu bilmiyorum. Tampon takmayı bana öğreten oydu. Sen baygındın ve bana yardım edecek başka kimse yoktu." Titrek bir nefes alıyorum. "Ve ben burada seninle ve *onunla* güvende hissetmediğimde her zaman bende kalmama izin verdi."

Annem başını sallıyor, söyleyeceklerimi dinlemek istemiyor. Üvey babamdan bahsettiğim anda her zaman kendini kapatıyor. Nedense onun sadece alkolik değil, aynı zamanda şiddet eğilimli biri olduğu gerçeğini asla dile getirmeme izin verilmiyor. O zamanlar bu konuyu konuşmama izin verilmiyordu, şimdi de kesinlikle konuşmama izin verilmeyecek.

"Geçmiş geçmişte bırakmalısın," diyor annem. "Hayatına devam etmelisin."

"İçkiyi bıraktığına sevindim anne, gerçekten sevindim, ama artık şişeyi ağzına götürmüyorsun diye her şey sihirli bir şekilde ortadan kalkmış olmuyor. Ayrıca, on iki adımlı programda telafi etmeyle ilgili bir şeyler olduğunu da biliyorum. Hâlâ lanet olası özrünü bekliyorum."

Annemin yüzündeki ifade, benim bir özür hak ettiğimi, ihtiyacım olabileceğini hiç aklına getirmediyini açıkça gösteriyor.

Çocukluğumun, onun ve Billy'nin davranışları yüzünden mahvolduğunu dürüstçe kabul ediyorum. Onun içkiyi bırakmasına sevindiğim konusunda yalan söylemiyordum, ama altı yaşımdan on sekiz yaşında evden kaçana kadar cehennem gibi bir hayat yaşadığımı inkar etmeye de niyetim yok. On yıldan fazla bir süre boyunca, biri beni derin bir travmaya sokan iki alkolikle yaşamak, evet, bu, artık içki içmiyorlar diye unutabileceğiniz bir şey değil.

"Bunu yapamam," diyorum ona, çantamı alıp kapıya doğru yöneliyorum. "Haftaya ararım seni anne."

O hiçbir şey söylemiyor, sadece bir nefes daha çekip benim gitmemi izliyor. Dışarı çıkınca duruyorum. Korkuluğa sıkıca tutunup gözlerimi kapatıyorum ve kendimi nefes almaya zorluyorum.

"Burada olmaz," diye kendime yalvarıyorum. "Burada dağılma."

İnhalatörümü kapıp hızlıca bir nefes alıyorum, bunun sadece duygusal stresin neden olduğu hafif bir astım krizi olduğunu umarak. Korku hala etrafımı sarmış durumda, pençelerini bana geçirmekle tehdit ediyor, ama şimdilik iyiyim.

Aslında buna inanmaya başlıyorum, ta ki şimdiye kadar gördüğüm tüm kabuslarda beni rahatsız eden o cızırtılı sesi duyana kadar.

"Senin neyin var?"

Başımı kaldırıp Billy'nin gözlerine bakıyorum ve nefesim kesiliyor. Sesim titriyor: "Annem bu gece çalıştığını söyledi."

"İş iptal oldu," diyor ve tam önümde duruyor. Billy iri bir adam değil. Benden sadece birkaç santim uzun ve sanırım ben ondan daha ağıyım, ama deneyimlerimden onun ne kadar güçlü olduğunu biliyorum. O, beklemediğiniz ve hiç görmediğiniz türden, tel gibi bir güce sahip.

O daha da yaklaşır ve ben bir adım geri çekildiğimde ağzının köşesi yukarı kalkar. "Benden kaçmaya mı çalışıyorsun?"

"Evet," diyorum ve çantamı göğsüme sıkıştırıp onun yanından geçmeye çalışıyorum. Yolumun önünü kesiyor ve uzanıp saçımın bir tutamını yakalıyor.

"Bu çok acı verici, Rusty," diyor ve ben nefret ettiğim bu lakaba irkiliyorum.

"Bana öyle deme," diye tıslarım.

O daha da geniş bir gülümsemeye karşılık verir ve ben, onun beklediği tepkiyi verdiğim için kendime lanet ederim.

"Benim küçük Rusty kızım üzüldü mü?" Saçımı daha sertçe çekerek ekler, "Yine ağlamaya mı başlayacaksın?"

Panik hissi beni sarıyor. Buradan kaçmak için sadece birkaç saniyem olduğunu bilerek, ayaklarımla onu geçip gitmeye zorluyorum. Saçımı bırakmıyor, acı çekecek kadar uzaklaşana kadar bekliyor ve sonra son bir kez çekip saç tellerini parmaklarının arasından kaydırıyor. Kaldırımda koşarken arkamda kahkahasını duyuyorum. Sokağı geçip köşeyi döner dönmez, tuğla binaya yaslanıp ciğerlerime hava çekiyorum.

Arkamda tuğlalar, ayaklarımla altında kaldırım, ellerimde çanta, ciğerlerimde sıcak hava.

Gözlerimi kapatıp, internette okuduğum kutu nefes tekniğini kullanarak nefesime odaklanıyorum. Dört saniye nefes alıp, dört saniye tutuyorum, dört saniye nefes verip, dört saniye tutuyorum ve kalp krizi geçiriyormuşum ya da tamamen çökmüşüm gibi hissetmeyene kadar bunu tekrarlıyorum. Sonunda kalbim yavaşlıyor ve göğsümdeki sıkışma normal nefes alabileceğim kadar gevşiyor.

Gözlerimi açtığımda, dünya tam da bıraktığım gibidir. Yanımdan geçen bir grup kız bana tuhaf tuhaf bakar, ama artık tuhaf görünüp görünmediğimi umursamıyorum. Burada daha fazla zaman kaybetmek istemediğimden, duvardan iterek kendimi yerimden kaldırır ve metroya doğru yönelirim. Oturup kampüse doğru yola çıktığımda, sakinleştirici iç monologuma geri dönerim.

Kıçımın altında plastik sandalye, elimde metal korkuluk, metrodan gelen titreşimler.

Rahat bir nefes alarak, çıkışımdan inip kampüse doğru ilerlerken kalabalığın içinde kayboluyorum. Zihinsel ve fiziksel olarak yorgunum, muhtemelen uzun süredir bir şey yemediğim için midem bulanıyor. Buzdağı marul ve mısır koçanı yetmez. Az önce yaşadığım cehennem gibi gecenin ardından kendimi özel bir şeyle ödüllendirmek istiyorum, Bean Me Up'ta en sevdiğim siyah fasulye tacolarını almak için kısa bir mola veriyorum.

Bir elimde akşam yemeğim ve çantam, diğer elimle de biber gazıma kolayca ulaşabileceğimden emin olarak kampüsü geçiyorum. Hafta içi bir gece olmasına rağmen, kampüsün kenarına yaklaştığımda, sağımdaki U şeklindeki caddeden gelen bas ağırlıklı müziği duyabiliyorum.

Greek Row resmi olarak kampüs dışı bir mülktür, ancak yine de yürüme mesafesinde yeterince yakındır, bu da düzenledikleri partiler ve bu partilerde tüketilen alkol ve uyuşturucu miktarı düşünüldüğünde iyi bir şeydir. Kappas'ın malikanesindeki güzel beyaz sütunları ve caddenin karşısındaki Alphas'a ait devasa eski kırmızı tuğlalı evi görebiliyorum. Müzik elbette onların evinden geliyor ve Sav'ın şu anda orada olup olmadığını merak ediyorum. Eğer oradaysa, umarım eğleniyordur. Ona benim gecemi anlatarak onun gecesini mahvetmek istemem. Bunların hepsi yarına kadar bekleyebilir.

Yurda yaklaştıkça müzik yavaş yavaş azalıyor ve girişe neredeyse varmışken yumuşak bir inilti duyuyorum. Kulaklarım hemen dikiliyor, köpek sesini tanıyorum ve hızla etrafa bakınıp bu sesi çıkarana arıyorum. Merdivenlerin yanında büyük bir Doberman gördüğümde, onu görünce donup kalıyorum. Daha küçük, biraz daha az korkutucu bir şey bekliyordum, ama asla bir kitabı kapağına göre yargılamamaya çalışırım, bu yüzden çantama uzanırken çömeliyorum. Bir veteriner kliniğinde part time çalışmak ve bir hayvan barınağında gönüllü olmak, yanımda her zaman köpek maması bulundurmam anlamına geliyor.

"Hey, köpekçik," diyorum elimi uzatarak. "Aç mısın? Atıştırmalık ister misin?"

Bu söz üzerine canlanır ve bana doğru koşar. Onun bir sokak köpeği olmasından endişelenmiştim, ama yaklaştığında boynunda siyah bir tasma ve gümüş bir künne olduğunu görürüm. O köpek kemiğini çiğnerken, ben de çekinerek elimi uzatırım. Beni ısırmaya çalışmaz, ben de göğsünü okşayıp kaşırım.

"Sen çok yakışıklı bir çocuksun, değil mi?"

Dudaklarını yalıyor ve güzel kehribar rengi gözleriyle beni inceliyor. Tasmaındaki isim *Chort* yazıyor ve bunu görünce gülümsüyorum çünkü geçen yıl okuduğum bir kitabı hatırlatıyor bana. Kitap Slav halk masallarıyla doluydu ve korkunç iblis Chort hakkında birkaç masal vardı.

"Sanırım biraz korkutucu görünüyorsun," diyorum ona bir köpek kemiği daha vermeden önce, "ama sen aslında çok yumuşak kalplisin, değil mi?"

Sahibine köpeğin kaçtığını haber vermek için telefon numarasını aramaya başlamadan önce, hızlı ve keskin bir ısıklık sesi duydum. Chort başını yana çevirdi ve tüm dikkatini sesin geldiği yere verdi. Kaçmadan önce geriye dönüp yanağımı yaladı. Sonra koşarak kaldırımdan binanın sonuna doğru uzaklaştı.

Çantalarımı alıp ayağa kalktığımda, köşeyi dönen gölgeli bir figürü görmek için yeterli zamanım oldu. Çok karanlık olduğu için ayrıntıları seçemiyorum, ama tek söyleyebileceğim şey onun çok iri olduğu. Ortalama bir erkekten birkaç santim daha uzun ve omuzları şimdiye kadar gördüklerimden daha geniş.

Kahretsin, Chort çok şanslı bir köpek. İkisi birlikte ne kadar tehlikeli göründüklerini hayal bile edemiyorum. Belki de sahibi de köpeği kadar yumuşak kalplidir. Sanırım bunu asla öğrenemeyeceğim. Birinci sınıftan beri kampüste yaşıyorum ve ikisini de hiç görmedim. Yüzünü görmemiş olabilirim, ama o omuzları tanırım.

Chort'un geri koşarak gelmediğinden emin olmak için kaldırıma son bir kez bakarak içeri girip yurt odama çıkıyorum. Brittney ile aynı odada kalmanın iyi yanı, onun sık sık başka insanlarla birlikte kalması. Sanırım bir erkek arkadaşı yok, ama üniversite yıllarını en iyi şekilde geçirmek konusunda kararlı. Bazen onu kıskanıyorum. Sav ile yaptığım küçük parmak sözüne bağlı olmasaydım, kendimi dışarı çıkıp eğlenmeye zorlardım. Belki Chort'un sahibini bulur ve asla unutamayacağım bir gece geçirirdim.

Boş yurt odasında gülüyorum ve akşam yemeğimi alıp yatağıma uzanıyorum. Tanrım, asla böyle birine yaklaşacak cesaretim olmaz. Onun gibi bir erkek benim gibi birine uygun değil. Panik atakları olan ve çocukluk travmalarıyla dolu bir kızla kimse çıkmak istemez. Planım her zaman bir diploma almak, iyi bir iş bulmak ve sonra hayvanlarla çevrili sakin bir hayat sürmektir. Bu yolda biriyle tanışmak isterdim, ama her şeyi buna bağlı da değilim.

Tacolarımı yemeye başlamadan hemen önce telefonum titredi.

SAV:

Her şey yolunda mı?

Bana mesaj atmasına şaşırmadım. O çok iyi kalpli ve endişelenmeye meyilli biridir. Ama bütün gece benim için endişelenmesini istemiyorum, bu yüzden ona kısa bir cevap yazıyorum.

BEN:

Her şey yolundaydı. Yarın ayrıntıları anlatırım. Erken yatacağım ve umarım Brittney yine saat beşte beni uyandırmaz.

SAV:

İkimiz de uyandıracağını biliyoruz. :) Dinlenmeye ihtiyacın var, bu yüzden bu Cuma benimle Alphas'a gelmeni istiyorum.

BEN:

Dur tahmin edeyim, Kappa olarak gitmek zorunda mısınız?

SAV:

Sen de benim en iyi arkadaşım olduğun için gitmek zorundasın.

Gülüyorum ve ona başparmak yukarı emojişi gönderiyorum. Ne zaman onların bira partilerinden birine gitmek zorunda kalsa, ben de onunla birlikte gidiyorum. Birlikten kuvvet doğar ve o da benim her zaman onun arkasında olacağımı bilir. Partiler genç kadınlar için tehlikeli yerler olabilir ve hepimiz korkunç hikayeler duymuşuzdur: uyuşturulup tecavüze uğrayan kızlar, bayıldıktan sonra saldırıya uğrayan kızlar, fotoğrafları çekilip internette paylaşılan ve herkesin bir kızın hayatının en utanç verici anlarını görebildiği kızlar. Bu iğrenç bir şey ve toplum olarak ne kadar gelişirsek gelişelim, bu tür iğrenç şeyler hala oluyor. Bu, insanlığın geleceği hakkında ciddi şüpheler uyandırıyor bende. Belki de bu yüzden köpekleri bu kadar çok seviyorum. Doğal halleri mutlu ve tatlıdır. Tabii ki sahipleri onları başka bir şeye dönüştürmedikçe.

Dizüstü bilgisayarımı alıp, ilginç görünen ilk diziyi izlemeye başlıyorum ve bir taco alıyorum. İzlediğim şeye odaklanmaya çalışıyorum, ama aklım sürekli geniş omuzlu adama gidip duruyor. Bu aptalca ve aklımı kaçırdığımın ve *Pride and Prejudice*'deki küçük parmak sözümü yeniden düşünmem gerektiğinin çok açık bir işareti.

Yemeğimi bitirdiğimde, gözlerimi zar zor açık tutabiliyorum. Son hatırladığım şey, belki Alphas'ın partisinde Bay Geniş Omuzlu'yu göreceğim, belki ona merhaba demek için yeterince cesaret toplayacağım.

Bölüm 3

Sasha

Son görevimden şimdiden bıkmış durumdayım. Chort ve ben, kibirli küçük aptallarla çevriliyiz ve içlerinden tek birini bile öldüremeyiz. Kampüsü son kez taramayı bitirirken Chort ortadan kayboluyor. Keşif yaptığımız yurt binasının etrafında dolaşırken, "*kıllı kışını buraya getir*" anlamına gelen düdüğü çalıyorum ve birkaç saniye içinde o da ağır adımlarla geliyor.

Köşeyi döndükten sonra ona bakıp kaşlarımı çattım. "Bir şey mi çığniyorsun?"

O oturup beni izlerken, ben eğilip parmağımı diş etlerine sürerim, hasta olabileceği bir şey yemiş olmasından endişelenerek. Elimi geri çekip sütlü kemik parçalarını gördüğümde, inlerim ve elimi silerim. Bana, "*Parmağını ağzıma sokan aptal sensin*" der *gibi* bakar.

"Rica ederim," diye mırıldanıyorum. "Sadece seni korumaya çalışıyorum."

Ben ona okşamak için eğilirken, o ayağa kalkıp omzuyla bacağıma hafifçe dokunuyor. Binanın kenarına kayarak, köşeyi dönüp genç bir kadını görebilecek kadar zamanında bakıyorum. Çantalarını kapıyor ve sonra tam da benim durduğum yere bakıyor. Beni göremeyeceğini biliyorum, bu yüzden olduğum yerde kalıyorum ve neden benim köpeğime atıştırmalık verdiğini merak ediyorum. Onu tanımıyorum ve onun saç rengini hatırlardım. Bana mükemmel olgunlaşmış kan portakalı hatırlatıyor ve nedense ağzımın suyu akıyor.

O içeri girdikten sonra da ona bakmaya devam ediyorum ve Chort beni bir kez daha dürttüğünde, sonunda binadan uzaklaşıyorum.

"Kendine bir arkadaş edindin, değil mi?"

O homurdanarak beni kaldırımda takip ediyor.

"Seni eve götürmem mi gerekiyor, yoksa kulüpte uslu durabilir misin?" Bana baktığında, "İnsanları yeme" diyorum.

Tek aldığım cevap yumuşak bir homurtu. Bu "*Tabii ki kimseyi yemeyeceğim*" mi, yoksa "*Gördüğüm ilk pisliği saldıracağım*" mı?

Hiçbir fikrim yok, ama birazdan öğreneceğim. Red Room kampüsten yürüyerek ulaşılabilir bir mesafede, ailemin burayı satın almasının ana nedenlerinden biri de bu. Salı günü olmasına rağmen, mekanın önünde hala oldukça uzun bir kuyruk var. Chort ve ben, meraklı bakışları ve erkeklerin birdenbire dikkatlerini başka bir şeye, benimle göz teması kurmamalarını sağlayacak herhangi bir şeye yöneltmelerini görmezden gelerek önünden geçiyoruz. Oskar kapıda kimlikleri kontrol ediyor, ama ben yeterince yaklaştığımda kenara çekilip geçmeme izin veriyor. Sırada bekleyen erkekler gibi Oskar da gözlerini yere indiriyor, ama ben kulübe girmeden önce bana saygıyla başını sallıyor.

Chort benim yanımda kalıyor. Muhtemelen ona tasma takmalıyım, ama bu özel beceri üzerinde çalışıyoruz ve onun daha fazla gerçek dünya deneyimine ihtiyacı var. Ona güvenebileceğimi, gürültülü bir kalabalığın dikkatini dağıtmayacağını bilmem gerekiyor. Köpeğimin eğitimine yardımcı olacaksa, birinin ısırılma riskini göze almaya hazırım. Ayrıca, tasmayı gerçekten nefret ediyor, bunu kişisel bir hakaret olarak görüyor ve ona bunu yapamam. Kendini koruyabileceğini biliyorum ve çipli olduğu için ayrılırsak, telefonumdan onu kolayca takip edebilirim.

Sarhoş bir grup kadının yanından geçerken ona "Aferin oğlum" diyorum. Biri Chort'un önüne tökezliyor, ama o sadece yanından geçip benim yanımda yürümeye devam ediyor. Övgüm üzerine başını kaldırıyor ve Pasha'yı köşedeki bir masada bulmadan önce kulaklarını kaşıyama izin veriyor.

Pasha ve Isaak bizim için The Red Room'da çalışıyor. Hap satıyorlar, en popüler olanı bu küçük pisliklerin ders çalışmasına yardımcı olan Adderall, ama Molly her zaman en çok satan ürün, bu da iş ve eğlence arasında kesin bir denge olduğunu gösteriyor. İşler her zaman çok iyi gidiyor. Satıcılarımız temiz ürün teslim etmesiyle ünlü. Hiçbir ürünümüzde fentanil yok ve roofies satmıyoruz.

"Selam Sasha," Pasha, onun karşısındaki masaya oturduğumda diyor. Chort yanıma oturuyor ama dikkatini etrafımızdaki kalabalığa

etrafımızdaki kalabalığa odaklanmaya devam eder.

Pasha'nın sarışın kafası köpeğime döner, ama sonra hızla başka yere bakar.

Rusça konuşmaya devam ederek, "Başka sorun var mı?" diye soruyorum.

"Hayır, her şey sakın. Şu ana kadar birkaç kızın burada uyuşturulduğu haberi yayılmadı, bu yüzden işler yavaşlamadı. Final sınavları yaklaşıyor, bu da Adderall satışlarının fırlayacağı anlamına geliyor, ve bu bittiğinde Molly ve Special K'ye talep artacak." Gülümser. "Ve böyle devam edecek."

Kulübü etrafıma bakınıp, burayı çekici kılan şeyi anlamaya çalışıyorum. Kontrolümü kaybetmek benim için kabul edilemez bir şey, bu yüzden alkol ve uyuşturucu bana hiç çekici gelmemiştir. Ben başka yollarla stresimi atarım, keskin bıçaklar ve bolca kanın olduğu yollarla.

Şarkı değişiyor, kendi başıma asla dinlemeyeceğim başka bir neşeli melodi. Dans pistinde coşan kadınlar, şarkıyı tanıdıklarında çığlık atıp ellerini çırpıyor ve sonra şarkıya eşlik etmeye başlıyorlar. Birkaç erkek onlara katılırken, diğerleri bara yaslanıp izliyor. Onları gözetliyorum, acaba içlerinden biri bu gece birinin içkisine hap atmayı planlıyor mu diye merak ediyorum. Eğer yaparlarsa onları ortadan kaldırmaktan mutluluk duyarım, ama hafta sonuna kadar başka bir olay olmayacağını tahmin ediyorum.

Etrafa bakınırken, köşedeki esmer bir kadınla yanlışıklıkla göz göze geldim. Hemen başka yere baktım, ama o bana doğru bir adım attığını görmeden önce.

Kadınları anlamıyorum. Hiçbirine yaklaşmaya çalışmadım ve çoğu benden ödü koparken, içimdeki karanlığa çekilen birkaç kişi her zaman vardır. Bana doğru yürüyen kadın açıkça ikinci gruba ait.

Birkaç metre uzaklıkta olduğunda, Chort onu olduğu yerde donduracak bir uyarı hırıltısı çıkarır. Kıkırdadığında onu görmezden gelirim, ama bu onun uzaklaşması için yeterli olmaz. Bunun yerine, "Ne şirin köpek. Onu okşayabilir miyim?" der.

"Hayır," diye cevap veriyorum ona bakmadan. "Neden?"

Somurtkan ses tonu, gözlerimi ona kaldırmamı sağlar. "Çünkü istemiyorum."

Bu konuşmanın burada biteceğini düşünerek Pasha'ya geri dönüyorum. Ben bir şey söylemeden, o sözümü kesip soruyor: "Peki, sana bir içki ısmarlayabilir miyim? Belki beni tanıdıktan sonra, köpeğini okşamama izin verme konusunda fikrini değiştirirsin."

"Ben içki içmem," diyorum ona. Hâlâ gitmediğini görünce, Rusça'ya geçip Pasha'ya soruyorum: "Neden hâlâ burada?"

Pasha gülümsemesini saklamaya çalışıyor. "Seninle yatmayı umuyor," diyor, doğrudan konuya girip benim anlayabileceğim şekilde açıklıyor.

Peki, bu sorunu çözmek kolay. Bakışlarımı tekrar ona çeviriyorum. "Seninle yatmak istemiyorum ve köpeğime yaklaşırsan, boğazını parçalar."

Şaşkın görünüyor ve nedenini bir türlü anlayamıyorum. Bağırmadım. Kızgın bile olmadım, oysa benim alanıma izinsiz girip köpeğim hakkında sorular sormaya başlayan oydu. Buraya davetsiz gelen o, ben değilim. Tek yaptığım gerçeği ortaya koymaktı.

"Sen lanet olası bir pisliksin," diye mırıldanıyor ve arkasını dönüp uzaklaşıyor.

"Bu beni nasıl pislik yapar?" diye Pasha'ya soruyorum. "Onunla yatmak istemediğim için pislik mi oluyorum? Bu ne saçma bir hak talebi böyle?"

Pasha içkisini içerek gülmesini saklar. Bitirdikten sonra, "Gerçekten bunun cevabını istiyor musun?" der.

"Evet," diyorum, gerçekten kafam karışmış bir şekilde. Normalde kuzenlerimden birine bunu açıklamasını isterdim, ama Pasha'yı yıllardır tanıyorum ve bana doğruyu söyleyeceğine güveniyorum.

"Kadınlar daha yumuşak bir dokunuşu tercih ederler," diyor olabildiğince nazikçe. "Onu sikmek istemediğin için değil, bunu açıkça söylediğin için. Chort'un boğazını parçaladığı görüntüsünü eklemen de pek yardımcı olmadı."

"Ona uyarıda bulunarak nazik davranmış oldum," diyorum. "Onunla oynamasına izin vermek daha acımasız olmaz mıydı? Elini ısırp koparırdı."

"Evet, bu iyi olmazdı," diye kabul eder Pasha, "ama belki bir dahaki sefere 'seni *sikmek* istemiyorum' diye açıkça söyleme."

Söylediklerini düşünür ve başımı sallarım. "Eğer söylemezsem, gitmezler. Onlarla uğraşmaktansa onları kızdırmayı tercih ederim."

Pasha sırtarak bir yudum daha aldı. "Dostum, çoğu erkek senin geri çevirdiğin kadar kadına sahip olmak için cinayet bile işlerdi."

"Eh, ben onları geri çeviriyorum, o yüzden onlara hoş geldiniz." Kulübün diğer tarafına bakıyorum ve görünüşe göre kırdığım kadını görüyorum. Kadın arkadaşlarıyla çevrili ve ağzının hareketlerinden anlaşıldığı kadarıyla, onlara benim ne kadar pislik olduğumu anlatıyor. Barda oturan adamlardan birinin bunu fark edip yavaşça bu tarafa doğru geldiğini görüyorum.

"Onu bu gece için hazırladın," diyor Pasha, benim bakışımı takip ederek sahneyi izliyor. "Kadın sana kızgın ve şimdi adam gelip kahramanlık yapacak, kadını rahatlatacak şefkatli adam olacak. Kadın sırf sana inat etmek için onunla yatacak. Herkes kazançlı çıkacak."

Adamın elini kadının koluna nazikçe koyduğunu, eğilip bir şey söylediğini ve sonra ona duygusal bir gülümseme attığını izliyorum. Kadın ona gülümsüyor ve söylediği her neyse ona başını sallıyor. Adam elini barmenlere kaldırdığında, kadına bir içki sipariş etmek için olduğunu anlıyorum.

"İnsanlar çok tuhaf," diyorum ve Pasha onaylayarak başını sallıyor.

"Bana mı söylüyorsun? Her gece onlara uyuşturucu satıyorum ama yine de beni şaşırtmaya devam ediyorlar."

Pasha, Niki'nin aldığı ekstra güvenlik önlemlerini anlatırken onunla birkaç dakika daha vakit geçiriyorum, sonra kalkıp gitmek üzereyken köşeden bizi izleyen birkaç adam fark ediyorum. Hiç şüphesiz, benim gitmemi bekliyorlar ki ihtiyaçlarını alabilsinler.

Chort, iyi bir köpek gibi yanımda kalıyor ve arabamı park ettiğim yere kadar beni sokakta takip ediyor. Bu gece siyah Jeep Wrangler'ımı sürüyorum ve yolcu tarafındaki kapıyı açtığımda, hemen koltuğa atlıyor. Harika bir köpek, ama devasa kışının motosikletimin arkasında dengede durması imkansız. O benimle olduğunda her zaman Jeep'i sürüyorum. O lanet şeyi çok seviyor

ve ben renkli camı indirir indirmez, rüzgarı hissetmek için kafasını dışarı çıkarıyor.

Bizi eve götürmeden önce, elimi uzatıp torpido gözünden bir köpek kemiği alıyorum. O da onu alıyor ve hemen kafasını pencereden dışarı çıkarıyor, böylece yüzüne esen hoş bir rüzgâr eşliğinde kemiği yiyebiliyor.

Daha sonra, Chort'a akşam yemeğini verdikten ve mankenlerle antrenman yaptıktan sonra, uykuya dalmaya çalışırken tüylü vücudunu okşuyorum. Buna girerken bunun uzun bir kedi-fare oyunu olacağını biliyordum. Niki zekidir ve bu pisliği yakalayacağından hiç şüphem yok, ama bu hızlı olmayacak ve kesinlikle sabır gerektirecek.

Rüyalarım her zamanki gibi şiddet ve kanla dolu, ama bir noktada kızıl saçlı bir kadın rüyalarımın giriyor ve uyanmadan önce hatırladığım son şey bu oluyor — bakır kırmızısı saçları, yumruk yapabilecek kadar kalın ve uzun. Asla kadınlar hakkında rüya görmem, ama onun kim olduğunu çok iyi biliyorum. Dün gece gördüğüm kadın, köpeğimi besleyen kadın.

Chort'un yüksek sesli horlaması beni düşüncelerimden koparıyor ve kalkmaya başladığımda, gözünü açıp bana bakıyor.

"Yabancılardan yemek almamayı öğrenmelisin," diyorum ona. "Bu güvenli değil."

O homurdanarak yuvarlanıp tekrar gözlerini kapatır. O uyurken, ben duş alıp ikimize kahvaltı hazırlarım. Onunla dışarıda vakit geçirip birkaç komut daha çalıştıktan sonra, onu uykuya bırakıp bisikletime binip kampüse geri dönerim. Park etmek yerine, Greek Row'a doğru sürerim.

Bu caddedeki çimlerin çoğunu büyük Yunan harfleri kaplıyor, ama bunların ne anlama geldiğini hiç bilmiyorum. Niki'nin bana daha önce gönderdiği bilgiler sayesinde, Alphas'ın evini geçerken tanıyorum. Burada bariz bir servet olduğu halde, kırmızı tuğlalı konak daha iyi günler görmüş gibi görünüyor. Birkaç santim fazla uzamış çimlerin üzerinde birkaç tane atılmış kırmızı plastik bardak var ve boyaya ihtiyacı olan verandayı yıpranmış bahçe sandalyeleri dolduruyor. Büyük Yunan harfleri siyah ve altın rengi boyanmış ve düzden çok eğik duruyorlar.

Buna karşılık, caddenin karşısındaki beyaz sütunlu konak tertemiz. Niki bana Alphas'ın kardeş evi olan Kappas hakkında her şeyi anlattı. Çimleri mükemmel bir şekilde bakımlı ve her pencerede

içinde mor ve beyaz çiçekler yetişen çiçek kutusu. Yunan harfleri düzgün, zümrüt yeşili ve altın rengi sanki dün boyanmış gibi canlı. Şık dış görünüşleri beni kandırmıyor. Alphalar kadar çılgın partiler verdiklerine şüphem yok. Sadece bunu saklayacak kadar akıllılar.

Çoğu kişi günün bu saatinde çoktan gitmiş, ama öğleden sonra dersine yetişmek için hala yolda olan birkaç kişi var. Sokağın sonuna yakın bir yere park ediyorum ve üç kişi yanımdan geçerken telefonuma bakıyormuş gibi yapıyorum.

"Harika bir motosiklet, dostum," diyor içlerinden biri ve ben, renkli vizörden yüzümü göremeyeceklerini bilerek ona başımı sallıyorum. O motosikletime bakmaya devam edince, arkadaşları ona dirsek atıp hepsini güldüren bir şey söylüyorlar ve ben burasının takılmak için en iyi yer olmadığına karar veriyorum. Benim düşüncemi doğrulamak için, birkaç Kappa kız malikanelerinden çıkar ve hepsi sarışın, bronzlaşmış bacaklı ve çok kısa etekli kızlardır. Beni görür görmez dururlar. İçlerinden biri grubun önüne çıkar ve bana vahşi bir bakış atar, ben de telefonumu kaldırıp motorumu çalıştırırım. O bakışı tanıyorum ve ona siktirip gitmesini söylemek için burada kalmayacağım. Böyle kızlar reddedilmeyi hiç sevmezler ve şımarık bir kızın öfke nöbetiyle uğraşmak, yapılacaklar listemde en son istediğim şeydir.

Arabayla uzaklaşırken, yüzünü başka bir büyük, sahte gülümsemeye çevirmeden hemen önce kızgın bakışını görüyorum. Tanrım, bu çok yorucu olmalı. Maske takmanın ne kadar sinir bozucu olduğunu ilk elden biliyorum ve insanların mecbur olmadıkları halde bunu neden tercih ettiklerini asla anlayamayacağım. Maskesini düşürdüğünde psikopat olarak ortaya çıkacağından gerçekten şüpheliyim. Bencil, şımarık bir velet olarak görülebilir, ama kimse onun deli olduğunu düşünmez.

Yan sokaktan çıkar çıkmaz kızı tamamen unutarak, park edecek bir yer bulana kadar arabayla dolaşıyorum ve sonra Evgeny'nin öğleden sonraki dersinin bitmek üzere olduğu yere doğru yol alıyorum. Gölgelelerin arasında kalarak binaya yaslanıp öğrencilerin gelip gitmesini izliyorum. Normal bir ailede doğmuş olsaydım bana ne olurdu acaba? Bunu ilk kez düşünmüyorum ve muhtemelen hapiste olurdum. Hiçbir senaryoda

Sonunda önümdeki insanlar gibi oldum. Hiçbir yol beni normal ilişkiler kuran ve şiddet içermeyen bir hayat süren bir üniversite öğrencisi yapmazdı. Kendi başıma bir çıkış yolu bulurdum ve bu iyi bir yol olmazdı. Babam, bana olduğum gibi yaşamayı öğrettiğinde ve içimde yaşayan kötülüğe rağmen beni sevdiğini defalarca gösterdiğinde hayatımı kurtardı.

Bir bakış attığımda, kuzenimin binadan çıktığını görünce gülümsüyorum. Sıcak havaya rağmen, derisini süsleyen ve onu Bratva üyemiz olduğunu ele veren dövmeleleri gizlemek için uzun kollu bir tişört giyiyor. Soyadını değiştirmek zorunda kalmaktan nefret etmişti, ama Melnikov soyadını kağıt üzerinde tutarak avukat olmaya devam etmesinin imkanı yoktu. Polis teşkilatındaki her polis soyadımızı bilir ve Evgeny'nin birimizi savunması gerekirse? Evet, bu çok iyi olurdu.

Babalarımız kendi istekleriyle kardeş oldukları için soyadlarını bırakıp Roman amcamızın soyadını kullanmaya başladılar. O zamanlar, kız kardeşi bir seks kaçakçılığı çetesi tarafından kaçırılmıştı, bu yüzden kaçmayı başarır ve onları bulması gerekirse diye Melnikov soyadını gündemde tutmaları gerektiğini biliyorlardı. Onu bulmak iki yıl sürmüştü ve bu olay hepsini, özellikle de Matvey amcamı neredeyse mahvetmişti. Kız kaçırıldığında birbirlerine aşıktılar ve duyduğum hikayelere göre, teyzem Alina'yı bulana kadar Matvey bir hayalet gibi yaşamış. Evgeny, anne babasının hikayesini biliyor ve annesine yapılanların izlerini bırakacak kadar ayrıntıları da biliyor. Avukat olduğunda bu öfkeyi nasıl kullanacağını merak ediyorum.

Yani kağıt üzerinde Evgeny artık bir Melnikov değil. Babasının doğduğu soyadını almaya karar verdi: Nikitin. Ama bizim için o her zaman bir Melnikov olacak.

Başını kaldırıp beni gördüğünde, yüzünde kocaman bir gülümseme belirir. Gelecekteki bir avukatın konuşması gereken kişinin tam tersi gibi göründüğümü hiç umursamadan, bana hızlıca sarılır ve omzuma vurur.

"Herkesin önünde beni çok iyi tanıyormuş gibi davranmamalısın," diyorum ona.

O alaycı bir şekilde gülümser ve omzunu yanımdaki binaya yaslar. "Siktir et onları."

"Kusursuz bir sicile ihtiyacın var, Ev," diye hatırlatırım ona. "Ve Niki bunun olmasını sağlayacak," diye hatırlatır bana.

Gülümserim. "Haklısın. Peki, bu Alpha pislikleri hakkında bana ne söyleyebilirsin?"

Evgeny, az önce geldiğim yola doğru başını salladı. "Greek Row'da bir evleri var ve duyduğuma göre her gece parti yapıyorlar. Notlar konusunda kendilerini kontrol altında tutuyorlar ama gördüğüm kadarıyla hepsi birer pislik. Yine de, herhangi bir tehlike işareti veren bir şey duymadım." "Onların kulüpte yaşanan uyuşturucu olaylarıyla bağlantılı olduklarını düşünüyoruz

"

"Hadi canım?" Ev bir saniye düşündü ve "Bu cuma bir parti olacağını duydum. Cuma günleri her zaman parti olur, ama bu seferki daha da büyük olacak çünkü Kappa'lar da partiye yardım ediyor. Görünüşe göre kampüsteki tüm erkekler bir Kappa'yla yatmak istiyor, bu yüzden partinin çok büyük olacağına eminim. Evlerinde uyuşturucu satmaları da mümkün."

"Bu onların için tehlikeli ve aptalca olur," diyorum, motosikletimi geçen aptal grubu düşünerek, "yani, evet, muhtemelen haklısın."

"Seninle gelebilirim," diyor ve ben hemen sözünü kesiyorum.

"Hayatta olmaz." Kuzenim reddedilince incinmiş gibi görünüyor ve bu durumda ne söylemem gerektiğini tam olarak bilemiyorum. Mia'nın tavsiyesine uyup, yanlış bir şey söylemekten endişe etmek yerine aklımdan geçenleri söylemeye çalışıyorum. "Bu işten uzak durman daha önemli, Ev. Bratva için zaten ellerini kanattın ve ikimiz de bunu tekrar yapacağını biliyoruz, ama bu Cupid denen herifin muhtemelen katılmayacağı lanet bir üniversite partisi için kimliğini açığa çıkarmaya gerek yok."

Ev başını sallar ve bir gömleğin kolunu yukarı çekmeye başlar, ama bunu yapamayacağını hatırlayarak elini indirir. "Belki de bu bir hataydı," diye itiraf eder. "Herkese sırtımı dönüyormuşum gibi hissediyorum. Yani, lanet olsun, artık bir Melnikov bile değilim."

"Hey, siktir et bunu." Elimi omzuna koyup dikkatini çekecek kadar sertçe sıkıyorum. Gözleri annesinin gözleri gibi mavi-yeşil ve onda da her zaman var olan aynı şiddetli kararlılığı görüyorum.

. En iyileriyle birlikte rahatlayabilir, ama Evgeny'de her zaman bir yoğunluk, kendini kanıtlama ve bu dünyada iz bırakma arzusu vardır.

"Sen bir Melnikov'sun," diyorum ona. "Her zaman bir Melnikov olacaksın. Başkalarının sana ne dediği ya da yeni kimliğinde ne yazdığı umurumda değil. Hiçbiri önemli değil." Omzunu bırakıp, elimi yumruk yapıp kalbine dokunuyorum. "Burada, Ev, sen kim olduğunu biliyorsun. Bunu asla unutma."

Ağzının köşesi yukarı kalkıyor. "Seni motivasyon konuşmacısı olarak görmezdim."

"Siktir git," diyorum gülerek. "Şimdi bana üniversite hayatını anlat. Neler kaçırıyorum ben?"

Meğer pek bir şey kaçırmıyormuşum. Bitmek bilmeyen dersler, kendini beğenmiş profesörler ve stresli üniversite öğrencileriyle dolu bir ortam... Herkes için eğlenceli zamanlar. Ev bana kampüsün hemen yanında yaşadığı daireyi anlatırken, ben de etrafımıza göz kulak oluyorum. Onu koruyan korumalarımız var, ancak Ev'in hayatı tehlikede olmadığı sürece geride kalıp ortama karışmaları söylendi.

"Yelena nasıl?" diye soruyorum. "Onu görmeyeli birkaç hafta oldu."

Hamile kız kardeşinden bahsedilince sırtıyor. "Kız kardeşin kocaman olmuş, her an patlayacak gibi. Val kadar gergin birini daha önce hiç görmedim. Geçen gün hapşırdı, babam kalp krizi geçirecek sandım."

Bu görüntüye gülümsüyorum. Val ve Yel çocukluğumuzdan beri birbirlerine aşık. Kuzen olarak büyümüşler ama kan bağı yok. Yine de birbirlerine olan duygularını saklamak zorunda hissediyorlardı, çünkü aileleri öğrenirse çok kızacaklarından korkuyorlardı. Açıkçası, bu kadar uzun süre nasıl fark edilmediğini anlamıyorum. Ben ve diğerleri için bu çok barizdi, ama sanırım insan görmek istediğini görür.

Kızıl saçlı bir kızın avluda yürüdüğünü gördüğümde, kuzenimden bir anlığına dikkatim dağıldı. Ama bu, dün geceki kız değildi. Saç rengi farklıydı ve çok düzdü. Ayrıca bu kız daha uzundu ve vücudu o kadar kıvrımlı değildi. Neden bu kızın saçları diğer kadınlık gibi beni büyülemediğini anlamadım. Bunun nedeni, bu kadının saçlarının olgun bir kan portakalı gibi görünmemesi, taze oksijenli kanın sahip olduğu

bakır rengi parıltısı yok, ama bunun nedeni olduğuna ikna olamıyorum.

Onu aklımdan silip, Ev'e odaklanıyorum. Saatine bakıyor ve bir sonraki dersinin başlamak üzere olduğunu söylüyor.

"Bana ihtiyacın olursa arayacağına söz ver," diyor, kitaplarla dolu çantayı alırken. Ben bir şey söylemeyince, ekliyor: "Ciddiyim, Sasha. Bratva her şeyden önce gelir, bunu biliyorsun. Ben de senin gibi aileme hayatımı adadım." Etrafımızdaki eski tarihi binalara eliyle işaret ediyor. "Bu hiçbir şeyi değiştirmez."

Haklı, bu yüzden başımı sallayıp "Sana ihtiyacımız olursa arayacağıma söz veriyorum" diyorum.

"Teşekkürler dostum."

"Cupid'in adını duyarsan kulak ver, ama araştırma yapma."

Bana kaşlarını kaldırıyor ve ben gülümsüyorum çünkü ailemiz dışından kimse bana bu bakışı atmaya cesaret edemez.

"İşimi nasıl yapacağımı biliyorum," diyor.

Bir sonraki dersine gitmek için yola çıkmadan önce omzuna hafifçe dokunuyorum. "Biliyorum. Bir şey duyarsan beni ara."

"Tamam," diyor ve uzaklaşmadan önce bana son bir kez gülümsüyor.

Geride kalıp, onunla aynı yöne giden bir grup öğrenciye sorunsuzca karışmasını izliyorum. Gülümsüyorlar ve gülüyorlar, kızlardan birinin Ev'e nasıl baktığını izliyorum, ama kuzenim onu fark etmiyor. Akıllı ve dikkati hedeflerinde ve Evgeny bir şeye kafasını taktığında, hiçbir şey ve hiç kimse onu yolundan saptıramaz.

Bana Alphalar hakkında anlattığı her şey Niki'nin bulduklarıyla uyuşuyor, ama kuzenimiz çok daha derine inebildi, bu yüzden her bir kardeşlik üyesinin ayrı ayrı dosyasını hazırlıyor. Yaptıkları her hatayı, ebeveynlerinin oğullarının kayıtlarından bir şeyi sildirmek için okula bağış yaptıkları her seferi, hepsi belgeleniyor, böylece gerekirse onları şantaj yapabiliriz. Ayrıca, partilerinde olan her şeyi kaydedebilmek için onların boktan güvenlik sistemini de hackledi bile. Her şey bittiğinde, bu pislikleri gömmek için fazlasıyla yeterli malzemeye sahip olacağız.

Ev gözden kaybolduktan sonra, park ettiğim yere geri dönüyorum ve otuz dakika sonra babamla en sevdiğimiz restoranlardan birinde karşılıklı oturuyoruz. Yıllardır her hafta bu öğle yemeklerini ikimiz birlikte yiyoruz. Bu, babamın beni kontrol etmesinin kolay bir yolu ve bu yüzden boğucu gelmiyor. Endişelendiğini biliyorum. Benim bazı yönlerimin asla olması gerektiği gibi çalışmayacağını keşfettiğinden beri benim için endişeleniyor. Gerçeği öğrendiğinde bana sırtını dönmediği için ona her zaman minnettar olacağım. Birçok baba öyle yapardı, ama benimki yapmadı. Bunun yerine, ikimiz için de beni yeterince sevmeyi hayatının misyonu haline getirdi. Duygularımla zorlandığımı biliyordu, bu yüzden duyguları o kadar büyük oldu ki, benim eksikliğimi telafi etmekle kalmadı, aynı zamanda bir ailede koşulsuz sevginin ne olması gerektiğini de bana öğretti.

Babam olmasaydı, kontrol edilemez bir canavar olurum. Onun sayesinde, zincirinden kurtulamayacak kadar vahşi olan tarafımı dizginlemeyi başardım. Chort'u ilk gördüğümde onunla böyle bir bağ hissetmeme şaşmamalı. Birçok ortak yönümüz var.

"Ee, nasıl gidiyor?" Babam içeceklerimizi sipariş ettikten sonra soruyor.

Piercingim olmaması dışında, babamla çok benziyoruz. Ondan birkaç santim daha uzunum, ama ikimiz de aynı açık mavi gözlere ve vücudumuzun her yerinde dövmelelere sahibiz. Saçları artık daha çok tuz ve biber renginde olabilir, ama bir zamanlar benimki kadar koyu renkti ve onlarca yıl yeraltı dövüşçüsü olarak geçirdiği zaman, onu kaslı tutan bir spor salonu alışkanlığı kazandırdı. Onun hakkında yeterince hikaye duydum, bir zamanlar alışılmadık derecede öfkeli olduğunu ve dövüşmeyi, şiddeti sevdiğini biliyorum, ama babam benim gibi değil. Gençken ve kör öfke içindeyken bana yakın olabilirdi, ama içinde onu geri dönüşü olmayan bir noktaya gelmesine asla izin vermeyen bir şey vardı. Sanırım ben bu dünyaya o sınırı çoktan aşmış olarak geldim, o yüzden geri dönüş yolunu bulmamın imkanı yoktu. Normal olmaya geçmek benim için asla mümkün olmadı.

"Her şey yolunda, baba," diyorum ona. "Buraya gelmeden önce Ev ile konuştum."

"O iyi mi?"

"Evet, iyi." Gülümserim ve eklerim, "İstedğinde ortama iyi uyum sağlıyor. Kimse onun bizden biri olduğunu şüphelenmiyor."

"O çocuk çok değerli bir varlık olacak." Garson geri geldiğinde babam konuşmayı keser. Garson, içeri girdiğimizden beri ikimizi gözlüyor, muhtemelen sorun çıkaracak mıyız diye karar vermeye çalışıyor, ama babam her zamanki gibi kibar davranarak buraya geldiğimizde her zaman sipariş ettiğimiz şeyi sipariş eder: iki çift peynirli bacon burger ve patates kızartması. Çünkü iki dilim et ve bacon varken neden bir dilim et yiyessin ki?

Garson, menülerimizi alıp gitmeden önce bana hızlıca gülümser, ama ben bunu görmezden gelirim.

"Senden hoşlanıyor," diyor babam. Ağzının köşesinde bir gülümseme beliriyor, dudak halkası hareket ediyor.

"Ama onu sevmiyorum," diyorum.

Omuz silkiyor ve bir yudum daha alıyor. "Sadece senin için endişeleniyorum." "Ben iyiyim," diyorum. "Kurallara uyuyorum."

"Benim bahsettiğim o değil. Senin yalnız kalmandan endişeleniyorum."

Odayı gözden geçirirken, "Ailemiz benim yalnız kalmam için çok büyük. Ayrıca Chort var. Yatağı işgal ediyor ve bana kızdığında eşyaları çiğnemeyi seviyor, ama yine de onunla birlikte olmayı seviyorum," diyorum.

"Sevdiğin bir köpeğin olmasına sevindim, ama ben bundan bahsetmiyorum ve sen de bunu biliyorsun."

Garson geri gelir ve beni cevap vermekten kurtarır. İki büyük tabağı masaya koyduktan sonra bana bakar ve "Başka bir şey ister misiniz?" diye sorar.

Masada zaten ketçap var, bu yüzden ona bakmadan "Hayır, teşekkürler" diyorum.

O uzaklaşırken babamın yüzündeki ifadeyi görüyorum ve bir şeyi kaçırdığımı anlıyorum. "Ne?"

Omuzlarını silkiyor ve patates kızartmalarını ketçapa batırıyor. "Ben bir şey demedim."

O bana kırmızı şiseyi uzattığında onu alıyorum. "Buna gerek yoktu. Ne kaçırdım?" Başparmağımı garsonun gittiği yönü işaret ediyorum. "Onunla yatmak istemediğimi mi söylemeliydim? Çünkü Pasha kızların bunu sevmediğini söyledi."

Babam gülüyor. "Hayır, sevmezler ve hayır, garsona bunu söylemene gerek yoktu. O ısrarcı değildi ve sınırı aşmadı, ama sana açıkça ilgi duyuyor."

"Ama ben ona ilgi duymuyorum."

Ön kollarını masaya dayayarak yemeğini görmezden gelir ve bana bakar. "Neden ilgilenmiyorsun?"

Omuz silkiyorum ve arkama yaslanıyorum. "Bilmiyorum. İlgilenmiyorum işte. Ona baktığımda hiçbir şey hissetmiyorum."

"Başka birine baktığında bir şey hissediyor musun?"

Aklımda hemen gördüğüm kızıl saçlı kadın canlanıyor, ama bakır rengi görüntüyü görmezden gelip, "Toplumsal olarak kabul edilebilir hiçbir şey yok" diyorum.

"Ona bakıp onu öldürmek istiyor musun?" diye soruyor, Rusça konuşmamıza rağmen sesini alçak tutmaya özen gösteriyor.

Garsonun diğer masalardan birine içecek tepsisini bıraktığını görüyorum. Onu öldürdüğümü hayal edebiliyorum, hemen hemen herkesi öldürdüğümü hayal edebiliyorum. Bunu o kadar çok kez yaptım ki, tekrar yapmanın nasıl bir his olacağını hemen hayal edemiyorum, ama ona baktığımda, hiçbir şey hissetmiyorum.

"Buna gerek duymuyorum," diyorum ve dikkatimi tekrar yemeğime çeviriyorum. "Gerekirse bir saniyede yapabilirim ve bunu yapma fikri beni rahatsız etmiyor, ama ona baktığımda cinsel bir şey hissetmiyorum, eğer bilmek istediğin buysa."

Bir saniye sessiz kaldıktan sonra, "Belki bir gün birine karşı böyle hissedersin" dedi.

Çiğnemeyi bitirip, "Belki de hissetmemem onun için daha iyidir" diyorum.

Yani, ben senin kızınla evlenmesini isteyeceğin türden bir adam mıyım?

"Hayır, çünkü ben senin babanım, yani kız kardeşinle evleniyor olacaksın ve hepimiz bunun iğrenç olduğu konusunda hemfikiriz."

"Ne demek istediğimi biliyorsun," diyorum, o ise sırtlıyor.

"Bak," diyor, hamburgerini bırakıp parmaklarını peçeteye silerek, "zorlandığın şeyler olduğunu biliyorum."

Yılın en hafif tabiri karşısında kaşlarımı kaldırdım, ama o sadece bana hızlıca sırtıttı ve konuşmaya devam etti.

"Ama seni tanıyorum evlat, ve senin nasıl bir kalbin olduğunu biliyorum. Belki başkalarınıninki gibi çalışmıyor olabilir, ama bu seni kusurlu yapmaz

kusurlu yapmaz ve kesinlikle seni sevgiyi hak etmeyen biri yapmaz. Seni tanıyorum, Sasha," diye tekrarlar. "Ve birini hayatına aldığında, onu korumak için dünyayı yerle bir edeceğini biliyorum, bu yüzden, evet, eğer benim oğlum olmasaydın, seni damadım olarak görmekten gurur duyardım, çünkü benim kızlarımı senin kadar koruyabilecek başka kimse yok."

Ne diyeceğimi bilemiyorum, bu yüzden "Teşekkürler, baba" diyerek bir lokma daha alıyorum.

"Olması gerekiyorsa, olur," diyor. "Annen beni yere serdiğinde, bunu kesinlikle beklemiyordum. O benim dövüşlerimi izlemeye başlayana kadar, ilişkilerle hiçbir ilgim yoktu." Bu anıyı hatırlayarak gülümsüyor. "Sonra birdenbire, parmağında benim yüzüğüm ve bir sürü bebeğimiz olduğunu hayal etmeye başladım."

Kafasını sallar ve güler. "Dediğim gibi, olması gerekiyorsa olur ve bunu engellemek için yapabileceğin hiçbir şey yoktur."

Yemeğimizi bitirip hesabı öderken, onun söylediklerini düşünüyorum. Garsonun fişe numarasını yazdığını görünce, sadece gülüyor ve fişi bana uzatıyor. Ben onu görmezden gelip masanın üzerinde bırakıyorum. Eğer söyledikleri doğruysa, sorun onda değil. Kesinlikle kendimi etkilenmiş hissetmiyorum.

Bugün bakılan tek kişi ben değilim. Restorandan çıkarken birkaç kadının babama bakış attığını fark ediyorum, ama o da benim garsona yaptığım gibi hepsini görmezden geliyor. Annem olmadıkları sürece ilgilenmiyor. Onların paylaştığı cinsel aşkı anlamıyor olabilirim, ama sadakati anlıyorum ve babamın aldatan bir pislik olmadığı için ona çok saygı duyuyorum.

Dışarı çıktığımızda bisikletlerimizin yanında duruyoruz ve babam beni hızla kendine çekip sarılıyor. Yıllar içinde, ailemde sevginin zamanla azalmayan bir şey olduğunu öğrendim. Asla, sarılmayacağın ve sevildiğini söylemeyecekleri bir yaşa gelmezsin.

"Dikkatli ol evlat," diyor bana sırtımı okşayarak ve geri çekilirken. "Öğrendiklerini bana haber ver ve arkanı kolla. O pislik üniversiteli çocukların seni kandırmasına izin verme."

Gençken onlardan birçoğuyla kavga ettim. Son derece kibirliler, ama kaybedeceklerini anladıkları anda, sokaktaki herhangi bir suçlu kadar şiddetli oluyorlar. Yüzlerini kurtarmak ve babalarının yine başlarını belaya soktuklarını öğrenmemesi için her şeyi yaparlar."

"Her zaman dikkatliyim," diyorum ona, "ve kimseyi asla küçümsemem."

Gülümser ve beni bırakmadan önce enseme sıkır. "Seninle gurur duyuyorum evlat, annen ve ben ikimiz de gurur duyuyoruz ve seni seviyoruz."

Gülmeden edemiyorum. "Bana bunu söyleyen tek ebeveynler sizlersiniz."

Gülümser ve kaskını alır. "Sanırım bu yüzden bizim oğlumsun." Motosikletini çalıştırmadan önce, "Pazar günü Dominic'lerde akşam yemeği yiyeceğimizi unutma. Sanırım kız kardeşlerin, ikisinin de İtalyanlarla evlendiğini yüzüme vurmak istiyorlar."

"Dario'ya henüz ısınmadın mı?"

"En küçüğümle evlenmeden önce onu severdim."

Kendi kaskımı alıp sorarım, "Peki şimdi?"

Babam inler. "Toleranslı biri."

Babamın her iki damadını da sevdiğini bildiğim için gülümserim, ikisi de İtalyan olsa bile. "Orada olacağım," derim ona.

O başını sallar ve motosikletini çalıştırır, benim de aynısını yapmamı bekler ve sonra birlikte yola çıkarız. İlk ışıktaki, ben evime dönerken o ters yöne gider. Chort bir şeyleri yok etmeye karar vermeden önce onu kontrol etmem gerekiyor. Ayrıca Niki ve Mia'ya bugünkü kampüs ziyaretini anlatmam gerekiyor, ancak bu konuda pek söyleyecek bir şey yok. Niki hala sihrini kullanmaya devam ediyor ve Cupid'in kim olduğunu bulmaya çalışıyor. Bunu öğrendiğimizde, operasyonu çökertebilir ve tüm önemli oyuncularını ve umarım bazı alt düzey oyuncularını da öldürebiliriz.

Cuma gecesi geldiğinde, Chort'u Jeep'ime yüklüyorum ve bazı cevaplar almaya fazlasıyla hazırım. Mia bu gece gelmek için yalvarmıştı, ama bir toplantı yaptık ve tek başıma gitmemin en iyisi olduğuna karar verdik. O ve Damien bir sonraki aşamada gerekecekler, ama şu anda , Chort ve biraz

gözetim. Ayrıca Niki için yeni kameralar yerleştireceğim. Daha iyi erişim istiyor ve yatak odalarının hiçbirinde kamera yok, bu yüzden bu gece epeyce kamera yerleştireceğim. Ayrıca bana kötü amaçlı yazılım yüklü bir USB bellek verdi. Bu üniversiteli çocukların yaptığı her şeyi öğreneceğiz. Eminim çok eğlenceli olacak.

"Çalışmaya hazır mısınız?" diye Chort'a soruyorum.

Bana bakar ve dudaklarını yalar.

"Aferin oğlum," diyorum ve pencereyi indiriyorum ki kafasını dışarı çıkarabilsin.

Alpha evinden birkaç sokak öteye park ediyorum ve geri kalan mesafeyi yürüyerek kat ediyoruz, onların derin, ritmik müzik seslerini duyacak kadar yaklaşıp kadar gölgelerde kalıyoruz. Her ne ise, ayak tabanlarımda titreşimini hissedecek kadar hızlı ve yüksek sesli. Komşular buna bayılıyor olmalı.

Bir grup genç kaldırımında yürüyor ve birkaç Kappa'nın çimleri geçerek onlara doğru geldiğini görür görmez tezahürat yapmaya başlıyorlar. İçlerinden biri dikkatlerini çekmek için keskin bir ıslık çalıyor. Chort bunu duyunca kulakları daha da dikiliyor, ama dikkatini onlara verse de yerinden kıpırdamıyor.

"Aferin oğlum," diyerek kulaklarının arkasını kaşıyorum. Dokunuşuma yaslanıyor ve övgüm üzerine yumuşak bir inilti çıkarıyor. "Ben içeri girerken burada kalmanı istiyorum."

O homurdanıyor, ama ben geri dönene kadar saklanacağını biliyorum. Onunla birlikte içeri girersem çok fazla dikkat çekeriz ve o evdeki tüm sarhoş kadınlar onu okşamak isteyecektir. Chort, yabancıların etrafını sarmasına pek alışkın değildir. En güvenli seçenek, onun burada benim gözüm olmasıdır.

"Kal" diyorum ona ve Rusça komutu duyar duymaz, görünmeyecek şekilde çalılarının yanına oturuyor.

Tanrım, o gerçekten dünyanın en iyi köpeği.

Evin kenarına yürüyerek, kalabalığın büyümesini bekleyip izliyorum. Tom Sullivan'ı arıyorum ama ya içeride ya da bu geceki partiyi es geçmeye karar vermiş. İnsanlar müzik sesini bastırmak için birbirlerine bağıyor

ve ön kapıdan sürekli insanlar girip çıkıyor. Verandada LED şeritler yanıyor ve eğlenmek isteyenler için bir işaret gibi görünüyor. Buranın ne kadar kalabalık olduğuna bakılırsa, işe yarıyor diyebilirim.

Başımı eğik tutarak, içeri giren bir grup erkeği takip ediyorum. Dışarısı kalabalık sanmıştım, ama içerisiyle kıyaslanınca hiçbir şey kalır. Müzik kulakları sağır edecek kadar yüksek, ışıklar loş ve her yer insanlarla dolu. Oturma odasından geçmek için, sehpayı sahne olarak kullanmaya karar vermiş bir grup kızın etrafından dolanıyorum. En yakın kızın göğüs hizasına gelecek kadar uzunum ve ona baktığımda, bana gülümsüyor ve üstünü kaldırarak göğüslerini bana gösteriyor, başını geriye atıp gülüyor.

Onu görmezden gelip yürümeye devam ediyorum, aradığımı bulana kadar aramaya devam ediyorum. Kanepenin yanındaki odanın köşesinde, prize takılı bir telefon şarj cihazı var. Oda yeterince karanlık ve içindeki herkes sarhoş ya da kafası güzel olduğu için, ben oradaki şarj cihazını hızla çıkarıp Niki'ninkiyle değiştirirken kimse fark etmiyor ya da umursamıyor. Diğerleri gibi çalışacak, ama bunun içinde gizli bir kamera var. Niki çoktan onların ağına girmiş ve görüntüleri yayınlamaya başlamış olsa hiç şaşırmam. Sadece kontrol etmek için prize doğru dönüp ona orta parmak göstererek sırtıyorum.

Birkaç saniye içinde cebimde telefonumun titrediğini hissediyorum. Bana gönderdiği mesajı kontrol edip sırtıyorum.

NIKI:

Hey, dostum. Kızların önünü kapatıyorsun. Çekil yolumdan.

Arkamı dönerek, kameranın kahve masasını görmesini engellemeye devam ediyorum. Görünüşe göre hepsi gömleklerini çıkarmaya karar vermişler, şimdi üç üstsüz kadın dans ederken erkekler ıslık çalıyor ve öpüşmeleri için tezahürat yapmaya başlıyorlar. İki sarışın birbirine yaklaşıncaya tezahürat daha da yükseliyor. Herkesin dikkati başka yerdeyken odadan çıkıp ikinci kata çıkıyorum.

Burası o kadar kalabalık değil, ama kesinlikle yalnız değilim. Homurdanma seslerinin geldiği odaları geçiyorum, ki bu odaların çoğu öyle, ve sonunda boş bir oda bulduğumda içeri girip kapıyı arkamdan kapatıyorum. Oda pis, ve bu sadece *bugün yatağımı yapmayı unuttum* türünden bir pislik değil. Sigara izmaritleri ve birkaç esrar sigarasıyla dolu, taşan küllükler, masanın yanındaki yerde dizilmiş eski yemek kapları ve hiç hoşuma gitmeyen belirgin bir koku var. Kokuşmuş amaşır, eski yemek ve daha da eski meni kokusunun karışımı. İğrenç bir koku ve neredeyse kapüşonlu ceketimin cebinden kafatası maskemı çıkarıp takacağım, böylece havayı filtrelemesine yardımcı olsun diye.

Vazgeçip bir sonraki yatak odasına geçmek üzereyken, yatağın örtüsünün altında kısmen gizlenmiş bir dizüstü bilgisayar görüyorum. Bunun en son mastürbasyon yaparken porno izlemek için kullanıldığına hiç şüphem yok, bu yüzden örtüyü çok dikkatli bir şekilde kenara çekip USB belleği takıyorum. Çıkarmadan önce yavaşça ona kadar sayıyorum. Tam olarak nasıl çalıştığının bilmiyorum, ama Niki'ye her şeye erişim izni verdiğimi biliyorum.

Bu odadan ve bu kokudan bir an önce çıkmak istediğim için, odadan çıkıp katın geri kalanını atlayarak üçüncü kata yöneldim. İki dizüstü bilgisayar daha buldum ve USB belleği onlara taktım, ayrıca yatak odalarından birine başka bir kamera yerleştirdim. Tam çıkmak üzereydim ki, kapının hemen dışında ayak sesleri ve yüksek bir kıkırdama duydum.

Lanet olsun.

Başka seçeneğim olmadığı için dolaba girip kapıyı kapatıyorum, ama iini görebileceğim kadar bir aralık bırakıyorum. Sarışın bir adamın koyu saçlı bir kızla birlikte dolaba girmesini izliyorum. Kız neredeyse düşecekken adam onu yakalıyor ve kız gülüyor. Öpüşmeye başladıklarında içimden inliyorum, parmaklarım belimin arkasına sakladığım bıçağa uzanıyor. Tanrım, dışarı çıkıp boğazlarını kesmek çok kolay olurdu, ama bu büyük bir iz bıraktı ve kardeşlik evi kapanırdı. Bu dikkatsiz ve özensiz bir hareket olurdu, ama ben asla öyle biri değilim.

Ben de omzumu duvara yaslayıp, birbirlerinin kıyafetlerini beceriksizce ıkartışlarını izliyorum.

"Acele et Adam," diyor kız, Adam yeterince hızlı soyunmayınca fermuarını çekerek.

Adam inleyerek onu daha sert öperken, kot pantolonunu aşağı çeker ve sonra aynı şeyi kızın şortuna da yapar. İkisi de sonunda çıplak kaldıklarında, Adam kızı yatağa atar ve kız çığlık atar. İkisi de ışığı açmaz, ama panjurlar açıktır ve ikisini de kolayca görebilmem için yeterli ışık girer. Adam komodininin yanına gider ve bir çekmeceyi açar. İçine uzanıp bir prezervatif alır ve kıza sırtarak bakar.

"Sikişmeye hazır mısın, April?"

O, ortalama büyüklükteki penisine prezervatifi takarken ben gözlerimi deviriyorum. Kesinlikle utanılacak bir şey yok, muhtemelen çoğundan daha iyi, ama benimki kadar büyük değil. April bacaklarını açıyor, ona hazır ve istekli, ve ben ne kadar sıkıldığımı düşünmeden edemiyorum. Aklım Chort'a gidiyor, umarım uslu duruyordur ve başıboş davranıp birini öldürmemiştir. Ama yaparsa onu suçlayamam. Adam ve April'in gürültülü inlemeleri odayı doldururken, şu anda içimde bir dürtü hissettiğimi biliyorum. Onu sertçe sikiyor, bunu kabul ediyorum, ama onun abartılı orgazm inlemeleri, benim eğitimsiz kulaklarıma bile sahte geliyor. Sanki çok fazla porno izlemiş ve nasıl ses çıkarmaya çalışması gerektiğini düşündüğü gibi ses çıkarmaya çalışıyor gibi. Onunla ilgili her şey sahte geliyor ve Adam, boşalmaktan başka hiçbir şeyi umursamıyor.

Telefonumun titrediğini hissettiğimde, onu çıkarıp ekranını, ışığın saklandığım yeri ele vermeyecek şekilde açılı tutuyorum.

NIKI:

Popcorn yapmam gerektiğini hissediyorum.

Kamerayı unutmuştum. Niki de benim izlemek zorunda kaldığım aynı programı izliyor.

BEN:

Ses çalışıyor mu? Benim duyduğumu duyabiliyor musun?

NIKI:

Yüksek ve net.

BEN:

Ne yazık sana.

NIKI:

En azından prezervatif kullanıyor. Görüldüğü kadar aptal değil galiba.

BEN:

Onları öldürürsem herkes kızar mı sence?

NIKI:

Onları öldüremezsin.

Adam yüksek sesle inleyince yazmayı bıraktım, belli ki prezervatifini doldurmuştu, April ise onun kendini kötü hissetmemesi için hızla orgazm taklidi yaptı.

BEN:

Bundan emin misin? Çünkü ben gerçekten, gerçekten istiyorum.

NIKI:

Zavallı April. Ölümü hak etmiyor. İyi bir penis hak ediyor.

Neredeyse gülüyordum. Dayanılmaz bir durumu komik hale getirmek kuzenime kalmış.

BEN:

Eğer yakında gitmezlerse, ben gitmek zorunda kalacağım.
Bütün gece onların lanet dolabında saklanamam.

Sanki işaret almış gibi, Adam çekip ayağa kalkıyor. Sönmüş sikinden prezervatifi çıkarıp çöpe atıyor, bu da beni tiksindiriyor.

daha da fazlası, çünkü ilk odada kaldığım için, bir hafta sonra oranın nasıl kokacağını tam olarak biliyorum.

"Partiye geri dönme zamanı," diyor ve neredeyse April için üzülüyorum. Yan yatmış, gözlerinde büyük kalplerle ona bakıyor. Sanırım seks sonrası sarılmayı umuyordu, ama Adam tamamen işine odaklanmış durumda.

"Şimdiden mi?" diye soruyor April. "Biraz daha burada takılabiliriz diye düşünmüştüm."

"Hadi," diyor ve ona kıyafetlerini atıyor. "Hala erken. Biraz daha parti yapmak istiyorum." April tereddüt edince, Adam iç çekiyor. "Eğlenmeyi sevdiğini sanıyordum."

Sinsi küçük piç.

Onun manipülasyonunu izliyorum. April hemen ses tonunu değiştirir, sütyenini alıp giyerken ona gülümser ve gerçekte olduğu kız yerine onun istediğini düşündüğü kıza dönüşür.

"Haklısın," der çabucak. "Hadi gidip eğlenelim. Daha sonra buraya geri gelip devam edebiliriz."

O sırtarak, April iç çamaşırını giymek için kalktığında kıcına şaplak atmak için eğilir. "Doğru," der ve sonra benim şüphelendiğim gibi bir pislik olduğunu kanıtlayarak, "Belki arkadaşlarından birini de davet edebilirsin," diye ekler.

Adam'ın birazcık bile farkındalığı olsaydı, April'in yüzündeki çaresiz ifadeyi fark ederdi, ama yaklaşan üçlü seks hakkında hayal kurmakla meşgul olduğu için, beceriksizce kızın göğüslerini okşuyor.

"Arkadaşlarımdan biriyle yatmak mı istiyorsun?" diye sorar April.

Bir parçası tehlikeli bir durumda olduğunu hissediyor olmalı, çünkü durumu yumuşatmaya çalışırken ona tembel bir gülümseme atıyor. "Sadece seninle, bebeğim. Tanrım, seni başka bir kızla izlemek çok seksi olurdu."

April'in yüzündeki ifade, bunun istediği son şey olduğunu açıkça gösteriyor, ama Adam şöyle diyor: "Bana bu konuda tutucu davranmayacağını söyle. Bu büyük bir mesele değil, onu büyük bir mesele haline getirme."

"Ben tutucu değilim." April gömleğini giyer ve omuzlarını dikleştirir, bu rolü oynamaya kararlıdır. "Sara'ya sorabiliriz."

Adam başını sallar. "Hailey'e sor."

Tanrım, April'a kafasını kışından çıkarmasını ve bu ezik herifi terk etmesini söylemek için kimliğimi ifşa etmek istiyorum, ama o nedense bu pisliğe ihtiyacı olduğuna kendini ikna etmiş. Kız kardeşimden çok farklı. Mia çoktan onun aletini kesip ona fırlatmış olurdu.

Birkaç dakika daha inanılmaz uzun bir süre oyalanırlar ve sonunda odadan çıkarlar.

NIKI:

Adam'ın kışını daha sonra tekrar göreceğim için çok mutluyum.

BEN:

Bu kameralarda bir sürü kış göreceğinden eminim. Tom'un odasına uğrayıp sonra gideceğim.

NIKI:

Kulağa hoş geliyor. Sarhoş seks dışında bir şey görürsem sana haber veririm.

Zavallı Niki. Her zaman bilgi yığınlarının arasında boğulmuş durumda, yığınlarca bokun içinde gizli ipuçları bulmaya çalışıyor. Onu kıskanmıyorum, ama hepimizin yetenekleri var ve bu da onun yeteneği. Benim yeteneğimin daha çok bıçağımı ete batırmak olduğunu bilmek beni heyecanlandırıyor. Bu çok daha zevkli.

O iki berbat aşk kuşu Hailey'i yakalamadan önce odadan çıkıyorum. En son istediğim şey, aşırı hevesli Adam, tamamen ilgisiz April ve bu Hailey denen kadının ortaya kattığı her neyse, bu üçlünün üzücü üçlüsüne tanık olmak.

Salonun boş olduğundan emin olduğumda, sonundaki kapıya doğru ilerliyorum. En üst katta bir çatı odası var ve Niki'nin hacklediği güvenlik kameralarından gördüklerine göre, buranın Tom'un odası olduğunu tahmin ediyoruz. Kapı koluna uzandığımda, kapı açılmayınca sinirli bir homurtu çıkarıyorum. Sinirlenmemin sebebi, beni dışarıda tutmayı başarması değil. Ucuz sunta kapı ve dayanıksız kapı koluna bakılırsa, içeri girmek için bir dakikadan az sürecek.

bir dakikadan az sürer. Sadece bu yerde birkaç saniye daha geçirmek zorunda kalacağım için sinirliyim.

Her zaman yanımda taşıdığım aletleri alıp çömeliyorum ve ince anahtarı anahtar deliğine sokup bileğimi hafifçe çeviriyorum. Sonra, merdivenlerden yukarıya doğru yükselen müzik, yüksek sesli bağırışlar ve kahkahalar arasında, duyulmayacak kadar hafif tıklamalar hissederek anahtarlığı sokuyorum. Birkaç saniye içinde, topuz dönüp kapı açıldığında kilidin açıldığını hissediyorum.

Arkamdan kapıyı kapatıp, tavan arasına çıkan küçük merdivenleri çıkıyorum. İlk fark ettiğim şey, koku olmaması. İkincisi ise, buranın temiz olması. Sanki evin tek temiz yerine adım atmışım gibi hissediyorum. Yatağı askeri tarzda titizlikle yapılmış, her yüzey tozsuz ve halı yeni süpürülmüş gibi görünüyor.

Bu işleri çok daha zorlaştırıyor. Diğerlerinin odalarında olduğumu fark etmelerinden endişelenmiyorum, ama burası o kadar temiz ki, her şey yerli yerinde ve bu da bir şeylerin ters gittiğini hemen fark edeceği anlamına geliyor. Hiçbir şeyi hareket ettirmemeye dikkat ederek, aceleyle USB belleği masadaki dizüstü bilgisayara takıyorum, on saniye bekledikten sonra telefon şarj cihazını aramak için odada dolaşırken cebime geri koyuyorum. Yatağın yanında takılı bir tane buluyorum ve en iyi görüntü sağlamasa da, hiç yoktan iyidir, bu yüzden onları değiştirip odayı hızlıca tarıyorum. Hiçbir şey bulamıyorum. Eğer uyuşturucuyu bırakan oysa, uyuşturucuyu başka bir yere saklamış olmalı. Odayı tarayarak, her şeyin girdiğimdeki gibi olduğundan emin oluyorum ve sonra hızla odadan çıkıp kapıyı arkamdan kilitliyorum.

Bu lanet olası öğrenci yurdunu terk edip köpeğimin yanına dönmeye fazlasıyla hazırım. Neyse ki, kalabalığın arasından geri dönmeye başladığımda, herkes öncekinden daha sarhoş ve kafası daha iyi, bu da kapıdan çıkmamı kolaylaştırıyor. Temiz havayı içime çekiyorum, ciğerlerimi artık yıkanmamış giysilerin ve eski prezervatiflerin kokusuyla karışık olmayan temiz kokuyla dolduruyorum. Her şeyi uzaktan gözlemlemeye hazırım, ama Chort'u bıraktığım yere geri döndüğümde, o gölgelerde beni bekliyor değil.

Boş çimlere baktığımda içimdeki her şey durulur. Birinin köpeğıme zarar verdiğini düşündüğümde, içimi cinai bir öfke kaplar. Chort öylece ortadan kaybolmazdı. Eğer gitmişse, bunun bir nedeni vardır ve bu neden, vücudundaki tek bir kılın bile zarar görmesi ise, güneş doğduğunda bu kampüsün kanlı cesetlerle dolduğundan emin olacağım.

Evin arkasındaki parkurda koşarken, köpeğimi çağırarak üniversiteye giden yolu takip ediyorum. Kulaklarım, öğrenci yurdundan hala yüksek sesle çalan müziğın ötesinde bir şey duymak için çaballıyor. Yolum çatallandığı noktaya geldiğimde, hafif bir hırıltı duyuyorum ve hemen koşmaya başlıyorum. Parkurun bu kısmında ağaçlar daha sıklaşıyor, kalın dallar ay ışığını engelliyor ve görmeyi zorlaştırıyor.

Önümde tüneli görünce duruyorum. Uzun değil, bisiklet yolunun altında uzanan kısa bir geçit, öğrencilerin etrafından dolaşmak zorunda kalmadan önlerindeki yurtlara kolayca ulaşabilmeleri için yapılmış. Teoride harika bir fikir, ama şu anda girişinde üç adam duruyor; biri korkmuş bir kızı tuğlalara dayamış, diğer ikisi ise köpeğimi kuşatmaya çalışıyor.

Saniyeler içinde kafatası maskemı takıp bıçağımın sapını kavriyorum. Uzun bıçağı çekip yavaşça gruba doğru yürümeye başlıyorum. İçlerinden biri bir adım yaklaşıncı Chort'un düşük homurtusu daha da yükseliyor. Benim varlığımı hissediyor, hafif bir inilti çıkarıyor ve sonra tekrar homurdanmaya başlıyor.

Sonunda diğerlerinden biri bana bakıp fark eder.

"Ne oluyor lan?" Arkadaşlarına döner. "Bu herif de kim lan?"

Gölüyorlar, bu da verebilecekleri en aptalca tepki olabilir. Onları görmezden gelip kızı tutan adama bakıyorum. Kan rengi saçlarını görünce başımı eğip kızın korku dolu yüzüne bakıyorum. Kız kaçmak için kurtulmaya çalışırken iniliyor ama adam onu tuğlaya daha da sertçe bastırıyor. Her saniye daha da sinirlenerek izliyorum.

Diğerlerinden biri "O lanet bıçak mı?" diye sorduğunda, Chort'a dönüp Rusça "Kızı koru" dedikten sonra dikkatimi

öldürmek üzere olduğum iki adama geri döndüm.

Bölüm 4

Cynthia

Kalbim göğsümde çarpıyor, ciğerlerim küçülmüş gibi hissediyorum. Sert tuğla sırtıma batıyor ve yemin ederim ki şimdiden kafamın arkasında bir şişlik oluştuğunu hissedebiliyorum, ama şu anda bunların hiçbirisi önemli gelmiyor — ne yaralarım, ne hissettiğim korku, ne de hala ağırlığını kullanarak beni sıkıştırmaya devam eden ahmak. Şu anda önemli olan tek şey, elinde büyük bir bıçakla diğer iki adama doğru yaklaşan, kanlı kafatası maskesi takmış devasa adam.

"Bırak beni," diye bağıryorum, beni tutan adama mantıklı davranmasını söylemeye çalışıyorum. "Bizi öldürecek. Bırak beni!"

Beni dinlemiyor, ben de omzunun üzerinden Doberman'a bakıyorum. Yemin ederim, bu birkaç gece önce ona ödül verdiğim köpekle aynı köpek ve tehlikeli görünse de beni öldürmeyeceğinden eminim. Hızlıca karar veriyorum, bıçaklı adamdan ziyade Chort'la şansımı denemeyi tercih ederim.

Ben direnmeye başladığımda, beni tekrar tuğlaya çarparak, beni inlememe ve nefesimi kesmeme neden olur. Düşük, tehditkar bir hırıltı havayı doldurur ve adam omzunun üzerinden öfkeli köpeğe bakar.

"Bırak beni," diyorum tekrar. "Kimseye senin peşimden geldiğini söylemeyeceğim. Bu adam ikimizi de öldürmeden önce bırak beni."

Sözler ağzımdan çıkar çıkmaz, ensemdeki tüm tüyleri diken diken eden bir ses duyarım. Arkama baktığımda, maskeli adam uzun bıçağı diğer adamın karnına saplarken yine o ıslak, mide bulandırıcı sesi duyarım.

"Tanrım, lanet olsun!" Beni tutan adam, korkudan hareket edemeyecek kadar dehşete kapılmış bir şekilde bağıırır. İkimiz de, kafatası maskeli adamın düşündüğünden daha hızlı hareket ederek,

mükemmel zamanlamalı bir hareketle diğer adamın boynunu kesmeden önce, o dönüp kaçmayı düşünmeden.

Boğuk bir inilti duyuyorum ve beynimin bir kısmı bu sesin benden geldiğini biliyor, ama bunu kontrol etmemin imkanı yok. Ürkütücü maske dönüp bana doğru bakmaya başladığında ses daha da yükseliyor. Etrafımı saran çelik gibi sıkı tutuş, son kalan adam kaçıp kendini kurtarmaya çalışmak için beni bırakınca gevşiyor. Çok uzağa kaçamıyor. Henüz tamamen dönmeden, yüzüme sıcak bir şeyin çarptığını hissetmeden hemen önce, başka bir yüksek sesli çamur sesi duyulur. Adam acı içinde inler ve sonra önümde yere yığılır.

O kadar titriyorum ki ayakta duramıyorum. Hıçkırarak, dişlerim takırdayıp nefesim hırıltılı hale gelirken kendimi yere bırakıyorum. Öleceğim. Gitmek bile istemediğim aptal bir üniversite partisini terk ettikten sonra, bisiklet yolunun altında öleceğim. Üç adam, yurda dönerken üzerime atlayıp etrafımı sardığında başımın belada olduğunu düşünmüştüm, ama bu bununla kıyaslanamazdı. Onlar oyun parkındaki sinir bozucu zorbalar gibiydi, ama bu adam? Bu adam, dolabında saklanıp uykuya dalmanı bekleyen, sonra da seni öldürebilecek bir deli.

Panik atak geçiriyorum, bu yüzden ıslak burnun yanağımı dürttüğünü fark etmem bir saniye sürüyor. Gözlerimi açtığımda Chort'u görüyorum ve onun sıcak kahverengi gözleri beni tekrar ağlatmaya yetiyor. Düşünmeden, kürküne sarılıyorum, kollarımı ona doluyorum ve başımı boynuna gömüyorum, beton üzerinde botların ağır gürültüsünü ve cesetlerin çalılıklara sürüklenip gözden kaybolurken çıkardıkları yüksek sürtünme sesini ancak belli belirsiz fark ediyorum.

Kaçmayı aklımdan bile geçirmiyorum. Felç edici korku, astım ve endişeden dolayı ciğerlerimin sıkışması ve bıçak saplanmadan önce beş adım bile atamayacağımı derinlemesine bilmem, hareket etmemi imkansız hale getiriyor.

Cesetler saklandığında, Chort'u sıkıca tutuyorum ve maskeli adamın telefonunu çıkarmasını izliyorum. Birini arıyor ve sonra karşı tarafta kim varsa ona Rusça konuşarak beni şaşırtıyor. Çalışmalarım, bir iki kelimedenden fazlasını anlamak için yeterince ilerlemiş değil

birkaç kelimeden fazlasını anlayacak kadar ilerlemiş değilim, ama dilin sesini, ritmini tanıyorum ve telefonu cebine koyduğunda bana dönüp bakıyor.

"Gitme, Chort," diye fısıldayarak ona daha sıkı sarılıyorum, kendimi görünmez yapmaya çalışırım, bunun anlamsız olduğunu bilsem de.

Tek kelime etmeden, tam önüme gelene kadar yürüdü. Onun kadar iri birini hiç görmemiştim. Ben ayakta dururken bile, o benden çok daha uzundu ve kampüste, omuzlarının ne kadar geniş ve her santimetresinin ne kadar sağlam olduğunu görebileceğim kadar dış ışık vardı. Nefes almam hızlanır ve kendime fısıldamaya başlarım: "Kıçımın altında beton, sırtımda tuğlalar, parmaklarımın altında yumuşak kürk, yanağımda Chort'un nefesi." O da beni anlamaya çalışır gibi, ürkütücü bir şekilde başını eğiyor.

"İnhalerin nerede?"

Sesi derin ve aksanı yok. Aptal gibi ona bakıyorum. Soru kafamı karıştırıyor. Bu, beklediğim son şeydi ve ona bakmaya devam ettiğimde, tekrar soruyor: "Nefes alırken hırıltı duyuyorum. İnhalatörün nerede? Üzerinde mi?"

Başımı sallayıp, beceriksizce cebime uzanmaya çalışıyorum. Bunun bir işe yaramayacağı belli olunca, o uzanıp ellerini koltuk altlarımdan geçiriyor ve sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi beni kaldırıyor. Ürkütücü maskesi yüzümden sadece birkaç santim uzakta olduğundan, yine inlemekten kendimi alamıyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Maske kan lekeleriyle kaplı ve bunların hepsi bu gecedен değil. Bazıları çok eski ve maskeye yapışmış gibi görünüyor.

Ben yatak altındaki canavarla yüzleşmek istemeyen bir çocuk gibi davranmaya devam ederken, o bir elini indirip beni okşamaya başladı. Ceketimin cebinde onu buldu, kapağını açtı, salladı ve dudaklarıma tuttu.

Ben hiçbir şey yapmadığımda, "Üç deyince nefes al" diyor. Benim cevap vermeme beklemiyor. "Bir, iki, üç." Söyledikten hemen sonra kartuşa bastırıyor ve ben derin bir nefes alıp ilacı ciğerlerime çekiyorum. İlacın etkisini göstermesi için nefesimi içimde tutarken, gözlerimi yavaşça kaldırıp korkunç maskeye bakıyorum. Nefesimi yavaşça veriyorum.

Maskenin derin deliklerinden gözlerim onun gözleriyle buluştuğunda. Gözleri açık mavi ve hiç beklemediğim kadar yoğun. Çılgın bir öfke ya da geniş ve dengesiz bir bakış göreceğimi sanmıştım, ama gözleri benim bakışımı karşılarken sakindi.

"Tekrar," diyor ve üçe kadar saydığında, inhalerimi kapatıp cebime geri koymadan önce bir kez daha ciğerlerimi ilaçla dolduruyorum.

Beni bırakmak yerine, bana yaklaşır, beni tuğlaya doğru iterek bana yukarıdan bakar. Elini uzatır, parmaklarını hafifçe yanağımda gezdirir, unuttuğum kanı yayar. Kanlı parmaklarını saçlarıma getirip yavaşça uzun bir tutamı parmaklarına dolamadan önce nefesinin kesildiğini duyarım.

Daha iyi düşünebilmeden ağzımı açıp soruyorum, "Beni öldürmek mi istiyorsun?" Neden sorduğumu bilmiyorum. Neden "istiyor musun" yerine "yapacak mısın" diye sormadığımı bilmiyorum, ama sözler çoktan ağzımdan çıkmış, aramızdaki havada asılı kalmış ve geri alınamaz hale gelmiş.

Gözleri yine benimkilere takıldı, ama birkaç saniye boyunca konuşmadı. Sonunda konuştuğunda, o üç kelimeyi duymamış olmayı diledim.

"Emin değilim."

O dev bıçağın karnıma saplandığını düşününce dudaklarımdan yine bir inilti kaçıyor. Bu ses, onun başını tekrar eğmesine neden oluyor ve benim her hareketimi, ona karşı her tepkimi dikkatle inceliyor.

"Bu hiç de rahatlatıcı değil," diyorum ona, çılgınca etrafta başka birinin izini, yardımın bir yerlerde olabileceğine dair bir ipucu arıyorum, ama karanlık ve sessizlikten başka bir şey yok. Herkes ya içeride ya da Alpha partisinde.

"Bunun ne kadar nadir olduğunu bilemezsin," diyor ve gözlerimi tekrar kendine çeviriyor.

"Ne?"

"Bilmemek," diyor ve ben ona neyden bahsettiğini soramadan, köpeğine bakıyor. Chort hâlâ ayaklarımdan dibinde oturuyor, dilini ağzının kenarından sarkıtarak ikimize bakıyor. "Geçen gece köpeğime yemek verdin."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Benden çok az şey kaçır." Geri adım atarak aramıza birkaç santim mesafe koydu, ama benim bir yere gitmemem için kolumu sıkıca tutmaya devam etti. "Hadi."

Hareket etmemeye direnirken dizlerim kilitlendi. "Ne? Beni nereye götürüyorsun?"

"Yurduna." Hareketsiz kalarak ona direnmeye çalıştığımda, onu alt etmek için gülünç bir girişimde bulunmuşum gibi, bana bakıp şöyle diyor: "Bütün gece burada kalamazsın. Seni geri götüreceğim. Sana zarar vermeyeceğim."

Çok çılgın bir kahkaha attım ve beton kaldırımdaki kan izlerine baktım. "Az önce üç kişiyi öldürdüğünü gördüm ve beni öylece bırakacak mısın?"

Yemin ederim, maskenin altında gülümsüyormuş gibi gözlerinin köşeleri yukarı kalktı. "Seni öldürmem için beni ikna etmeye mi çalışıyorsun?"

"Hayır," diye çabucak cevap verdim. "Sadece beni oraya götüreceğine inanmıyorum demek istedim."

"Ama götürüyorum. Yüzümü görmedin ve o pislikleri sadece sana saldırdıkları ve köpeğimi de işin içine kattıkları için öldürdüm."

"Onlarla başa çıkabilirdim," diye anlatmaya çalışıyorum, o beni patikadan aşağı çekmeye başlarken.

"Öyle mi? Nereden çıkardın bunu? Üç erkek bir kadına karşı. Şansın pek yok gibi görünüyor. Benim tahminim, partiden sonra seni takip ettiler ve muhtemelen sana saldırıp tecavüz edeceklerdi. Belki seni öldürmezlerdi, ama seni korkutmak ya da çılgılık atmayı kesmeni sağlamak için dövürlerdi. Onların hayatlarına son vererek sana bir iyilik yaptım. Seni öylece geçip gideceklerini düşünüyorsan, inanılmaz derecede safsın."

Onun sözleri beni ürpertti. Onların tipik aptalca davranışlarda bulunacaklarını, birkaç cinsel yorumda bulunup güleceklerini, beni korkuttuklarını görünce daha da güleceklerini ve sonra da bırakıp gideceklerini düşünmüştüm, ama şimdi düşününce, bu gerçekten çok naif bir düşünceymiş. Sarhoş değillerdi, ama oldukça iyi kafaları güzeldi ya da bir şeyin etkisi altındaydılar

ve bana attıkları bakışlar beni çok korkutmuştu.

"Belki kaçabilirdim," diyorum, bu sefer o kadar da ikna olmuş değilim. "Onları öldürmen gerekmezdi. Onlara yumruk atabilirdin ya da başka bir şey yapabilirdin."

"Öyle yapabilirdim," diye itiraf ediyor ve konuyu orada bırakıyor.

Geri kalan yolu sessizce yürüdük. Bir tarafımda Chort, diğer tarafımda maskeli psikopat, kolumu tutarak beni doğrudan yurtumun merdivenlerine götürdü. Beni bırakmasını bekliyordum, ama ben kimliğimle kapıyı açarken o yanımda durmaya devam etti.

"Peki," diyorum, umarım gider ve beni yalnız bırakır, ama parmaklarını kolumda tutmaya devam edip yakında gideceğine dair hiçbir işaret vermediğinde, "İçeriye evcil hayvan sokmak yasak ve sen kanlı bir maske takıyorsun, belki de en iyisi yollarımızı ayırmak," diyorum.

"Chort ve ben fark edilmeden yerlere girmekte iyiyiz. Bizim için endişelenme. Gidelim."

Binaya adımımızı attığımız anda, başını eğip kapüşonunu kaldırır ve hızla beni resepsiyondan uzaklaştırır. Chort, köşeyi dönüp bizi beklerken sadece siyah bir kürk parıltısı gibidir. Beni asansörlerin önünden geçip merdivenlere götürür. Tüm güvenlik kameralarını atlattığı için daha önce buraya gelmiş mi diye merak etmeden edemiyorum.

İkinci kata çıktığımızda durup, "Oda arkadaşım burada olabilir" diyorum.

"Onu nasıl açıklayacağını merak ediyorum."

Şaşkın bakışlarımı görmezden gelerek beni salona götürüyor ve benim öncülük etmemi bekliyor. İçgüdülerim bana bu deli adama yaşadığım yeri göstermemem gerektiğini haykırıyor, ama başka ne yapabileceğimi bilmiyorum. Bağırırsam ne yapar? Beni öldürür mü? Bu katta olanlar ne olduğunu görmek için odalarından koşarak çıkan herkesi öldürür mü? Hiçbir fikrim yok, ama başkalarını tehlikeye atacak değilim. Henüz bana zarar vermedi. Aslında, nefes alabilmem için bana inhalerimi vererek tam tersini yaptı. Yüzünü görmediğim konusunda haklı. Onu bir sıraya dizilmiş kişiler arasından tanımam imkansız. Açık mavi gözler ve geniş omuzlar

o kadar da benzersiz olamaz. Birazcık iyi bir avukat, böyle bir tanıkla müvekkilini dakikalar içinde serbest bırakırdı.

Odamın önünde durup, titrek ellerimle kapının kilidini açıp içeri giriyorum. O da hemen arkamdan girip kapıyı kapatıp kilitliyor. Chort yatağıma atlayıp rahatça yerleşirken bunu fark ediyorum. Brittney'nin yanını tamamen görmezden geliyor ve sadece benim tarafıma odaklanıyor. Raflarımdan birinde duran köpek maması kutusuna uzanıp bir tane alıyorum ve sahibine bakıyorum.

"Ona bir tane verebilir miyim?"

Maske, başını sallarken hareket ediyor. Hızla büyük Doberman'ın yanına oturup ona mamayı veriyorum. Onu görünce neşeleniyor ve nazikçe elimden alıyor.

"Sen çok iyi bir çocuksun," diyorum ona. Olan biten her şey beni çok korkutsa da, bir köpeğin yanında olmak bana her şeyimle sarıldığım rahatlatıcı bir tanıdıklık hissi veriyor. Yumuşak tüylerini okşayıp kulaklarının arkasını kaşıyorum, sonra eğilip kafasına öpücük konduruyorum. O da sevimli bir ses çıkarıp yanağıma yalıyor. Gülümsüyorum ve onu biraz daha okşuyorum. "Sen çok tatlı bir çocuksun, değil mi?"

Odanın diğer ucundan bir kahkaha duyulur ve baktığımda maske doğrudan bize bakmaktadır.

"Ne komik?" diye soruyorum ona.

O başını sallar ve tekrar karıştırmaya başlar. Brittney'nin kendisi ve ponpon kız arkadaşlarının fotoğraflarıyla dolu büyük ilan panosuna bakar. Bir sürü güzel yüz, kısa ponpon kız etekleri ve mükemmel vücutlar. Birkaç dakika boyunca bunları inceleyeceğini düşünürüm, ama ilgisini çekmemiş gibi hızla başka yere döner. Onun diğer eşyalarını görmezden gelir ve odanın benim tarafıma geri döner.

Parmaklarını ders kitaplarımın üzerinde gezdirirken, başlangıç seviyesindeki Rusça kitabımdan durur. Kitabı açar, sayfaları karıştırır ve sonra bana bakar. Merhaba der ve Rusça olarak nasıl olduğumu sorar. Anladığım için o kadar şaşırırm ki, kendimi tutamadan gülümserim.

Cevap beklediği belli olduğu halde tekrar sorar, ama ben İngilizce olarak "Üzgünüm, *'Pek iyi değilim'* nasıl denir bilmiyorum. *Az önce deli bir adamın gözümün önünde üç kişiyi öldürdüğünü gördüm ve şimdi*

yurt odamda duruyor ve ürkütücü bir maske takmış, ders kitaplarımı karıştırıyor."

Hiç duraksamadan, uzun bir Rusça cümle kuruyor ve eminim ki bana, dilinden çok kolayca dökülen bu güzel dilde tüm bunları nasıl söyleyeceğimi anlatıyor.

"Bunu hatırlamam gerekecek," diye söylüyorum ona, bitirdiğinde.

O da tekrar etrafı kurcalamaya başlar. Bülten panoma astığım fotoğraflara uzun uzun bakar. Çoğu Sav ve benim fotoğraflarımızdır, ama barınaktaki en sevdiğim köpeklerle çekilmiş fotoğraflarım da vardır. Yurt odası küçük olduğu için, odadaki her şeyi görmesi uzun sürmez ve tekrar önüme geçer. Kucağıma başını dayamış ve uykuya dalmış olduğundan emin olduğum Chort'u okşamaya devam ediyorum.

Dayanamayıp soruyorum: "Polisin cesetleri bulmasından korkmuyor musun? O üç adamı öldürdükten sonra nasıl bu kadar sakin olabiliyorsun, anlamıyorum. Yakalanmaktan korkmuyor musun?"

"Ne cesetleri?" diye soruyor.

"Az önce senin öldürdüğünü gördüğüm üç adamın cesetleri," diyorum, aklımı kaçırmıyormuşum gibi hissederek.

"Bulacak ceset falan yok. Polisi aramayı mı planlıyorsun, Cynthia Wilde?"

Adımı duyunca nefesimi tuttum. "Nasıl..." Sorumu bitiremeden durdum. Tabii ki adımı biliyordu. Az önce masamı karıştırmıştı. Orada en az bir düzine kağıtta yazıyor olmalıydı. Yani, lanet olsun, İngilizce dersim için yazdığım kağıt en üstte duruyordu.

İri adam çömelerek göz hizasına geldi. Gözleri, son adamı bıçakladıktan sonra olduğu kadar sakindi ve aynı derecede yoğun. Daha önce yaptığı gibi elini uzattı ve parmağına bir tutam saçımı doladı.

"Neredeyse yanağındaki kurumuş kanın rengiyle aynı." Dudaklarından çıkan sözler yumuşaktı ve eğer daha iyi bilmesem, içinde bir hayranlık olduğunu yemin ederdim. Eli büyüktü, parmakları uzundu ve bıçağın sapını sıkıldığını görmemiş olsaydım, güzel olduklarını söyledim. Ama gördüklerimi unutamıyorum.

Bu onları çirkin yapmaz, ama bu adamda göz ardı edilemeyecek ve unutulamayacak bir kötülük, bir delilik olduğunu unutamıyorum.

"Benim küçük Cyn'im," diyor ve bu takma ad beni düşüncelerimden koparıyor. Daha önce kimse bana böyle hitap etmemişti. *Sin*. Bu hitap, yeni tanışmış olmamıza ve bu tanışmanın çok berbat geçmesine rağmen, samimi ve çok kişisel bir şekilde geliyor kulağıma.

Kalbim o kadar hızlı atıyor ki, başparmağı nazikçe yanağımı okşadığında gğşmde çarpıntısını hissedebiliyorum.

"Polisi arayacak mısın, Cyn?" Gözleri benimkileri inceliyor, o kadar delici ki bakışlarımı kaıramıyorum. "Seni uyarmalıyım, bunun bir faydası olmayacak. Bulunacak ceset yok, beni asla teşhis edemeyeceksin ve kampüsteki hiçbir güvenlik kamerasında görüntüm yok. Arayan sen olsan da bana bir zararı olmaz, ama canımı sıkar ve senin nerede yaşadığını biliyorum."

"Bu bir tehdit mi?"

Maskesinin arkasından yumuşak bir kahkaha duyuyorum. "Benim hakkımda her şey bir tehdittir, Cyn."

"Neden bana öyle sesleniyorsun? Ben senin değilim."

Yine başını yana eğdi ve birkaç saniye sessizce beni izledi. "Bence belki de ylesin." Bu sözleri, benim duymak kadar kendisi de şaşırmış gibi söyledi.

ılgın, maskeli ve bıçaklı adamı kızdırmak istemediğim için, konuyu kapatıp yerine "Ne kadar süre burada kalacaksın?" diye sordum.

"Ne kadar kalmamı istiyorsun?"

Tüm bu durumun ne kadar gerçeküstü olduğunu görünce neredeyse gülmekten kendimi alamadım. Yurt odamdaki yatağımda oturmuş, kucağımda büyük bir köpek varken, karşımda çok iri bir adam, şimdiye kadar gördüğüm en korkunç maskeyi takmış, nazikçe saçlarımı okşuyordu. şu anda elinde silah yoktu, ama üç adamı öldürürken kullandığını gördüğüm için silahı olduğunu biliyordum.

"Alınma ama," diye sonunda söylüyorum, "bu gece zaten uyumakta zorlanacağım ve bilinaltımda beni bekleyen kabusları hiç de istemiyorum. Bu maske yanımda olduğu sürece, özellikle de şu anda yaptığın şeyi yapmaya devam edersen, hayatta uyuyamam."

"Şu anda ne yapıyorum?"

"Bana bakıyorsun."

Hareket etmiyor, sadece maskenin arkasından beni izlemeye devam ediyor ve onun buz mavisi bakışlarının hedefi olmak her türlü rahatsız edici. Parmakları hala tuttuğu saç tutamını hafifçe okşamaya devam ediyor.

Söylediğim her şeyi görmezden geliyor ve soruyor, "Bu gece ne yapıyordun? Neden yalnız yürüyordun? Partide miydin?"

"Sen var mıydın?" diye soruyorum, onun buradaki bir öğrenci olma ihtimaline şaşkın bir şekilde. Öyle olmadığını varsaymışım, ama hala şoktayım ve beynim şu anda en iyi durumda değil. "Sen bir Alfa mısın?"

"Senin düşündüğün şekilde değil," diyor ve yüzümdeki şaşkınlığı görünce, "Sadece bu gece ne yaptığını söyle bana. Kim olduğumu merak etmene gerek yok," diyor.

"En iyi arkadaşım Kappa'da. Bu gece partiye gitmesi gerekiyordu, ben de ona eşlik ettim, birbirimizi kollayalım diye. Baş ağrıyordu, erken ayrıldık. Onu kız öğrenci yurduna kadar geçirdim, sonra da kendi yurduma döndüm."

"Seni tek başına gitmene izin mi verdi?"

Onun ne kadar tehlikeli olduğu umurumda olmadan, dik durup arkadaşımı savunuyorum. "Bazen çok şiddetli migren ağrıları oluyor. Benimle yürüyebilseydi bile, ona izin vermezdim çünkü o zaman geri dönüşü tek başına yapmak zorunda kalırdı. Biber gazım ve cep telefonum var. O adamlardan kurtulabileceğimi söylemiştim."

"O zaman neden ikisini de kullanmadın?"

Kendimi aptal gibi hissederek gözlerimi indirip, "Çünkü belki de yanıliyorum diye düşündüm. Sadece üç adamın pislik gibi davrandığı bir durumda birinin yüzüne biber gazı sıkmak ya da kampüs güvenliğini aramak istemedim. Zararsız olabilirlerdi, kendime bunu söyleyip durdum. Belki yanıliyorum. Belki de çok fazla içmişler ve beni korkuttuklarının farkında değiller. Bilmiyorum."

Chort'un kürkünü parmaklarımla okşarken, kendimi aptal gibi hissediyorum ve bu gece üç adamın ölümüne neden olup olmadığımı merak ediyorum. Onlara sprey sıkmış olsaydım, onları öldürmek için bir nedeni olmazdı.

Sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi, "Onları yine de öldürürdüm" diyor. Başımı kaldırıp soruyorum, "Neden?"

Geniş omuzlarını silkiyor ve şöyle diyor: "Bu karmaşık bir soru, Cyn, ve cevabı daha da karmaşık." Ben daha fazla sorgulamadan, ekliyor: "Bir dahaki sefere yüzlerine sık ve kaç. İçgüdülerine güven, yanılsan bile en azından güvende olursun, ama kendini daha iyi hissetmen için söyleyeyim, bu gece yanılmadın. O adamlar sana zarar verecekti."

"Nasıl bu kadar emin olabilirsin?"

Saçımı nazikçe çeker. "Öyle işte."

Başparmağını tekrar yanağıma sürtünce, oda birdenbire her zamankinden daha küçük hissettirmeye başladı ve bunun bulunduğumuz küçük alanla hiçbir ilgisi yoktu. Nerede olursa olsun, onun baskın bir varlık olacağına dair net bir izlenimim vardı. Maske olsun ya da olmasın, silah olsun ya da olmasın, fark etmezdi. Sadece o vardı. Onun varlığı, dikkatinizi çekip hayranlık ya da korkuyla geri çekilmenizi gerektiriyordu.

"Bana ne yapacaksın?" diye fısıldayarak soruyorum, sesimi daha yüksek çıkaramıyorum.

"Sen uyuyabilesin diye gideceğim."

"Hepsi bu mu? Bu gece yaptığın her şeyi gördükten sonra beni öylece bırakacak mısın?" İçimdeki ses bana çenemi kapatmamı haykırıyor, çünkü sanki onu beni bırakma planının kötü bir plan olduğuna ikna etmeye çalışıyormuşum gibi geliyor. Ama öyle değil. Sadece buna inanmakta zorlanıyorum.

"İkimiz de yapabileceğin hiçbir şey olmadığını biliyoruz ve dediğim gibi, benim küçük Cyn'im, nerede yaşadığını biliyorum."

"Yani tüm bunlar hiç olmamış gibi davranmam, bu gece gördüklerimi unutmam ve hayatıma normal şekilde devam etmem mi gerekiyor?"

Sesimdeki şüpheyi duyuyor ama yine de başını sallıyor, gözlerini benimkilerden ayırmadan kanlı maskesini yukarı aşağı hareket ettiriyor.

"Bunu yapabilir miyim bilmiyorum," diye itiraf ettim.

"Fazla seçeneğin yok. Sana çok kötü şeyler yapacaklarını unutma. Bazı insanlar ağlamaya değmez.

."

"O da bir insan hayatı," diyorum. "O da birinin oğlu ve ben böyle bir şiddeti ilk kez görüyorum. Gördüğümü öylece unutamam." Birkaç saniye sonra ekliyorum, "Ya da duyduğumu."

"Korkarım bu konuda sana yardımcı olamam, ama eminim ki bunu geride bırakmanın bir yolunu bulacaksın."

"Peki ya sen?" diye soruyorum. "Birini öldürmek ve sonra her şey normalmiş gibi davranmak senin için gerçekten bu kadar kolay mı?"

Parmağından saç telimi yavaşça çıkarır. Başparmağını çenem boyunca gezdirirken, "Bu bir rol değil. Yaptığım şey beni rahatsız etmiyor ve asla da etmeyecek" der.

Söylediklerini düşünürken kaşlarımı çatmış olmalıyım, çünkü elini uzatıp başparmağının ucunu cildime bastırıyor ve kaşlarımın arasını nazikçe masaj yaparak beni anında rahatlatıyor.

"Beni anlamaya çalışma, Cyn. Sonunda hayal kırıklığına uğrayacaksın."

Neden beni sürekli "benim" diye çağırdığını anlamıyorum. Olan biten hiçbir şeyi anlamıyorum ve ben soru sormadan, elini indirip ayağa kalkıyor. Boyunun ne kadar uzun olduğunu neredeyse unutmuştum, ama üzerimde dikilince, bunu fark etmemek, *onu* fark etmemek imkansız.

Parmaklarını şıklatıyor ve Chort anında başını kaldırıyor, kulaklarını dikeye diyor, gözlerini açıyor ve uyanık hale geliyor. Kafasını okşuyorum ve bana bakıyor. Ona gülümsemeden edemiyorum.

"Köpeğin gerçekten çok tatlı," diyorum, bu adamın nasıl böyle tatlı bir köpeğe sahip olduğunu merak ederek.

Maskenin arkasından gelen derin bir kahkaha, ne kadar samimi ve kaygısız olduğu beni şaşırtıyor. Bu adamı anlamıyorum ve anlamak da istemiyorum, ama bir yanımda merak ediyor. Kim olduğunu bilmek istiyorum. Maskenin arkasında ne olduğunu görmek istiyorum, ama tek yapabileceğim oturup izlemek, çünkü eminim ki yakın zamanda sorularıma cevap vermeyecek ya da kimliğini bana açıklamayacak.

Hala ona neyin bu kadar komik olduğunu soruyorum. En azından buna cevap vermesini umuyorum.

"Kimse Chort'a daha önce tatlı dememişti."

Eğilip sevimli kahverengi kaşlarını öpüyorum. Yanağımı yalıyor ve yumuşak bir inilti çıkarıyor. Gözlerimi Doberman'dan ayırmadan, "Buna inanmak çok zor. O bana karşı hep tatlı davrandı ve bu gece çığlığımı duyduğunda yardım etmeye çalıştı." diyorum.

"Çığlık mı attın?"

Sesinde birkaç saniye önce olmayan bir keskinlik var ve bu beni o kadar şaşırtıyor ki gözlerimi ona kaldırıyorum. "İlk ortaya çıktıklarında ve beni korkuttuklarında bir saniye kadar."

Birkaç saniye beni izledikten sonra Chort'a Rusça bir şeyler söylüyor. Köpek homurtuya benzer bir ses çıkarıyor, ama sahibi parmaklarını tekrar şıklattığında nihayet kalkıp yatağımdan atlayarak sahibinin yanına gidiyor. Aceleyle son bir ödül daha alıyorum. Mavi gözlerine baktığımda, bana sorun olmadığını belirtmek için hızlıca başını sallıyor, ben de diz çöküp Chort'a bir süt kemiği daha veriyorum. Ben onu okşarken o da mamayı yiyor, sonra ona hızlıca sarılıp kafasına bir öpücük konduruyorum. Sahibi beni biraz tedirgin ediyor olabilir, ama köpeğinin bu gece burada kalmasını gerçekten çok isterdim, çünkü bu gece sarılacak bir şeye gerçekten ihtiyacım var. Chort yanımda uyursa çok daha iyi uyuyabileceğimi düşünüyorum.

Ayakta dururken, kollarımı göğsüme doluyorum, maskeli adam hareketsiz durup aynı yoğun bakışıyla beni izlerken, birçok farklı nedenden dolayı kendimi garip hissediyorum. Bir adım atarak tam önüme geliyor. Bakışlarımı onun siyah botlarından, kot pantolonla kaplı uzun bacaklarına, sonra da giydiği hafif, siyah kapüşonlu sweatshirt'üne kaydırıyorum, sonunda başımı eğip, önümüzdeki günlerde her gece kabuslarımda göreceğime emin olduğum maskeyi görebiliyorum.

Saçıma gerçekten ilgi duyuyor gibi görünüyor, bu yüzden tekrar dokunmak için elini uzattığında pek şaşırmadım. Kimse benim doğal kızıl saçlarıma bu kadar saygıyla davranmamıştı ve bu beni tedirgin ediyor. Keskin bir çekişme ya da bana aşağılayıcı bir isim takmasını bekliyorum ve bunun *Ginger Bitch* ya da lisedeyken gerçekten nefret ettiğim ve hala duyduğumda tüylerimi diken diken eden isimlerden biri olmaması için umut ediyorum. Yemin ederim, bana *Fire Crotch* derse, maske olsun ya da olmasın, uzanıp ona bir tokat atacağım.

Ama o, benim gençlik yıllarımdaki travmatik olayları yeniden yaşamama neden olmuyor. Bunun yerine, nazikçe saçlarımı okşuyor, alnımdan saçlarımı çekip dikkatlice kulağımın arkasına itiyor. Saçlarımı bırakmak istemiyor gibi görünüyor, ama sonunda bırakıyor ve elini yanına indirirken bana bakmaya devam ediyor.

"Dikkatli ol, benim küçük Cyn'im," diyor maskesinin arkasından. "Artık gece geç saatlerde tek başına yürüyüşe ıkma."

"Yapmayacağım," diyorum, güneş parladığında bile yurt odamdan tekrar çıkacak cesareti bulabilecek miyim diye merak ederek.

Beni birkaç saniye daha izledi, sonra tek kelime etmeden arkasını dönüp gitti. Chort hemen arkasından gitti, sadece bana son bir kez bakmak için durdu, sonra sahibinin peşinden koştı. Onlar gittikten sonra, kapıyı kilitledim ve yatağıma oturdum, az önce ne halt olduğunu anlamaya çalışıyordum.

Sersemlemiş bir halde yatmaya hazırlanıp yorganın altına giriyorum. Bu gece ekstra rahatlığa ihtiyacım olacağını bildiğimden, küçükken aldığım doldurulmuş köpeğı alıp göğsüme sıkıca sarılıyorum. Geceyi defalarca tekrar tekrar düşündüm, ama ne kadar düşünürsem düşüneyim, hala anlamıyorum ve ne yapacağımı bilmiyorum. Polisi arasam bile, onlara verecek hiçbir şeyim yok. Maskeli adamın, ceset bulunmayacağına dair sözüne inanıyorum. Telefonda kimi aradığını bilmiyorum, ama belli ki yardım istemişti. Ceset yok, onu teşhis etmemin bir yolu yok, hikayemi doğrulayacak kimse yok ve bunların hiçbirinin gerçekleştiğine dair kanıt yok, bu da telefon etmenin bir anlamı olmadığı anlamına geliyor. Ayrıca, benim nerede yaşadığımı bilmesi de çok önemli bir detay. Bana zarar vermedi, ama bu, kampüs polisine anlatmaya başlarsam zarar vermeyeceğı anlamına gelmez.

Sonsuza kadar sürmüş gibi gelen bir süre boyunca bir o yana bir bu yana dönüp durduktan sonra, yarın Sav ile buluşup ona her şeyi anlatmaya karar veriyorum. O ne yapmam gerektiğini bilir. O, benim çaresizce ihtiyaç duyduğum mantığın sesi olacaktır. En azından bir planım olduğu için, yatağımda dönüp durduktan sonra sonunda uykuya dalıyorum. Rüyalarım kabuslarla dolu, ama korktuğum maskeli adam değil. Rüyalarımı rahatsız eden, kaldırımda beni köşeye sıkıştıran üç adam. Etrafımı sarıyorlar, alay ediyorlar, giysilerimi tutuyorlar ve ben çığlık attığımda sesi m ıkkmıyor.

Göğsümün sıkıştığını hissediyorum ve astım krizi geçireceğimi biliyorum, ama sonra ıslak bir burun yanağıma bastırılıyor ve Chort'un yumuşak inlemesi kulağımda yankılanıyor. Her şey o kadar gerçekçi ki, uyanmaya başlıyorum, rüyamın bulanık hissini aşmaya çalışıyorum, ama yorgunluk beni tekrar rüyaya çekiyor ve yine üç adam tarafından çevriliyim, vücudumun her hücresinde korku hissediyorum.

Maskeli adam sonunda ortaya çıktığında, beni korkutmak için değil, kurtarmak için gelir. Saldırganları alt eder ve işini bitirip yavaşça yüzünü bana çevirdiğinde, hissettiğim korku değildir. Heyecandır, içimde filizlenen ve yavaşça yayılan derin bir ihtiyaçtır, ta ki beni tamamen tüketene kadar, hissetmemem gerektiğini bildiğim bir arzu ile yanıp tutuşana kadar. O bana yaklaştığında, geri çekilmiyorum ve kaçmaya çalışmıyorum. Bunun yerine, kollarımı ona doluyorum ve vücudumu ona yaslıyorum. Elimi uzatıp maskesinin kenarını tutuyorum ve yavaşça yukarı doğru çekmeye başlıyorum. Neredeyse çıkarmak üzereyken, etrafımdaki her şey yok oluyor ve telefonumun alarmı beni rüyadan uyandırıyor.

İnleyerek, körü körüne onu yakalamaya çalışıyorum. Elim her zamanki yerinde buluyor, ama dün gece onu oraya koyduğumu hatırlamıyorum. Gözlerimi açıp oturuyorum ve odaya bakıyorum. Yalnızım. Brittney'nin yatağı bozulmamış, ama hafta sonları genellikle burada yatmaz, bu yüzden bu olağan dışı bir durum değil. Diğer her şey dün geceki gibi görünüyor, ama telefonum komodinin üzerinde ve şarj cihazına takılı.

Ben yapmadım. Yapmadığımı *biliyorum*. Bunu düşündüğüm anda, tüm inancım yok olmaya başlıyor ve kendimden şüphe etmeye başlıyorum. Yapmış olabilirim. Üzgündüm ve dün gece en azından travmatik geçmişti. Her gece yaptığım gibi, farkında olmadan fişi takmış ve hatırlamıyor olabilirim. Olanlara kafam takılmıştı ve düşünmeden ya da hatırlamadan yapmış olabilirim.

Emin olmak için odayı iyice bir gözden geçiriyorum, ama başka bir tuhafılık görmüyorum. Duş alıp odama sakladığım bir paket kek yedikten sonra notu görüyorum.

Notu Rusça ders kitabımın arasına sıkıştırmış — Kiril alfabesiyle yazılmış tek bir satır ve tanıdığım tek kelimeler "uyku" ve "Cyn" idi.

"Tanrım," diye boş odaya fısıldıyorum, sonra telefonumu alıp cümleyi bir çeviri aracına yazıyorum. Bu biraz hile yapıyormuşum gibi hissettiriyor, ama kendi başıma halletmek için vaktim yok. Onun yazdıklarını gördüğümde, telefonum elimden kayıp, şu notun hemen yanına düşüyor:

Uyurken çok güzelsin, Cyn'im.

* * *

İki saat sonra, Kappa evindeki odasında Sav'ın karşısında oturmuş kahve içiyorum. Ona dün gecedен neredeyse her ayrıntıyı anlattım. Neden bana taktığı lakabı ve bıraktığı notu anlatmadığımı bilmiyorum, ama bu ayrıntılar olmasa bile yüzündeki şok ifadesi, onu korkutacak kadar yeterince bilgi paylaştığımı açıkça gösteriyor.

Yurt odamdan çıkmak için cesaretimi toplamam bir saatimi almıştı. Eşofman, üzerinde "*Every Day is Hump Day: Spay & Neuter Your Pets*" (Her gün seks günü: Evcil hayvanlarınızı kısırlaştırın) yazan büyük beden bir sweatshirt ve bir beyzbol şapkası giyerek gizlice dışarı çıkmıştım. Kurtarıcım/takipçimden saklandığım düşüncesi, bu kadar korkmasaydım gülünç gelirdi.

"Tanrı aşkına Cindy, polise gitmelisin."

"Ne söyleyeyim ki? Bir adamın üç kişiyi öldürdüğünü gördüm, ama nasıl birine benzediğini söyleyemem, ayrıca cesetler yok ve hiçbir kanıt da yok."

"Polis senin bulamadığın ipuçlarını bulabilir," diye ısrar ediyor. "Olay yerinde kan bulacaklar, ayrıca adamın göz rengini, vücut yapısını ve Doberman köpeği ile dolaştığını biliyorsun. Yani, bu biraz da olsa şüphelilerin sayısını azaltır, değil mi?"

"O benim nerede yaşadığımı biliyor," diye hatırlatıyorum ona.

"Hepsi benim hatam," derken tamamen yıkılmış görünüyor.

Dün gece seni tek başına gitmene izin vermemeliydim.

Elini tutup sıkıca tutuyorum. "Bu kesinlikle senin hatan değil. Migrenin o kadar şiddetliydi ki ışıkların açık kalmasına bile dayanamıyordun, zaten seni yurtlara kadar yürümene asla izin vermezdim."

"Alfa üyelerinden birine rica edebilirdik," diye ısrar ediyor ve ben ona kaşlarını kaldırıncı, "Güvenilir olanlardan birine," diyor.

"O kardeşlik evinde öyle biri var mı?"

"Seçenekler çok az olurdu," diye itiraf ediyor, "ama bir tane bulabilirdik. Tüm bunları yaşamak zorunda kaldığın ve sana yardım edemediğim için gerçekten üzgünüm. Ben burada tamamen işe yaramaz bir yığın gibi yatarken, senin geceyi korku içinde ve yalnız geçirdiğin için çok üzgünüm."

"Tamamen işe yaramaz değil," diyorum ona. "Gerekirse sana koşabileceğimi biliyordum. Güvenli bir uyku yeri oldukça kullanışlıdır, değil mi?"

Endişeli olduğu için gülmüyor, ama bana küçük bir gülümseme atıyor ve yanındaki yastığı okşuyor. "Ne yapacağımıza karar verene kadar burada benimle yatacaksın."

"Kappa evine taşınamam," diyorum ona, "ama bu gece kalabilirim."

"Daha uzun kalmalısın. Ya geri gelirse?"

"Yapmayacak," diyorum ve bunun istediğim şey olduğunu göstermeye çalışıyorum. Beni çok korkuttu, pişmanlık duymayan bir katil ve onu bir daha görmek istememeliyim. Kim olduğu konusunda meraklı olmamalıyım, saçımı sevmesi ve bana karşı şaşırtıcı derecede nazik olması umurumda olmamalı ve rüyamda beni tahrik etmesi de umurumda olmamalı. Bunların hiçbirisi önemli değil.

Sav'ın yatağına yaslanarak, "Bana zarar vermek isteseydi, yapardı. Onu bir daha görmeyeceğimi düşünüyorum," diyorum. Onu görebilmek için başımı çeviriyorum. "Köpeğine çok iyi davranıyor. Bu da bir şey sayılır, değil mi?"

En iyi arkadaşımın mavi gözleri beni incelerken kısıılır. "Tanrı aşkına Cindy, sakın senin önünde üç kişiyi bıçaklayan maskeli deli adama aşık olma."

"Neden bahsediyorsun?" Sesim normalden daha tiz çıkıyor, ama şoktan normal ses tonumu çıkaramıyorum.

"Hayvanlara karşı nazik olan erkeklere karşı kesinlikle zaafın var."

"Seri katile aşık olmadım," diyorum ona. "Sadece onun bir iyi özelliği olduğunu fark ettim." Diğer birkaç özelliğini de fark ettiğimi söylemiyorum, çünkü bu benim kulağıma bile çılgınca geliyor. Hayır, maskeli adam, köpeğini sevmeme rağmen, tamamen *kötü* kategorisinde.

Sav sonunda bunu unuttur ve günün geri kalanını birlikte geçiririz. Aklım sürekli olanlara geri dönüyor, o ise sürekli dikkatimi dağıtıp beni şimdiki ana geri getiriyor. Ancak Pazar günü, Kappa evinde saklanmaya devam edemeyeceğim için programıma geri dönmekte ısrar ediyorum. Hayvan barınağında birkaç saat gönüllü çalıştıktan sonra, kendimi yeniden kendim gibi hissederek oradan ayrılıyorum. Hayal edilebilecek en tatlı köpekleri sevmek insana bunu yapar.

Yurda döndüğümde her şey aynı görünüyor ve beni bekleyen yeni bir not bulamadığım için mutluymuş gibi davranıyorum. Pazartesi günü derslerime gidip veteriner kliniğinde dört saatimi tamamladığımda ve Salı günü olağan dışı bir şey olmadığında da aynı şekilde davranmaya devam ediyorum.

En iyisi bu.

Bunu biliyorum, ama Çarşamba günü başımı çevirip, adamı iyice görebilmeden çok geniş omuzları köşeden kaybolurken gördüğümde kalbimin göğsümde çarpmasını engelleyemiyorum. Kimse bağırıyor, bu yüzden kim olursa olsun maske takmadığını tahmin ediyorum, ama bu benim adamım olmadığı anlamına gelmez.

Benim adamım mı?

Bu düşünce, davetsiz ve hiç gerçeklik payı olmadan aklıma geliyor. O *benim* erkek arkadaşım değil, sanki benim kişisel maskeli psikopatım gibi, ben de onu sahiplendim. Muhtemelen beni çoktan unutmuştur. Muhtemelen benim yurt odamdan çıkıp doğrudan kız arkadaşının evine gitmiş ve gece boyunca ateşli, hayvani bir seks yapmış, ben ise küçük yurt yatağında yatmış, doldurulmuş köpeğimi kucaklayarak, hala anlamaya çalışmayı reddettiğim rahatsız edici rüyalar görmüşümdür.

Evet, bu doğru gibi görünüyor.

Benim onu düşündüğüm gibi onun hala beni düşündüğü falan yok.

Bölüm 5

Sasha

" , bundan emin misin?"

On sekiz yaşımdan beri bana dövme yapan Benny'ye bakıp başımı sallıyorum. "Eminim," diyorum ona.

Çok heyecanlı görünmüyor, ama bu adamın zorlu işleri sevdiğini de biliyorum ve bu iş kesinlikle becerilerine bir yenisini ekleyecek. Benny ve eşi Molly, Mia'nın tüm piercinglerini de yapmışlardı. Ailem onlara çok iş veriyor ve bize karşı her zaman gizli ve profesyonel davrandılar.

Bu, Benny'nin az önce istediğim penis dövmesinden heyecan duyduğu anlamına gelmez. Sadece, çok sevmediği bir bölgede olsa bile, işi takdir ettiği anlamına gelir.

Adamın suçu olduğunu söyleyemem, ama bu yapılmalı. Cyn'i kurtardığım gecedan beri, onu kafamdan çıkaramıyorum. Hayatımda ilk kez seks rüyaları görüyor, sertleşmiş olarak uyanıyor ve duşta onun görüntülerine bakarak mastürbasyon yapıyorum. Onu neredeyse hiç tanımıyorum, ama o şimdiden benim sikimi ele geçirdi. Nasıl açıklayacağımı bilmiyorum, ama onun için olduğu gibi başka kimseye karşı böyle tepki vermeyeceğini biliyorum, bu yüzden onun adını kalıcı olarak sikime dövme yaptırmak doğru geliyor.

Benny sakalını kaşıyor ve ben pantolonumu çıkarmaya başladığımda, iri omuzlarını dikleştirip, olacaklara kendini tamamen teslim ediyor ve her şeyi hazırlamaya başlıyor. Vücudumdan hiç utanmadım, bu yüzden sandalyeye oturmadan önce kot pantolonumu ve boxerımı çıkardığımda bunu pek önemsemedim. Özel odalardan birindeyiz, bu yüzden kimsenin içeri girme ihtimali yok. Benny buradan başka bir yerde olmayı dilerken, ben rahatımı sağlıyorum.

O ekipmanı hazırlarken, ben gözlerimi kapatıp küçük Cyn'imi düşünüyorum. Ona şimdiden takıntılı hale geldim ve odasına gizlediğim gizli kameradan onu izlemek için gereğinden fazla zaman harcıyorum, neredeyse her gece yaptığım ziyaretleri saymıyorum bile. Uyurken çok huzurlu görünüyor ve çoğu zaman saatlerce onu izliyorum.

Benny'nin "Tanrım, dostum" diye mırıldandığını duyunca gözlerim açılıyor.

Cyn'in tatlı yüzüne ve asla doyamayacağım o lanet olası kızıl saçlarına o kadar odaklanmışım ki, onun dehşete kapılmış bakışlarıyla bana bakarken, bir saniye sonra sikimin taş gibi sertleştiğini fark ettim.

"Senin için değil," diyorum ve sonra gülüyorum, çünkü bu, bunu söylemek zorunda kaldığım ikinci adam. Durum hiç de aynı değil, ama yine de bunu tekrarlamak tuhaf bir şey.

"Sana öyle dövme yapamam, Sasha. Onu yatıştırmalısın." Sanki karısı bir şeyler olduğunu hissetmiş gibi bağılıyor.

"Benny, yardıma ihtiyacın var mı, tatlım?"

Benny hemen bağıırır, "Hayır, bebeğim, biz iyiyiz!" Sesini alçaltır ve elini benim aletime doğru sallar. "Beni kötü göstereceksin. Karımın bunların bu kadar büyük olduğunu bilmesine gerek yok."

"Üzgünüm dostum," derim gülererek. "Bana bir saniye ver, kontrol altına alayım."

"Tamam, sen bununla uğraşırken, en azından dezenfekte edebilirim, sonra şablonu yerleştiririm, böylece istediğin şeyin bu olduğundan emin olabilirsin."

Başımı sallayıp geriye yaslanıyorum ve onun işine başlamasına izin veriyorum. Benny'den hoşlanmıyorum, bu yüzden beni dezenfektanla ovmaya başladığında ereksiyonum kaybolmaya başlıyor. "Tanrıya şükür" diye fısıldadığını duyuyorum ve gülümsüyorum. Bu, Mia'nın klitoris kapağını delen adamın ta kendisi ve sanırım Melnikov ailesi hakkında biraz daha az şey bilmeyi diliyor.

Şablon yerleştirildiğinde, arkasına yaslanıp tasarımın yerini inceliyor. Penisimin üzerinde Cyn yazıyor. Sadece üç harf, ama etkisi çok büyük. Bu bir sahiplenme işareti, bedenimin ona ve sadece ona ait olduğunu hatırlatan kalıcı bir görsel hatırlatma. Acaba ne

Ŗu anda onun adını sikime dövme yaptırdığımı bilseydi ne düşünürdü acaba?

"Beğendin mi?" diye sorar

Benny. "Mükemmel."

Benny başını sallar ve dövme tabancasını alır. Başlamadan önce beni uyarır: "Bu gerçekten çok acıtacak, Sasha. Acıya dayanıklı olduğunu biliyorum, ama bu senin için bile zor olacak."

Acı çektirmeyi severim, ama acı çekmekten zevk almam. Başımı salladığımda, makineyi çalıştırır ve yüksek sesli vızıltı, sikimdeki kalan sertliği yok etmeye yeter. Bu çok acıtacak. Nefes alıp, kendimi olabildiğince sakinleştirmeye çalışırım ve ona tekrar başımı salladığımda, bir eliyle sikimin derisini gererken, diğer eliyle iğneyi batırır.

Bunun ne kadar acı verici olacağını ilk kez tattığımda gerilmemek imkansız. Benny yetenekli ve C'yi yavaşça işlerken eli titremez.

"Mola istediğinde bana haber ver," diyor, yaptığı işten gözlerini ayırmadan. "Sadece yirmi dakika sürer."

O yirmi dakika hayatımın en uzun yirmi dakikası oldu. Harflerin arasında bana küçük molalar verdiği ve penisimin üzerine bulaşan kanı silmek için sürekli durmak zorunda kaldığı için işlem daha uzun sürdü. Başka bir durumda bu manzaradan zevk alırdım, ama Ŗu anda acı o kadar şiddetli ki bunu takdir edemiyorum. Ayrıca, beni tutan Cyn'in küçük, narin eli değil, Benny'nin büyük, kıllı eli.

O işini bitirdiğinde, o lanet iğneyi hassas cildimden olabildiğince uzağı atmaya hazırım. Ne kadar acı verse de, onu ne kadar sevdiğimi inkar edemem. Aşğıya bakıp kanlı cildimde onun adını gördüğümde, lanet olsun, dikkatli olmazsam yine sertleşeceğim.

Benny üzerine merhem sürüp plastik sargı ile kaplıyor. Sandalyesini geri çekip eldivenlerini çıkarınca rahatlamış görünüyor. Eldivenleri çöpe atıp, "Temiz tutman gerektiğini biliyorsun, ama penis dövmesi olduğunda yaklaşık dört hafta seks yapamazsın" diyor.

Ona hiç seks yapmadığımı söylemeye zahmet etmiyorum. Bunun yerine başımı sallayıp "Başka ne var?" diye soruyorum.

Gölerek, "Sertleştğinde çok acıyacak ve iyileşene kadar mastürbasyon yapamazsın" diyor.

"Harika." Dikkatlice ayağı kalkıyorum ve ağrıdan zonklayan penisimle giyiniyorum, kendimi saklamak ve kot pantolonumu çekmek zorunda kaldığımda dişlerimi sıkıyorum. Ayrılmadan önce, ona birkaç yüzlük veriyorum ve hak ettiğı bahşışı veriyorum.

Benny sırtarak parayı alır. "Bana ihtiyacın olduğunda beni nerede bulacağını biliyorsun, evlat."

"Merak etme," diyorum ona kapıdan çıkmadan önce. "Bir sonraki dövme penisime olmayacak."

"Tanrıya şükür," diye mırıldanır arkamdan.

Kemiklerin derinliklerinde hissedilen zonklama her geçen dakika daha da şiddetleniyor ve sonunda pes edip akşam Motrin alıyorum. Ağrı kesici ilacı içip kucağıma buz torbası koyduktan sonra, Chort kanepede yanımda gürültüyle kemiğini çiğnerken telefonumdaki kamera görüntülerini izliyorum. Cyn ödevini yapıyor, uzun kıvıl saçları sırtına dökölürken masasında oturuyor ve kitaplarından birinin kenarlarına öfkeyle notlar yazıyor.

Babam haklıydı. Cidden yere serildim ve geri dönüş yok. Onu görmek, kasıklarımda hala kalan acıyı unutmam için yeterli. O iğnenin her batışı, onun adını derime kalıcı olarak kazımaya değerdı. Onu izlemeye devam ediyorum, hareketlerini inceliyorum, ayaklarını sandalyenin altına koymayı sevdiğini fark ediyorum. Ayrıca, oda arkadaşı geldiğinde içine kapandığını da fark ediyorum.

Tanrım, bu kız çok sinir bozucu, sürekli tüm dikkatin üzerinde olması gereken türden bir insan. Böyle insanların yanında olmak çok yorucu ve diğerkız konuşmaya devam ederken Cyn'in omuzlarının çöktüğünü görüyorum, bir eli çıkıntılı kalçasını destekliyor, diğerkelinde ise duş sepeti var. Gizlice içeri girip onu diğerk yatakta uyurken bulduğumda çok sinirleniyorum. Adının Brittney olduğunu biliyorum çünkü onu ve ne kadar harika olduğunu düşündüğünü anlatan, pembe, kıvırsı bir yazı ile ilan tahtasına yazılmış.

O duş almaya gittiğinde, beni yine kızım la yalnız bıraktığı için mutlu oluyorum. Onu izlemeye devam ediyorum ve sonraki birkaç gün boyunca çalışmadığım zamanlarda onu kampüste takip ediyorum. Dövmenin acısı yeterince kötüydü ama sertleşmenin yeni bir tür cehennem olduğunu çabucak öğreniyorum. Yine de onu izlemekten, aklımdan çıkaramadığım vücudunu gözlerimle taramaktan alıkoymuyor beni, ve onu yere yatırıp hayatının sonuna kadar siktiğim sırada o güzel saçlarını yumruklamayı düşünmekten de kesinlikle alıkoymuyor. Ama mastürbasyon yapıp tüm bu baskıyı kendimden atmamı engelliyor. Şu anda sikim dokunulacak durumda değil. Kalın sikimi kavrayıp elimi yukarı aşağı gezdirmeyi düşünmek bile beni irkiltiyor.

Cyn, acımı unutmamı sağlıyor. Her şeyi unutmamı sağlıyor ve kendimi ona kaptırma tehlikesiyle karşı karşıya olduğumu biliyorum. Ama elimde değil. O, asla vazgeçmek istemediğim bir bağımlılık.

Öğleden sonra laboratuvarından çıkarken gözlerim onun üzerinde kalıyor. Güzel kızıl saçları güneşi yakalıyor, kalın dalgaların içinde gizli olan çeşitli tonları ortaya çıkarıyor. Onun saçlarına baktığımda, onları kanla ilişkilendirmem mümkün değil. Saçları gibi, kan da asla tek bir renkte değildir. Kan, oksijen içeriğine ve hatta vücudun hangi bölgesinden geldiğine bağılı olarak çeşitli tonlarda olabilir. Birinin boğazını kessem, rengi parlak kırmızı, canlı bir arter kırmızısı olur, tıpkı güneşin tam olarak vurduğu Cyn'in saçları gibi. Bağırsak yarası daha koyu bir renk verir, neredeyse dökülmüş şarap gibi. Duştan ıslak çıktığında saçlarının rengi tam da budur. O kadar çok ince varyasyon var ki, benim tatlı küçük Cyn'im hepsine sahip.

Omzunun üzerinden hızlıca bir bakış attığını gördüğümde ağzımın köşesi seğiriyor. Son zamanlarda bunu sık sık yapıyor, başını beklenmedik bir şekilde çevirerek beni bulmaya çalışıyor. Beni yakalamak için yaptığı bu sevimli girişim, işimde beceriksiz olsaydım işe yarayabilirdi. Ama onu istemediğim sürece beni bulamayacak ve şu anda saklanmak istiyorum.

Yeşil gözleri kalabalığı tarıyor, farkında olmadan saklandığım yeri geçip gidiyor. Yüzünün düşüşünü kaçırmıyorum.

O, benim onu unutup hayatıma devam ettiğimi düşündüğünde, izlenmediğini sanıyor. Onu izlemeyi hiç bırakmadığımı, gözlerimin hep onun üzerinde olduğunu bilmiyor.

Onu yurt odasına kadar takip ediyorum ve odasına güvenli bir şekilde girdiğini ve bunu kanıtlamak için telefonumdaki görüntülerden emin olduktan sonra, Niki'ye bir mesaj atıp The Red Room'da buluşmasını istiyorum. Mia ve ben bu gece kulübü izliyoruz ve ikimiz de meraklıyız ve yüz yüze bir güncelleme istiyoruz. Niki bazen herkesin kendisi kadar bilgisayar konusunda bilgili olmadığını unutuyor ve ona mesajlarla bir şeyleri açıklamaya çalışmak, herkesin gözlerini oyup çıkarmak istemesine neden oluyor. Ona yüz yüze soru yağmuruna tutmak çok daha kolay, çünkü o zaman telefonunu bir kenara bırakıp gelen mesajları görmemiş gibi davranamaz.

Oraya vardığımda, Mia'nın motosikletinin yanına park ediyorum. Kulüp henüz açılmamış, bu yüzden ortam güzel ve sessiz. Akşamı burada geçirmeyi pek istemiyorum. Saatlerce hoparlörlerden çalan berbat müziği dinledikten sonra başımın ağrıyacağından şimdiden eminim.

Yöneticilerden biri olan Alexei çoktan gelmiş. İki garsonun yardımıyla barı stokluyor ve kapılar açılmadan önce her şeyin hazır olduğundan emin oluyor. Ne kadar sıkı çalıştıklarını görmek beni şaşırtmıyor, tıpkı kapıdan içeri giren kişinin ben olduğumu fark edip hızla gözlerini kaçırmaları gibi. Maaşlarımız çok iyi, üstelik bu bahşişler hariç. Hepsi işlerini kaybetmek istemiyor, bu yüzden dikkatimi çekmemek için çok uğraşıyorlar. Hakkımda dolaşan bazı söylentiler doğru, ama çoğu değil. İnsanları sebepsiz yere dövmüyorum, yoluma çıkarlarsa ya da beni kızdırırlarsa hiçbirini öldürmem, ama bunu onlara söylemeye gerek duymuyorum. Böyle olmasını tercih ediyorum. Sohbet etmekten nefret ediyorum, onlar Bratva'nın bir parçası değiller ve Cyn değiller, bu yüzden onlarla konuşmak istemiyorum.

"Selam dostum," diyerek Niki'nin yanındaki sandalyeye oturuyorum. Sandalyeyi ters çevirip arkaya doğru oturuyorum, böylece kollarımı arkaya dayayabiliyorum. Kız kardeşime başımı sallayarak "Yeni bir şey var mı?" diye soruyorum.

Niki'nin dizüstü bilgisayarı zaten açıktı, ekranı benim asla anlayamayacağım şeylerle doluydu ve bana bakarak şöyle dedi

"Cupid hakkında bir şey yok, ama Adam ve April'in artık bir çift olmadığını bilmek seni mutlu edecek."

Onların sevişmesini izlemek zorunda kaldığım anı hatırlayarak sinirli bir şekilde inlerim. "Gerçekten çok üzüldüm. Onların uzun vadeli bir ilişkisi olabileceğini düşünmüştüm."

Niki sıırıttı. "Biliyorum, değil mi? Dün April, Adam'ı Hailey ile sevişirken yakaladığında ben de onun kadar şaşırdım."

Her kelimesinde alaycı bir tonla, "Bunu hiç beklemiyordum," diyorum.

Niki yüzünü buruşturur. "Maalesef, evet. Boşaldığında domuz gibi homurdanıyor."

Ben gülerken Mia bize kaşlarını kaldırır. "Adam ve April kim?"

"Yurtta kurduğum kameralardan biri Adam'ın odasındaaydı. Ben etrafa bakarken içeri girdiler ve ben de onlar sevişirken dolaba saklanmak zorunda kaldım."

Mia gülerek, "Bunu kaçırdığım için çok mutluyum," diyor.

"Eğer görmek istersen, hala o görüntüleri saklıyorum," diyor Niki. "Ama seni uyarayım, oldukça üzücü bir görüntü."

"Hayır, teşekkürler," diyor Mia. "Domuz sesleri içermeyen başka bir şey buldun mu?"

Niki bir şey söylemeden önce, elini kaldırıp "Cidden, bir anaokulu öğrencisine anlatır gibi açıkla" der.

Eğilip koluna hafifçe vuruyorum. "Hadi ama, küçük kardeşim, bize biraz güven. En azından üçüncü sınıf seviyesinde bir anlayışımız var diyebilirim." Gülümsüyorum ve ekliyorum, "Belki dördüncü sınıf bile olabilir."

Niki iç çeker ve gözlerini ekrandan ayırır. Bizim onu sürekli rahatsız etmemize alışmıştır ve artık neredeyse hiç sinirlenmiyor. "Cupid akıllıdır. Ne yaptığını biliyor ve şu ana kadar bir hayalet gibi ortada yok, ama onu bulacağım. Şu anda hayalet cüzdanlara ve çeşitli teslimat noktalarına yapılan bir dizi ödeme var, ama aynı yeri iki kez kullanmıyorlar."

Klavyede birkaç tıklama ile yeni bir belge açıyor. Ekranı yaklaşıp gözlerimi kısarak işlem listesini hızlıca gözden geçiriyorum. Bunun saçmalık olduğunu ben bile biliyorum.

saçmalık olduğunu biliyorum. Aynı tutarlar, aynı günler ve hepsi de mükemmel şekilde yuvarlanmış rakamlar.

"Bu şeyi saklamaya hiç çalışmıyor," diyorum.

"Hayır, yapmıyor," diye onaylıyor Niki, "ama ben pek şaşırmadım. İyi saklanan şeyler, Cupid'in kontrolünde olan şeylerdir. Bu Tom'un Venmo hesabı ve aptal herifin bundan daha iyisini bilmediği açık."

Mia ikimizin arasında bakıyor. "Peki, şimdi ne yapacağız?"

Niki sırtıyor. "Onu bulana kadar araştırmaya devam edeceğim. Bir şey çıkmazsa, bilgisayarından davet bağlantısını alıp özel sohbetlerine gireceğim. Tek kullanımlık telefon ve cüzdanla kontrollü bir satın alma yapabilirim. Teslimat yerini güvenli hale getirip gelen kişiyi yakalayabiliriz. Ama bu son çare. Cupid'i korkutmak istemiyoruz ve bu piç kurusu, peşinde olduğumuzu anladığı anda kaçıp saklanacakmış gibi hissediyorum." Niki'nin gülümsemesi genişler. "Onu yine de bulacağım, ama bu çok daha çirkin olacak."

Bunu duyunca neşeleniyorum. Çirkinlik, yapabilirim. Planın ne olduğunu sormadan, hepimizin telefonları çalmaya başlıyor. Hepimiz gerginleşiyoruz, bir sorun olabilir diye endişeleniyoruz, ama ekranımdaki mesajı görür görmez gülümsüyorum ve kız kardeşimle kuzenime bakıyorum.

"Görünüşe göre bir yeğenimiz daha olacak."

"Val şu anda muhtemelen aklını kaçıırıyordur," diyor Niki. Parmakları yine klavyede uçuyor ve sonra ekranını dolduran güvenlik kamerası görüntülerine bakıp gülüyor.

"O ne?" diye sorar Mia, neye baktığımızı görebilmek için yanımıza yaklaşır.

"Nat ilk bebeğini doğurduğunda doğum servisini hacklemiştim," diyor Niki, sanki bu çok normal bir şeymiş gibi.

"Vay canına," diye mırıldanır Mia.

Niki omuz silkiyor. "Ailemizde sürekli bebekler doğduğu için bu çok işimize yarıyor."

"İşte orada." Mia, Niki'nin ilk oğlu gibi davrandığı pahalı ekipmana dokunmamak gerektiğini çok iyi bildiği için ekrana işaret eder. "Şuna bak. Şimdiden çıldırmış durumda."

Görüntüler net değil, ancak Val'in Yelena ile birlikte asansörden inerken endişeli yüz ifadesini açıkça görebiliyoruz.

Her birkaç adımda durup Yel'in iyi olup olmadığını kontrol etmek için eğiliyor. Yel'in başını sallayıp Val'in elini okşadığını görüyoruz, ancak Val'in elini okşarken çok şişkin karnını tutuyor ve videonun kalitesi kötü olsa da, çok acı çektiği ve doğumun ilerlemiş olduğu açıkça görülüyor.

Birkaç hemşire onları odalarına götürmek için aceleyle yanlarına geldiğinde, Mia bize bakıp "Siz şimdi yukarı çıkacak mısınız, yoksa her şey bitene kadar bekleyecek misiniz?" diye soruyor.

"Birazdan yukarı çıkacağım," diyorum ona. "Oranın ne kadar kalabalık olduğunu biliyorsun. Sanırım annem ve babam çoktan yola çıkmışlardır. Matvey amca da Val kadar gergin olacaktır."

"Öyle olacak," diye onayladı Mia. "Ama büyükbaba olacağı için çok heyecanlı ve Ev de amca olacağı için aynı derecede heyecanlı."

"Bana mı söylüyorsun," diyor Niki. "Talia'nın doğum yapmasını sabırsızlıkla bekliyorum."

Mia gülerek kuzenimizin koluna vurur. "Yeğenine oyuncak bir dizüstü bilgisayar aldın, değil mi?"

Niki sırtıttı ama inkar etmedi. O da küçükken aynı tür bir oyuncak vardı ve o şeyi gittiği her yere yanında götürürdü.

"Eğer o da benim kadar bilgisayar konusunda bilgiliyse çok komik olacak," diyorum ona.

Bana kaşlarını kaldırarak bakıyor. "Senin hakkında konuşurken "Hey," diyorum gülerek. "O kadar da kötü değilim."

Omuzlarını silkiyor, ama yüzündeki ifade benim öyle olduğumu düşündüğünü açıkça gösteriyor. Tamamen haksız sayılmaz, bu yüzden konuyu kapatıyorum ve sessiz kaldığımda, dizüstü bilgisayarını kapatıp çantasına koyarken gülüyor. Ayağa kalkıp, yıpranmış deri askılı postacı çantasını göğsüne asıyor ve "Orada buluşuruz" diyor.

Mia telefonundan başını kaldırıp, "Dario ve ben de yakında oraya geleceğiz. Muhtemelen Nat ve Dom'la birlikte arabayla geleceğiz" diyor.

"Chort'u kontrol etmeye gidiyorum, kanepeme zarar vermesin diye. Ama yakında oraya gelirim."

Yollarımız ayrılır ve Chort ile eve döndükten sonra, onun egzersiz yapabilmesi için dışarıda ona top atarak vakit geçiririm. Birkaç dakikada bir telefonumu kontrol ederek Cyn'in iyi olup olmadığını kontrol ederim.

Pizza sipariş etmiş ve ben, yatakta oturmuş, bir bacağı üzerinde pizza kutusunu dengeleyerek dizüstü bilgisayarında bir şeyler izleyen görüntüsüne büyülenmiş bir şekilde ekrana bakıyorum. Sesini açıyorum, böylece başını geriye eğip güldüğünde duyabileceğim. Penisim ağrıyor ve bunun nedeni, üzerine onun adını dövme yaptırmış olmamdan dolayı hala iyileşiyor olması değil.

Onu *istiyorum* ve bu huzursuzluk hissi, onu altıma alıp bedenlerimiz iki insanın olabileceği kadar sıkı bir şekilde birbirine kenetlenene kadar geçmeyecek.

Her şeyi bırakıp hemen ona gitme isteği, neredeyse beni pes ettirecek kadar güçlü. *Neredeyse*. O, bizim n sevişme aşamasında olduğumuzun farkında değil, ama kesinlikle yleyiz. Başparmağımla yanağının kıvrımını izliyorum, onun bir ısırık daha almasını izliyor ve onunla birlikte olmak istediğimi diliyorum. Genelde benim için iyi bir gece, elimde bir bıçak ve bağlı ve kanayan biri olurdu, ama şu anda Cyn yanımda sarılıp pizza yiyip film izlemekten daha iyi bir şey düşünemiyorum.

Tanrım, bu kadını gerçekten kafamı karıştırıyor.

Mia, Yel'in doğum sancılarının başladığını haber vermek için mesaj attığında, Chort'a akşam yemeğini hazırlayıp Jeep'in anahtarlarını aldım. Özel hastane, son birkaç yıldır aşına olduğum bir yer ve eminim ki tüm personel ailemizi çok iyi tanıyor. Bizi gülümseyerek hoş görüyorlar, ama bence bunun tek nedeni onlara çok iş getirmemiz ve belki de korkmaları. Ailem bazı şüpheli işlere bulaşmış olabilir, ama asla bir doğumhanenin işini bozmayız. Yine de bunu yapabilecek gibi görünüyoruz ve bu yüzden korkuları anlaşılabilir.

Bekleme odasına vardığımda, ailemin çoğu zaten oradaydı. Annem koşarak bana sarıldı, ailemize yeni bir ye katıldığında her zamanki gibi heyecanlıydı. Zaten gözyaşlarını tutmaya çalışıyordu ve yanıma bakıp ablamı gördüğümde, onun da aynı durumda olduğunu görünce hiç şaşırmadım. Ben duygusuz doğmuşsam, onlar iki kat duygusal doğmuşlardı.

"Bu çok heyecan verici, değil mi?" diyor annem gözlerini silerken. "O ikisi yaşadıkları onca şeyden sonra, onlar için çok mutluyum."

Yel hamile kaldıktan ve sonunda herkese aşklarını itiraf ettikten kısa bir süre sonra, Val ve Max kaçırıldı ve bu stres Yel'in bebeğini kaybetmesine neden oldu. Onlar için zorlu bir yol oldu ve bu olay sona erdiğinde, Yel ve bebek güvende ve iyiye herkes rahat bir nefes alacak.

"Evet, çok heyecan verici," diyorum anneme, çünkü böyle demem gerektiğini biliyorum ve bunu duyunca mutlu olacağını biliyorum. Bana bakıyor ve bana o *anne* bakışını atıyor.

Yanağımı okşayarak, "Beni kandıramazsın. Zıplamıyor olabilirsin, ama onların adına mutlu olduğunu biliyorum," diyor.

"Öyleyim," diyorum ve o da doğruyu söylediğimi biliyor, bu yüzden gülümsüyor ve bana bir kez daha sarılıyor, sonra da ölümüne korkmuş görünen Alina teyzem ve Matvey amcamı kontrol etmeye gidiyor. Amcamın kolu teyzemi sıkıca sarıyor, onu teselli ediyor, ama onun da teyzem kadar endişeli olduğunu biliyorum. Onların iyiliği için doğumun hızlı geçmesini umuyorum. Val'in ailesi biraz daha rahat görünüyor. Katya teyze torunu Samantha'yı kucağında tutuyor, Vitaly amca ise ikiz torunlarını kucağına almış.

Luka ve Damien'in yanına oturuyorum. Uzun bacaklarımı uzatarak uzun bir bekleyişe hazırlanıyorum, ama tam olarak rahatlayamadan, çok neşeli bir sesin "Sasha amca!" diye bağırdığını duyuyorum. Bir saniye sonra yeğenim kendimi kollarıma atıyor ve kucağıma zıplıyor. İçgüdülerim devreye giriyor ve onu hızla kaldırıp uyluğuma oturtuyorum, böylece yeni dövmemi koruyarak kendimi büyük bir acıdan kurtarıyorum.

Isabella'nın kahverengi gözleri heyecandan parlıyor ve kocaman açılmış. Garip bir şekilde, yeğenlerim benim zararsız olduğumu düşünüyor. Hiçbiri benim yanımda en ufak bir korku belirtisi göstermiyor ve ben de bunun böyle kalması için çok uğraşıyorum. Onlar etrafımdayken maskem her zaman yerinde. Onların benden korkmasını istemiyorum.

"Yel teyze bebek bekliyor," diyor Isabella.

Gülümser ve başımı sallarım. "Biliyorum. Yeni kuzeninle tanışmak için heyecanlı mısın?"

Kafasını coşkuyla salladıktan sonra, dört yaşındaki minik vücudunu kucağımda döndürüp "Bebek oraya nasıl geldi?" diye sordu.

"Şey," diye başlıyorum ve sonra kuzenlerimden yardım istiyorum. Damien gülüyor, Luka ise başını eğip kızının küçük vücuduna battaniyeyi örtmeye çok ilgi duyuyormuş gibi yapıyor. Etrafıma bakınıyorum ama kimse olanların farkında değil ve Nat, Mia ve Dario ile derin bir sohbe dalmış, ona *yardım* etmesini isteyen bakışlarımı görmüyor.

"Sasha amca," diyor Isabella tekrar ve vurgulamak için karnını okşuyor. "Bebek oraya nasıl geldi?"

Ben böyle durumlarla başa çıkmakta en kötü kişiyim. Her gün, bilgi almak için yavaş yavaş öldürülmesi gereken bir adamı bana verin, ama küçük bir çocuğun gebelik ile ilgili sorusu beni terletmeye yeter.

Çok basit tutmaya karar verdim. Nat, daha büyük, çok daha büyük olduğunda ayrıntılarını anlatabilir.

"Val amca ve Yel teyze birbirlerini çok seviyorlar, biliyorsun, değil mi?"

"Evet," diyor Isabella, bacaklarını hafifçe sallamaya başlarken.

"Doğru, ve bazen birini çok sevdiğinde, o sevgi bir bebeğe dönüşür." Damien'e hızlıca bir bakış atıyorum ve onun gülmemeye çalıştığını görüyorum. Yeğenimin arkasında ona gizlice orta parmağını gösteriyorum.

Isabella söylediklerimi düşünür. Küçük eli ön koluma konar. Dövmelerimin korkutucu olduğunu düşünür, ama bugün uzun kollu bir tişört giydiğim için dövmelerim güvenli bir şekilde gizlidir. Birkaç saniye sonra başını kaldırır ve "Ama doktor bebeği nasıl çıkarır?" diye sorar.

Bir açıklama bulmaya çalışıyorum, ama birkaç saniye sonra hala aklıma bir şey gelmeyince, sonunda "Hiçbir fikrim yok, Bell. Ben doktor değilim" diyorum.

Luka'nın gizlemeye çalıştığı bir kahkaha sesi duyuyorum ve onu görmezden gelmeye çalışıyorum. Şanslıyım ki Isabella bebekle ilgili sorularından sıkılıyor ve bunun yerine "Atıştırmalık bir şeyin var mı? Acıktım" diye soruyor.

Bu sorunun cevabı çok daha kolay. Odaya bakınıyorum ve Vitaly amca'yı kolayca görüyorum. Torunlarını babalarına teslim etmiş ve şimdi elinde dondurmali pasta tutuyor ve üzerinde "*Dövmeli Büyükbaba*" yazan bir tişört giyiyor. Onu işaret ederek Isabella'ya söylüyorum. "Git Vitaly amcaya sor. Onun yanında her zaman yiyecek olduğunu biliyorsun."

Isabella gülüyor, ama pastayı almaya gitmeden önce küçük kolunu boynuma doluyor ve yanağıma bir öpücük konduruyor. "Teşekkürler, Sasha Amca."

Onu da kucakladım, göğsümde yeterince sıcaklık hissederek, tamamen bir canavar olmadığımı anladım. O koşup gitmeden önce kafasına öptüm, babası onu koşarken yakalayıp havaya kaldırdığında çığlık attı.

"Bu çok bilgilendiriciydi," diyor Damien. "Aşkın bir bebeğe dönüşmesi çok tatlı. Küçük adamın nasıl dışarı çıktığını merak ediyorum, ama dediğin gibi, sen doktor değilsin."

"Aptal," diye gülerek mırıldanıyorum. "Aklım dondu ve aklıma gelen en iyi cevap buydu. Senin bir cevap vereceğini görmedim."

"Hayatta olmaz," diyor Damien. "Bebeklerin nasıl doğduğunu hiç bilmiyorum."

"Hey, diline dikkat et," diyor Luka, en küçüğüne gülümseyerek. "Mira'nın F kelimesini bilmesine gerek yok, değil mi bebeğim?"

Damien gülerek odayı eliyle işaret eder. "Evet, bunu onun kelime dağarcığından uzak tutmakta iyi şanslar."

Onların atışmalarına gülümserim ve bacaklarımı tekrar uzatırım. Amcamın ısrarla getirdiği pastadan bir dilim almak için kalkmak üzereyim ki Val içeri girer — yüzünde kocaman bir gülümseme ve saklamaya çalışmadığı sulu gözlerle.

Herkes haber almak için ona koşarken, "O burada" diyor. "İkisi de çok iyiler," diye ekler ve ardından Alina teyzem ağlamaya başlar, Matvey amcam ise onu kucaklayarak sarmalar. Evgeny, Val'i anne babası kadar heyecanlı bir şekilde kucaklar ve Val telefonunu alıp yeni doğan bebeğinin fotoğraflarını göstermeye başladığında, tüm kadınlar çığlık atmaya başlar ve erkekler tebrik etmek için birbirlerinin sırtını okşamaya başlar.

"Bize onun adını söyleyecek misin?" diye sorar Vitaly amca.

Val gülümser. "Yel size söylesin. Kızımız temizlenip tartılırken o biraz dinleniyor. Birkaç dakika sonra onu bebek odasında görebilirsiniz."

Herkes, en yeni Melnikov'u ilk kez görmek için heyecanla kapıya doğru koşarken, o gülüyor.

geride kalırım, umursamadığımdan değil, annem ve teyzelerimle ön sıradaki koltuklar için kavga etmek istemediğimden.

O serbest kaldığında durup kuzenime sarılırım. "Tebrikler Val."

Beni kucakladığında yüzü gülümsemeyle doluyor ve sonra bana telefonunu göstererek minik bebeği ve Yel'in ıslıl ıslıl yüzünü görmemi sağlıyor. Bebek ağlıyor ama gülümsemesi saf mutluluk dolu.

"İkisi de çok güzeller," diyorum ona.

"Evet," diyor Val, her zamanki gibi karısına aşık ve şimdi de kızına da sırılsıklam aşık. "Yel harikaydı. Kadınlar bunu nasıl yapıyor bilmiyorum."

Vücudumdan başka bir insanı itip çıkarmayı düşününce içim sızlıyor. "Ben de bilmiyorum dostum."

Annesiyle ikiz kardeşi, bir saniye daha bekleyemeyecek kadar heyecanlı bir şekilde onu hızla uzaklaştırırlar. Bekleme odasına bakındığımda, köşede Dario ve Mia'yı fark ettim. Dario onu kucaklayarak görüş alanımdan gizlemişti, ama birkaç pembe saç teli ve beline dolanan küçük kolu görebiliyordum. Ayrıldıklarında, Dario onun yüzünü avuçladı ve duyamadığım bir şey fısıldadı. Mia başını salladı ve ona gülümsedi.

Muhtemelen gidip onları yalnız bırakmam gerekir, ama yapmıyorum. Bunun yerine, beni fark edene kadar bekliyorum ve sonra yanlarına gidip onlara katılıyorum. Eskiden antrenörüm olan ve şimdi kayınbiraderim olan adama başımı sallıyorum ve sonra küçük kız kardeşime bakıyorum.

"İyi misin?" diye soruyorum.

İyi görünüyor, ama Mia zayıflığını göstermeyi gerçekten sevmeyen biridir, bu yüzden onun hakkında asla varsayımda bulunmamayı öğrendim.

"Neden olmasın?" diye soruyor ve bu durum benim için sonsuza kadar anlaşılmaz kalacak sosyal durumlardan birine dönüşüyor, ben de aklımdan geçenleri söylüyorum çünkü bizim ilişkimiz böyle.

"Çünkü karnından bıçaklandın ve çocuk sahibi olamazsın." "Tanrı aşkına, Sasha," diye mırıldanıyor Dario yanımda.

Mia kocasına gülümser. "Bu onun endişeli hali, biliyorsun."

Dario bana bakar ve ben gülümserken o şöyle der: "İşte bu yüzden şu anda vücudunda bıçak saplı değil

."

Onun tehdidinde gülümsemem artıyor, çünkü bunu daha önce de yaşadık. O ve ben birbirimizi anlıyoruz. İkimiz de en son ayakta kalanın ben olacağımı biliyoruz, ama Dario kesinlikle bana zor anlar yaşatacaktır. İkimiz için de şanslıyız ki, birbirimizin hayatta kalmasını tercih ediyoruz. Hala ara sıra bana zor anlar yaşatmayı seviyor, özellikle de Mia işin içindeyse. Mia işin içinde olduğunda, kendini koruma içgüdüğü bir anda ortadan kayboluyor.

"Ben iyiyim," diyor Mia, benimle kocası arasındaki bakışma yarışını keserek. "Burada olmak beni üzmüyor. Val ve Yel için çok mutluyum ve onların küçük kızını kucağıma almak için sabırsızlanıyorum, bu yüzden ikiniz de benim için endişelenmeyi bırakın."

"Bu asla olmayacak, *amore mio*," diyor Dario ve eğilip onu öpüyor.

Dario, ona bu kadar sevgi gösterip paçayı sıyrabilen dünyadaki tek erkek, ama onu şımartmaya çalışan diğer herkese yaptığı gibi hayalarına yumruk atmak yerine, parmaklarını onun parmaklarının arasına geçirip onu bebek odasına doğru çekmeye başlar.

"Hadi, siz ikiniz. En yeni yeğenimizle tanışma zamanı."

İkisini takip ederek, ailemizin geri kalanıyla birlikte büyük bebek odasının penceresinin önünde duruyorum. Val, kızını bize gösterirken gülünç derecede gururlu görünüyor. Kız çok sevimli, başı siyah saçlarla kaplı ve gözleri annesi gibi koyu renkli minik bir yenidoğan.

Diğerleri küçük gruplar halinde Yel'i ziyarete giderken, babam yanıma gelip "Çok sevimli bir bebek" diyor.

"Öyle," diyorum onaylayarak.

Babamın bana baktığını hissediyorum ve başımı çevirdiğimde, bunu saklamaya çalışmıyor. "Ne?" diyorum, neden bana bu kadar dikkatle baktığını merak ederek. Aklıma ilk gelen Cyn, ama onun hakkında bir bilgisi olamaz.

Diğerleri, babamın "Bir gün bunu elde edemeyeceğini sanma, Sasha" dediğini duymayacak kadar uzaktalar.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup, sanki aklını kaçırmış gibi ona bakıyorum. "Neden şimdi bunu söylüyorsun?"

"Çünkü bir gün baba olma ihtimalinden hiç konuşmadık." Omuzlarını silkiyor ve bebek odasına bakıyor. O anda oda boş, tüm yenidoğanlar annelerine geri dönmüş, ama Val'in kızının görüntüsü ikimizin de zihninde hala taze.

"Bunun iyi bir fikir olduğundan pek emin değilim," diye sessizliği bozuyorum sonunda.

"Sende bazı dürtüler olması, çocuklarında da olacağı anlamına gelmez." Dikkatini tekrar bana çevirir ve ekler, "Seni bu konuda rahatsız etmeyeceğim. Sadece bir gün bir ailen olabileceğini düşündüğümü bilmeni istedim. Tek söylediğim bu."

"Bilmiyorum. Bence Chort tek çocuk olmaktan memnun."

Babam gülümser ve omzumu sıkar. "O köpeği asla bir bebeğin yanına yaklaştırma."

"O gerçekten çok tatlı biridir," diyorum, Cyn'e karşı ne kadar iyi davrandığını hatırlayarak ve onu savunma ihtiyacı hissederek.

"Elbette öyle," diyor babam gülerek.

Birkaç dakika sonra, odada sıra bize geldi ve Val ile Yel'in bebeği kucağıma verildiğinde, babamın söylediklerini düşünmemeye çalıştım. Hiçbir zaman çocukları, çocuk sahibi olma olasılığını düşünmemiştim, çünkü sekse hiç ilgi duymamıştım ve özellikle de hayatımı biriyle paylaşmaya hiç ilgi duymamıştım, ama şimdi Cyn'in adı üzerine kazanmış olduğu için penisim ağrıyor ve kafamdan çıkaramadığım güzel bir kızıl saçlı kadın var.

Düşüncelerimi bir kenara bırakıp, "Peki, kızın adı ne?" diye soruyorum. Yel bize gülümsüyor ve "Adı Veya" diyor.

Amcam Vitaly araya girip, "Ne kadar tatlı, değil mi? Matvey ve Alina'nın birleşimi" der. Kızına çok anlamlı bir bakış atar. "Yel bebeğine anne babasının adını vermiş. Sen de bir an önce bir bebek daha yap ve ona annenin ve benim adımı ver, yoksa çok kırılırız."

"Hayır, alınmayız," diye çabucak cevaplar Katya teyzem, amcamı güldürür ve amcam kolunu teyzemin omzuna atarak ağzını kapatır.

"Kataly'nin kulağa hoş geldiğini söylemek istedi," der amcam.

Sveta gülerek kocasına bakar ve "Elbette baba. Vitya ve ben hemen hallederiz" der.

"Vitya, Vitaly ve Katya'nın birleşiminden oluşuyor," derim ve herkes güler.

Amcam, karısının ağzını kapatmak için elini indirir, böylece karısı özgürce gülebilir. Bana bakar ve "Tanrım, haklısın" der.

"Bu çok tatlı," diyor babam, kardeşine sırtarak. "Sanki kaderinde varmış gibi."

Amcam Vitaly de gülümser. "En azından o Rus."

"Siktiğimin herifi," diye mırıldanıyor babam, ben ise kollarımdaki minik bebeğe bakıyorum. O kadar küçük, kırılgan ve benim gibi birinin kucağında tutamayacak kadar masum görünüyor, ama korkmak yerine kahverengi gözleriyle bana bakıyor, uyanık ve meraklı, ama gözlerinde korkunun izi bile yok.

Onu birkaç dakika daha izledikten sonra kuzenimin kollarına geri veriyorum. "O çok güzel, Yel," diyorum ve onu bırakmadan önce parmaklarımı yumuşak saçlarının üzerinde gezdiriyorum.

Yel parmağını kızının yanağına götürdü. "Öyle. O çok mükemmel."

Val'in bakışları karısı ve kızının üzerinde ve bu o kadar samimi bir an ki, ayrılma ihtiyacı hissediyorum. Herkese veda edip hastaneden çıkıyorum. Şu anda kafamda çok fazla şey var ve hiçbirine ne yapacağımı bilmiyorum. Dengemi kaybetmiş hissediyorum ve tek istediğim Cyn'i tekrar görmek. Telefonumu kontrol edip, onun karanlık yurt odasının görüntüsüne bakıyorum.

Harika, çoktan uyumuş. Benim küçük Cyn'im bilmiyor, ama yine gece geç saatte beni ziyaret etmek üzere.

Bölüm 6

Cynthia

Çılgın maskeli adamı son gördüğümünden bu yana üç hafta geçti. Bunun için mutlu olmam gerekirdi, ama neden mutlu olmadığımı anlayamıyorum. Beni rahat bırakmaya karar vermesi ve her zamanki gibi arkasında bıraktığı ceset yığınının beni de eklememesi, beni kızdırıp kafamı karıştırmak yerine minnettar hissettirmeli. Her zaman derslerimi öncelikli tutmuşumdur, ama geçen her gün konsantre olmak biraz daha zorlaşıyor. Geride kalmıyorum, ama istediğim gibi işlerin üstesinden gelemiyorum.

Şimdiye kadar gördüğüm en geniş omuzlu adam hakkındaki düşüncelerimi bir kenara bırakarak, kendimi Profesör Borzov'a odaklanmaya zorluyorum. Notlar alıp, daha sonra tekrar çalışmam gereken sayfaları işaretliyorum ve ders sonunda rahat bir nefes alıp eşyalarımı toplamaya başlıyorum. Kitaplarımı toparlayıp kapıya doğru ilerlerken, profesörün adımı seslendiğini duyuyorum.

İnlememi bastırarak dönüp gülümsüyorum. "Evet, Profesör Borzov?"

Bana yanına gelmem için işaret eder ve yanına vardığımda, öğretmenlikten çok sapıkça bir gülümsemeyle bana bakar. "Derste gerçekten çok başarılısın," der.

"Teşekkürler." Bana bakmaya devam edince, "Bir şey mi istiyordun?" diyorum.

"Şey, son sınavda biraz zorlandığımı fark ettim."

İçimde hissettiğim rahatsızlığı bastırıyorum. İki fiili yanlış çekmekten *zorluk* çekmek sayılmaz ama burada oturup notlarımdan sorumlu olan adamla tartışmaya niyetim yok. Bunun yerine, sahte bir gülümseme takınıp "Biraz kafam karıştı ama

Çalışıyorum ve artık bu iki düzensiz fiili öğrendiğime eminim."

"Özel ders veriyorum," diyor. "Sizi programa almaktan memnuniyet duyarım." Deri ajandasını alıp açıyor. "Aslında, ilgilenirseniz bu akşam boş yerim var."

Bu adamla gece bir saat boyunca Rusça gramer tabloları üzerinde çalışmaktan daha az hoşuma gidecek bir şey düşünemiyorum. Beynim donuyor, bir bahane bulmak için abalıyorum. Anında yalan söylemede pek iyi değilim, ama sonunda "Programımda özel ders için zamanım olduğunu sanmıyorum, ama geri kaldığımı hissedersen, size mutlaka haber veririm" diyebiliyorum. Fikrimi değiştirmeye çalışmadan önce, bir adım geri çekilip "Teklifiniz için çok teşekkürler, Profesör" diyorum.

Ona son bir gülümseme atıp, kırım yanıyormuş gibi dönüp dışarı çıkıyorum, binadan çıkıp güneşin yüzüme vurduğunu hissedene kadar durmadan koşuyorum. Kolayca yanarım ama şu anda güneşten kaçmak için çok iyi hissediyorum, bu yüzden çenemi gökyüzüne kaldırıp sıcaklığın tadını çıkarıyorum.

"Bana daha fazla il yapma." Bu rica fısıldanır, ama duygusu güçlüdür. Güneş kremi çocukluğumdan beri hayatımın vazgeçilmez bir parçasıdır. Birçok kızıl saçlı gibi çillerle kaplı değilim, sadece yanaklarımda hafif bir tozlanma var, ama her gün ciddi bir SPF srmesem öyle olurum.

Sıcaklığa rağmen, tüylerim diken diken oluyor ve izlendiğimi biliyorum. Bu his o kadar güçlü ki, gözlerimi açıp etrafa bakınıyorum, ama alıllardan bana bakan ürkütücü bir kafatası maskesi yerine, sadece derslerine koşuşturan bir sürü ğrenci görüyorum, hiçbiri bana dikkat etmiyor.

Midemdeki ağır hissin hayal kırıklığı olmadığını kendime söylüyorum. Bu rahatlama, lanet olsun, deli bir adam tarafından takip edilmediğim için rahatlama. Bu sözler aklımdan geçerken, gözlerim kalabalığı taramaya devam ediyor, kafamdan çıkaramadığım uzun boylu, sert adamı görmek için çaresizce.

Onun mucizevi bir şekilde önümde belirmeyeceğini anladığımda, ayaklarımdın hareket etmesini zorluyorum. Sonraki bira gün acı verici bir şekilde yavaş geçiyor. Annemin mesajlarını görmezden geliyorum, eninde sonunda oraya geri dönmem gerektiğini biliyorum ama en azından bunu ertelemekte kararlıyım.

Bir hafta daha. Bunun hakkında düşünmek istemediğim için, Sav ve benim bu geceki planlarımıza odaklanıyorum. İkimiz de vizyona giren yeni romantik komediyi izlemek için can atıyoruz ve filmi izledikten sonra popcorn ve M&Ms ile karnımızı doyurduktan sonra, Kappa evinde kalacağım. İkimiz de okul işleriyle meşgulüz ve birlikte eğlenceli bir gece geçireli çok uzun zaman oldu.

Duş alıp hazırlanana kadar, dışarıda olduğunu haber vermek için bana mesaj atıyor. Sinema sadece bir blok ötede, bu yüzden kısa yürüyüşümüz sırasında kolumu onun koluna doluyorum. Güneş batıyor ve film bittiğinde hava tamamen kararmış olacak, ama biber gazım var ve yalnız yürümeyeceğim.

"Kampüsten bir kızın kaybolduğunu duydun mu?"

Sav'ın sözleri beni hazırlıksız yakaladı ve kafamı ona çevirdiğimde, "Birkaç gün önce kaybolduğunu duydum. Birdenbire ortadan kaybolmuş." dedi.

"Cidden mi? Kim o?" Soruları sorarken, tüylerim diken diken oluyor.

"Emin değilim. Adı Jamie. Birinci sınıf öğrencisi, ama birçok kişi onun bir erkekle kaçtığını düşünüyor. Bilmiyorum. Çok garip. Onun için çok üzülüyorum. Umarım onu bulurlar ve ciddi bir şey yoktur."

"Ben de," diyorum ve cebime elimi sokup biber gazını avuçlarımdan arasına alıyorum.

Bu, üniversiteden bir kızın kaybolduğu ilk vaka değil, ama bu olay birdenbire bana çok yakın hissettirdi. Yürüyüş yolunda beni köşeye sıkıştıran üç adamla ilgili her şeyi dinlemeye çalışıyordum, ama görünüşe göre yurtlarını boşaltıp, "*Siktir et, biz gidiyoruz*" diyen bir not bırakmışlar.

Chort'un yanında kıvrılmışken maskeli adamın aradığı kişi, izlerini çok iyi gizlemiş olmalı, çünkü tek bir kayıp ilanı bile görmedim. O cesetlerin asla bulunmayacağından eminim, ama Jamie farklı düşünüyor ve bu hoşuma gitmiyor. Maskelili adamın da bu olayla ilgisi olup olmadığını kısa bir süre merak ediyorum, ama bu düşünce kafama gelir gelmez, içimdeki her şey bunu reddediyor. Onun bu olayla hiçbir ilgisi olmadığını varsaymak saçma, ama yine de içimden bir ses onun sorumlu olmadığını söylüyor.

"Onu bulacaklarına eminim," diyor Sav, bana gülümsüyor ve moralimi düzeltmeye çalışıyor. "Duyduğum kadarıyla, cinayet ya da benzeri bir şeyin kanıtı yok."

"Bu iyi. Belki de tüm bunlardan biraz uzaklaşmaya ihtiyacı vardı," diyorum, tüm bu stresin ne kadar bunaltıcı olabileceğini ilk elden bildiğim için.

"Evet, muhtemelen öyledir," diye Sav da aynı fikirde. "Tamam, artık bu kadar iç karartıcı konuşma yeter. Bütün hafta bunu iple çektim ve öğle yemeğinden beri bir şey yemedim, bu yüzden midemde dev bir kutu patlamış mısır, Twizzlers ve M&Ms için bolca yer var." Bana bakıp göz kırıyor. "Ayrıca filmdeki seks sahnesinin çok ateşli olduğunu ve onun kıcığını görebileceğini okudum."

"Ve bunu büyük ekranda göreceğiz," diyorum gülümseyerek. "3D olmaması çok kötü."

Köşeyi döndüğümüzde gülüyorum ve sonra bilet almak için sıraya giriyorum. Ne kadar eğleniyor olsam da, ön tarafta duran kalabalığı gözden geçirmekten kendimi alamıyorum ve maskeli adamımın uzun boylu, kaslı yapısına benzeyen kimseyi görmeyince, kendimi toparlamam gerektiğini anlıyorum çünkü durum gerçekten acınası bir hal alıyor. En azından bu gece onu unutmaya kararlıyım, Sav içeceklerimizi alırken ben büyük bir kutu patlamış mısır ve birkaç paket şeker alıyorum.

Bu film tam da ihtiyacım olan dikkat dağıtıcı şey ve komik sahnelerden birinde derin, erkeksi bir kahkaha duyduğumda, onun olabileceği umuduyla arkama bakmayı reddediyorum. Onun üzerimde yarattığı bu saçma etkiyi kırıp tamamen gerçeğe dönmem gerekiyor.

"Çok komikti," diyor Sav, jeneriğin akmaya başlamasıyla. "Ve o adamın muhteşem bir kıcı var. Yarın tekrar gelip onu tekrar görebilmek için gelebilirim."

Gülerek M&M'lerin sonunu yedikten sonra çöplerimizi toplamaya başlıyoruz. Kıç konusunda haklı. Oldukça güzeldi ve tekrar görsem şikayet etmem.

Kalabalık azalana kadar birkaç dakika bekledikten sonra ayağa kalkıp onlara katılıyoruz. Dışarı çıktığımız anda, salonun karşısındaki sinemadan çıkan büyük bir grupla karşılaşıyoruz. Herkes sıkış sıkış duruyor ama ben Sav'ın yanından ayrılmıyorum, onu kaybetmeye niyetim yok.

Neredeyse öne varmıştık ki, bir parmak boynumun arkasını okşadığını hissettim. Çıkmadan önce saçlarımı dağınık bir topuz yapmıştı, uğraşmak istememiştim, bu yüzden boynum tamamen açıktaydı ve o parmağın cildimde yavaşça kayması, beni olduğum yerde donup kalmaya ya da en azından denemeye yetecek kadar etkiliydi. Kalabalık, kim olduğunu görmek için dönmeden önce beni itti, ama içimden bir ses, bana dokunan kişinin kim olduğunu zaten bildiğimi söylüyordu. Yumuşak okşama başladığı kadar çabuk bitti ve dönüp baktığımda, orada kimse yoktu, sadece yolunu tıkadığım için sinirli görünen dört kişilik bir aile vardı.

"Cindy, hadi," diyor Sav, kolumu tutup beni ileri çekerek. "Dönüş yolunda durup pizza almak istiyorum."

Gözlerim birkaç saniye daha salonda dolaştıktan sonra sonunda vazgeçti. Dışarı çıktığımız anda hissettiğim şeyden şüphe etmeye başladım. Yemin ederim, bir tür tuhaf travma sonrası stres bozukluğu yaşıyorum. Korkunç kabuslar yerine, iç çamaşırımı eritecek anılar ve her geçen gün daha da kötüleşen bacaklarımın arasında bir ağrı ile boğuşuyorum. Kafam boku yedi, durumum bu.

Sav'ın odasına geri dönüp aramızda büyük bir peynirli pizza ile otururken, telefonum titremeye başladı. Sav ve annem bana mesaj atan tek kişiler olduğu için içimden homurdandım. Birinin pizzadan kocaman bir ısırık aldığını gördüğüm için, telefonumu çaldırmanın diğer kişi olabileceğini biliyordum.

Bakmadan önce, en yakın arkadaşımı işaret parmağımla gösterip, "Bir gün bir erkeği çok mutlu edeceksin. Pizza dilimini öyle derin bir şekilde yutabilen biri, oral sekste de doğal bir yetenek sahibi olacaktır" diyorum.

Onun boğuk "Aman Tanrım" sesi beni güldürür, ama mesajı gönderenin annem olmadığını görünce gülüşüm dudaklarımda donar. Mesajı üvey babam göndermiştir.

"Ne oldu?" diye sorar Sav, ruh halimdeki değişikliği hemen fark ederek.

"Billy." Tek kelimelik cevap, onun benim adıma sinirlenmesine yetiyor.

"O piç kurusu ne istiyor?"

"Annemi görmezden geldiğim için büyük bir kaltak olduğumu söylemek için," diyorum, onun öfkeli mesajlarını hızlıca okuyarak.

"Dalga geçiyorsun. Gerçekten öyle mi dedi?" Sav elini uzatıyor, ben de ona telefonumu veriyorum.

Üvey babamın nazıkçe gönderdiği "*küçük bir kaltak gibi davranıyorsun*" mesajını okuduğunda ağzının açık kaldığını görüyorum. Sav, hayattaki en tatlı insandır ve büyük kalbi, değer verdiği kişileri son derece koruduğu anlamına gelir. Bu grubun bir parçası olduğum için her zaman inanılmaz derecede minnettarım, ama onun endişelenmesini de istemiyorum.

"O sadece pisliğin teki," diyorum ona.

Telefonumu geri verip, "Ne zaman pislik gibi davranmıyor ki?" diyor.

"Artık içki içmediği için çok daha zayıfladı" diyerek onu güldürmeye çalışıyorum.

Sav hala kızgın, ama kimseyi tekmelemek üzereymiş gibi görünmüyor, bu da bir ilerleme sayılır sanırım. Konuyu değiştirmek için soruyorum, "Kappa hayatı nasıl gidiyor? Ben hala her fırsatta seni küçük bir köpek yavrusu gibi takip ediyor mu?"

O inleyerek bir dilim pizza daha alıyor. "Bu sabah kaldırımda beni bekliyordu. Sanki tesadüfen aynı anda çıkıyormuşuz gibi davranmaya çalıştı, ama eminim ki birlikte yürüyebilmemiz için bekliyordu."

"İpucunu anlamıyor." Boş tabağımı kenara atıp arkama yaslandım. "Onun duygularını incitmek istemediğini biliyorum, ama bir noktada açık sözlü olman gerekebilir."

Çiğnemeyi bırakıp, "Belki, ama sadece arkadaş olmak istiyor olabilir. Onu hiç umutlandırmadım ya da öyle bir şey yokken öyle olduğunu düşündürmedim." dedi.

"O sadece arkadaş olmak istemiyor," diyorum gülererek. "Seni bir an önce çıplak görmek istiyor."

Sav gülererek başını sallar. "Bu olmayacak. Ben havai fişekleri bekliyorum, Ben ise havai fişek bile sayılmaz. Orada hiçbir şey yok, en ufak bir kıvılcım bile."

"Eninde sonunda anlayacaktır," diyorum, "ve sen doğru erkeği bulacaksın, pantolonunu ateşe verecek türden havai fişeklere neden olacak erkeği."

Bana kocaman bir gülümsemeyle gülüyor. "Tanrım, umarım öyle olur."

"Elbette bulacaksın," diyorum ona.

"Sen de," diyor. "Senin pantolonun da alev almalı."

Onlara zaten öyle olduklarını söylemiyorum, çünkü bu delilik olur ve en yakın arkadaşımın aklımı kaçırdığımı düşünmesini istemiyorum. Bunun yerine gözlerimi kapatıp "Umarım öyledir" diyorum.

O yanıma uzandığında yatağın çöktüğünü hissediyorum. "Hala o kişiden haber almadın mı?"

"Hayır."

Bu tek kelimeyi kaygısız bir şekilde söylemeye çalışsam da, o benim gerçek duygularımı kolayca anlar ve başını benimkinin yanına, yastığa dayayarak bana yaklaşır.

"O gecenin travmatik olduğunu biliyorum ve seni kurtardığını da biliyorum, ama o üç kişiyi öldürdü, Cindy. Bu, hayatında tekrar görmek isteyeceğin bir adam değil."

Gözlerimi kapalı tutarak, "Biliyorum, ama yemin ederim bazen beni izlediğini hissediyorum," diyorum. "O hissi, onun gözlerinin üzerimde olduğunu hissettiğim o anları sevmediğimi söyleyemem," diye eklediğimde utançtan yanaklarım kızarıyor.

O iç geçirip elimi sıkmak için uzanıyor. "Sen kafadan kontaksın."

Sözleri beni güldürdü, tıpkı onun tahmin ettiği gibi, o da devam etti.

"Bir psikopata aşık olacaksın ve ben seni ondan kurtaramayacağım çünkü sen kalmak isteyeceksin." Yastığa başını çevirip bana bakar. "Dövmeli kötü çocukla ortadan kaybolup kaçmayacağına söz ver."

Gözlerimi açıp dönerek, çocukken yatıya kaldığımızda yaptığımız gibi, yastığın üzerinden birbirimize bakıyoruz. "Asla öyle bir şey yapmam," diyorum ona.

"Külotunu ateşe verse bile mi?"

Gülümserim ve küçük parmağımı kaldırırım. "O zaman bile yapmam. En azından, beni götürmek istediği tropikal adadan sana bir kartpostal gönderirim."

O da küçük parmağını benimkine takıyor. "Bu komik değil. Belki onun kadar dengesiz olmayan, dövmeli, seksi bir arkadaş vardır. Sen o kadar çılgın olabilirsin, ama ben değilim."

"Anladım," diyorum ona. "Maskeli adamım bir daha ortaya çıkarsa, en iyi arkadaşım için orta derecede deli bir arkadaşı olup olmadığını soracağım."

"Orta seviye mi?" diye sırtarak sorar. "Daha çok giriş seviyesi gibi."

Küçük parmaklarımızı sallıyoruz. "Anlaştık." O da gülümsediğinde, "Artık erkekler hakkında konuşmayalım. Hala yarım pizza ve izlememiz gereken birkaç bölüm var." diyorum.

Elini düz karnına koyar. "Çok doydum." "Pes etme, Sav."

"Haklısın. Asla pes etme. Bana bir dakika ver, sonra birkaç dilim daha yiyebilirim."

Savanna, çocukluğumuzdan beri yaptığı gibi, aklımı her şeyden uzaklaştırmayı başarıyor ve son zamanlarda ne kadar dengesiz hissetsem de, onunla hala harika zaman geçiriyorum ve ertesi gün önceki günden çok daha iyi hissederek ayrılıyorum. İyi ruh halimi korumaya kararlıyım ve en azından bir süreliğine bu ruh halim devam ediyor. Derslerimi yetiştirirken, hayvan barınağında gönüllü olarak çalıştığım vardiyamda ve hatta veteriner kliniğinde çalıştığım saatlerde bile neşeli ve odaklanmış kalıyorum.

Bunu sürdürebileceğime, arkamı dönüp bakmayı bırakacağıma, kafamdan çıkmayan adamı ya da çoktan sevdiğim sevimli Doberman'ı görmek için çaresizce aramayı bırakacağıma inanıyorum.

Pazartesi beni yorgun bırakıyor, Salı beni çok depresif yapıyor çünkü onun varlığını hissetmeyeli günler oldu ve Çarşamba ise kendimi yataktan çıkarmak bile zor geliyor. Yüzünü bile görmediğim birine neden bu kadar takıntılı olduğumu anlamıyorum. Mantıklı bir açıklama bulmaya çalıştığımda, aklıma gelen tek şey, bunun travmatik bir karşılaşma olduğu ve çözülmemiş bir sorun gibi hissettiğimdir. Aklımda çok fazla soru var, cevaplarını bilmediğim çok fazla şey var ve bunların altında yatan gerçek, onun kim olduğunu asla bilemeyeceğimdir.

Bu, herkesi çılgına çevirmeye yeter ve Çarşamba gecesi yatağa düştüğümde, birazdan fazla sinirli ve gerginim. Bunu nasıl aşacağımı bilmiyorum ve onu kendim aramaya başlamak istiyorum, ama nereden başlayacağımı bile bilmiyorum. Kampüste onun vücudunu tanımaya çalışmak bile imkansız, etrafımızı saran devasa şehirden bahsetmiyorum bile. İşe yaramaz.

bulunmak istemediği sürece bulunamaz ve şu anda onun bulunmak istemediği, en azından benim tarafımdan bulunmak istemediği acı bir şekilde ortada.

Saatlerce dönüp durduktan sonra nihayet uykuya dalıyorum ve Perşembe günü uyandığımda masamda bir not buluyorum. Erkek el yazısını görür görmez kalbim hızla çarpmaya başlıyor. Dün gece buradaymış. Ben uyurken içeri girmiş ve ne yapmış? Benim uyumamı izlemiş ve sonra bana bir not mu yazmış?

Bundan rahatsız olmamak imkansız ve bu adama daha önce duyduğum, çok yersiz ilgiden hemen pişman oluyorum. Oynamaya hakkım olmayan bir tehlikeyle oynuyorum. O kadar derine daldım ki, kıyıcı bile göremiyorum.

Titrek parmaklarla notu alıp okumaya başlıyorum.

Küçük Cyn'im,

Rusça öğretmenin bir pislik ve sana bakışlarından hoşlanmıyorum. Ona karşı dikkatli ol.

Sen güvenen birisin Cyn, ama çoğu insan bu güvene layık değil. Ona karşı gardını düşürme.

Kendimi seni düşünürken buluyorum ve ne yapacağımı bilemiyorum. Alışık olmadığım bir şekilde zihnimi meşgul ediyorsun. Acaba sen de beni düşünüyor musun? Sanırım öyle. Kampüste kalabalığı sık sık izlediğini fark ettim. Aradığın ben miyim? Beni gördün mü? Geçen geceki film hoşuna gitti mi? Sana dokunduğumu hissettin mi?

Gerçek şu ki, seni çok yakından izliyorum ve dün gece uyurken seni izlemek için ilk kez içeri girmedim.

Bu seni korkutuyor mu, benim küçük Cyn'im?

Uyurken çok tatlı görünüyorsun, çok güvenilir ve savunmasız. Gözlerimi senden alamıyorum.

Bana bir iyilik yap, benim küçük Cyn'im, bugün dolabındaki yeşil elbiseyi giy. Seni onun içinde görmek istiyorum. O elbisenin üzerinde güzel kırmızı saçlarını görmek istiyorum.

Yakında görüşürüz.

—Çok kafası karışık takipçin

P.S. Chort seni özlüyor.

Şaşkınlıktan başka bir şey yapamadan koltuğuma çöküyorum ve bir kez daha okuyorum. Bu da yetmeyince, bir kez daha okuyorum ve sonra bir kenara koyuyorum. Kaç kez okursam okuyayım, bana hiçbir anlam ifade etmiyor.

Bütün bu zaman boyunca beni izliyor muydu? Ve uyurken beni izlemek için yurduma gizlice mi girmişti? Tanrım, sinemada bana dokunanın o olduğunu biliyordum!

Gözlerim oda arkadaşımın olduğu tarafa kayıyor. Dün gece o da buradaydı. Nasıl oldu da ikimiz de bunu fark etmedik? Aklım hemen onun uyurken giydiği minik şort ve tişörtlere gidiyor ve onun da onu izleyip izlemediğini merak etmeden edemiyorum. Sonra tüm bu olanların ne kadar saçma olduğunu düşünerek başımı sallıyorum. Şimdi kıskanıyor muyum? O deli adamın sadece beni değil, uyurken Brittney'i de izlemiş olabileceğini mi kıskanıyorum? Neyim var benim?

Notu katlayıp, bana bıraktığı ilk notun yanına masamın çekmecesine koyduktan sonra, küçük gardırobumun önüne gidip yeşil elbiseyi buluyorum. Hangi elbiseden bahsettiğini çok iyi biliyorum, çünkü sahip olduğum tek elbise o. Geçen yaz almıştım ama henüz giymeye cesaret edememiştim. Rahat bir yaz elbisesi, ince askılı ve

koyu yeşil kumaşı süslüyor ve bunda skandal denebilecek hiçbir şey yok. Tereddütüm, elbisenin çok kısa veya çok dekolte olmasıyla ilgili değil. Çok fazla ten gösterdiği için değil, hiç ten gösterdiği için. Cheerleader olan oda arkadaşım veya Kappa kızları gibi manken gibi zayıf olmadığımı çok iyi biliyorum. Birkaç kilo fazlam var ve bunu giydiğimde saklamak kolay olmayacak.

Kumaşı gözlerimle tararken, onu ilk gördüğümde ne kadar mutlu olduğumu hatırlıyorum. Bu elbiseyi çok seviyorum, ama onu giymeye cesaret edemedim. Haftalarca, aylarca dolabımda duruyor, çünkü onu giymeye utanıyorum ve çekiniyorum.

Bu gerçekten çok aptalca.

Askıyı alıp cesur olmaya, korktuğum şeyi yapmaya ve korkularımla yüzleşmeye karar veriyorum.

Beni öldürmek isteyebilecek ya da istemeyebilecek adam için bu sevimli elbiseyi giyme zamanı geldi.

Bölüm 7

Sasha

Fuck me.

Cyn'in, giymesini istediğim elbiseyi giyerek yurt binasından çıkarkenki hali, hiç beklemediğim bir heyecan uyandırdı. Bunu yapacağından emin değildim, ama bana itaat ettiğini, beni bu şekilde memnun etmek istediğini görmek, beni garip ve yeni bir şekilde heyecanlandırdı.

Onun için ne hissettiğimi anlamıyorum, ama bunun asla geçmeyeceğini biliyorum. Onu korkmuş ve ona zarar vermek isteyen bir pislik tarafından duvara sıkıştırılmış halde bulduğum geceden beri, beynimde bir şey tıklandı sanki, sanki bir parçam ona uzanıp ona tutundu. Ve şimdi o her yerde—her düşüncemde, rüyalarımda, yemin ederim soluduğum havada bile.

Bana ne halt ettiğini bilmiyorum ama bir şey yaptı. Şimdi bile onu izlemekten kendimi alamıyorum. Gözlerim onun her hareketini, her adımını, başını her çevirişini, her gergin hareketini takip ediyor. Her saniyesini tadını çıkararak içime çekiyorum. Günün ilk dersine giderken, onu görmemesi için her zaman yeterince uzakta kalarak arkasında yürüyorum. Beni bulmaya çalışması çok sevimli. Arada sırada, sanki ben çalılara atlamadan ya da bir ağacın arkasına saklanmadan önce beni yakalamayı umuyormuş gibi başını hızla yana çeviriyor.

Tanrım, o çok sevimli. Bu düşünce, son birkaç haftadır aklıma gelen birçok düşünce gibi, beni hem şaşırtıyor hem de kafamı karıştırıyor.

Ama bu yaşadığım tek şok değil. Hala her sabah sert bir şekilde uyanıyorum ve bunun nedeni, birini öldürdüğüm bir rüyadan uyanmış olmam değil. Birinin derisine bıçak saplandığını hissetmek yerine

bıçağın derisine saplandığını hissetmek yerine, yüzünde kan lekesi olan halini hayal ediyorum. Bana bakan büyük yeşil gözleri, korku ve panikten hafifçe açılmış ağzı ve takıntılı olduğum o muhteşem kızıl saçları. Her sabah kafamda onun yüzüyle sertleşmiş olarak uyanıyorum. Neredeyse her gece odasına gizlice girip uyumasını izlemem de durumu kolaylaştırmıyor.

Durumum çok kötü ve *ne* olduğunu bile bilmiyorum.

Sadece onun benim olduğunu biliyorum ve artık mesafemi korumaktan bıktım.

İngilizce dersine gitmek için merdivenleri çıkarken, elimi cebime sokarken gözlerimi onun vücudunda gezdiriyorum. Parmaklarım, dün gece kafasından kestiğim saç tutamını çabucak bulur. Chort yüzünü yalamış, neredeyse bizi ele verecekti, ama o sadece iç çekip yanına kıvrılmış, ben elinde bıçakla onun üzerinde dururken huzurlu ve tamamen rahat görünüyordu, aynı bıçakla ona saldıran adamları öldürmüştüm. Uzun saçlarından oldukça büyük bir tutam kesmiştim. Fark edilmesini istememiştım, ama onun saçından bir parça istiyordum ve bunu elde etmek için ne gerekiyorsa yapmaya hazırdım.

Birkaç denemeden sonra, basit bir örgü yapmayı başardım ve her iki ucunu küçük lastik bantlarla bağladım. O günden beri onu yanımda taşıyorum. Burnuma götürüp kokladığımda hala onun hindistancevizi şampuanının hafif kokusunu alabiliyorum. Güneşte saçlar kırmızı tonlara ayrılıyor — taze kesilmiş bir arterin derin, zengin tonlarından oksijenle temas ettikten sonra ortaya çıkan daha bakır rengi tonlara kadar pek çok farklı kan rengi. Kızımda hepsi var.

Onun tepkisine şaşkınlık içinde, kendimi sertleşmeye başladığımı hissediyorum ve hızla saçlarını cebime geri koyup onu içeriye takip ediyorum. Penisim hala dövmeden iyileşiyor ve mastürbasyon yapamamak sürekli bir tahriş kaynağı. Vücudumu rahatlatmaya çalışarak gölgelere yapıştım ve sonra büyük bir oditoryum benzeri sınıfa girip, beni gizleyen ama yine de Cyn'i net bir şekilde görebildiğim en arka sırada oturdum. Çıplak omzuna düşen kızıl saçları dikkatimi dağıtır ve o başını çevirdiğinde, ben de neredeyse başımı çeviremeyecektim. Beyzbol şapkamı takmış, başımı eğmiş ve aşağıya bakarken, onun göreceği tek şey taktığım Yankees şapkası ve koyu renkli saçlarımdan bir kısmı.

Profesörün sesini duyana kadar, ders kitabını karıştırıyormuş gibi başımı eğik tutuyorum. Cyn çok iyi bir öğrenci olduğu için dikkatini vermemek imkansız, bu yüzden başımı kaldırıyorum ve onun çoktan not almaya başladığını görünce hiç şaşırıyorum. Bu profesör sınıfında kimlerin oturduğuna pek dikkat etmiyor, bu yüzden kışımın güvende olduğunu biliyorum. Onun Rusça dersini veren pislik ise başka bir hikaye. Beni hemen fark eder, bu yüzden onun dersindeyken dışarıda beklemek zorunda kalıyorum. Ona sanki onu sikmek istermiş gibi bakıyor ve ben sık sık onu öldürmeyi hayal ediyorum.

Hiçbir zaman üniversiteye gitme isteğim olmadı. Lise yeterince acı vericiydi. Benim için hoş olmayan bir dönemdi. Öfkeyle doluydu ve bu öfkeyi sağlıklı bir şekilde dışa vurmanın yollarını keşfetmenin henüz başlangıç aşamasındaydım. Buna bir de cinselliğe hiç ilgi duymadığımı ekleyince, ailem olmasaydı bu dönemi atlatamayacağımı söylemek yanlış olmaz. Oraya uyum sağlayamadım ve şu anda oturduğum yere de kesinlikle uyum sağlayamıyorum, ama birkaç sıra önümde oturan kadına o kadar hayranım ki, bunu umursamıyorum.

Ders bitmek üzereyken, sessizce dışarı çıkıyorum, böylece o bir sonraki dersine gitmek için dışarı çıktığında ben çoktan saklanmış ve onu bekliyor oluyorum. O bilmiyor ama bu, haftalardır yaptığımız aynı rutin. Niki sayesinde, tüm okul kayıtlarına ve ev adresine sahibim ve gizli kamera bulunan şarj cihazı sayesinde, istediğim zaman onu kontrol edebiliyorum. Ama ben bunu tercih ediyorum. Nadiren yurt odasında oluyor ve sinir bozucu oda arkadaşını görmek istemiyorum.

Onu gerçek hayatta takip etmek çok daha iyi.

Bir başka dersinden sonra, sık sık gittiği restoranlardan birinde birkaç taco yemesini izliyorum, ardından kitaplarını bırakıp gönüllü olarak çalıştığı hayvan barınağına gitmeden önce laboratuvar dersine giriyor.

Onu fark edilmeden takip etmemin imkanı yok, bu yüzden beklerken hızlıca bir hamburger ve patates kızartması alıyorum. Vardiyası bittiğinde onu yurt odasına kadar takip ederken milkshake'imi bitiriyorum. O içeri girerken ben onun sinir bozucu oda arkadaşının çıkmasını bekliyorum ve onun aşırı neşeli kışını dışarı çıkarken görür görmez başımı eğip kapı kapanmadan içeri süzülüyorum.

Cyn'i tehlikeye attığı için beni bu kadar kızdırmıyaydı, binadaki güvenlik gülünç olurdu. Resepsiyondaki öğrenciler sürekli telefonlarıyla uğraşıyor ve merdiven boşluğunda veya katlarda kamera yok. Ben, yüzlerce masum kadının bulunduğu bir binaya, aramızda sadece ince sunta kapılar varken kolayca sızan silahlı bir adamım. Üniversite kendinden utanmalı.

Cyn'in kapısına vardığımda, dışarıda bekleyip telefonumdan canlı yayını kontrol ediyorum. O içeride, masasında oturmuş, kafasını ders kitabına gömmüş durumda. Kapıyı çalmaya gerek görmüyorum. Birkaç dakika içinde kilidi açıp maskemizi takıyorum ve kapıyı iterek açıyorum.

Beni görünce nefesini tuttuğunu duydum, ama çığlık atmadı, sadece kapıyı kapatıp kilitledikten sonra arkama yaslanıp beni izledi.

"Benim için o elbiseyi giydin," diyorum.

O, odasında görüldüğüm için hala çok şaşkın olduğundan bir şey söyleyemeden başını eğiyor, ama sonra yavaşça başını sallayıp "Evet, giydim" diyor.

Dayanamayıp sordum, "Neden giydin?"

"Emin değilim," diye başlıyor, ama ben başımı sallıyorum.

"Aramızda yalan olmasın, benim küçük Cyn'im. Neden benim için o elbiseyi giydin?"

Kalemini bırakıp elbisenin kumaşını uylukları boyunca düzeltir. Gözlerim her hareketini takip eder, vücudunun hatlarını ezberler, ona dokunmak istemem beni şaşırtır.

"Gerçek şu ki, tam olarak emin değilim. Daha önce hiç giymemiştim ve giymek istedim."

"Yani benim sana sormamın bununla hiçbir ilgisi yok mu?"

"Hayır, öyle oldu," diye itiraf ediyor. "Her zaman bunu yapmak istemişimdir ve sanırım sen bana bunu yapmak için bir neden verdin."

"Neden daha önce hiç giymedin?" Tereddüt ettiğinde, "İsteddiğini söyledin, ama hiç yapmadın. Neden?" diyorum.

Utanmış bir şekilde, "Sanırım bana yakışmayacağını düşündüm ve aptal görünmekten korktum" diyor.

Anlamadığım çok şey var. Cyn ile tanışmadan önce de bunu biliyordum, ama ona yakın olduğum her seferinde bu durum acı verici bir şekilde daha da belirgin hale geliyor. Neden kendini aptal hissettiğini veya kötü görüldüğünü düşündüğünü hiç anlamıyorum.

Kısa bir sessizlikten sonra hala anlayamadığım için gerçeği itiraf ediyorum ve "Neden böyle düşündüğünü hiç anlamıyorum. Bu kıyafetle çok güzelsin" diyorum.

Sözlerim üzerine yanakları kızarır ve ağzının köşesi gülümsemeye başlar, ama sonra bunu saklamaya çalışır. Ben gördüm ama. Benden hiçbir şey saklayamaz. Masasının altında kıpır kıpır durup bana bakmamaya çalışmasını da dahil olmak üzere her şeyi görüyorum. Gözleri benim istediğim yere bakmıyor, bu yüzden kapıdan uzaklaşıp ona yaklaşıyorum. Oda küçüktür ve iki adımda onun önüne gelirim. Tek kelime etmeden elimi uzatıp boynunun arkasına doladım. Başparmağımla çenesini okşayarak onu geriye doğru eğdim, böylece bana bakmak zorunda kaldı. Yeşil gözleri benimkilere kilitlendiğinde, farkında olmadan tuttuğum nefesimi bıraktım ve ona baktım.

"Neden benden kaçınıyorsun?"

"Senden kaçınmıyorum," diyor.

Parmaklarımın altında nabızı hızlanırken, göğsünün derisinin yanakları gibi kırmızıya döndüğünü izliyorum. Yavaşça yayılıyor, boynuna doğru ilerliyor ve aniden dizlerimin üzerine çöküp dilimle izini takip etme isteği duyuyorum. Derisinin tadının nasıl olacağını hayal etmek bile beni tekrar sertleştiriyor. Bu kadın benim aletime doğrudan etki ediyor ve onun yanında aletimin sertleşmesini engelleyemiyorum. Yemin ederim, adının üç harfinin cildimde ısındığını hissedebiliyorum. Ona göstermek istiyorum. Pantolonumun fermuarını açıp, kendime ne yaptığımı, *onun* için ne yaptığımı tam olarak görmesini istiyorum.

O aşağı bakıp vücudumun tepkisini fark etmeden önce, arka cebimden bir bıçak çıkarıp ona uzattım. Diğer elim hala boynunu sıkıyordu ve bıçağı alabilmesi için isteksizce onu bıraktım. Bıçağı görünce gözleri korkuyla büyüdü.

"Bu bir hediye," diyorum ona. "Onu sana kullanmayacağım."

Sanırım diğer erkekler bir kıza hediye verirken bunu söylemeye gerek duymuyorlar, ama sözlerim onu rahatlatmış gibi görünüyor, çünkü uzanıp benim için satın aldığım siyah sustalı bıçağı alıyor. Benim kullandığım bıçaklardan çok daha küçük, ama keskin ve kolayca büyük hasara yol açabilir. Eli benimkinden çok daha küçük, bu yüzden bıçak

oyuncak gibi değil, gerçek bir silah gibi görünmesini sağlıyor. Bıçağı ters çevirip sapına kazınmış *"My Little Cyn"* yazısını gördüğünde, gümüş harfler küçük alanı doldururken, hafif bir çığlık atıyor.

Elimi uzatıp bıçağın ona doğru dönmediğinden emin olduktan sonra, küçük girintili düğmeye basıyorum. Hafif bir tıklama sesiyle,  inçlik bıçak açılıyor. Bıçağı ters çeviriyor, gözleri fal taşı gibi açılıyor ve deneyimsiz tutuşu, daha önce hiç gerçek bir bıçak tutmadığını acı bir şekilde ortaya koyuyor.

Gözlerini karartılmış elik bıçaktan ayırıp, "Bunu bana neden aldın?" diye sorar.

"nk biber gazın yeterince iyi değil." Bıçağı işaret ederek, "Bir dahaki sefere bunu kullan" diyorum.

Birini bıçaklama düşüncesi üzerine, eli titrer ve bıçak parmaklarından kaymaya başlar. İçgüdüsel olarak bıçağı yakalamaya çalışır, ama ben hızla elimi onun elinin etrafına sarar, keskin çelikten korur ve onun yerine beni kesmesine izin veririm. Acı hızlı ve şiddetlidir, cildim yarılr ve işaret parmağımdaki küçük kesikte kan akar. Cyn, elimi tutup daha iyi görebilmek için kendine doğru çekerken sevimli bir çığlık atar ve bıçak yere düşer.

"ok zgnm." Sözleri telaşlı ve panik dolu, gözlerimi ondan ayıramıyorum. Genelde etrafımda beni incitip kanatmaktan başka bir şey istemeyen insanlar vardır, ama benim küçük Cyn'im bu düşünceye kesinlikle dehşete kapılmış görünüyor. Ağızımın kenarı maskenin arkasında gizli bir gülümsemeyle yukarı kalkarken, o endişeli bir bakışla bana tekrar "ok zgnm. Onu almaya alışmamalıydın."

"O zaman sen kesilirdin."

Kanamayı durdurmak için bastırırken kaşlarını atıyor. "Bu seni rahatsız eder miydi?"

"yle olurdu," diyorum, onu şaşırttığım kadar kendimi de şaşırtarak. O benim ailemden biri değil. Yaralanması umurumda olmamalı, ama umurumda. Benim yerime onun derisinin yarılması düşüncesi nedense bana yanlış geliyor.

"Anlamıyorum."

Bu durumda ikimiz de aynıyız, benim küçük Cyn'im.

Ben bir şey söylemeyince, "O  adamı öldürdüğünü gördüm ve bu konuda hiç zlmemiş gibiydin, ama

şimdi sadece benim yaralanmamam için kendine bunu mu yapıyorsun?" Başını sallarken güzel kızıl saçları sallanıyor. "Hiç mantıklı değil."

"Sana daha önce de söyledim, beni anlamaya alışma. Zaman kaybı."

Söylediklerimi görmezden gelip, yarama bakıyor. Hl kanıyor ama dikiş atılması gereken bir şey değil, daha kötüsünü de gördüm. Kanım ellerini lekeliyor ve bu manzara sikimin tekrar ağrımaya başlamasına neden oluyor. Elimi hareket ettirip parmağımın ucuyla kanlı cildini okşadığımda, vücudu donuyor ve nefesi hızlanıyor. Onun kanımı taşıyan güzel görüntüsüne odaklanmış olsam da, nefes alıp verişine kulak veriyorum, tekrar hırıltılı solumaya başlamadığından emin olmak için.

Parmağım onun n kolunu okşayarak, sanki onu benim olarak işaretliyormuşum gibi kırmızıyı onun üzerine sürüyorum.

"*Krovinka*." Maskenin arkasından bu kelimeyi fısıldıyorum, ama o duyuyor ve yüzünü bana doğru çevirip bana bakıyor.

"Ne?"

Cevap vermiyorum, bunun yerine "Benim kanımı giyince çok güzel görünüyorsun" diyorum. Kanlı parmaklarımı göğsünün st kısmına götürüp derisini çizgi çizgi okşarken, parmaklarımın altında kaburgalarını hissedip tam da bu noktaya bir bıçak saplamanın nasıl bir his olduğunu tam olarak bilirken, dudakları hafifçe açılıyor ve yumuşak bir çığlık atıyor.

Ama ona zarar vermek istemiyorum. Birçok şey istiyorum, ama onun acı çekmesi bunlardan biri değil.

"Bana yüzünü gösterecek misin?" Parmaklarım boynuna doğru ilerlerken, onu kanımla süslerken, bu soruyu fısıldadı. "Yüzümü görmek mi istiyorsun, Cyn?" Bu soru alaycıydı. Yanakları kızardı, rengi neredeyse saçlarının rengiyle aynıydı. "Ya beni görürsen ve gördüklerini polise bildirme ihtiyaı hissedersen?"

Ona *tsk-tsk* diye seslenip yavaşça başımı salladım. "Kendimi gizli tutmam daha güvenli olur bence."

Maskeni çıkarmayıp, yere düşen kanlı bıçağı almaya uzandığımda hayal kırıklığına uğradığı belli oldu. Bileğini tutup onu önüme çektim,

sırtını bana dönük, kolumu göğsünün üst kısmına koyarak onu yerinde tutuyorum.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu, çoktan kurtulmak için kıvranmaya başlamıştı.

Elimi sıkıca tutarak, benim izin vermeden onun buradan ayrılmayacağını açıkça belli ediyorum. O sakinleşince, bıçağın sapını avucuna koyuyorum ve parmaklarımı onun parmaklarının etrafına dolayarak bıçağı onun tutmasını ve benim de onun elini tutmamı sağlıyorum.

"Sana öldürme konusunda hızlı bir ders vereceğim, Cyn."

"Kimseyi öldürmek istemiyorum," diyor ve ben, kendimin tam tersi birine nasıl aşık olduğumu düşünerek neredeyse gülüyorum.

"Kendini korumayı öğrenmen gerekiyor. Saldırıya uğradın," diye hatırlatırım. "Bu bıçak olsaydı, kendini koruyabilirdin."

Bunun gerekli olmadığını düşündüğü belli olduğunda, kendimi şaşırtarak, "Lütfen sana kendini korumayı öğretmeme izin ver," diyorum.

Birkaç saniye sonra başını sallar. "Tamam. Göster bana."

Elini sıkarak, "Sapını sıkıca kavra. İşte böyle. Şimdi, başparmağını buraya koy ve bıçağı kendine yakın tut. Etrafta sallama. Bıçakladığında, yumuşak noktaları hedef al: boyun, karın, cinsel organlar, hatta gözler."

"İğrenç," diyor ve ben neredeyse gülmek üzereyim.

"Düşünme." Elini sıkıca tutup ileri doğru itiyorum, böylece görünmez bir mideyi bıçaklıyor. "Hızlı ve sert. Düşünme, sadece yap, ve eğer başka hiçbir şey işe yaramazsa, midesine sapla ve yana doğru çek." Elini yana doğru hareket ettiriyorum, sanki birlikte birini deşiyormuşuz gibi.

Muhtemelen o bu durumdan benim kadar tahrik olmamıştır.

Elini sıkıca tutarak, bıçağı birlikte sıkıyoruz, parmaklarım onun köprücük kemiği boyunca ilerliyor, altındaki çukuru izliyor, şampuanının hindistan cevizi kokusu duyularımı karıştırıyor, düşünmemi zorlaştırıyor. Elini bırakıp onu silahlı, beni savunmasız bırakarak, saçlarını kenara çekiyorum, çıplak boynunu ve omzunu ortaya çıkarıyorum.

Taktığım maske, yüzümü kaplayan özel yapım siyah neoprenden yapılmış ve burnum ile çenemin üzerinde sert bir reçine tabakası bulunuyor, bu da kafatasının kendi yüz hatlarımın üzerinde sanki yüzer gibi görünmesini sağlıyor. Görünüşü korkutucu, özellikle de yıllar boyunca üzerine bulaşan kanla, ama aynı zamanda şaşırtıcı derecede rahat ve istediğimde alt kısmını bir tozluk gibi aşağıya kaydırabiliyorum. Birkaç saniye içinde, ağzım serbest kalacak şekilde aşağıya çekiyorum.

Onun mükemmel tenini lekeleyen kanımın görüntüsü beni sarhoş ediyor, rengi boynuna karışıyor, ağzımı sulandıran bir şekilde tenini lekeliyor. Dönmeye başlıyor, ama ben onu daha sıkı tutuyorum ve yüzümü indirip boynunun kıvrımına burnumu sürtüyorum, kanlı tenine dudaklarımı değdiriyorum. Vücudu kollarımda geriliyor ve beynimin bir kısmı bana düzelmemi haykırıyor. Kendimi asla tehlikeye atmam, ama şu anda tamamen savunmasızım ve isterse kafama bıçak saplayıp kapıdan kaçabilir. Burnumu dolduran kokusu, elimde atan kalbi ve etrafımı saran güzel kızıl saçları ile, bunun kötü bir son olmayacağını düşünmeden edemiyorum.

Ancak kolunu kaldırmıyor, ona öğrettiğim gibi bana bıçak saplamıyor. Bunun yerine, kollarımın arasında yumuşuyor ve başını daha da eğerek çıplak boynunu bana daha fazla açıyor, vücudunun en savunmasız bölgelerinden birine serbestçe erişimimi sağlıyor.

Ağzımı nabzının attığı noktaya bastırarak, hayatımda ilk kez bir kızı öpüyorum. O iç çekiyor, ben inliyorum ve bir kezle asla yetinemeyeceğimi hemen anlıyorum. Onu, diğer her şeyi engelleyecek kadar arzuluyorum, boynunun narin derisini yalayıp emiyorum, onun üzerinde kanımın tadını alıyorum ve daha fazlasını istiyorum. Dişlerim boynunun kıvrımını sıyırdığında, o inliyor ve ben, o kıcını bana bastırmadan önce kalçalarımı geri çekemeyecek kadar kendimi kaybetmiş durumdayım. Ona heyecanımın kanıtlarını gizliyordum, ama o benim sertliğimi hissettiği anda, beni neredeyse mahvedecek bir inilti çıkarıyor.

Saçlarını daha sıkı tutarak, inleyerek omzuna doğru öpücükler konduruyorum. Kafam uğulduyor, adlandıramayacağım ve anlayamayacağım kadar çok düşünce var, ama her şeyin altında daha fazlasına olan şiddetli bir ihtiyaç var ve o dönmeye başladığında onu durduruyorum. Tutuşumu gevşeterek, bana dönmesi için hareket etmesine izin veriyorum. Göz bebekleri büyümüş,

göz kapakları ağırlaşmış ve nefesleri hızlanıyor, her yerinde heyecanlanıyor, onu aydınlatıyor ve bana daha iyi hissettirmemi, onun hissettiğini bildiğim acıyı gidermemi, çünkü ben de hissediyorum diye bağıyor. Bu acıda boğuluyorum.

Bıçak yine elinden kayıyor, ama bu sefer o bana dokunmak için uzanırken bıçağın düşmesine izin veriyorum. Ağzımın üstünü göremiyor, ama yine de gözlerini üzerimde gezdiriyor, sanki bana gösterdiği her santimi ezberliyormuş gibi. Maskemin geri kalanını da çıkarmalıyım, ama bir şey beni durduruyor. Henüz her şeyi açığa çıkarmaya hazır değilim ve bunun onun beni tanıyabilmesiyle hiçbir ilgisi yok. O aşamayı geçtik ve gerçek şu ki, gerçekten isteseydi daha önce de bunu yapabilirdi. Ellerimdeki dövmeleer, beni bir sıra halinde teşhis etmesi için yeterliydi, tabii ben o kadar ileri gitmesine izin vermezdim. İstesaydı deneyebilirdi, ama denemedi.

Çünkü içten içe benim yakalanmamı istemiyordu. İçten içe o gece onu kurtardığımı biliyor ve ona zarar vermeyeceğime güveniyor.

Elini uzatıp yüzüme dokunduğunda elinde hafif bir titreme var. Geri çekilmediğimde, parmaklarını çenem boyunca gezdiriyor. Dokunuşu tüy kadar hafif, hatta narin ve bu, ilk kez biri bana böyle dokunuyor. Şimdiye kadar gösterdiğim veya izin verdiğim tek sevgi, yakın aile üyelerinden gelenlerdi; hızlı sarılmalar, birkaç kafa okşaması ve ara sıra yanağa öpücükler. Şimdiye kadar bundan fazlasını hiç istemedim veya ihtiyaç duymadım. Neler olduğunu tam olarak anlamıyor olabilirim, ama bunun durmasını istemediğimi biliyorum. Parmaklarının tenimde yarattığı hissin, hiç bitmesini istemediğim bir şey olduğunu biliyorum.

Çenemin çizgisini takip ediyor, sonra parmağını yavaşça boynuma doğru kaydırıyor. Maskemin kumaşını hareket ettirerek beni süsleyen dövmeleri görebiliyor. Sözleri, dokunuşu kadar titre  ve yumuşak: "Kim olursan ol, çok fazla d vmen var."

Artık saklanabileceğim bir maskem olmadığını unutarak gülümsüyorum ve o bunu görünce hemen bana kendi maskesinden bir tane veriyor.

"Ve güzel bir gülümseme." Bana, insanların genellikle gözlerinde gördüğüm korku yerine hayranlıkla bakıyor. Böyle bakılmaya alışabilirim

böyle bakılmaya alışabilirim, ama sadece o bakıyorsa. Dürüst olmak gerekirse, bir parçam bunu şimdiden arzulamaya başladı bile.

Meraklı parmakları keşfetmeye devam ediyor, boynumdaki kafatası dövmesini izliyor ve sonra gömleğimin hemen altına kadar iniyor. Sertleşmiş organım kot pantolonuma baskı yapıyor, hayatımda ilk kez dışarı çıkmak istiyor ve beni şaşkına çeviriyor. Tüm dünyamı bu kadar kolayca altüst eden bu kızıl saçlı kadına hayranlık duyuyorum. Gömleğimi çıkarıp dövmeli tenimin her santimini ona göstermeyi, kendimi ona tamamen açmayı düşünürüm, ama yapmam. Maskem gibi, onu korkutmak istemediğim için şimdilik giyinik kalırım.

Eli aşağıya doğru kayıyor, gömleğimin üstünde kalarak göğsümde bir çizgi çiziyor ve sonra parmaklarını pazılarımda gezdiriyor.

"Tanrım," diye fısıldadı. "Senin vücudunda kaya gibi sert olmayan bir yer var mı?"

"Hayır" dediğimde ağzımın köşesi gülümsemeye kıvrılır.

Söylediklerinin farkına varınca yüzü kızarır ve gözleri şu anda kaya gibi sertleşmiş olan diğer tarafıma kayar. Nefesini içine çeker, benim hazır olduğumu görünce gerçekliğe geri döner gibi görünür, çünkü hızla bir adım geri atar ve başını sallar.

"Özür dilerim," diyor, bana bakmayı reddederek.

"Ne için?" diye soruyorum, aramızdaki mesafeyi sevmediğime karar verdiğim için ona yaklaşıyorum.

"Bunu yapamam." Elini aramızda sallayarak, söylemediği şeylerin boşluklarını doldurmamı istiyor.

"Neyi yapamıyorum?" diye soruyorum yine de.

"Biliyorsun," diye başlar ve sonra tekrar elini sallar. Ben gülümsediğimde, iç çeker ve "Daha önce hiç böyle bir şey yapmadım. Sırf tanrı gibi bir vücudun var, gülüşün muhteşem ve saçımı beğeniyorsun diye seninle seks yapamam. Yapamam işte. Üzgünüm," der.

"Sence ben tanrı gibi miyim?" diye sorduğumda hala gülümsüyorum.

O, kendini tutamadan yumuşak bir kahkaha atıyor. "Evet, ama konu bu değil. Ayrıca çenen çok güzel ve ellerin inanılmaz seksi."

Ellerimi kaldırıp bronzlaşmış tenimi, ellerimi kaplayan dövmeleri ve ellerimden bileklerime kadar uzanan ve gömleğimin kolları altında kaybolan damarları inceliyorum. Ellerimin seksi olduğunu hiç düşünmemiştim. Onlar benim için her zaman daha çok kullanışlı araçlar olmuştu, bıçakla eğlenmemi sağlayan şeylerdi, ama o, ellerimin uyluklarında kayarken nasıl bir his uyandırdığını bilmek istermiş gibi, sırf benim için giydiği o güzel elbisenin altında kaybolmalarını görmek istermiş gibi onlara bakıyordu.

Sonunda gözlerini benden ayırıyor ve tekrar "Özür dilerim" diyor.

Eğilip saçlarını tekrar avuçlarım ve yüzüme getiririm, yumuşak saç telleri tenime değerken kokusunu içime çekerim.

"Öyle değilim," diyorum, "ve bana özür dilemeyi bırak, benim küçük Cyn'im, çünkü seni alacağım. Bugün olsun ya da bir yıl sonra olsun, benim için fark etmez."

"Ne?"

Nefes nefese, tek kelimelik sorusu havada asılı kalırken, ben bir kez daha onun kokusunu ciğerlerime çekiyorum, sonra kalın saçlarını yumruklayarak başını geriye eğiyorum. O benden çok daha kısa, ama yüzlerimiz birbirine değecek kadar eğiliyorum, dudaklarımız arasında sadece bir santim var.

"Sen benimsin dedim, *krovinka*. Seni bekleyeceğim, ama seni yalnız bırakmayacağım."

"Sen delisin," diye başlar, ama ona attığım alaycı bakışı görünce durur.

"Etiketlerden hiç hoşlanmam,
Cyn." "Özür dilerim," diye
fısıldadı.

Ona yaklaşıp dudaklarımla yanağına dokunuyorum. "Benden asla özür dilemene gerek yok. Dediğim gibi, seni alacağım."

"Neden beni istiyorsun?" Hafifçe başını sallayarak, yanağını dudaklarıma daha sıkı bastırıyor, ben de onu öpüyorum ve saçları parmaklarımla arasına dökülürken başının arkasını avuçluyorum. Dudaklarım onun ağzına doğru bir çizgi çiziyor ve ağzının köşesine ulaştığımda ona gerçeği söylüyorum.

"Çünkü sen benim istediğim tek kadınsın."

Ağızıma karşı güvetsiz gülüşünün ısını hissediyorum, ama bunu görmezden geliyorum, çünkü ilk gerçek öpücüğümü almak üzereyim ve bunun tek bir detayını bile kaçırmak istemiyorum. Yüzünü avuçlayıp ağzının köşesini tekrar öptüğümde, yumuşak gülüşü daha da yumuşak bir nefes almaya dönüşüyor ve yavaşça üst dudağına doğru ilerliyorum. Hareketsiz duruyor ve bana zaman tanıyor. Dudakları yumuşak ve tatlıydı, alt dudağını ağızıma aldığımda ve dilimin dolgun dudaklarını okşadığını hissettiğinde, yine inledi. Bu ses zihnimi bulandırdı, onu dışında her şeyden uzaklaştırdı. O anda, beni dizlerimin üzerine çöktürecek olan kadın, *krovinka'm*, küçük Cyn'im dışında hiçbir şey yoktu.

Elimin avuç içi kanla ıslanmış, kesik yavaşlamış olsa da hala kan damlıyor. Kırmızı lekeler yüzünü kaplıyor, gözlerime bakarken onu işaret ediyor ve sonra dilini dudaklarıma değdiriyor. Bu his beni çılgına çeviriyor, içimde ona karşı sınırsız bir açlık uyandırıyor. İnleyerek öpücüğünü derinleştiriyorum, önce üst dudağını, sonra alt dudağını emiyorum, denemeler yaparken neyi sevdiğimi ve onu inlemeye ve bana daha fazla yaslanmaya iten şeyin ne olduğunu keşfediyorum. Kanlı başparmağımı aramıza getirip, dilim onun dilini okşarken ağzına kaydırduğımda, vahşi, küçük bir kedi yavrusu gibi çok sevimli bir homurtu çıkarır, sonra bana yapışır ve başparmağımı, sikimi hiç olmadığı kadar zonklatan bir şekilde emer.

Elleri uzanıp boynuma dolanarak beni kendine doğru çekiyor. Parmakları saçlarımı buluyor, maskemden dışarı çıkan kısımlara dolanıyor ve çekmeye başladığında, geri çekilmeden önce onun açgözlü öpücüğüne karşılık gülümsüyorum.

"Tanrım," diye inlerim, bana attığı bakışı görünce. Bu bakış saf, ham bir açlık bakışıdır — dudakları şişmiş ve benim kestimden dolayı hafifçe kanamış, göz bebekleri tamamen büyümüş ve nefes alıp verme zorluğu ile ilgisi olmayan ağır bir nefes alıp verme.

Cyn ne yaparsa yapsın benim için güzeldir, ama tahrik olduğunda, lanet olsun, o bir sanat eseri gibidir.

Ben ona bakmaya devam edince gergin bir kahkaha atar ve bir adım geri çekilmeye çalışır, ama ben hızla kolumu ona dolayarak gitmesine izin vermem. Elimi saçlarına koyarak dudaklarımı alına bastırır ve onu tekrar öperim, sonra kollarımı ona dolayarak sarılırım.

Başının üst kısmı omuzlarıma zar zor ulaşıyor, ama vücudu hala benimkine uyum sağlıyor. İkimiz, sanki o hep benimle birlikte olmak için yaratılmış gibi, kolayca birbirimize uyum sağlıyoruz. Göğüsleri karnıma baskı yapıyor, kolları belimi sarıyor ve yüzünün yan tarafı göğsüme yaslanıyor, şüphesiz kalbimin hızlı atışlarını duyuyor.

"Seni bekleyeceğim, Cyn," diye tekrar söylüyorum. "Neler olduğunu anlamıyorum."

"Sanırım az önce seni sahiplendim."

Yumuşak kahkahasının göğsümde titreşimini hissediyorum. "Öyle mi?"

"Öyle yaptım." Kafasına tekrar öpücük kondurup saçlarını okşadım. "Kızıl saçlarını çok seviyorum."

"Sen bunu söyleyen ilk erkeksin," diyor.

"Bunu duyduğuma sevindim," diyorum, midemde keskin bir yanma hissederek. Bunu daha önce hiç yaşamamıştım ve bunun kıskançlık olduğunu anlamam bir saniye sürüyor. Başka bir erkeğin Cyn'ime dokunduğu düşüncesi midemde asit varmış gibi hissettiriyor.

"İlginç," diye mırıldanıyorum. "Ne ilginç?"

Elimi sırtında gezdiriyorum, yumuşak çıplak tenini hissediyorum ve her santimini öpebilmeyi diliyorum. "Kıskançlık duyabileceğimi bilmiyordum."

"Senin gibi bir erkeğin kıskançlık duyacak bir nedeni olmadığından eminim. Her zaman en seksi kızlar senin kolunda olmuştur herhalde."

Ses tonunda bir şey var ve geri çekilip çenesini yukarı kaldırdığımda, yüzünü inceleyerek ne hissettiğini anlamaya çalışıyorum.

"Hiç bir kızla çıkmadım," diyorum ona.

"Tamam," diyor, ve bu hayatımda duyduğum en alaycı ses.

"Anlamıyorum. Neden üzgünsün?"

"Üzgün değilim," diyor, ama üzgün olduğu çok açık. Duyguları çok iyi anlayamıyor olabilirim, ama insanları okuyabiliyorum ve bakışlarından, sıkılmış çenesinden sağ elini yumruk yapmasına kadar her şey bana kızgın olduğunu haykırıyor, ama nedenini bilmiyorum.

"Bana yalan söyleme, Cyn. Neyin var, söyle bana."

Üzgün olmadığını ısrarla söylemek üzere gibi görünüyor, ama sonra fikrini değiştirip şöyle diyor: "Bu senin için açıkça bir oyun ve ben artık oynamak istemiyorum."

"Sence ben ne oyunu oynuyorum?"

Onu bir bulmaca çözmeye çalışır gibi izliyorum, parçaları bir araya getirip bunun mantıklı olmasını sağlamaya kararlıyım.

"Bu bir şaka mı? Eğer daha iyi bilmesem, senin o alfa pisliklerden biri olduğunu ve bunun beni aptal durumuna düşürmek için yapılan bir şaka olduğunu düşünürdüm."

En iyi yapabildiğim şey şaşkın bir "Ha?" demek.

"Rol yapmayı bırak," diye bağılıyor bana. "Senin gibi bir erkeğin benim gibi bir kızın peşinden koşması imkansız. İşte," diyor, elini bana doğru sallayarak. "Şimdi mutlu musun?"

Bu kız beni kolayca aptal yerine koymayı başarıyor. Bilgisizliğimi ortaya çıkaracağını bilsem de, yine de söylemeden edemiyorum. "Anlamıyorum."

O sinirli bir nefes verir ve bu başka bir durum olsaydı, gülerdim. "Gidebilir misin?"

O zaman gülüyorum ve başımı sallıyorum. "Hayatta olmaz, *krovinka*."

"Bu kelime ne anlama geliyor? Henüz öğrenmedim."

"İyi," diyorum ona. "Sözlüğe bakma. Zamanı geldiğinde sana söylerim ve ben gitmiyorum. Seni bekleyeceğimi söyledim ve ciddiye aldım."

"Senin bir bekaret fetişin var," diye sorar. "Bu mu?"

"Birçok fetişim olduğunu hissediyorum, ama hiç seks yapmadığım için emin değilim. Birlikte keşfettikçe sana haber veririm."

Ağzı şaşkınlıktan açık kalır, ama sonra gülümser ve başını sallar. "Beni neredeyse kandırıyordun. Aferin, ama lütfen git."

Onun reddini görmezden gelerek, "Bekle, bir tane var. Senin üzerine kanımın bulaşmasını gerçekten seviyorum. Bu muhtemelen normal bir şey değil ve kendini hazırlasan iyi olur çünkü benimkilerin çoğu normal olmayacakmış gibi hissediyorum" diyorum.

Benimle tartışacak gibi görünüyor, ama sonra elime bakıyor ve hala kanadığını fark ediyor. "Buna bandaj sarman lazım."

"Sadece bir çizik. Sorun olmaz."

Bu sefer beni görmezden gelme sırası onda. Dönüp masasına geri yürür ve küçük bir keseyi çıkarana kadar masasını karıştırır. Bana yatağına oturmamı işaret eder, fermuarını açar ve küçük bir Neosporin tüpü ile birkaç yara bandı çıkarır.

Bana hala inanmadığı açık olsa da, elimi tutup parmağıma merhem sıkarken dokunuğu naziktir.

"Eve gittiğinde bunu daha iyi temizlemelisin, ama şimdilik bu iş görür."

Bana birkaç yara bandı yapıştırmasını izlerken, üzerlerinde çok renkli noktalar olan pembe yara bantlarını görünce gülümsemeden edemem.

"Çok erkeksi," diyorum ona.

Omuz silkiyor ve çantasını tekrar kapatıyor. "Sen bunu kaldırabilecek kadar güçlüsün."

O uzaklaşmadan önce, belinden tutup kucağıma çekiyorum. Kollarımda kaskatı kesilmiş, ama bu beni caydırmıyor. Onu daha sıkı sarıp alına öpüyorum.

"Sana hiç yalan söylemedim, Cyn. Bu seni şok edebilir, ama ben tam olarak normal değilim. Daha önce hiç bir kadına, hatta hiç kimseye, erkek ya da kadın, ilgi duymamıştım. Hiçbir şey beni cezbetmiyordu, ama sonra seni gördüm." Kalın saçlarını kenara çekip boynunun kıvrımını öptüm ve anında kışının altında tekrar sertleşmeye başladım. "Bana ne yaptığını bilmiyorum," diye itiraf ettim, "ama seni düşünmeden duramıyorum."

O kıpırdamaya başlayınca, "Hissediyor musun?" diye soruyorum. "Görmemek imkansız."

Cildine gülümserim ve kulak memesini ısırırım. "Seni Chort'a ödöl verdiğini gördüğüm geceden beri neredeyse hiç durmadan böyleyim."

Şaşkınlıkla başını çevirir. "O gece beni gördün mü?" "Evet.

Ondan sonra ilk kez seks rüyası gördüm."

"Buna ne diyeceğimi bilmiyorum. Hâlâ inanması zor geliyor."

Omuz silkıyorum ve kulağının hemen arkasını öpüyorum. "Öyle olabilir, ama yine de doğru. Bu arada, Chort tanıdığım en vahşi köpeklerden biri. Onu yaklaşık bir yıl önce buldum ve boğazımı parçalamaya çalışmasını engellemem haftalarımı aldı."

Gülüyor ve başını sallıyor. "Şimdi yalan söylediğini anladım."

"Yalan söylemiyorum. Çok yol kat etti, ama aylarca tanımadan kimseye dostça davranmadı." Cildini bir kez daha nazikçe ısııyorum. "Görünüşe göre benim küçük Cyn'im vahşi şeyleri evcilleştirmede çok başarılı."

"Neden bana küçük diyorsun? Ben küçük değilim."

"Benden 30 santim daha kısasın," diye hatırlatıyorum ona. "Kısa boyluyum," diye düzeltiyor, "ama küçük değilim."

"Benim için küçüksün," omuz silkerek söylüyorum.

Telefonum titrediğinde, cebimden çıkarmak için yeterince kaldırıyorum. Mia'nın yüzü mesajıyla birlikte beliriyor ve otuz dakika sonra kulüpte Damien ve onunla buluşup buluşamayacağımı soruyor. Rusça'nın Cyn'in anlayamayacağı kadar hızlı olduğunu bilerek hızlıca bir cevap yazıyorum.

"O gerçekten çok güzel," diyor, baktığını saklamaya çalışmadan.

"Kıskançlık sorunu olan tek kişi ben olmadığım için mutluyum," diyorum ve ekliyorum, "O benim küçük kardeşim."

Cyn gülümsemesini saklamaya çalışır ama başaramaz, ama ben "Birkaç dakika sonra gitmem gerek" deyince gülümsemesi kaybolur.

"Demek işler böyle yürüyecek? Maske takıp odama gizlice girip, kafamı karıştırıp sinirlendirdikten sonra bir mesaj aldıktan sonra gideceksin? Bununla bir sorunum var galiba."

Ona gülümserim. "Sinirlendin mi?"

Gülmekten kendini alamıyor. "Öyle olduğumu biliyorsun. Cidden, bu şekilde olmaz. Senin hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

"Çoğu kişiden daha fazlasını biliyorsun."

"Bu yeterli değil. Daha fazlasına ihtiyacım var ve yüzünün tamamını görmek istiyorum."

"Öyle olacak, ama bugün değil, bu kadar acele gitmem gereken bir günde değil." Elimi onun uyluğuna koyup, başparmağımla çıplak tenini okşuyorum.

ne kadar yumuşak olduğuna şaşıyorum. O kadar kırılgan ki, onu kırmak istemiyorum. "Sana ilk öpücüğümü verdim," diye hatırlatıyorum. "Beni birçok yönden herkesten daha iyi tanıyorsun."

Yeşil gözleri benimkileri arıyor. "Ciddi misin?"

"Evet." Başparmağım hala onun cildini okşarken, "Bakire olduğunu söylerken ciddi miydin?" diye soruyorum.

"Evet."

"Ama ilk öpücüğün değildi, değil mi?" diye sorduğumda, o kırmızı ateş topu yine içime yerleşiyor.

"Şey, hayır," diye cevap vermeye başladı ve "Lisedeki erkek arkadaşım vardı," diye bitirirken gözlerimi kapattım.

Kıskançlık konusunda tecrübesizim, bu yüzden neyin normal neyin normal olmadığını bilmiyorum, ama çoğu insanın en azından öpüştüğünü ve genellikle üniversiteye başladıklarında bundan çok daha fazlasını yaptığını biliyorum. Ancak bunun doğru olduğunu bilmekle, *benim* Cyn'im için doğru olduğunu bilmek çok farklı şeyler.

Başka ne yapacağımı bilemeden, çenemi omzuna dayayıp boynunu öptüm ve şöyle dedim: "Onun adını bana asla söyleme, yoksa onu öldürürüm."

Pek çok şeyi bilmiyor olabilirim, ama kendimi tanıyorum ve şunu kesin olarak biliyorum ki, eğer o bana onun adını verirse, onu bulup bıçağımı göğsüne saplamaktan kendimi alıkoyamayacağım. Hepimizin sınırları vardır. O benim sınırim. Ona dokunan herkes ölür. Hikayenin sonu. Beynim bunun iyi mi kötü mü, geçmişte mi şimdiki zamanda mı olduğu ile ilgilenmiyor gibi görünüyor. Her şey tek bir şeye karışıyor ve tek bir şeye odaklanıyor: başka birinin kızına dokunması ve benim onu öldürme ihtiyacım.

"Bazen senin neler yapabileceğini unutuyorum," diyor ve sonra yüzümü avuçlayıp bana bakabilmek için dönüyor. "Burada oturup polisi aramadığım, çılgılık atmadığım ve seni öptüğüm için aptalım. Akşam haberlerinde yer alacağım, değil mi?"

"Hayır, sana asla zarar gelmesine izin vermem. Anlaması zor biliyorum, ama kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, sen kesinlikle *öldürülmemesi* gerekenler tarafındasın."

"Oh, peki o zaman," diyor, önceki alaycı yorumunu içten ve samimi bir şekilde söylüyor.

"Sana zarar veremem," dedim. "Başka nasıl açıklayabilirim bilmiyorum."

"Ya bu değişirse?"

"Öyle olmayacak," diyorum ona, içimden bunun doğru olduğunu bilerek. "Güvenmeyi öğreneceksin. Söz veriyorum, ama bu zaman alacak."

"Bana adını söyle. Gitmeden önce en azından adını bilmek istiyorum."

Başımı eğip ona bakıyorum, bunu yapmamak için bir neden olmadığını biliyorum. Çok derine batmış durumdayım ve zamanım olsaydı, maskemi çıkarır ve ona tüm benliğimi gösterirdim. Ama şimdilik, adımla yetinmek zorunda.

"Sasha," diyorum ona.

Bunu duyunca gülümser ve yüzlerimiz neredeyse birbirine değecek kadar yaklaşır. "Tanıştığımıza memnun oldum, Sasha."

Onun dilinden çıkan adımın sesi, bacaklarını sıkıp başının arkasını avuçlamama neden oluyor. Arasımızdaki mesafeyi kapatıp dudaklarımı onun dudaklarına bastırıyorum. İlk öpücüğümü aldığım için, onunla bir milyon kez daha öpüşmek istiyorum. Dudakları yumuşak ve esnek, bana öncülük etmeme izin veriyor, vücudu kucağımda yumuşarken bana teslim oluyor. Günlerce bunu mutlu bir şekilde yapabilirim, ondan başka hiçbir şey istemiyorum ve ihtiyacım yok, sadece onun tadı, bana karşı hissettiğim duygu, yumuşak inlemeleri kulaklarımı doldururken beni deliliğin eşiğine sürüklüyor - çok iyi tanıdığım ama hiç bu kadar eğlenceli olmamış bir yer.

Nefes almak için geri çekildiğinde, bağlantıyı tamamen koparmak istemediğimden çenesini öperek ilerledim. Parmakları ensemdaki saçlarımla oynuyordu.

"Seni ne zaman tekrar göreceğim?" diye sorar.

"Merak etme *krovinka*, mümkün olduğunca çabuk geri döneceğim." Onun cildine gülümserim ve sonra onu nazikçe emerim. "Sen bilmiyor olabilirsin, ama tanıştığımızdan beri her günümüzü birlikte geçirdik. Senden yirmi adımdan fazla uzaklaştığım bir an bile neredeyse olmadı."

"Bu inanılmaz derecede rahatsız edici," diyor ve beni gülümsetiyor.

"Seni izlemekten asla bıkmıyorum. Chort'u kontrol etmek için ara vermek zorunda kaldım. Yalnız kalınca tam bir bebek gibi davranabiliyor ve ben de

biraz uyumak ve çalışmak zorunda kaldım, ama son birkaç haftayı çoğunlukla seni izleyerek geçirdim."

"Ne tür bir iş yapıyorsun?"

Bir kez daha güldüm ve geri çekildim. "Bu kesinlikle başka bir gün konuşulacak bir konu."

Son bir kez boynunu okşadıktan sonra, ona bir öpücük verip ayağa kalkarken uyluğunu okşuyorum. Ben de ayağa kalkmadan önce ellerimi kalçalarına koyup bacaklarımı açıyorum, böylece o da bacaklarımın arasında durabiliyor. Onu neden olabildiğince yakınımda tutma ihtiyacı duyduğumu anlamıyorum, ama öyle hissediyorum. Tanıştığımızdan beri bu çekime karşı koymaya çalışıyordum, ama ona dokunduğum, tadına *baktığım* için, her fırsatta onu kendime yaklaştırmaktan kendimi alamıyorum. Onunla ilgiliyse, sahip olduğum irade artık yok.

Göğüslerini görmezden gelmek zor, ama ona bakarken elimden geleni yapıyorum. O da benimle aynı sorunu yaşıyor gibi görünüyor, çünkü elleri yine yüzümü kavırıyor, başparmağıyla açıkta kalan çenemi yavaşça okşuyor.

"Astımın ne kadar kötü? Her zaman yanında inhaler bulunduruyor musun?" diye soruyorum ve sorularım onu gülümsetiyor.

"ok kötü değil ve inhalerimi her zaman yanımda bulundururum. O gece çok korkmuştum. İlk başta panik atak olduğunu sandım."

"Sık sık panik atak geçirir misin?"

O, bu çok önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkiyor, ama ben onun kendine konuşarak, sanki kendini sakinleştirmeye çalışır gibi, görebildiği ve hissedebildiği somut şeyleri tarif ettiğini hatırlıyorum. Bu, sanki daha önce birçok kez yapmış gibi, otomatik bir hareket gibi görünüyordu.

"ok sık değil," diyor ve daha fazla zamanım olur olmaz bu konuyu tekrar konuşacağımızı biliyorum. Bunu söylediğimde gülümsüyor ve başparmağını dudaklarımın üzerinde gezdiriyor. "Psikopat bir katil için şaşırtıcı derecede tatlısın."

Başparmağını ısıırıyorum. "Sana etiketleri sevmediğimi söylemiştim, yakında sadece sana karşı tatlı olduğumu anlayacaksın."

Glmsememek için çok uğraşıyor ve başaramayınca başka yere bakıyor, ama ben parmağımı çenesinin altına koyup onu bana doğru çeviriyorum, yüzünü aydınlatan gülümsemeyi görmek istiyorum. Onun tatlı doğası, bu kadar

Benim tek bir cümlele mutlu olan ve samimi tavırları olan biri. O, düşünmeden ve karşılığında hiçbir şey beklemeden bir yabancıya yardım edecek türden bir insan, çünkü bu onun doğasında var. Onda benim eksik olduğum şey bolca var ve ben buna hayranım. *Ona* hayranım.

Mia ve Damien'in beklediğini ve benim harekete geçmem gerektiğini bilerek, isteksizce ayağa kalkıyorum. Yerdeki bıçağı alıp bıçağı temizliyorum, kapatıyorum ve ona geri veriyorum.

"Odanı her terk ettiğinde bıçağı yanında tutacağına söz ver."

Bunun aşırı olduğunu düşündüğünü anlayabiliyorum, ama bu konuda taviz vermeyeceğim. Elimi uzatmaya devam ediyorum, ta ki sonunda elimi tutup elbisesinin cebine sokana kadar.

"Bana söz ver," diyorum tekrar, onun sözünden dönmeyecek bir insan olduğunu bilerek.

"Söz veriyorum," diyor, ama sonra ekliyor, "Yine de gerekli olduğunu sanmıyorum."

Başının arkasını avuçlarım ve ona yaklaşıyorum. "Olmasa da olsa, Cyn, ve senin yanında olduğunu bilmek beni rahatlatır."

"Elin için üzüldüm," diyor ve ben, gömleksiz halimi görüp tüm yara izlerimi gördüğünde ne diyeceğini merak ediyorum. En sonuncusu, kolumun üst kısmını delip geçen bir kurşun yarasından kalma. Kurşun önemli organları ıskalamış olsa da, yine de bir iz bırakmış ve iyileşmesi istediğimden daha uzun sürmüştü.

"Elim iyi. Benim için endişelenmene gerek yok." "Sen de benim için endişelenmene gerek yok," diyor.

Dudaklarımı hafifçe dudaklarına değdirip ona gerçeği söylüyorum. "Durdurabileceğimden emin değilim."

Ayrılmadan önce onu bir kez daha tatmak istediğimden, nazik olmaya çalıştığım bir öpücükle dudaklarını kapattım, ama o inleyip boynumu kavrayarak beni kendine çekip daha fazlasını istediğinde, ona istediğini verdim. Öpücük hızla sertleşti, diller, dudaklar ve dişler birbirine dolandı

dil, dudak ve dişlerin karışımı haline geldi ve tüm bunların altında tatmin edilmeyi bekleyen, giderek büyüyen bir açlık vardı.

"Siktir," diye inleyerek öpüşmeyi kesip, bunu yapma yeteneğimi kaybetmeden aramıza biraz mesafe koyuyorum. Alnımı alnına dayayıp gözlerimi kapatıyorum ve kontrolümü geri kazanmaya çalışıyorum. Genelde bu kadar kolay kontrolümü kaybetmem, ama bu kan arzusu gibi değil. Bu, benim hiç aşına olmadığım bir şehvet ve açıkçası hala sınırlarımı öğreniyorum.

"Gitmeliyim," diyorum ona, "ama senden uzaklaşmak çok zor."

"Nerede olduğumu biliyorsun," diyor ve ben gözlerimi açıp ona gülümsüyorum.

"Biliyorum." Telefon şarj cihazındaki gizli kameradan ve onu istediğim zaman izleyebileceğimden bahsetmiyorum. Bir şey bana bunun normal olmadığını söylüyor ve eğer bunu itiraf edersem, muhtemelen kamerayı kaldıracaktır ve bunu kabul edemem. Onun iyi olduğunu bilmem gerekiyor. İstediğim zaman onu kontrol edebileceğimi bilmem gerekiyor.

Bir avuç dolusu kırmızı saç tutamını yakalayıp yüzüme götürüyorum ve kokusunu içime çekiyorum, keşke onun kokusuyla kendimi kaplayıp gittiğim her yere götürebilsem.

"Kendine dikkat et, benim küçük Cyn'im," diyorum ona, saçlarını bırakıp şişmiş dudaklarını son bir kez öperken. "Mümkün olduğunca çabuk döneceğim."

"Hoşça kal, Sasha," diyor ve onun dudaklarından adımı duymaktan asla bıkmayacağımı kesin olarak biliyorum.

Kendimi zorla odasından çıkıyorum. İki farklı yöne çekilmeye alışkın değilim. Her zaman ailem ve işim vardı, ama ikisi her zaman birbirine bağlıydı, biri diğerinden asla uzaklaşmadı ya da farklı bir yöne gitmedi. Cyn farklı. Bratva ile hiçbir ilgisi yok ve onunla birlikte olmak beni hayatımın her zaman odak noktası olan şeyden uzaklaştırıyor. Her şeyi dengelemek için bir yol bulmam gerekecek, çünkü Cyn'i bırakmak bir seçenek değil.

The Red Room'un otoparkına motosikletimi çekip Mia ve Damien'in motosikletlerinin yanına park ettiğimde, paylaştığımız öpücüğün etkisiyle kafam hala dönüyor. Kulüp henüz açılmadı, bu yüzden burada olan tek insanlar içki teslimatını yapanlar ve temizlik ekibi.

bu gece için her şeyi hazırlıyorlar. Mia ve Damien'i Isaak ve Pasha ile birlikte köşedeki bir masada otururken buluyorum, ben yanlarına gidip oturduğumda dördü de çoktan sohbete dalmışlar. Mia bana bakıyor ve pembe, puantiyeli yara bantlarımı görünce kaşlarını kaldırıyor ama bir şey demiyor. Yalnız kalana kadar bekleyip bana bu konuyu soracak.

"Neyi kaçırdım?" diye soruyorum.

Damien sandalyesine yaslanıp, "Dün gece burada başka bir olay daha oldu. Isaak, hap satmaya çalışan küçük bir pisliği yakaladı," diyor.

Sağımdaki adama dönüp bakıyorum. Isaak'ın bebek yüzü, bu işe atanmasının sebebidir. Üniversite çağındaki kalabalığa karışabilecek birine ihtiyacımız vardı ve gamzeleri ve etkileyici tatlı gülümsemesiyle o mükemmel bir seçimdi. Bu işi sevmiyor ve çok istediği el ve boyun dövmelemleri yaptırmak için başka bir göreve atanmayı diliyor, ama ne yazık ki ona ihtiyacımız var. Isaak, göz teması kurmakta zorlanarak şöyle diyor: "Onu ilaç torbasıyla gördüm, ama benim geldiğimi fark etti ve arka kapıdan kaçtı. Kalabalığın içinden geçene kadar ortadan kaybolmuştu."

Bir süre durakladıktan sonra gözlerime kısaca bakarak ekledi: "Üzgünüm, Sasha. Her yeri aradım ama onu bulamadım."

Hiçbir zaman hak etmeyen adamlarımızdan birine zarar vermemiş olsam da, bazıları hala benden korkuyor. En iyi zamanlarda bile dengesiz, en kötü zamanlarda ise tamamen deli olduğum yönündeki şöhretim, benim yanımda her zaman temkinli davranmalarına neden oluyor. Damien farklı, çünkü birlikte büyüdük ve Mia, Mia ise benim ne kadar deli olduğumu hiç umursamıyor.

"Yüzünü iyi görebildin mi?" diye soruyorum ona.

Isaak başını sallar ve "Evet, net bir şekilde gördüm. Onu tekrar görürsem tanırım." der.

"Harika. Niki'den sana inceleyebileceğin bir dosya göndermesini isteyeceğim. Tanıdık gelen varsa bize haber ver." Ben ona uzanıp zarar vermeye çalışmadığım için başını sallayıp biraz rahatlar. "Başka bir şey oldu mu?"

İki adam da başlarını sallar ve onları uğurladıktan sonra masanın karşısındaki kız kardeşim ve kuzenime bakarım. "Niki'den Alfa'ların fotoğraflarını göndermesini isteyeceğim. Belki şansımız yaver gider ve bazılarını tanırırlar. Bunun arkasında onların olduğunu biliyorum. Lanet olsun, bunu hissedebiliyorum."

"Onunla birlikte kardeşlik evinin kameralarını izliyorum," diyor Damien. "Şu ana kadar, yalnız kaldıklarında çok fazla mastürbasyon yaptıkları ve evde sürekli kızlar olduğu dışında bir şey öğrenemedik. Ama hiçbirinin uyuşturulduğuna dair bir işaret yok."

"Dizüstü bilgisayarlarda yeni bir gelişme var mı?" diye soruyorum.

"Son konuştuğumuzdan beri yok. Hâlâ araştırıyor." Damien kollarını uzatıp esniyor. "Tanrım, çok yorgunum."

Mia ona gülümser. "Zor bir gece mi geçirdin?"

"Tabii ki öyleydi. Luka ve Lara'ya onlara yardım edeceğime söz verdim. Mira son birkaç gecedir kolik oluyor ve ikisi de bitkin durumda. Tanrım, bir bebeğin bu kadar çok ve bu kadar uzun süre ağlayabileceğini bilmiyordum. Roma çok sessizdi, ama küçük kız kardeşi nefes gücü çok güçlü."

Mia onun zorlu gecesine gülüyor, o da ona anlatıyor. "Evet, gül bakalım. Bir dahaki sefere yardıma ihtiyaçları olduğunda, Mia teyze ve Dario amcayı gönüllü olarak göndereceğim."

"Mira çok tatlı," diyor Mia. "Ne zaman isterlerse ona bakıcılık yaparız." "Bunu unutmayacağım," diyor Damien onu uyarıyor.

Kimse bana sormuyor

bebek bakıcılığı yapmak istemiyorum, bu yüzden gönüllü olmuyorum. Yeğenlerimin hiçbirisi benden korkmasa da, onlarla hiç aktif bir rol üstlenmedim. Birlikte olduğumuzda onları kucağıma alıp onlarla oynuyorum, ama tek başıma onlara bakmıyorum. Yine de benden korkmamalarını seviyorum. Bu bana her zaman umut veriyor, belki de içimde tamamen boşluk yok, belki de benim içimde onların hissedebileceği kadar yeterince iyilik var diye düşündürüyor.

Cyn de bana aynı hissi veriyor. Bu kadar tatlı ve masum biri benim yanımda olmaya tahammül edemezdi, belki de o da yeğenlerim gibi benim içimdeki iyiliği hissediyor. Damien ve Mia kulübü izleme planlarını tartışırken, ben elimi cebime sokup parmaklarımla örgülü saç buklelerini okşuyorum.

"Niki ile bir iddiaya girdim," diyor gülümseyerek. "Cupid hakkında ondan önce bilgi edinebilirsem, burnuna piercing yaptırmak zorunda kalacak."

"Ya o önce bulursa?" diye soruyorum.

Küçük kız kardeşim burnunu kırıstırarak, "Önemli değil, çünkü kaybetmeyi düşünmüyorum" diyor.

Damien ve ben birbirimize bakışırız, sonra Damien güler ve Mia'nın koluna hafifçe vurur. "Evet, o kadar kolay kurtulamazsın. Niki kazanırsa ne yapacaksın?"

Mia, "Bir dahaki karaoke gecesinde kalkıp şarkı söylemek zorunda kalacağım" derken yüzünü buruşturur.

"Hangi şarkıyı?" diye soruyorum, gülümsememi saklayamıyorum çünkü küçük kız kardeşimin bunu ne kadar sevmeyeceğini biliyorum.

Hızlıca "Celine Dion'un 'My Heart Will Go On' şarkısı" diye mırıldanır.

Damien ve ben gülmeye başlarız ve sonunda konuşabilecek hale geldiğimde, "Bu çok kötü olacak Mia. Sen şarkı söyleyemiyorsun" derim.

Damien, "Evet, bu şarkı seçimi tesadüf değil. Bu konuda çok düşündü. Bu şarkıyla numara yapmak imkansız. Başından sonuna kadar berbat olacak ve izlemesi inanılmaz derecede acı verici olacak" derken, o bana öfkeyle bakar.

"Ya da dinlemek," diye ekliyorum.

"İkiniz de siktirin gidin," diyor Mia, gülmemeye çalışarak. "Kaybetmeyeceğim, bu yüzden böyle bir şey olmayacak."

"Elbette kaybetmeyeceksin," der Damien, elini okşayarak. "Ailemizdeki dahi hacker'dan önce bilgiyi bulacağına eminim. Emin olabilirsin."

"Dario buna bayılacak," diyorum ona. "Aileden herkesin burada olmasını sağlayacağım."

"Olmayacak," diyor yine. "Bu, Niki'nin burnuna bir halka takılmasıyla bitecek, elimdeki mikrofonla değil."

"Dürüst olacağım," diyorum ona. "Aslında senin kaybetmeni umuyorum, çünkü o inanılmaz yavaş, duygusal şarkıyı senin sesinden dinlemek istiyorum. Sanırım onu Dario'ya ithaf edeceksin." Gülüyorum ve Damien'e bakıyorum. "Bu şarkıyı bir hediye olarak kabul edecek tek kişi o."

"Gülün bakalım, gülün," diyor bize. "Yarın akşam buraya gelip bazı bilgiler alacağım. Dario da benimle birlikte gelecek"

benimle birlikte gelip köşede oturup beni izleyecek, çünkü görünüŖe göre beni tehlikeye atmaya razı olması bir yere kadar." Gözlerini devirirken aynı zamanda kocaman bir gülümseme atıyor. "Evlilik tamamen uzlaşmadan ibarettir, değil mi?"

"Öyle derler," diyorum ona.

Damien kalkıp gitmek üzereyken Mia'ya, "Performansını sabırsızlıkla bekliyorum. Kulak tıkacı takacağım ama yine de sabırsızlanıyorum," diyor. Bana bakıp ekliyor, "Niki çalışırken ona eşlik edeceğim. Nasıl olduğunu bilirsin. Yanında yemek ve su veren biri olmazsa yemek yemeyi ve içmeyi unuttur."

"Bir şey duyarsan beni ara," diyorum ona.

O başını sallar ve beni Mia ile yalnız bırakır. Çok geçmeden Mia bandajlarımı işaret ederek "Bu da ne böyle?" diye sorar.

"Kesildim," diyorum. "Merak etme. Derin değil."

"Kesik için endişelenmiyorum. Yani, küçük, pembe bir yara bandı yarayı kontrol altında tutuyor, bu yüzden kanaman konusunda çok endişeli değilim. Merak ettiğim şey, sana bu puantiyeli bandajları kim verdi?"

Onu görmezden gelmeyi düşünüyorum, ama Mia ve ben her zaman yakın olduk ve bu yepyeni alanda yolumu bulmak için yardıma ihtiyacım olacağı acı bir şekilde ortada. Kız kardeşime bakarak, "Biriyle tanıştım" diyorum.

Yüzündeki şok ifadesi tam da beklediğim gibiydi, fısıldadığı "Vay canına" da öyle. Başını sallıyor, pembeye boyanmış saçları omuzlarına değiyor. Cyn'in örgüsünü son bir kez başparmağımla okşuyorum, sonra onu nasıl bulduğumu anlatıyorum.

"Üç adamı öldürdüğünü gördü mü?"

"Maske takıyordum," diyorum ona. "Sorun yok. Hiçbir şey söylemedi ve söylemeyecek de."

"Hâlâ nefes almasına şaşırdım." Mia hâlâ şok olmuş görünüyor ve ona baktığımda gülüyor ve "Hadi ama, bunun benim için ne kadar sürpriz olduğunu anlamalısın. Onu öldürmedin, aksine kurtardın, Sasha. Onu kurtardın ve

güvenli bir şekilde yurduna dönmesini sağladın. Ve Chort ondan hoşlanıyor mu? Burada neler oluyor böyle?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Peki o kim? Fotoğrafı var mı?"

Mia merakla öne eğilirken, ben de ona yurt odasından çaldığım, ilan panosuna asmış olduğu barınaktaki köpeklerden biriyle çekilmiş fotoğrafını gösteririm. Cyn'in yüzünde kocaman bir gülümseme vardır, beagle yavrusu ise yanağını yalamak için ona doğru eğilir.

"Gerçekten çok güzel," diyor Mia gülümseyerek. "Ve çok tatlı görünüyor, cinayet işleyecek birine hiç benzemiyor."

Bariz uyarıyı görmezden gelip telefonumu alıyorum, böylece onun yurduna ait yayını açabiliyorum. Önce yayını kontrol ediyorum ve Cyn'in ders kitaplarından birinin üzerine eğilmiş olduğunu görünce, telefonumu ona vermeden önce birkaç saniye onun görüntüsünü içime çekiyorum.

"Lütfen bana bunun odasına yerleştirdiğin gizli kamera olmadığını söyle." "Bu yanlış mı?" diye soruyorum. "Başka nasıl bilebilirim ki iyi olup olmadığını nasıl anlayabilirim?"

"Onu ara ya da oraya gidip onu gör. Sapık gibi kameradan onu izleyemezsin, Sasha."

Söylediklerini düşünür ve başımı sallarım. "Niki'den bana özel bağlantıyı vermesini ve kimsenin görmemesini sağlamasını istedim, banyoda kamera falan takmış değilim. Bu sadece onun ders çalışırken onu görmemi sağlıyor."

"Ve uyurken," diyor Mia.

Gülümserim. "Bunun için geceleri odasına giriyorum." "Tanrım," diye fısıldar Mia.

"Eğer bu durumu daha iyi hale getirecekse, onun için sorun olmadığını düşünüyorum." Mia telefonuma bakıyor. "Peki, o nasıl biri?"

"Fazla bir şey bilmiyorum," diye itiraf ediyorum. "Akıllı ve çalışkan biri, bunu biliyorum. Hayvan barınağında gönüllü olarak çalışıyor ve üniversitenin yakınındaki bir veteriner kliniğinde yarı zamanlı çalışıyor. Sanırım veteriner olmak istiyor. Emin değilim. Henüz gerçekten konuşma fırsatımız olmadı. Çoğunlukla uzaktan izliyorum." Gülümserim ve eklerim, "Rusça dersi alıyor ve artık benden korkmadığını düşünüyorum."

"Yüzünü gördü mü?" diye soruyor Mia, telefonumu geri verirken.

"Kısmen. Ama adımı biliyor."

Mia arkasına yaslanıp beni inceliyor. Birkaç saniye sonra, "Ondan gerçekten hoşlanıyorsun, değil mi?" diyor.

"Evet."

"Ve onu incitmek istemiyor musun?" Sesi tereddütlü, ama içinde hiçbir yargılama olmadığını anlayabiliyorum. Ne cevap verirsem vereyim, kardeşim beni yargılamayacak. Hiç yargılamadı.

"Hayır, incitmek istemiyorum." Telefonuma bakıyorum, Cyn'in saçlarını geriye doğru tararkenki doğal hareketini izliyorum ve bu hareketindeki açıkça görülen rahatsızlığa gülümsüyorum. O saçlarını sevmiyor olabilir, ama ben ikimiz için de yeterince seviyorum.

"Açıkçası bu günün geleceğinden emin değildim," diyor Mia, "ama senin adına mutluyum ve onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum."

"Belki onu senin karaoke gecene getiririm," diye takılıyorum.

"Onu Niki'nin burnuna piercing yaptırtmasını izlemeye getirebilirsin," diye karşılık veriyor.

Telefonumu cebime koyup, "Belki yaparım, ama şimdilik diğerlerine bir şey söyleme, tamam mı? Niki muhtemelen zaten biliyor, çünkü bu yayını onun telefonuna değil benim telefonuma yönlendirmesini istedim, ama başka kimse bir şey bilmiyor ve o benim kim olduğumu ya da ne iş yaptığımı bilmiyor." Diye ekliyorum. İç çekip, "Şüphesiz aklını başına toplayıp bana defolup bir daha geri gelmememi söyleyecektir." Diye ekliyorum.

Mia bana kaşlarını kaldırarak bakar. "Eğer söyleseydi onu dinler miydin?" Gülümser ve başımı sallarım. "Asla. O benim."

"Diğerlerine hiçbir şey söylemeyeceğim," diye söz verir Mia. "Chort'u değil, aynı zamanda benim çılgın ağabeyimi de evcilleştiren kadını tanımak için sabırsızlanıyorum."

"Onu seveceğini düşünüyorum, ama henüz onu herkese tanıtmaya hazır değilim." Gerçek şu ki, onu henüz paylaşmaya hazır değilim. Sadece ikimizin olduğu daha fazla zaman istiyorum. Ne yaptığımı öğrenmeden önce beni tanıması gerekiyor. Yeterince şey biliyor, ama o gecenin sıradan bir olay olduğunu fark etmiyor. Öldürme, o anın heyecanıyla yapılan bir şey değildi. Onun

bu kadar acımasız bir dürüstlüğe hazır mı emin değilim ve onu korkutmak istemiyorum.

Korkarsa kaçacak ve ben de onu kovalamak zorunda kalacağım.
Ve şu anda bunu düşünmek bile çok cazip geliyor.

Bölüm 8

Cynthia

Sasha geri dönmediğinde üzülmemeye çalışıyorum. Onun geri dönmesini *istemek* saçma. Tam tersi yönde koşmalı, kampüs güvenliğini arayıp onu aramalarını istemeli ve kesinlikle polisi arayıp olanları anlatmalıyım, ama bunların hiçbirini yapmıyorum. Bunun yerine, kimya ödevimi yavaşça yaparken zihnimi boşaltıyorum, onu öpmenin nasıl bir his olduğunu, boynumda dolaşan dilinin sıcaklığını, beni tutarken kollarının gücünü ve hiçbir ayrıntıyı kaçırmayan açık mavi gözlerini hayal ediyorum.

Onun heykel gibi çenesini ve pantolonunda hissettiğim inanılmaz derecede büyük şişkinliği düşünmeye başladığımda, sinirli bir homurtu çıkararak dikkatimi tekrar dersime veriyorum. Bu uzun sürmüyor. Birkaç dakika sonra, zihnim kaçınılmaz olarak ona geri dönüyor — görünüşe göre takıntılı hale geldiğim dengesiz adama.

"Onları seçmeyi gerçekten iyi biliyorsun," diye mırıldanıyorum kendime, sonunda pes edip ders kitabımı kapatmadan önce.

Kafamı boşaltmak için duş almak istiyorum, eşyalarımı alıp koridora çıkıyorum. Acele etmeden saçımı köpürterek yavaşça duruluyorum. Genelde nefret ettiğim zaman alıcı bir işlem ama Sasha'nın sözleri kafamda yankılanıp duruyor, saçımı sevdiğini söylediği ve saçımla oynarken her zaman hayranlıkla baktığı anlar. O, saçımı farklı bir gözle görmemi sağlıyor. Birinci sınıftan beri sürekli alay konusu olan asi bukleler yerine, Sasha'nın incelemeyi sevdiği farklı kırmızı tonlarını ve dokunmayı sevdiği kalın, yumuşak dalgaları görüyorum.

Kafam kendi içinde bir savaş yaşıyor. Sasha'nın iki farklı yönünü barındırıyor ve bugün gördüğüm, bana karşı çok tatlı ve nazik olan yönü, o Cuma gecesi gördüğüm yönünü gölgede bırakmaya ve üstün gelmeye başlıyor.

Ciddi ciddi cinayet için bahaneler uydurduğuma inanamıyorum, ama öyle yapıyorum ve bunu biliyorum çünkü Sav'a bugünkü ziyareti, bana bıraktığı notu ya da odama gizlice girip beni takip ettiğini henüz anlatmadım. Ona bunu mantıklı bir şekilde açıklamamın imkanı yok. Onu daha iyi tanıyana kadar, en azından benim yanımda yüzünü gösterecek kadar rahat olana kadar beklemem gerekiyor, sonra Sav onunla tanışabilir. Onu tanıdığında, onun ilk başta düşündüğümüz gibi biri olmadığını anlayacaktır.

Duş aldıktan sonra, sebzeli pizza sipariş edip yurt odama getirttim, sonra da Sasha'nın gelmesini ummadığımı varsaymaya çalışarak oturup film izlemeye başladım. Ancak kapıdan içeri giren onun iri vücudu değil, oda arkadaşım. Yarısı boş pizza kutusuyla yatakta uzanmış halime bir bakış atıyor ve tiksinişmiş bir ifadeyle arkasını dönüp, sevişeceğini bildiği zamanlar için sakladığı minik siyah eteğini alıyor.

"Bu gece dönmeyeceğim," diyor, bu beni şaşırtıyor çünkü genellikle planlarını bana söylemez, ama sonra ekliyor, "Az önce çok seksi bir adamla tanıştım ve beni bir kulübe götürecektir." Eğilerek aynasını kullanarak kırmızı rujunu yeniden sürüyor. İşini bitirdiğinde bana bir bakıyor. "Sen de bu kadar çok oturmasan, belki sen de biriyle tanışabilirsin."

Pizzamın kalanını yüzüne fırlatmak istiyorum, ama kendimi tutuyorum. Ayrıca, kısa bir süre önce odamıza deli gibi seksi bir adamın geldiğini de söylemek istiyorum, ama bu konuda da çenemi kapalı tutuyorum. Kavgaya etmekten pek hoşlanmam, bu yüzden onun sözlerinin beni derinden yaraladığını göstermeden, dikkatimi izlediğim programa geri veriyorum.

"Her neyse," diye mırıldanıyor, çantasını alıp odadan çıkıyor.

İştahım kaçtığı için pizza kutusunu kenara itip yanıma kıvrılıyorum. Kendimi aptal gibi hissetmemeye çalışıyorum, ama bu öğleden sonra

aptal gibi hissediyorum. Adam cinayet işleyebilecek biri, ama ben her tatlı dokunuşa, her nazik söze, bir erkeğin ilgisine muhtaç, aç bir kadın gibi inandım.

Saatler sonra nihayet uykuya daldığımda hala kendime kızgınım. Boş bir odada uyanıyorum ve uyku eksikliğinden ve hala etrafımda dolaşan öfkeli enerjiden kaynaklandığını tahmin ettiğim sinir bozucu bir baş ağrısı ile. Gerginliğin vücudumu sarstığını hissedebiliyorum ve hazırlanıp kendimi kapıdan dışarı sürüklediğimde, uyandığımdaki kadar mutsuzum.

Rusça dersim, birçok farklı nedenden dolayı olmak istediğim en son yer ve koltuğuma oturduğumda, zihnim burada değil, başka yerlerde. Eski bir kot pantolon ve o kadar çok yıkanmış ki önündeki sevimli Chihuahua yüzü zar zor görünen siyah bir tişört giydim. Hemen Sav ile buluşup yeşil elbisemi yakmaya karar verdim. Ona ne kadar aptalca davrandığımı açıklayacağım, sonra o lanet şeyi ateşe vereceğiz ve bu anıyı geride bırakacağım.

Elimi bacağımın üzerinde gezdirdiğimde, cebimdeki küçük bıçağı hissediyorum ve neden onu yanımda getirmem gerektiğini merak ediyorum. Ne yazık ki, bunun nedeni, bıçağın üzerine adımı kazıtmak için zaman ayırması ve bıçağı her zaman yanımda taşımam için bana söz verdirirken gözlerimin içine bakmasıydı. Çok endişeli görünüyordu ve bu endişesi gerçek gibiydi, sanki sadece tekrar ettiği bir söz gibi değildi.

Profesör Borzov içeri girdiğinde kafam her zamankinden daha da karışık. Her zamanki gibi odayı taradıktan sonra gözleri bana takıldı ve gereğinden fazla uzun süre üzerinde kaldı. Her zamanki gibi başka yere baktım ve fark etmemiş gibi davrandım. Arkamdaki kapının açıldığını duyduğumda kafam hala eğikti. Arkamdaki kızlardan biri "Aman Tanrım, o da kim?" diye fısıldadığında hala ders kitabımı karıştırıyordum.

"Gelecekteki erkek arkadaşım," diye cevapladı arkadaşı hemen ve ikisi de hafifçe güldüler.

Onları görmezden gelerek geçen hafta aldığım notları bulmaya çalışıyorum, ama üzerimde çok büyük bir varlık hissettiğimde, başımı sağa çeviriyorum ve şimdiye kadar gördüğüm en yakışıklı adam

yanımdaki koltuğa oturuyor. Uzun boylu, çok uzun boylu, kaslı, dövmele kolları ve elleri var ve boynundaki tanıdık dövmele görüğümdede, o bana dönüp bakmadan kim olduğunu anlıyorum. Sasha'yı ilk kez gerçek yüzüyle görüyorum — maske yok, yüzünü gizleyen hiçbir şey yok, sadece bana açıkça bakıyor.

"Vay canına," kendimi durduramadan fısıldıyorum.

Ağzı, çok iyi hatırladığım o gülümsemeyle yukarı doğru kıvrılır ve bunu görünce kalbim hızla çarpmaya başlar. O bana yaklaşıp, kulağıma nefesinin sıcaklığını hissedebileceğim kadar yaklaşıp, "Dün gece sana gelemediğim için özür dilerim. Mümkün olduğunca çabuk geldim" diye fısıldadığında, önceki tüm endişelerim bir anda uçup gider.

"Affedersiniz. Siz kimsiniz ve neden benim sınıfımdasınız?"

Profesörümün sesini duyunca yüzüm kızardı, ama Sasha sakın görünüyordu ve kızgın öğretmenime yavaşça yüzünü çevirirken hiç endişeli görünmüyordu.

O, "Ben onun Rusça öğretmeniym" dediğinde şokumu gizlemeye çalışıyorum.

Profesör Borzov masasının kenarına oturup kollarını göğsünde kavuşturduğunda, kendini gülünç derecede memnun hissediyor gibi görünüyor. Sasha'ya keskin ve inanmaz bir bakış atarak, "Öyle mi?" diyor.

Büyük, dövmele bir el uyluklarımın üzerine konuyor. Elimi sıkıp, "Diğer şeylerin yanı sıra, evet" diyor.

Profesörüm olan biteni kaçırmıyor ve kibirli gülümsemesi kayboluyor, sonra Sasha'ya dönüp uzun bir Rusça cümle kuruyor. Ne dediğini anlamıyorum. Çok hızlı konuşuyor ve tüm dikkatim bacağıma nazikçe sıkılan ele ve dizimi okşayan başparmağa odaklanmış durumda.

Sasha, Profesör Borzov'a mükemmel Rusça ile cevap vermeden önce hızlı ve derin bir kahkaha atıyor. Sınıfın geri kalanından toplu bir nefes sesi, birkaç garip kahkaha geliyor ve arkamdaki kızların Sasha'nın derin sesi ve dudaklarından kolayca dökülen seksi Rusça'yı duyunca iç çektiklerine yemin edebilirim.

Öğretmenim patlamak üzere gibi görünüyor. Yüzü sağlıksız bir kırmızı renge bürünmüş ve birkaç sıra ötedeki yerimizden bile şakaklarında şişkin damarları görebiliyorum. Sasha konuşmasını bitirdiğinde, Profesör Borzov boğazını temizliyor, hem şaşkın hem de yerine oturtulmuş gibi görünüyor ve Sasha'ya hızlıca baktığımda, bana

bana parlak bir gülümseme ve göz kırpmasıyla karşılık veriyor ve bu, vücudumu anında canlandırıyor.

Profesör yüksek sesle boğazını temizlediğinde bile, arkamızdaki kızlar tekrar fısıldamaya başladığında bile, ders başladığında ve herkes not almaya başladığında bile gözlerimi ondan ayıramıyorum. Sasha'nın açık mavi gözleri benimkilere kilitlenmiş durumda, istediğim kadar bakmama izin veriyor ve sonunda gözlerimi ondan ayırmayı başardığımda, bacağıma bir kez daha sıkıca sarılır ve bana daha da yaklaşıp.

Profesör Borzov sıfat sonları hakkında ders verirken sessiz kalıyor, ama birkaç dakika sonra fısıldıyor: "Bu dersi bırakmalısın, sana ben öğreteyim. Onun Rusçesi berbat."

Kıkırdayarak gülerim ve sonra öksürerek bunu gizlemeye çalışırım. Sasha tekrar uyluğumu sıkar ve bir anda, tüm endişelerim havadaki duman gibi yok olur.

Dersin geri kalanında yanımda oturan adamdan gözlerimi ayırmaya çalışıyorum, ama o, kendisinden başka hiçbir şeye odaklanmamı imkansız hale getiriyor. Sadece boyutu bile ona odaklanmam için yeterli, ama buna kasları, dövmeleleri ve yoğun mavi gözleri de eklendiğinde, benim hiç şansım kalmıyor. Etrafımızdaki kadınların ona sürekli bakışlar attığına bakılırsa, Profesör Borzov'un dersine konsantre olmakta zorlanan tek kişi ben değilim.

Ders sonunda, Rusça sıfatlar ve bunların son ekleri hakkında hiçbir şey öğrenemediğimi bilerek kitaplarımı çantama tıktırıyorum. Hâlâ yanımda oturduğuna şaşırarak Sasha'ya bakıyorum.

"Bugünkü dersi bana bir ara açıklaman gerekecek, çünkü hiçbir şey anlamadım ve bu bölümde zaten biraz zorlanıyordum."

Göğsümü ağrıtan bir gülümsemeyle bana bakar ve elini uzatıp yüzümü avuçlar. Başparmağı yanağımı okşar ve vücudumda bir sıcaklık hissedirim, sonra bu sıcaklık bacaklarımın arasında yerini alır.

"Ne istersen sana yardım ederim, Cyn." Ben aptal gibi sırtarken, o sırt çantamı alıp omzuna asıyor. Diğer kolunu bana dolayarak, "Acele etmeliyiz, yoksa biyoloji dersine geç kalacaksın," diyor.

"Nereden biliyorsun..." diye sormaya başlıyorum ama beni takip ettiğini söylediğini hatırlayınca duruyorum. Belli ki ders programımı ezberlemiş ve bana attığı bakıştan anladığım kadarıyla bununla oldukça gurur duyuyor. Aklımda bir anı canlanıyor. Geçen hafta ders sırasında arkama dönüp tanımadığım birini kısa bir süre görmüştüm. Yüzünün sadece bir kısmını ve taktığı Yankees beyzbol şapkasını görmüştüm, ama onda beni meraklandıran bir şey vardı, daha iyi görebilmek için dönmesini dilemiştim. "Sen miydin, değil mi? Yankees şapkalı olan?"

"Oydum," diye itiraf ediyor ve beni sınıftan çıkarıyor. "O derste dikkatini vermelisin. O ödevde sana yardım etmemin imkanı yok."

Kampüsü geçerek bir sonraki dersime giderken, bu sabah giyinirken daha dikkatli olsaydım diye düşünmeye başlıyorum. Karşılaştığımız her kız Sasha'ya bakıyor ve sonra kaçınılmaz olarak gözleri bana kayıyor. Onların gözlerinde, onun gibi bir erkeğin benim gibi bir kızla neden birlikte olduğunu merak eden bir şaşkınlık görüyorum ve fen fakültesine vardığımızda, kendimi çok güvensiz hissediyorum. O da bunu fark ediyor ve merdivenlere varmadan beni durduruyor.

"Ne oldu?"

"Hiçbir şey," diyorum, başka bir grup kızın önümden geçip, önümdeki dövmeli adamı işaret ederek fısıldaşmalarını izlerken.

Sasha onları fark etmemiş gibi görünüyor. Tüm dikkati bende, çenemi yukarı kaldırıp "Sınıfına gelmemeli miydin? Benimle görülmekten utanıyor musun?" diye soruyor.

"Ne?" Söylediklerine o kadar şaşıyorum ki, bir saniye sonra ekliyorum: "Neden senden utanayım ki?"

Geniş omuzlarını silkiyor. "Buraya pek uymuyorum. İstersen, seni gölgelerden izlemeye devam edebilirim. Kızmam, Cyn. İşleri senin için zorlaştırmak istemiyorum."

"Gitmeni istemiyorum," diye çabucak söylüyorum.

Ağzının köşesi yukarı kalkıyor. "Gitmeyi hiç teklif etmedim, *krovinka*. Bu bir seçenek değil. Ama sen istersen saklanabilirim."

"Saklanmanı istemiyorum, Sasha." Elimi uzatıp sert göğsüne koyuyorum. "Asla saklanmanı istemiyorum."

Sözlerim üzerine gözleri yumuşar ve ben bir sonraki nefesimi almaya fırsat bulamadan, ağzı ağızıma yapışır ve sanki benim tadımı özlemiş gibi beni öper. Tanrım, bu adam beni çok kolay etkiliyor. Ağız yumuşak ama ısrarcıdır, dili içeri girmeyi talep eder ama dudaklarımın arasından içeri girdiğinde sert ya da kaba değildir. Yavaş ve delice erotik, ve o çekildiğinde, nefesim kesilmiş, her santimim yanıyor ve titriyor. Daha fazlasını istiyorum, ve eğer kampüsün ortasında kalabalıkların dikkatini çekmiyor olsaydık, kollarımı ve bacaklarımı ona dolayacaktım ve bekaretimi alması için yalvaracaktım, çünkü Sasha kesinlikle havai fişek testini geçiyor. O yanımda olduğunda her şey parlıyor.

"Seni özledim, benim küçük Cyn'im," diye fısıldadı dudaklarıma.

"Ben de seni özledim," diye fısıldayarak cevap veriyorum ve sonra hafifçe gülüyorum. "Herkes bizi izliyor."

"Bırak baksınlar."

"Bence bazı kızlar salya akıtıyor ve muhtemelen bana korkunç bir ölüm diliyordur."

Kollarını bana daha sıkı sarar. "Sana zarar veren olursa, geberir."

Şaka yapmadığını biliyorum, kendini sert göstermek için attığı dikkatsiz bir tehdit olmadığını biliyorum. Bana zarar veren herkesi öldürecek ve muhtemelen bundan dehşete düşmem gerekir. Ama düşmüyorum. Bunun yerine, onu tekrar öpüyorum ve parmaklarımı onun koyu saçlarında gezdiriyorum.

"Yüzünü gösterdiğin için teşekkürler," diyorum ona. Gözleri benimkileri arıyor. "Hayal kırıklığına uğramadın mı?"

"Yani, biraz," diyorum, omuz silkerek. "Ama üstesinden gelirim."

Ben gülümsemeye ve gülmeye başlamadan önce, bir anlığına endişeli görünüyor. "Tanrım, Sasha, sen muhteşemsin. Bunu bilmelisin. Etrafına bir bak. Herkes sana bakıyor ve neden benimle burada durduğunu merak ediyor."

"Neden merak etsinler ki?" diye soruyor ve yüzündeki şaşkınlık rol değil. Sasha'yı anlamak zor.

Düşünme şekli açıkça farklı, ama aynı zamanda sosyal ipuçlarını anlamakta ve diğerleri için kolay olan şeyleri anlamakta sorun yaşıyor gibi görünüyor, örneğin bir tanrı gibi görüldüğü ve bir sıradan insana sarılmayı seçtiği gerçeği gibi.

"Çünkü istediğin herkesle birlikte olabilirsin," diye açıklamaya çalışıyorum. Hâlâ kafası karışık görüldüğü için, "Mesela güzel Kappa kızlarından biri gibi," diye ekliyorum. Birdenbire ne dediğimi fark edip başımı sallıyorum. "Neden sana bunu anlatıyorum ki?"

"Başka kimseyi istemiyorum. Son görüşmemizde bunu açıkça belirtmiştim." Parmakları saçlarıma dolanırken, diğer elini belimin altına sıkıca yerleştiriyor. Bu, kolayca kurtulamayacağım, sahiplenici bir tutuş. Onun sert her santimi, benim çok daha yumuşak her santimime baskı yapıyor. "Neden diğer kadınlar kadar iyi olmadığını düşündüğünü bilmiyorum, ama bunu daha sonra konuşacağız. Bundan hoşlanmıyorum ve buna bir son vermelisin."

Bana tartışma şansı vermiyor, sadece popomu okşayıp bir kez daha öpüyor ve "Geç kalacaksın *krovinka*. Gidelim." diyor.

Sonraki iki dersimi zar zor atlatıyorum, ama ikisinde de neredeyse hiç dikkatimi vermediğim için ekstra çalışmam gerekeceğini biliyorum. Yanında oturan Rus bir rüyanın bacağını okşarken hücre biyolojisine odaklanmak imkansız.

Günün sonunda işim bittiğinde ve yurt binasına geri dönerken, birinin adımı bağırdığını duydum. Oda arkadaşımın sesini duyunca şaşırdım, durup onun yetişmesini bekledim. Küçük bluzu ve eteğiyle bize doğru koşarken, sarı saçları rüzgarda hafifçe dalgalanıyordu ve ben hafif bir inilti çıkardım. *Baywatch* dizisinin bir sahnesini izliyormuşum gibi hissediyorum ve o önümüzde durduğunda, Sasha'ya attığı aşırı hevesli gülümseme, bizi durdurmak istemesinin sebebinin ben olmadığımı açıkça ortaya koyuyor.

"Aman Tanrım, Cindy, erkek arkadaşın olduğunu söylememiştin," derken Sasha'ya flörtöz bir göz kırpmıyor.

"Şey," diye başlıyorum, bu durumu nasıl ele alacağımı hiç bilemeden, ama Sasha hemen araya girip, "Muhtemelen bunun seni ilgilendirmediğini düşünmüştür," diyor.

Brittney onun ses tonuna şaşırır, ama *asla pes etmeyen* tavrına sadık kalarak, ince beline elini koyar ve "Eğer ziyarete gelecek ya da hatta kalacaksan, bu benim de işim sayılır" der. Son cümleyi söylerken gülümsemesi genişler ve tüm bu konuşma boyunca bana bir kez bile bakmaz.

"*Kız arkadaşımı* görmek için kalırsam bu *seni* neden ilgilendirsin?" diye sorar.

" diye sorar.

"Çünkü aynı odayı paylaşıyoruz," diyor Brittney ve sonra hafifçe kıkırdıyor. "Cindy'ye kimsenin ilgi duyduğunu bile bilmiyordum. Yani, yemek almaya gitmek dışında odadan hiç çıkmaz."

Yüzümün kızardığını ve yerin açılıp beni yutmasını çok istediğimi hissettiğim anda, Sasha beni daha sıkı tutarak, "Şey, ben çok ilgileniyorum" diyor. Mavi gözleri benimkilere bakarak ekliyor, "Ve derslerini ne kadar ciddiye aldığını seviyorum. Pizza sipariş edip evde kalarak ders çalışıp Netflix izlemesini çok sevimli buluyorum."

Gülümsemem titriyor çünkü bu tuhaf bir şekilde doğru, ama o bana göz kırptıktan sonra artık pek neşeli görünmeyen Brittney'e geri dönüyor. Ancak o pes edecek biri değil, bu yüzden Sasha'nın dikkatini çekmek için son bir girişimde bulunuyor. Daha önce gördüğüm, alışık olduğu bir hareketle, ağırlığını bir bacağına verip ayağını kaldırmaya başlar, giydiği ayak bileği çorabını düzeltir gibi yapar. Biraz eğilerek dekoltesini tam olarak gösterir, kirpiklerinin arasından yukarı bakar ve dengesi için Sasha'nın koluna uzanır. Ona yardım etmek yerine, beni hemen yanında tutarak hızla bir adım geri atar. Brittney'nin şaşkınlıkla ağzını açıp dengesini kaybederek poposunun üzerine düşmesini izlerim.

Oda arkadaşım kadar ben de şok oldum, bu sayede en azından onu görünce kahkaha atmaktan kurtuldum. Öfkeli bir şekilde elini yere vurup bağırdı: "Neden düşmeme izin verdin?"

Her zamanki sakın sesiyle, "Seni neden tutayım ki?" diyor.

"Çünkü düşmek üzereydim," diye tekrar bağıırır. "Çünkü birisi düşmek üzereyken insanlar böyle yapar. Onları yakalarlar

yakalarlar!"

Sasha ona sadece bakar. "Ama sana dokunmak istemedim ve sen benim için hiçbir şey ifade etmiyorsun, o zaman düşsen ne fark eder ki?"

Brittney sonunda dikkatini bana çevirir. "Erkek arkadaşın bir pislik."

Sasha geniş omuzlarını silkiyor. "Daha kötüsü de söylendi." Brittney başka bir şey bağırmadan önce, omzumu sıkıyor ve beni yurda götürüyor.

"Senin erkek arkadaşından daha kötü şeyler söylendi mi?" diye sormadan edemem.

Benim şaka yapma girişimime karşılık, ağzının köşesi hafifçe yukarı kalkıyor. "Bir eşekten daha kötü," diye açıklıyor. Bana bakarak, "Senin erkek arkadaşın kadar iyi bir şey söylenmemiştim," diyor.

"Etiketlerden hoşlanmadığımı sanıyordum." Ona bakıyorum, onun yorumunun benim için ne kadar önemli olduğunu ya da onunla ilgili tüm kötü yanları ne kadar çabuk unutup sadece iyi yanlarını gördüğümü belli etmemeye çalışıyorum.

Bana bir kez daha göz kırpmıyor. "Senin için seviyorum."

Onun sözleri üzerine vücudumdan hoş bir titreme geçer. Bu, bana şimdiye kadar söylenen en tatlı sözdür ve ne kadar uğraşırsam uğraşayım, onu anlayamıyorum. Nasıl bu kadar şiddetli ve aynı zamanda inanılmaz derecede tatlı olabildiğini anlayamıyorum. Bir insan nasıl bu kadar zıt özellikleri içinde barındırabilir?

Binaya girmeden önce durur ve kırıksık alnıma yumuşak bir öpücük kondurur. "Bunu anlayamayacaksın, benim küçük Cyn'im. Kendini bu baş ağrısından kurtar ve denemeyi bırak."

"Ne düşündüğümü nereden biliyorsun?"

"Öyle işte. Yirmi yılı aşkın süredir kendimi anlamaya çalışıyorum ve bir şeylerin ters gittiğini ilk fark ettiğim zamankinden daha fazla bir sonuca ulaşamadım. İnan bana Cyn, bu boşuna bir çaba ve seni sadece hayal kırıklığına uğratacak."

"Bu konuyu konuşmamız bitmedi," diye onu uyarırım, çünkü bana karşı, muhtemelen başkalarına karşı göstermediği bir samimiyetle açıldığını biliyorum ve ona sorular yağdırmak istesem de, bunu yurtların önünde dururken yapmak istemiyorum. Ayrıca işleri fazla zorlayıp onu rahatsız etmek de istemiyorum.

"Ayağını yere bastığında çok sevimli oluyorsun, *krovinka*." "Hala o kelimenin anlamını söylemedin."

"Hayır, söylemedim."

Hayal kırıklığına uğramış iç çekişime gülüyor ve beni içeri çekmek için elimi tutuyor. Odama girdiğimizde, çantamı yatağıma atıyor ve yüzümü avuçlayarak başımı kaldırıyor, eğilip beni tekrar öpüyor. Her seferinde olduğu gibi, vücudu benimkine yapıştığında, her şeyi unutuyorum. Sasha o kadar tüm benliğimi kaplıyor ki, aklımda başka hiçbir şey tutmam imkansız hale geliyor. O ortaya çıktığında, her şey bir kenara itiliyor.

Erkekçe inlemesi beni neredeyse bitiriyor, başımın arkasını avuçlayıp bacaklarımı yavaşça iterek geriye doğru yürümemi sağlıyor, birkaç saniye içinde yatağa kadar olan kısa mesafeyi kat ediyoruz. Alt dudağımı hafifçe ısıtıyor, sonra bir elini kıçıma geçirip beni kaldırıyor ve ikimiz için yeterince büyük olmayan yatağa nazikçe yatırıyor.

"Sasha," diye başlıyorum, bunu ne kadar ileri götürmek istediğimden emin olamadan.

Başını kaldırıp bana bakıyor. Ağırlığını bir koluna vererek, yüzümün her detayını ezberlemişçesine parmaklarını yüzümde gezdiriyor. "Merak etme, Cyn. İlk kez burada olmayacağız."

"Değil mi?"

"Hayır, *krovinka*. Ayaklarımın bir ayak kadar sarkık olduğu bu yatakta, her an içeri girebilecek bir oda arkadaşım varken seni buraya götürür müydüm sence?"

"Şey, öyle deyince," diye başlıyorum, bunu düşündüğüm için kendimi aptal hissederek.

Başparmağı kızaran yanağımı okşadı. "Ama sakın bir saniye bile istemediğimi düşünme. İçine girmeyi düşünmekten başka bir şey yapamıyorum, ama seni paylaşmayacağım, seni duyabilecek komşularla paylaşmayacağım, kapı açıldığında bir şey görebilecek biriyle paylaşmayacağım. Her santimin benim, dudaklarımdan çıkan her çığlık benim. *Sen* benimsin ve seni paylaşmayacağım, tek bir parçanı bile."

Gözlerindeki şiddetli bakış ve sözlerindeki bölgesel hırlama, beni çoktan sahiplendiğini açıkça gösteriyor. Belki de

beni bu kadar mutlu etmemesi gerekir, ama bu adama ait olma fikrini sevdiğimi inkar edemem.

Tabii bu karşılıklı olduğu sürece.

Elimi uzatıp alnındaki koyu renkli saç telini kenara çekiyorum, sonra parmağımı koyu renkli kaşının üzerinde gezdiriyorum. "Peki ya insanlar seni görürse?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Sadece sen sahip olmak isteyen tek kişi değilsin," diyorum. Parmaklarım yüzünün yanını okşarken, sözlerime gülümsüyor. "Ben de kimsenin seni görmesini istemiyorum. Benden başka kimse sana sahip olamaz."

"Görüyorum ki kızım sahiplenici davranıyor." Bu sözler beni heyecanlandırırken, o çenemden boynuma doğru bir çizgi öpüyor. Dişleri cildimi okşuyor ve fısıldıyor, "Ben seninim, *krovinka*. Umarım bunu hiç nefret etmezsin."

"Neden nefret edeyim ki?"

Dili boğazımı okşarken, bacaklarımın arasında durmak bilmeyen bir zonklama ve göğüslerimde bir ağrı hissettim, meme uçlarım sertleşerek onun ıslak ağzının sıcaklığını arzuluyordu.

"Çünkü ben kendimi değiştiremem." Sözlerini itiraf gibi fısıldıyor. "Senin için bile, benim küçük Cyn'im. İçimdeki şeyi değiştiremem."

Ona, onunla ilgili hiçbir şeyi değiştirmek istemediğimi söylemek üzereyim, ama o tam da o anda boynumun kıvrımını ısıırıyor ve elini yavaşça gömleğimin altına kaydırarak parmaklarını yan tarafıma sürüyor. Tüm vücudum donuyor, bundan hoşlanmadığım için değil, bulduğu şeyi beğenmeyeceğinden korktuğum için.

"Ne oldu?" Yüzümü görmek için başını kaldırıyor. "Sadece tenini hissetmek istiyorum. Durmamı ister misin?"

"Hayır," diyorum ve sonra onun muhteşem yüzünden gözlerimi ayırarak ekliyorum, "Sadece hayal kırıklığına uğramanızı istemiyorum."

"Neden hayal kırıklığına uğrayayım? Anlamıyorum."

Ne kadar utandığımı görmezden gelerek, çabucak "Çünkü ben yumuşak başlıyım" diyorum.

"Neden sert olmanı isteyeyim ki?"

O kadar samimi bir şekilde kafası karışık görünüyor ki, daha ayrıntılı bir şekilde açıklamak zorunda kaldığım için bile sinirlenemiyorum. "Ben diğer kızların çoğundan daha iriyim. Brittney'e benzemiyorum. Düz, sıkı bir karnım ya da ince uyluklarım yok. Ben sadece," pes edip vücudumu işaret ederek, "daha iriyim" diyorum.

"Evet, ne olmuş?" Ben ona bakakaldığımda, "Sana ne anlatmaya çalıştığımı anlamış gibi davranmayacağım bile. Nasıl görüldüğünü biliyorum, Cyn. Gözlerim var. Seni görebiliyorum, şu anda bana karşı olduğunu hissedebiliyorum ve şunu söylemeliyim ki, buna bayılıyorum. Seni sert istemiyorum." Parmakları yine yan tarafımı okşadı. "Seni yumuşak seviyorum."

Sözünü kanıtlamak için hareket ederek, bacağımın üzerinde sertliğini hissedebileceğim bir pozisyona geçer. Parmakları karnımda dans eder. "Bana yaptıklarını hissediyor musun?"

"Evet." Bu kelime aramızda bir fısıltı gibi, ve parmaklarını daha yukarıya, sütyenimin hemen altına kaydırıldığında, hızlıca nefes alıyorum, durmamasını umarak.

"Sen beni sertleştiren tek kadınsın, Cyn," diyor, önceki gece söylediğini tekrarlıyor, ama ben hala buna inanmakta zorlanıyorum. "Evet, seni yumuşak seviyorum. Vücudunun kıvrımlarını, kalçalarını, karnını, poponu ve göğüslerini seviyorum. Senin her parçana takıntılıyım."

Onun dokunuşları kadar sözleri de beni sarhoş ediyor ve parmaklarını vücudumun kıvrımları üzerinde gezdirdiğinde, kaburgalarımın hatlarını izlediğini anlamam bir saniye sürüyor. Onun başka bir fetişini keşfettik mi diye sormak üzereyim, ama ben sormadan, o gömleğimi kaldırıp başını eğiyor. Parmaklarının az önce izlediği yolu takip ederek, sütyenimin altındaki çizgiyi öpüyor, vücudumun doğal kıvrımlarını takip ederek yanıma gelip cildimi nazikçe ısıyor.

Parmaklarımı onun kalın, koyu renkli saçlarına geçiriyorum, saçlarının ne kadar yumuşak olduğuna ve ona böyle dokunabilmenin ne kadar güzel bir his olduğuna hayranlıkla bakıyorum. Bu adam hakkında her şeyi bildiğimi düşünerek kendimi kandırmayacağım, ama onun insanları kendine yaklaştırmadığını biliyorum. Her ne sebeple olursa olsun, benim için bir istisna yapmaya karar vermiş. Bana verdiği bu hediye boşa harcamayacağım, çünkü kalbimde bunun tam olarak böyle olduğunu biliyorum. Bana kendisine yaklaşmama izin veriyor,

genelde göstermediği bir yönünü görmeme izin veriyor. Belki bu beni özel hissettirmemeli, ama hissettiriyor.

"Benim küçük Cyn'im," diye mırıldanıyor, kaburgalarımı yalayıp emip ısırırken. Birkaç saniye daha bu tatlı işkenceye devam ettikten sonra, iç çekip kalkıyor, ağırlığını ön kollarına verip bana bakıyor.

Bakışlarının yoğunluğu, gözlerimi ondan ayırmamı imkansız kılıyor. Açgözlü görünüyor, bana yapmak istediği her şeyi ayrıntılı olarak hayal ediyormuş gibi, ama açık mavi gözlerinde bir parça şiddet de var. Sasha'nın yaptığı her şeyde her zaman bir parça şiddet olacağını anlamaya başlıyorum.

"Bu odadan çıkmalıyız, *krovinka*."

"Öyle mi?" diye soruyorum. "Çünkü bence şu anki durumumuz gayet iyi."

O gülümser ve parmaklarını saçlarımin arasında gezdirir. "Burada kalırsak, sonunda çıplak kalacaksın ve sinir bozucu oda arkadaşının içeri girip sadece benim görebileceğim şeyleri görme riskini göze alamam. Ayrıca, yemek yemen gerekiyor. Öğle yemeğini atladın, hatırladın mı?"

Beni fen binasına dayayıp, beni öperek aklımı başımdan aldığını hatırlayarak gülümsüyorum. Genelde derslerim arasındaki otuz dakikalık molada hızlıca bir şeyler yerim, ama onu yemekten daha çok istedim ve kararımdan pişman değilim.

"Öğle yemeğini de atladın," diye hatırlatıyorum ona. "Seninle doyurmak istiyorum," diyor. "O zaman neden gidiyoruz?"

Yumuşak bir kahkaha atar ve parmağını yanağımda gezdirir. "Çünkü şu anda seninle yalnız kalmaya güvenemiyorum."

Gözleri üzerimde dolaşır, sonra iç çeker ve kendini ayağa kaldırır. Bana yardım etmeden önce, kendini yeniden düzenler ve sonra bana kaşlarını kaldırır. "Bu kadar sık sertleşmenin bu kadar sinir bozucu olacağını bilmiyordum."

Gözlerim onun üzerinde dolaşır ve hala çok belirgin olan büyük şişkinliğe takılır. "Daha küçük olsaydın, saklamak daha kolay olurdu."

Bana göz kırparak gülümsediğinde, gülümsemesi bulaşıcı oluyor ve "Üzgünüm *krovinka*, ama benim küçük olan hiçbir yerim yok," diyor.

Onun sözleri, yakında başıma gelecek acıya dair açık bir uyarı ve onun bundan alacağı bariz zevk nedeniyle nefesim kesildi. O kalın ve ağır köprüyü, oraya vardığımızda geçeceğimizi düşünerek, uzattığı eli tuttum ve yataktan kalkmama yardım etmesine izin verdim.

"Ne yemek istersin? Yakınlarda çok iyi cheeseburger yapan bir yer biliyorum."

Tereddüt ettiğimde, "Ya da başka bir şey de yiyebiliriz. Biftek sever misin?" diyor.

"Taco nasıl olur?" diye soruyorum, bunun en güvenli seçenek olacağını düşünerek. "Ya da pizza?"

"Sen ne istersen benim için sorun yok," diyor. Elimi elinde tutarak beni odadan çıkarıp koridora götürüyor. Bugün cuma olduğu için burası daha kalabalık ve biraz daha gürültülü, ama birkaç meraklı bakış dışında, fazla dikkat çekmeden dışarı çıkabiliyoruz.

Onu kampüsün doğu tarafına ve restoranın bulunduğu yan sokağa götürecek patikaya doğru yönlendirmeye başladığımda etrafına bakınıyor. Neredeyse vardığımızda ona bakıp "Bana güveniyor musun?" diye soruyorum.

Soruya kaşlarını kaldırıyor ama yavaşça başını sallıyor ve "Evet, güveniyorum" diyor.

"Güzel." Yoldan çıktığımız anda, büyük Bean Me Up tabelasının altında kollarımı açtım ve "Ta-da!" diyerek ellerimi havaya kaldırdım.

Gülerek çenesini ovuşturur. "Sen vejeteryanın, değil mi?" Parlak ışıklı restorani gözleriyle tarar. "Tahmin etmiştim, ama belki de burayı vejeteryan olduğu için değil, sadece sevdiğin için seviyorsundur diye düşündüm."

"Burası gerçekten çok iyi," diyorum, "ama istersen pizza da yiyebiliriz. Ben peynirli pizza alırım, sen de istediğin kadar etli pizza alabilirsin."

"Hayır." Yeri tekrar gözden geçirip elimi tutup içeri girer. "Bunu denemek istiyorum."

Gülümseyerek, geçen yıl derslere başladığımdan beri beslenme kaynağım olan küçük restorana onun peşinden giriyorum. Lüks bir yer değil,

Tezgahta sipariş verip ya paket yaptırıp ya da masalarda oturabileceğiniz türden bir yer, ama ben burayı seviyorum.

Burası her zaman kalabalıktır ve bu gece de bir istisna değil. Tacoları o kadar lezzetli ki, et yiyenler bile bayılıyor. Sırada beklerken, Sasha kolunu bana dolayarak vücudumu kendine yaslıyor. Ben de onun yaptığını taklit ederek kolumu beline doluyorum ve belinin alt kısmında sert bir şey hissedince şaşıyorum.

Elimi gömleğinin altına soktuğumda, eğilip kulağıma fısıldadı: "Dikkatli ol, Cyn. Bıçaklarım çok keskindir."

Kemerine yatay olarak takılı olan kınını hissettiğimde elimi hızla çekiyorum. O bıçağın ne kadar tehlikeli olduğunu bizzat gördüm ve en son istediğim şey, yanlışlıkla parmağımı kesmek ya da yanımdaki adamın gizli bir silah taşıdığını belli etmek.

"O şeyi her zaman yanında mı taşırsın?" diye fısıldarım.

Yemin ederim, "Evet" demeden önce yanağıma gülümsediğini hissettim. Parmakları boynumun arkasına sarılınca, beni biraz zayıflatacak kadar sahiplenici bir hareket yaptı. "Hediyem şu anda yanında mı?"

Cebimdeki bıçağı düşünüyorum ve başımı sallıyorum. "Evet, bu sabah derse gitmeden önce cebime koydum."

Parmakları boynumun yanını okşarken kulağıma "Aferin kızım" diye fısıldadı. Ayakta kalmayı başardım, ama onun bu sözlerini duyunca içimden gelen yumuşak, özlem dolu iç çekişi engelleyemedim. "Sanırım yeni bir fetiş keşfettik, *krovinka*" demeden önce, tam anlamıyla şeytani gelen derin kahkahasını duydum.

Onu sikinden tutup restorandan dışarı çıkarmakla kendimi rezil etmeden önce, önümüzde bekleyen insanlar ayrılır ve sıra bize gelir. Her şeye hazır olduğunu kanıtlayan Sasha, siparişi bana bırakır, ben de onun da seveceğı bir şeyler olduğunu düşünerek, en sevdiğim şeyleri sipariş etmeye karar veririm. Cüzdanımı çıkarmak için uzandığımda, büyük dövmele bir el beni durdurur ve bana çok onaylamayan bir bakış atar, sonra kendi kartını uzatır ve gizlice bahşış kavanozuna yirmi dolar atar. Yemeğın parasını ödemekte ısrar etmesinden daha çok, kimsenin onu görmesini istememesi kalbimi ısıtır. Sasha belki

Onun tamamen karanlık bir insan olduğunu düşünüyor, ama ben onun içinde iyi bir yan da olduğunu görmesini sağlamaya kararlıyım.

Ben içeceklerimizi alırken o büyük yemek tepsisini alıyor. Arkadaki bir masaya oturuyoruz ve ona siyah fasulye tacoları ve dünyanın en iyi guacamole'lerinden bazılarını uzattığımda gülümsemeden duramıyorum. Heyecanlı yüzümü görüyor ve gülümsüyor.

"Orada oturup benim yemeğimi izleyeceksin, değil mi?"

"Evet," diyorum ona.

Tacosundan büyük bir ısırık alır. Yemeğini yerken, beğenip beğenmediğini görmek için beklerken, keskin çenesinin hareketlerini izlerim. Bana başparmağını kaldırır, ben de hemen tabağına daha fazla yemek koymaya başlarım, ona et yerine marine edilmiş soya parçacıkları olan tacolardan bir tane ve baharatlı nohut ve salatalık olan bir tane daha veririm.

"Cyn?" der, tabağını doldurmayı bırakıp gözlerine bakmamı bekler. "Kendine bir tabak hazırla, *krovinka*. Senin de yemek yemen lazım."

"Gerçekten beğendin mi, yoksa beni mutlu etmek için mi böyle söylüyorsun?"

Sessizce uzanıp, kulaklarımın arkasına düşen asi saçlarımı düzeltir. "Başkalarını mutlu etmek için nadiren bir şeyler söylerim, ama senin için yapabilirim. Ciddiyim. Bu şaşırtıcı derecede iyi."

Gülümserim ve siyah fasulye tacolarından birini ve büyük bir kaşık guacamole alırım. "Bana kendinden bahset," derim ve bir ısırık almadan önce.

"Bu karmaşık bir soru ve cevabı daha da karmaşık," diyor ve cevap vermek zorunda kalmamak için bir ısırık alıyor.

Onun oyununu anladığımı belirtmek için kaşlarımı kaldırıyorum. "Peki, köpeğini sevdiğini, bıçak kullanmada çok iyi olduğunu, çok gözlemci olduğunu biliyorum ve ayrıca biraz şiddet içeren dış görünüşünün altında aslında oldukça yufka yürekli olduğunu da biliyorum."

"Hakkımda çok yanılıyorsun, Cyn." Ellerini peçeteyle siler ve sonra ön kollarını masaya dayayarak bana bakar. "İnsanların iyi yanlarını görüyorsun, görünecek iyi bir yan olmasa bile. Bunun seni nasıl tehlikeye attığı konusunda nutuk atmayacağım, çünkü sana hiçbir şey olmasına izin vermeyeceğim, ama beni olduğum gibi görmek gerekiyor." Parmaklarını benim parmaklarımın üzerinde gezdirerek şöyle diyor:

"Benim kötü adam olduğumu unutma. Ben senin korkman gereken canavarım ve sahip olduğum tüm yumuşaklık, seninle başlar ve seninle biter."

"Buna inandığını biliyorum," diyorum, Sasha herkesin dikkatini çeken müthiş bir varlık olmasına rağmen ondan korkmayı reddediyorum. Buradaki diğer insanlar korku ya da şehvetle ona bakışlar atmaya devam ediyorlar, ama Sasha'nın gözlerini kapatıp şu anda etrafımızdaki her şeyi ayrıntılı olarak tarif edebileceğinden şüphem olmasa da, benden başka kimseye dikkat ettiğini gösteren hiçbir işaret vermiyor. "Ama ailenle yakın görünüyorsun. Eminim onlara karşı naziksindir."

"Benim ailem farklı." Bana yine hızlıca göz kırptıyor. "Senin gibi, onlar da kesinlikle *öldürülmemesi* gerekenler listesinde."

"Bana onlardan bahset."

Ailesinden bahsetmeden önce Meksika kolasından bir yudum alır. Bana anne babasından, kız kardeşlerinden, onların kocalarından ve en büyük kız kardeşinin çocuklarından bahseder, sonra da kuzenlerinden ve onların ailelerinden kısaca bahsederek, babası ve amcalarının Moskova'da gençken kendi istekleriyle bir aile kurmaya karar verdiklerini anlatır. Tüm isimleri hatırlamam imkansızdır, ama elimden geldiğince hepsini takip etmeye çalışırım.

"Vay canına, gerçekten büyük bir ailen var." Gülümsayarak ekliyorum, "Gördün mü, öldürmeme listen çok uzun, seni büyük yufka yürekli."

İçkisini neredeyse boğazına kaçırıyor ve bu da daha fazla insanın ona dönüp bakmasına neden oluyor. O kendini kontrol altına alırken, ben uzanıp sırtını okşuyorum.

"İyi misin?" diye soruyorum. "En sevdiğim restoranda boğularak ölemezsin. Bir daha burada yemek yiyemeyeceğim ve burası şehirdeki en iyi tacoları yapıyor."

"Sen şimdiye kadar tanıdığım hiç kimseye benzemiyorsun," diyor ve bu sefer beni anlamaya çalışırken beni izleme sırası onda.

"Zamanını boşa harcama," diyorum ona. "Bu bilmece çözülemez." Bunu ciddi bir yüzle söyleyemiyorum, çünkü ben psikolojik bir bilmece değilim ve gülümsememi görünce o da sırtlıyor ve elini uzatıp yüzümü avuçluyor.

"Nerede yaşadığımı görmek ister misin?"

Bu soru beni şaşırtır. Onun evine davet edilmeyi beklemiyordum, ama bunun onu daha iyi tanımak, genellikle gizlediği hayatının bir parçasını görmek için bir davet olduğunu biliyorum, bu yüzden hemen başımı sallayıp "Çok isterim" diyorum.

Ağzının köşesi yukarı kalkıyor ve onun o yarım gülümsemelerinin, başkalarının tam gülümsemelerine eşdeğer olduğunu anlamaya başlıyorum.

"Chort seni tekrar gördüğüne çok sevinecek," diyor ve tabağımı hafifçe itiyor. "Ama önce akşam yemeğini bitirmelisin."

Bir taco daha alıyorum ve Bean Me Up'tan ayrılırken, panik atak geçirmeyeli birkaç hafta olduğunu fark ediyorum. Genelde, gerçek bir atak olmasa da, gördüklerimi ve hissettiklerimi zihnimde tekrar ederek kendimi şimdiki ana odaklamaya çalışacak kadar kötü bir kaygı duyuyorum, ama saldırıya uğradığım geceden beri bunu yapmak zorunda kalmadım.

Kalabalık kaldırımda bana yol gösteren Sasha'ya bakarken, onun varlığının bununla bir ilgisi olduğunu düşünmeden edemiyorum. O bana güven veriyor, hiçbir şey için endişelenmeme gerek olmadığını, o yanımda olduğu sürece her şeyin yoluna gireceğini hissettiriyor. Bu tehlikeli bir düşünce, çünkü henüz çok erken. Onun tarafından bu şekilde rahatlatılmamalıyım ve kesinlikle ona bağlanmamalıyım.

Birkaç haftadır endişelenmiyordum, ama bu gece her şeyi geri getirmek için elimden geleni yapıyorum gibi görünüyor, çünkü ne kadar çok düşünürsem o kadar çok endişeleniyorum ve devasa siyah motosikletin önünde durduğumuzda, bu işin beni aşabileceğine fazlasıyla ikna olmuş durumdayım.

Bana koyu renkli bir kask uzattı. "Yanımda yedek kask yok, ama şimdilik benimkini kullanabilirsin. Evde fazladan bir tane var, onu alabilirsin."

Büyük motosiklete bakmaya devam ediyorum.

"Ya düşersem?" "Bunun olmasına asla izin vermem."

Kaskı alır ve kafama geçirmeye başlar. Yolculuk bittiğinde ve o bu şeyi kafamdan çıkardığında nasıl görüneceğimi düşünerek içimden irkilirim. En iyi günlerimde bile saçlarım kontrol edilemezken, kask takınca ne hale geleceğini düşününce... Tanrım, bu çok kötü olacak. Parmakları hızlıca çalışır, kayışı bağlar ve düşmemesi için sıkıca çeker.

Başım sanki koza içindeymiş gibi ağırlaşıyor ve etrafımdaki her şey sessizleşiyor. Uzun bacağını bisikletinin üzerinden geçirip otururken onu izliyorum, tamamen rahat ve son derece seksi görünüyor.

Bana yaklaşmamı işaret ettiğinde, tereddütlü bir adım atıyorum, en azından bu gece kot pantolon giydiğim için minnettarım. Küçük koltuğa bakıyorum ve hemen çok daha büyük popom aklıma geliyor.

"Bundan pek emin değilim," diyorum, sesimi yükseltip beni duyabilmesi için.

Gözlerimiz aynı hizada olsun diye eğiliyor, ama bu camın renkli olduğunu ve beni göremeyeceğini biliyorum. "Korkuyor musun, Cyn?"

"Biraz," diye itiraf ettim.

Elini indirip popomu tutarken yüzünde küçük bir gülümseme belirir. Popomun bir tarafını sıkıca sıkar ve sonra okşar, sonra sorar, "Bana güveniyor musun?"

"Bu vejeteryan tacolarla aynı şey değil," diye hatırlatıyorum ona, ama o sadece popomu tekrar okşuyor.

"Güzel kışını bisiklete koy, Cyn. Sürüşten keyif alacağına söz veriyorum."

Kışımı güzel bulduğunu duyduktan sonra her şeye razı olacağımı ona söylemiyorum, ama kocaman motosiklete bacağımı atıp, neredeyse hiç olmayan koltuğa onun arkasına garip bir şekilde oturuyorum. Ben öylece asılı kalınca, o sabırla ayak dayama yerlerini gösteriyor ve oturmam için yardım ediyor.

Başını çevirip, "Kollarını bana dolaş ve bırakma," diyor.

Bu çok kolay ve birkaç saniye içinde vücudum onun vücuduna yapışıyor ve onu arkadan sıkıca sarıyorum. Sırtındaki büyük bıçağı hissediyorum ama artık beni korkutmuyor. Cebimdeki çok daha küçük bıçak gibi, onu daha çok rahatlatıcı buluyorum. Sasha etrafta olduğu sürece kimse bir şey yapmaya cesaret edemez. Onunla güvendeyim. Bunun doğru olduğunu biliyorum. Nasıl bildiğimi tam olarak bilmiyorum, ama biliyorum.

"Hazır mısın?" diye soruyor ve ben başımı sallayınca motosikleti çalıştırıyor.

Motor gürültüyle çalışmaya başladığında ona daha da sıkı sarıldım. Bu kadar gürültülü olacağını ve altında bu kadar güçlü hissedeceğimi beklemiyordum

ama bu şeyin ham gücünü inkar etmek mümkün değil. Bana onu süren adamı çok hatırlatıyor: vahşi, ölümcül, seksi ve fark edilmeden bakılmaması imkansız.

Sokağa çıkmadan önce, arkaya uzanıp bacağımı sıkıyor. Bu dokunuş beni rahatlatmak için ve ben de hemen bir elimi kaldırıp parmaklarımı boynunda gezdirerek ona minnettar olduğumu gösteriyorum. Elimi tutup öpüyor ve sonra trafiğe giriyoruz. Beklediğimden çok daha yumuşak bir kalkış oldu ve böyle devam edeceğini düşünmeye başladım, az önce endişelendiğim için neredeyse gülecektim, ama sonra etrafımızdaki arabalar onun geçmesi için yeterince açıldı. Arabalardan kurtulduktan sonra hızlandı ve bir sonraki ışığa doğru yarışır gibi giderken ben ona o kadar sıkı sarıldım ki kaburgam kırılacak sandım. Benim bariz korkum onu arkaya uzanıp baldırımı sıkmaya itiyor. Birkaç korkunç dakika sonra, ateşli bir kazada ölmeyeceğimizi fark edince yavaş yavaş rahatlamaya başlıyorum.

Panik atak geçirmiyor olsam da, etrafımda olup bitenleri zihnimde saymaya başlıyorum, endişeli olduğum için değil, bunun tek bir anını bile unutmak istemediğim için. Vücudumda rüzgarı, altımda sağlam koltuğu, hafif bir zevk veren hoş titreşimleri, Sasha'nın güçlü vücudunun benimkine değdiğini ve parmaklarımın şu anda kazıdığı kaya gibi sert karın kaslarını hissediyorum. Tanrım, bu adamın her yeri sert ve belirgin.

O sürüş ve bizi sağ salim evine ulaştırma konusunda endişelenirken, ben zihnimde Sasha'nın karın kaslarının bir haritasını çıkarıyorum, her bir çıkıntıyı ve girintiyi fark ediyorum ve bir başka kırmızı ışıktaki durduğumuzda, parmaklarım sanki kendi iradeleri varmışçasına gömleğinin altına kayıyor. Parmağımı kot pantolonunun çizgisinin hemen üstünde, karnı boyunca gezdirdiğimi hissettiğinde kaslarının daha da gerildiğini hissediyorum. Işık yeşile dönmekten önce, elini benimkinin üzerine koyuyor ve parmaklarını hafifçe benimkilerle iç içe geçiriyor. Belki de çok ileri gittim ve o araba sürmeye çalışırken onu rahatsız ettim diye endişeleniyorum, ama ışık değişir değişmez, elimi aşağıya indiriyor ve onu çok sert olan uzunluğuna bastırıyor.

O yolda koşarken, avucumun altında onun sağlam hissi ile kalbim göğsümde hızla atıyor. Dayanamayarak, elimi iç uyluk kısmına doğru kaydırıyorum ve onun büyüklüğüne bir kez daha şaşıyorum.

Sav ve ben kendimizi havai fişekler için saklayacağımıza söz vermiş olabiliriz, ama bu bizi internet aramalarından alıkoymadı ve lisedeki erkek arkadaşım ile birkaç garip öpüşme seansından öteye geçmemiş olsam da, onu bacağımda hissettim ve bu hiç böyle bir şey değildi.

Sasha çok şanslı ve bunun benim için ne anlama geldiği konusunda hem heyecanlı hem de korkuyorum.

Tüm dikkatim elimdeki penise odaklanmış durumda, bu yüzden eski görünümlü bir deponun önünde durduğunda şaşıyorum. Beklediğim daire bu değildi, ama uzun zaman önce bir kitabı kapağına bakarak yargılamamayı öğrendim. Evimiz mahalledeki en güzel ev değildi, ama annemin karşılayabileceği tek ev buydu ve bu yüzden onu bir kez bile küçümsemedim. Onu birçok konuda küçümsemem, ama parasızlığı bunlardan biri değildi.

Sasha düğmeye bastığında garaj kapısı açılmaya başlar ve içeri girdikten sonra kapı kapanmaya başlar, bizi içeride tek başımıza mahsur bırakır. Etrafa bakındığımda, çok güzel bir siyah Jeep ve çeşitli alet ve malzemelerle dolu bir duvar görürüm. Garaj güzel, hatta tertemizdir ve pahalı ekipmanlarla doludur. Hala onun ereksiyonunu hafifçe okşadığımı fark ediyorum, bu yüzden elimi geri çekip kaskın içinden boğuk bir sesle "Üzgünüm" diyorum.

Motoru kapatır ve elimi tutarak onu tekrar eski yerine koyar. "Bana dokunduğun için asla özür dileme, *krovinka*." Elini benimkinin üzerinde tutarak bastırır, böylece kalın sikini daha da sert bir şekilde avuçlarım. Elimini aşağı kaydırduğunda, onu kavrayarak tüm yol boyunca masaj yaparım ve onun çıkardığı derin, erkeksi inilti beni neredeyse çıldırtır. Bu, şimdiye kadar duyduğum en seksi şey ve bunu ondan çıkaranın ben olduğumu bilmek, beni resmen sarhoş ediyor.

"Seni buraya getirmek pek de iyi bir fikir değildi belki," diyor, her zamanki kadar kontrollü olmayan gergin bir sesle.

Dönerek, kaskımı çözüp çıkarabilmek için yer değiştirir. Kırmızı dalgalar etrafıma dökülür ve etrafta ayna olmadığı için şükrederim. Ne kadar kötü olduğunu tam olarak bilmek istemem.

muhtemelen fare yuvası gibi görünen saçlarımın seksi bir kırmızı şelale olduğunu hayal etmeyi tercih ederim. O inler ve bir elini saçlarıma geçirir.

"Kontrolümü kaybetmemek için elimden geleni yapacağım, benim küçük Cyn'im, ama sen benim irademi hiç kimsenin yapamadığı kadar zorluyorsun."

Onun motosikletinden indiğimde, bacaklarım titriyor. Onun da aynısını yaptığını görüyorum, sonra elimi tutup, yanında karmaşık görünümlü bir güvenlik sistemi olan kapıya götürüyor. Neye adım atmak üzere olduğumu bilmiyorum, ama artık geri dönüş yok. İstesem bile yanımdaki adamdan uzaklaşamazdım. Bu işe çok fazla bulaştım ve kendimi kıyıya çekmek yerine, parmaklarımı Sasha'nın parmaklarına geçirip daha derine yüzüyorum. Boğulabilirim, ama onun açık mavi gözlerine baktığımda, bunun umurumda olmadığını acı bir şekilde anlıyorum.

Kıyıda güvenli ama sıkıcı bir hayat sürmektense, Sasha gibi bir adamla derin, karanlık sularda boğulmayı tercih ederim.

Bölüm 9

Sasha

Benim küçük Cyn'im cesur bir kadın. Gergin olduğunu anlayabiliyorum, ama aynı zamanda heyecanlı da ve bana bakışlarında bariz bir ateş var. Yeşil gözleri bu gece aç ve kafamda ona yapmak istediğim onca şeyin görüntüleri dolaşüyor. Bu beni endişelendiriyor. Korkarım ki pes edip hepsini yapacağım ve onun tüm bunlardan sağ çıkabileceğinden pek emin değilim. Yine de ona zarar vermek istemediğim için kendime şaşıyorum.

Genelde tam tersini düşünürüm, ama bıçağımı onun yumuşak tenine batırmak, acı içinde gözlerinin büyüdüğünü görmek ya da acı dolu, işkence dolu çığlıklarını duymak istemiyorum. Sadece hayal etmek bile sikimi yumuşatıyor. Bu, bütün gece çektiğim acıdan kurtulmak için hoş bir rahatlama, ama aynı zamanda kafamı da karıştırıyor. Genelde acı çektirmeyi düşünerek sertleşirim, o kişiyle sevişmek istediğimden değil, sadece şiddet uygulamanın zevkinden dolayı. Cyn'de ise tam tersi oluyor ve bunu anlayamıyorum.

Beni açık bir merakla izliyor ve ben eğilip küçük ekrana bakarken, yeşil ışık yanıp kapı açılmadan önce retinamın taranmasına izin verince, şaşkın bir kahkaha atıyor.

"O şey gerçekten gözlerini taradı mı?"

"Evet," diyorum, kapı koluna uzanarak. "Teknolojiye çok meraklı bir kuzenim var."

"Sen kimsin, Sasha?" Güzel gözleri benimkileri arıyor, tüm sorularının cevaplarını bulmaya çalışıyor, ama bulamayınca soruyor: "Neden bu kadar güvenlik önlemin var? Burada ne var?"

Onun uyuřturucu dūřundūđunu biliyorum. Bu endiřesini giderebileceđim bir řey, bu yūzden kapıyı açıp "Ben uyuřturucu satıcısı deđilim, Cyn" diyorum, unkū teknik olarak deđilim. Kulūpte hap satan ben deđilim. Bratva'mız tedarik ediyor olabilir, ama ben bunları řeker gibi dađıtan kiři deđilim. Bu çok ince bir ayrıntı olabilir, ama Evgeny tutuklanıp mahkemeye ıkarılırsam, bu ayrıntıya takılacaktır. Ellerim asla uyuřturucuya dokunmaz. Bu kūuk bir ayrıntı, ama benim için yine de önemli. Ben ailemiz için ldūrūrūm. Uyuřturucu satmam.

Chort, Cyn içeri girer girmez kořarak gelir ve genellikle sadece bana gösterdiđi cořkuyla onu karřılar. İnce poposu deli gibi sallanırken, uzun bacakları üzerinde durmadan dans eder ve sızlanır. Cyn gūler ve dizlerinin üzerine çöker. Chort hemen atılır, ama onun bođazını parçalamak gibi kendine zgū hareketini yapmak yerine, yūzūnū yalar ve mutlu dansını sūrdūrūr.

"Seni de görmek gūzel, Chort," diye sylūyorum ona, o beni görmezden gelmeye devam ederken

Bařını okřadıđımda bana bakıp sızlanıyor, ama sonra tekrar Cyn'i köpek pūcūkleriyle bođmaya bařlar. Onu suçlayamam. Ben de dilimi ondan uzak tutamıyorum.

O sakinleştiğinde, ayağa kalkıp benim evim dediğim yeri inceliyor. "Vay canına, burası harika."

Onun hoşlanmayacağından endişelendiğimi, etrafına bakarken gūlūmsediđini ve gğsūmdaki sıkışıklığın azalmaya başladığını fark edene kadar fark etmemiştim. Gözleri köşeye astitiğim mankenlere takıldı. Onları unutmuştum. Hayatımın o kadar normal bir parçasıydılar ki, ona etrafı göstermeden önce onları kaldırmam gerektiğini aklıma bile getirmedi.

Onları parmađıyla iřaret ederek, her zaman dūřundūđūnde yaptıđı gibi alt dudađını oynatıyor ve sonra bana bakıyor. "Onlar neden var?"

"Eğitim için," diyorum. "İyi bir alıştırma." "Ne için?"

Yalan söylemeye gerek görmedim ve "ldūrmek için" dedim.

Ben Chort'un su kabını doldurup akřam yemeđini hazırlarken, o yavařça onlara dođru yūrūyor. Onu gözetliyorum, tereddūtle en yakın mankeni incelemek için elini uzatmasını izliyorum. Ben mankene verdiđim bıçak yaralarını ellerimle okřarken, Chort'un akřam yemeđine piřmiř biftek ekliyorum, unkū o seđici bir piç kurusu.

tereddütle en yakın mankeni incelemek için uzanmasını izliyorum. Ben Chort'un akşam yemeğine pişmiş biftek eklerken, o mankenin bıçak yaralarını elleriyle okşuyor. Chort seçici bir piç olduğu için, hoşuna gitmeyen şeyleri yemiyor.

Kaseyi yere koyduğumda, oturup bana bakar ve yemek için izin bekler. İzin verir vermez, kafasını yemeğine gömer ve işine koyulur. Cyn hala köşede, asılı mankenlerin arasında dolaşarak onlara verdiğim zararı inceliyor. Koşmuyor. Burada benimle birlikte kilitli kaldığını ve çıkmanın bir yolu olmadığını bilseydi koşardı belki. Niki ve ben burayı bir kale gibi kurduk. Kimse giremez, ama çoğu insanın fark etmediği şey, sistemde parmak izleri yoksa dışarı çıkamayacaklarıdır ve Cyn'in parmak izi sistemde yok, en azından şimdilik.

Yanına gidip yanına durduğumda, "Böyle bir şey hiç görmedim" diyor.

Önümüzde duran siyah giysili mankeni inceliyorum. "Onları yakında değiştirmem gerek." Parmaklarım, mankene giydirdiğim kapüşonlu sweatshirtin yıpranmış kenarlarıyla oynuyor. Kumaş birçok yerinden yırtılmış, ona sapladığım bıçak darbelerinden dolayı büyük, açık delikler kalmış. "Bu da yakında parçalanacak."

Cyn'in yeşil gözleri korkudan çok merakla soruyor: "Çok mu fazla eskitiyorsun?"

"Çok pratik yapıyorum," diyorum ona.

Ya daha fazla bilgi isteyeceğini ya da konuyu kapatacağını bekliyorum, ama elini uzatıp "Deneyebilir miyim?" diye sorarak beni şaşırtıyor.

Cyn'in bıçaklarımdan birini tuttuğu düşüncesiyle pantolonumun içindeki penisim tekrar uyanır.

"Bir mankeni bıçaklamak mı istiyorsun?" diye soruyorum, onu doğru anladığımdan emin olmak için.

Bana kocaman bir gülümsemeyle karşılık verir ve penisim saniyeler içinde yarı sertlikten tam sertliğe geçer.

"Sorun yok mu?"

Elimi gömleğimin altına sokup, en sevdiğim bıçağın sapını parmaklarımla kavradım ve yavaşça çıkardım. Onu görünce gözleri fal taşı gibi açıldı. Kullandığım en büyük bıçak değil, ama küçük de değil.

Tamamen siyah olan bu savaş bıçağı, yedi inç uzunluğunda ve kasları ve tendonları kolayca kesebilen tırtıklı bir bıçağı var. Cyn'in bilmek isteyeceğı sayıdan çok daha fazla insanı işkence etmek ve öldürmek için kullandım. Bıçağı incelerken sessiz kalıyor, muhtemelen üç adamı öldürmek için kullandığını gördüğü geceyi hatırlıyor.

Çok tereddütlü bir şekilde elini uzatır, ama ona dokunamadan, bıçağı geri çeker ve ona bakarım. "Onları çok keskin tutarım. Bu, parmağını kolayca kesebilir."

Bunun üzerine yanakları soldu, ama geri çekilmedi. Hâlâ bunu yapmak istediğı anlaşılnca, bıçağımın sapını dikkatlice uzattım ve bıçağı onunla paylaştım. Silahlarımı her zaman çok korumuşumdur. Onlar benim bir parçam gibi, kimliğimin çok önemli, ayrılmaz bir parçası gibi hissediyorum ve bu yüzden onu onunla paylaşmak çok kolay geliyor. Küçük eli sapı kavrar ve onu tuttuğunu görünce neredeyse inleyeceğim.

"Bu şimdiye kadar gördüğüm en seksi şeylerden biri," diyorum ona ve sonra ağzımın köşesinin yukarı kalktığını hissediyorum. "Yeni bir fetiş."

O gülümser ve sonra mankene döner, ne yapacağını hiç bilmiyormuş gibi görünür.

"Sana öğrettiklerimi hatırla, *krovinka*."

"O bıçak çok daha küçük," diye hatırlatıyor bana. "Ve şimdi yanlışlıkla parmaklarımı keseceğim diye biraz korkuyorum."

Yaklaşarak, elimi onun eline doladım. "Bunun olmasına asla izin vermem." Arkasına geçip eğildim, böylece ağzımı kulağına yaklaştırabildim. Dişlerimi kulak memesine değdirdiğimde titrediğini hissettim. "Hazır mısın?"

"Evet," diye fısıldadı.

Kolunu pozisyona getirip, gevşediğini ve kontrolü bıraktığını hissedene kadar bekledikten sonra hızlıca ileri doğru bıçağı saplayarak bıçağı mankenin karnına derinlemesine batırıyorum. Bıçağı çıkarıp tekrar yaptığımda şaşkın bir çığlık atıyor. Elimi karnına koyarak onu bana sıkıca bastırıyorum ve bıçağı son bir kez derinlemesine batırırken bunun beni ne kadar sertleştirdiğini hissetmesini sağlıyorum.

"Bu kadar kaslı olmana şaşmamalı," diyor, beni daha iyi görebilmek için başını çevirerek. "Bu çok güç gerektirir." Ellerimiz hala sapı tutuyor, bıçak hala mankenin içine derinlemesine batmış durumda

ve etrafımızdaki hava, ikimizin de görmezden gelemeyeceği bir cinsel gerilimle dolu.

"Çok antrenman yapıyorum," diyorum ona. "Akşamlarımın çoğunu böyle geçiriyorum." "Göster bana."

Vücudumuz hala birbirine yapışık haldeyken, ona bakıp soruyorum: "Nasıl antrenman yaptığımı görmek ister misin?"

O başını sallar. "Evet, görmek istiyorum."

Yıllardır antrenman yapıyorum. Babam bana yumrukla dövüşmeyi ve silah kullanmayı öğretti, sonra Dario da bıçakla dövüşmeyi öğretti. Mia düzenli olarak benimle antrenman yapıyor, yani beni hiç kimse görmemiş değil, ama bu çok farklı bir his.

Biraz düşündükten sonra "Tamam" diyorum ve elini bırakıp geri çekilmesini sağlıyorum. Aramıza birkaç adım mesafe koyuyor, ama buna gerek yok. Yanımda dursaydı bile güvende olurdu. Onun incinmesine izin vermektense kendi elimi keserdim.

Parmaklarım bıçağımın alüminyum sapını tanıdık bir şekilde kavrar. Onu o kadar çok kez tuttum, onunla o kadar çok saatler boyunca pratik yapıp becerilerimi geliştirdim ki, artık o benim elim gibi hissediyor, kesmek ve bıçaklamak benim için parmaklarımı hareket ettirmek kadar doğal.

Son bir kez ona bakıyorum, kişisel alanımda duran görüntüsünü içime çekiyorum, sonra tutuşumu sıkılaştırıp önümdeki mankenlere odaklanıyorum. Bıçağı döndürerek buz kıracağı tutuşuna geçiyorum ve hiçbir uyarıda bulunmadan bıçağı ilk mankenin boğazına geçiriyorum. Kulaktan kulağa temiz bir kesik atıyorum, böylece her iki karotis arterini de kesmiş oluyorum. Bu gerçek bir insan olsaydı, şu anda kan fışkırıyor olurdu ve birkaç dakika içinde ölürdü.

Hiç vakit kaybetmeden, bıçağı çevirip tekrar çekiç tutuşuna geçiyorum ve iki hızlı bıçak darbesi ile sol böbreğin tam olduğu yere, belin alt kısmına vuruyorum. Ardından bıçağı göğüs kemiğinin hemen altına saplıyorum. Bıçağı iyice çevirip geri çekiyorum ve üçüncü mankenin iç uyluk kısmını keserek femoral arteri kesecek noktaya tam isabet ediyorum.

Antrenman yaparken, diğer her şey kaybolur ve şimdi de bir istisna yok. Öldürmek dışında her şeyi unutuyorum. Her bıçak darbesi,

Her kesik, bıraktığım her iz amaçlı ve hassastır ve son mankeni bitirdiğimde, her birinin nasıl öleceğini ve insan olsalardı bunun ne kadar süreceğini tam olarak bilirim.

Nefesim ağır ama kontrollü, terli alnımı elimle silerken arkamdan Cyn'in şaşkın bir nefesini duyuyorum. Bir parçam onun varlığının farkındaydı, ama antrenmana kendimi kaptırmıştım ve ona dönmeden önce kendimi toplamam bir saniye sürüyor. En kötüsünü bekliyor ve korkuyorum, ama yeşil gözleri korku ve tiksinti ile dolu değil. Şaşkın görünüyor, gördüklerinden tiksirmek yerine hayranlık duyuyor gibi.

"Bütün bunları nasıl öğrendin?" Ellerini önünde birleştiriyor, dua eder gibi yaptığı bu hareket, az önce tanık olduğu olayla hiç uyuşmuyor ve benim gibi bir erkeğin önünde yapmak için çok uygunsuz.

Bıçağım hala elimde, ama o bana doğru yürümeye cesaretini topladığında bıçağı yanıma indiriyorum. Benden bir adım bile uzaklaşmadan durup, heyecanla parlayan gözlerle bana bakıyor ve cevabımı bekliyor.

"Küçük kız kardeşimin kocası bana bıçakla dövüşmeyi öğretti. Babam ise yumruklarla dövüşmeyi öğretti," diyorum ona.

Gözleri etrafımızdaki parçalanmış mankenlere kayıyor, bazıları hala hafifçe sallanıyor. "Ama sen bunu çok zarif gösteriyorsun."

"Sayısız saatler süren pratik, küçük Cyn." Etrafımıza bakıp omuz silkiyorum. "Yıllarımı buna harcadım."

Beni bir saniye inceler. "Bunu gerçekten seviyorsun, değil mi?"

Zihnim, ne kadar dürüst olmam gerektiğine karar vermeye çalışırken hızla çalışıyor, ama kim olduğumu ve ne olduğumu inkar etmenin bir anlamı yok, artık yok, onu tutmaya karar verdiğimden beri yok. Ona acımasızca dürüstçe gerçeği söylüyorum ve "Evet, ama hayatta ve kanlar içindeyken daha çok seviyorum" diyorum. Yanımızdaki mankeni hafifçe itiyorum. "Bu üzücü bir ikame."

"Her zaman böyle mi hissettin?"

"Hatırlayabildiğim kadarıyla, evet," diyorum ona. "Çocukluğumdan beri."

"Aileniz biliyor mu?"

"Biliyorlar," diye itiraf ediyorum. "Bazıları diğerlerinden daha fazla, ama herkes benim biraz..." Bir an durup, doğru kelimeyi bulmaya çalışıyorum.

"farklı" olduğumu.

"Ama bana zarar vermek istemiyorsun, değil mi?"

O kadar masum görünüyor ki, o güzel yeşil gözleri ve benim çok sevdiğim kan kırmızısı saçlarıyla bana bakıyor.

"Hayır, *krovinka*." Serbest elimle uzanıp, saçlarından bir tutamı parmağıma doladım. "Genelde insanları incittiğim gibi değil, az önce o mankenlere yaptıklarımı gördüğün gibi değil."

Ben daha da yaklaşınca gözleri hafifçe büyüdü. "Yani bana zarar vermek istiyorsun?"

Sesinde bir parça korku var ve ben bundan hoşlanıyorum. Bunu duymak hoşuma gidiyor, çünkü onun güvende olduğunu biliyorum. Ama onun merakında beni gerçekten tahrik eden bir şey var. Bu korku değil, daha çok tahrikle karışık bir "*ya eğer*" hissi. Göz bebekleri büyümüş, nefes alışışı birkaç saniye öncesine göre daha ağır ve bahse girerim ki o da şu anda benim kadar tahrik olmuş durumda.

"Öyle mi?" diye tekrar sorar ve sabırsızlığı, ağzımın köşesini yukarı kaldırırken, onu da kıpır kıpır yapar ve ağırlığını bir ayağından diğerine aktarır.

"Sanmıyorum." Parmaklarımı çenesinden boynuna doğru kaydırıyorum. "Ama sonra, içine girdiğimde nasıl çığlık atacağını düşünmeye devam ediyorum ve dürüst olmak gerekirse, benim küçük Cyn'im, benim sikimin üzerinde kıvranmanı, kaçamadan, kapana kısılmış ve bacaklarını açmış halde, benim her santimimi içine alırken düşünmek beni gerçekten tahrik ediyor."

"Sasha," diye fısıldadı, hem korkmuş hem de tahrik olmuş gibi görünüyordu. Parmakları gömleğimin alt kısmını kavradı, hissettiklerini sıralarken beni dayanak noktası olarak kullanıyordu. O ve ben tuhaf bir ikiliyiz, ama nedense bu ilişki yürüyor. Çoğu insan benden kaçarken, o beni arıyor, hem de sadece aramakla kalmıyor, benim varlığımdan gerçekten rahatlık duyuyor. Bundan nefret etmiyorum. Aksine, bunu arzuluyorum, onun özlediği ve ihtiyaç duyduğu güvenli liman olmak istiyorum.

Sesi fısıltı kadar yumuşak: "Bütün bunlara hazır olduğumdan emin değilim."

"O zaman bekleriz," diyorum.

"Öyle mi?" diye soruyor ve sesinde şüphe duyuyorum.

Gözlerimi ondan ayırmadan, hala elimde tuttuğum bıçağı yanımızda asılı duran mankenin karnına saplıyorum ve sonra eğilip kalçasını kavrayarak onu kaldırıp kendime yaklaştırıyorum. Şaşkın bir çığlık atıyor ve sonra kollarını ve bacaklarını bana doluyor.

"Ne yapıyorsun?"

O kadar sevimli bir şekilde şaşkın görünüyor ki, gülümsemeden edemiyorum ve "Seni tutuyorum" diyorum.

"Beni indir. Çok ağırım."

"Bu saçmalık, hayır." Ona doğru eğilip, boynuna burnumu sürterek onun tatlı kokusunu içime çekiyorum. "Senin hindistan cevizi şampuanını çok seviyorum."

"Ciddiyim," diye ısrar etti. "Kendine zarar vereceksin."

Onu görmezden gelip boynunu ısııyorum. Dilimi uzun bir yalamayla boynunda gezdirip ıslak cildine fısıldıyorum, "Senin için ne kadar beklemem gerekiyorsa bekleyeceğim, *krovinka*. İlk seferimizde tereddüt etmeni istemiyorum. Sırılsıklam olmanı, bacaklarını açıp beni sikmem için yalvarmanı istiyorum."

Bir titreme onu sarar, sonra parmakları saçlarıma dolanır ve karşı konulması imkansız bir nefesli inilti çıkarır. Seks için hazır olmayabilir, ama yapabileceğimiz başka şeyler de var ve şu anda hepsini yapmak istiyorum.

"Seni yatağıma götürmek istiyorum," diyorum ve vücudunun gerildiğini hissettiğimde fısıldıyorum, "Sadece kanepede sıkışmak istemiyorum, Cyn. Söz veriyorum, seni zorlamayacağım ya da istemediğin hiçbir şey yapmayacağım." Dişlerim boynunun kıvrımını sıyrıyor. "Seni tapınmak için alana ihtiyacım var. Tek istediğim bu."

Onu merdivenlere taşımaya başlamadan önce başını salladığını hissediyorum. Yolda, Chort'un en sevdiği çiğneme kemiklerinden birini alıp ona atıyorum. O da havada yakalayıp kanepeye doğru koşuyor, üzerine atlayıp mutlu bir şekilde kemirmeye başlıyor. Ben de Cyn'i üst kattaki çatı katına taşımaya başlıyorum.

"Evin gerçekten harika." Ağzı kulağıma çok yakın, nefesinin sıcaklığı omurgamda bir titreme yaratıyor. "Bana gösterdiğin için teşekkür ederim."

"Ailem dışında, buraya gelen tek kişi sensin."

Yukarı çıktığımızda, kral boy yatak gördüğünde, "Gerçekten mi? Ben mi?" diye soruyor.

"Öylesin." Onu kucağıma alıp koyu gri battaniyenin üzerine nazıkçe yatırdım. "Ve şimdi benim yatağıma giren ilk kişisin. Tabii Chort hariç. O her gece bu lanet şeyi işgal etmekte ısrarcı."

Bunu duyunca gülümsedi ve yorganı okşadı. "Çok rahat."

Gülümsemeden edemiyorum. "Öyle düşündüğüne sevindim."

Bunun tam bir işkence olacağını bilsem de, yine de ona olabildiğince yakın olmak, vücudunun benimkine yapıştığını hissetmek ve çıkaracağı yumuşak inlemeleri duymak için yoğun bir ihtiyaç duyuyorum. Bu, irademin gerçek bir sınavı olacak, ama yine de istiyorum. Ondan alabileceğim kadarını, bana izin verdiği kadarını istiyorum.

Ellerimi onun iki yanına dayadığımda, o geri çekilir ve ben yavaşça vücudunu yukarı doğru ilerleyerek onun üzerinde durana kadar bana daha fazla yer açar. Ağırlığımı ön kolum ve dizlerime vererek, gözlerimi onun üzerinde gezdiririm. Hiçbir zaman bir kadını altımda tutacağımı düşünmemiştim, ama şimdi Cyn burada olduğu için, bu bana dünyadaki en doğal şey gibi geliyor. Bunun sadece *onun* olduğu için olduğunu biliyorum. Başka hiç kimsenin altımda yatmasını, o güzel, güven dolu gözlerle bana bakmasını istemezdim.

"Yatağımda çok yakışıyorsun."

Parmakları ensemdeki saçlarla oynarken bana gülümsüyor. Her dokunuş pantolonumu biraz daha sıkılaştırıyor, ama bundan sonra acı verici bir şekilde sertleşeceğimi kabullenmiş durumdayım. Penisim onun içine gömülmek istiyor ve istediğini elde edene kadar öfkesini dünyaya haykırmaya kararlı.

Beni kendine çekerek dudaklarıma fısıldıyor, "Öp beni, Sasha. Kimsenin görmediği o tatlı yanını göster bana."

İki kez sormasına gerek kalmadı. İnleyerek yüzünü avuçlarım ve dudaklarımı dudaklarına bastırırım. Bana açılır, dilim onun diline dokunduğunda beni daha derine alır, bu his kalçalarımı içgüdüsel olarak zorlar.

Tıpkı bacaklarının arasındaki ıslak sıcaklığa kayıyormuşum gibi yukarı doğru hareket ediyorum. Vücudumuzun düzgün bir şekilde hizalanması için boyu çok kısa, bu yüzden penisim onun uyluğuna sürtünüyor. Yine de harika bir his ve o inleyip diğer bacağını benim bacağımın üzerine atarak vücudumuzu birbirine yaklaştırmaya çalıştığında, kontrolümü kaybetme tehlikesiyle karşı karşıya olduğumu biliyorum.

Elim gömleğinin altına kayıyor ve bu sefer gerilmiyor ya da beni durdurmaya çalışmıyor. Bunun yerine, gömleğimi tutup çekmeye çalışıyor.

Öpüşmemizi bitirdiğimde "Bu uygun mu?" diye sorar. "Seni görebilir miyim?"

Tüm dövmelerimi düşünüyorum, özellikle de Bratva'nın bir üyesi olduğumu gururla gösteren iç kolumdaki Azrail dövmesini, ama onun bunu tanıyacağını sanmıyorum, tanısaydı bile er ya da geç öğrenecekti.

Oturarak, başımın arkasına uzanıp kumaşı tutup çekip bir kenara atıyorum. Cyn dirseklerinin üzerine kalkarken ağzı açık kalıyor, beni açık bir merak ve şehvetle izliyor.

"Kaslı olduğunu biliyordum, ama seni hissetmek, seni önümde her santimini görmekle aynı şey değil. Tanrım, Sasha." Gözlerini benimkilere dikmesi bir saniye sürer. "Ne diyeceğimi bile bilmiyorum."

"Ne demek istiyorsun?" Kendime bakıyorum. Kaslı olduğumu biliyorum, ama görünüşüme hiç bu kadar dikkat etmemiştim. On sekiz yaşımdan beri dövme yaptırıyorum, bu yüzden vücudum dövmelerle kaplı ve birdenbire Cyn'in bundan hoşlanmayabileceği aklıma geliyor. Vücuduma damga vurmak için seçtiğim ürkütücü görüntüleri gözden geçiriyorum: kolumu saran kanlı dikenler, kafatasları ve siyah güller, üstüne de birkaç bıçak eklemişim. Sırtımı kaplayan büyük dövmeyi saymıyorum bile. Benny'nin onu bitirmesi aylar sürmüştü, ama onun dövme makinesinin altında geçirdiğim her acı dolu saat buna değmişti.

Sonuç, karanlık olduğu kadar güzel olan çarpıcı bir sanat eseri: budaklı, kışın yapraklarını dökmüş bir ağaç, dalları sırtıma uzanıyor ve dallarında kargalar tünemiş, bazıları ise yere serpilmiş kemik yığını gagalamak için aşağıya süzülüyor. Kuşların gagalarındaki kan lekeleri ve kemiklere hala yapışmış küçük et parçaları dahil, her ayrıntı ustaca işlenmiş.

Yoğun gölgelendirme, sanki sırtıma oyulmuş gibi görünmesini sağlıyor ve Cyn'in bunu beğeneceğini içtenlikle umuyorum, çünkü bundan kurtulmanın bir yolu yok. Bu, hayatımdaki diğer tüm acımasız şeyler gibi benim bir parçam. Kim olduğumu ya da içimde yaşayan karanlığı saklayamam ve umarım o da benden bunu asla istemez.

Sanki endişelerimi ve korkularımı okuyabiliyormuş gibi, elini uzatıp ön kolumu kaplayan siyah gülleri parmaklarıyla okşuyor. Tek renk, bazı yaprakları kaplayan kan damlaları ve küçük parmağı, benim geri kalanımı keşfetmeye başlamadan önce her birinin üzerine dokunuyor. Dokunuşu ilk başta tereddütlüydü, ama dokundukça kendine güveni arttı ve kısa sürede parmakları daha sertçe kazınmaya başladı, sadece dövmeleri değil, kasların çıkıntılarını ve girintilerini ve cildimi bozan çeşitli yara izlerini de izledi, ta ki vücudum ihtiyaçtan gerilene ve ben zar zor dayanana kadar. Alt karın kaslarım boyunca tırnaklarının yumuşak kazınmasını hissettiğimde, bileğini tutup elini nazikçe çekiyorum.

"Durmamı mı istiyorsun?"

Sesindeki endişeyi anlamıyorum. Dokunuşunun bana ne yaptığını nasıl anlayamadığını anlamıyorum.

Elini hala benim elimde tutarken, onu aşağı indiriyorum, böylece avucunun içi, tıpkı motosikletimde yaptığı gibi, sertleşmiş penisime baskı yapıyor.

"Sana karşı dürüst olmak zorundayım, çünkü bu işin yürümesi için tek yol bu. Anlamadığım çok şey var, kafamı karıştıran çok şey var ve bir yanlış anlaşılma yüzünden senin incinme riskini göze almaktansa, senin önünde aptal gibi görünmeyi tercih ederim." Konuşmaya devam ederken elini elimde tutuyorum. "Seni ve sadece seni istediğimi söylediğimde bana güvenmelisin, Cyn. Bana dokunmayı asla bırakmanı istemiyorum, ama iki saniye sonra pantolonuma boşalacağım ve senin için aynısını yapma fırsatım olmadan bunu yapmak istemiyorum."

Bunun üzerine kaşlarını kaldırır. "Gerçekten mi?"

Omuz silkiyorum ve "Sen beni deli ediyorsun. Dokunuşlarının bana ne yaptığını bilemezsin." diyorum. Onu görmek ve dokunmaktan başka bir şey istemiyorum, parmaklarımı gömleğinin altına sokuyorum ve cildini hafifçe okşuyorum. "Seni görebilir miyim? Kendini bana gösterir misin,

krovinka?" Parmaklarım kot pantolonunun bel kısmının altına girer ve külotunun başlangıcını hissettiğimde o nefes nefese bir iç çekiş bırakır. "Sana dokunmama izin verir misin?"

Onun kadar tahrik olmasına rağmen, hala tereddüt ediyor ve soruyor, "Bu gece daha fazlasını yapamadığım için kızmayacak mısın?"

Başımı eğip karnının yumuşak derisini öperim. "Asla, Cyn."

Parmakları tekrar saçlarıma dolanırken, sırtını tamamen geriye yaslar ve sadece tişörtünü çıkarabilmem için biraz kaldırır.

Onun giydiği kırmızı dantel sütyeni görünce "Tanrım" diye fısıldıyorum. Kenarlarını parmağım ile izlerken, sütyenden taşan göğüslerine bakarak büyülenmişim. "Bunu benim için mi giydin?"

Başparmağımı gergin meme uçlarından birinin üzerinde gezdirdiğimde yanakları kızarır. "Evet. Kırmızı rengi seviyor gibisin."

Gözlerimi göğüslerinden ayırıp yüzüne bakarak, "Evet, ve bu sana çok yakışmış. Üzerinde benim kanım varken nasıl görüldüğünü hatırlattı bana," diyorum.

Gözleri hala taktığım yara bandına kayıyor, çok da gerekli olduğu için değil, onu oraya onun koymuş olması hoşuma gittiği için. "Parmağın nasıl?"

"Senin içine girmek için sabırsızlanıyor."

Gözlerimin içine bakıyor, yüzümü inceliyor, elleri boynumdan kayıyor, yavaşça öne doğru kayarak yüzümü avuçlayıp beni kendine çekiyor. "Hiçbir şey anlamıyorum," diye fısıldadı, "ama şu anda seninle birlikte olduğum için mutluyum. Benim hakkımda fikrini değiştirsen bile, benimle birlikte olmak istemediğine karar versen bile, şu anda senin altında olan kişinin ben olduğum için mutluyum, Sasha."

Hissettiğim kadar kafamın karışık görüldüğünün farkındayım, ama onu korkutmayacak ne söyleyeceğimi bilemiyorum. Eğilip, göğüs kemiğine bir dizi yumuşak öpücük konduruyorum. Buradaki kemikler çok kırılgan, çok kolay kırılıyor ve dilimi aşağıya doğru kaydırırken, bıçağımı tam da bu noktaya sapladığım tüm anları kolayca gözümün önüne getirebiliyorum. Bunun ne kadar zarar vereceğini biliyorum. Dudaklarımın hemen altında bulunan kalp, hızlı ve düzensiz bir ritimle atıyor, bana çok yakın, ama bıçağım olmadan tamamen ulaşamaz. Onun bu tür bir acıya yakın bir şey hissetmiş olabileceği düşüncesi beni

Onu bağlayıp burada tutmak istiyorum, böylece her zaman güvende olacağını bilirim. Kimsenin ona zarar vermesine tahammül edemem, ben dahil.

"Özgüvenini geliştirmemiz gerekecek, benim küçük Cyn'im." Onun cildine fısıldayarak, göğüslerinin kıvrımlarını yavaşça öpüyorum. "Benden kurtulman imkansız," diyorum ona, bunun doğru olduğunu bilerek. O istese bile artık ondan uzaklaşamazdım. Hayatımın geri kalanında onun sevimli kıcını takip eder, benim ona ihtiyacım olduğu kadar onun da bana ihtiyacı olduğuna ikna ederdim.

Sert, dantelle kaplı meme ucunu dilimle okşarken içimden derin bir inilti çıkar. Elimi göğsüne doğru kaydırıp ensesini avuçlarım, parmaklarımı narin noktaya doladım. O kadar kırılgan, o kadar hassas ki, tek istediğim onun tatlılığında kendimi kaybetmek.

Sütyeninin üzerinden ona yapıştığımda, onu ağızıma çekip hayatımda ilk kez bir kadının tadına baktığımda, o benim adımları inliyor.

"Erkeklerin göğüslere olan takıntısını hiç anlamadım," diyorum, geri çekilip tükürükle kaplı meme ucuna bakarken. "Şimdi anlıyorum." İnleyerek dilimi üzerinde gezdiriyorum. "Anlıyorum lan," diyorum tekrar, diğer göğsünü de avuçlayarak. Tamamen içgüdülerimle hareket ediyorum, yalıyor, emiyor ve ısıyorum, onu doyurmaya çalışıyorum ama bunun imkansız olduğunu da biliyorum. Vücudunun bana neyi sevdiğini söylemesine izin veriyorum. Her inilti, her nefes nefese kalış, mükemmel kalçalarının her sallanışı, ona yaptıklarımın zevk aldığını gösteriyor, ama onu gerçekten çıldırtan şey, meme ucunu dişlerimle sıyırıp sonra hafifçe ısırmam. Beni kendine çekip göğsünü ağızıma daha fazla sokarken tırnakları saç derimi çiziyor.

Hayatımda hiç bu kadar tahrik olmamıştım. Ona sürtünüyorum, bacağını deli gibi sikiyorum ve hiç umursamıyorum. Çok iyi geliyor ve boşalmaya çok yakınlık, şimdi durmam lazım.

Ama önce kızımı çılgınlık attırmam lazım.

Sütyeninin dantelini aşağı iterek, meme ucunu dilimle yalıyorum, onun tadı ve görüntüsüyle sarhoş olmuşum. Hayatımın geri kalanını onun göğüslerini yalayıp geçirebilirim ve bundan asla bıkmam, ama onun daha fazlasına ihtiyacı olduğunu biliyorum. Onun

ihtiyacı olan küçük inlemeleri, ikimizin de çaresizce ihtiyaç duyduğu orgazma fazlasıyla hazır olduğunun yeterli bir ipucu.

Elimi vücudunda aşağı doğru kaydırıyorum, yol boyunca kaburgalarını sayıyorum, parmaklarımın hemen altında hangi organların olduğunu tam olarak bilerek, kot pantolonunun düğmesine ulaşana kadar.

"Lütfen, *krovinka*," diyorum, hayatımda ilk kez bir şey için yalvardığımı çok iyi bilerek. "Seni görmek istiyorum."

Ellerini ellerime getirip kot pantolonunun düğmelerini ve fermuarını açıyor, sonra kalçalarını kaldırıyor ki ben de pantolonunu aşağı çekip çıkarabileyim. Dantelli külotu sütyeniyle aynı kırmızı renkte ve ben önümdeki manzarayı birkaç saniye tadını çıkararak izliyorum.

"Tanrım, çok güzelsin," diyorum. Ailemin sahip olduğu striptiz kulübü sayesinde, birçok çıplak kadın gördüm, ama neredeyse çıplak bir vücudu ilk kez bu kadar takdir ediyorum.

Yatağın daha aşağısına kayarak, kendimi onun bacaklarının arasına yerleştiriyorum. Gözlerimi ona çevirebildiğimde, yüzünü elleriyle kapatmış, bana bakmayı reddediyor.

"Neden benden saklanıyorsun, *krovinka*?"

"Utaniyorum," diyor yüzünü kapatmaya devam ederken. Yine cehaletimi göstererek soruyorum, "Neden?"

Sonunda, "Vücudumdan" derken sesi boğuk çıkıyor. "Bana bak, Cyn."

Ellerini hemen indirip bakışlarımla karşılaşmadığında, yüzümü eğip iç uyluklarını ısıyorum. Şaşkınlıkla ellerini indirip bana bakmadan önce çığlık atıyor. Yeşil gözlerindeki heyecan ve şok, sikime başka bir acı veren zonklama gönderiyor.

"Dirseklerinin üzerine kalk," diyorum ona. "Beni izlemeni istiyorum."

O tereddüt ettiğinde, dişlerimi az önce iç uyluk kısmına bıraktığım kırmızı izi okşuyorum. Titriyor, ama bunun korkuyla hiçbir ilgisi yok. Dirseklerine dayanarak, bacağını çok yavaşça öperken beni izliyor. Onun her santimini tatmak istiyorum ve kendime söz veriyorum, çok yakında bunu yapacağım. Diğer uyluğunu avuçlayarak bacaklarını daha da açıyorum, benim için açılmasını istiyorum. Külotunun danteli, onu görüşümden gizliyor, bu yüzden arka cebime uzanıp her zaman orada tuttuğum küçük sustalı bıçağı çıkarıyorum.

Bıçağın açılma sesi ona "Ne yapıyorsun?" diye sordurur.

"Külotunu keseceğim." Bıçağı cildine değdirmeden önce, "Kıpırdama, *krovinka*" diyorum. Kalçasına dantelin altına bıçağı kaydırırken vücudu gergin bir şekilde donuyor ve bileğimi hafifçe çevirince, narin kumaş derin bir kesik gibi cildinden ayrılıyor. Bıçağın keskin olmayan kenarını cildinde gezdirerek, bıçağı diğer kalçasına getirip aynı hareketi tekrarlıyorum. Elimi sapın etrafında tutarak, külotunu vücudundan yavaşça sıyırıyorum ve amını bana bir santim bir santim güzelce gösteriyor. Pink'te gördüğüm kadınların hepsi tıraşlıydı, ama Cyn değil. Onun güzel kırmızı bukleleri düzgünce kesilmiş ve düzenli, ve gördüğüm en seksi şey.

Parmaklarım biraz titriyor, yavaşça narin tenine dokunuyorum. Parmak ucumu kıvrımlarının üzerinde gezdirirken, onun ıslak olduğunu fark edince şaşıyorum.

"Lanet olsun," diye inleyerek, parmağımı dudaklarını ayırıp ondan damlayan ıslak sıcaklığı daha fazla hissedebilecek kadar derine batırıyorum.

"Hoşuna gitmedi mi? İstersen tıraş olabilirim," diyor, yine gergin ve kendinden emin olmayan bir sesle.

"Bunu çok seviyorum," diyorum ona, "ve eğer endişeleniyorsan, o zaman ben başarısız oluyorum demektir."

"Üzgünüm. Bir ömür boyu alay edilmeyi unutmak zor."

Heyecanım geçici olarak askıya alınır ve yerine beyaz bir öfke gelir. "Kim seni alay etti?"

"Sadece lisede birkaç pislik ve kampüste birkaç yorum. Önemli bir şey değil. Sanırım her kızıl saçlı kız bir ara Fire Crotch olarak adlandırılmıştır. Zorbalar pek orijinal değildir."

Hâlâ tuttuğum bıçağı parmaklarımla sıkıca kavradım. "Kim sana öyle dedi?"

Sesimin tonunu duyunca hemen, "Kimse. Önemli değil, Sasha." diyor.

"Onları öldüreceğim," diyorum.

"Bana isim taktılar diye birini öldüremezsin," diyor, hala benim naif kızım olduğunu kanıtlayarak.

"Öldürürüm ve öldüreceğim."

Cyn bana bakıyor ve yüzüsüzce gülümsüyor. Elini uzatıp yanağıma dokunuyor ve şöyle diyor: "Öldürme arzusuyla doluğunda çok seksi oluyorsun, ama ben iyiim Sasha, kimseyi öldürmene gerek yok." Bir şey söylemeye başladığımda, başparmağının ucunu ağızıma bastırıyor. Kaşlarımı kaldırmamı umursamadan şöyle diyor: "Onları unut. Yapabileceğimiz daha önemli şeyler var."

O haklı. Gözlerim önümde açılmış olan amcığa geri dönüyor ve onaylayarak başımı sallıyorum. "Peki," diyorum, "ama sadece seni tatmak için can attığım için." Başımı eğiyorum, ama ağızımı ona koymadan önce, "Bu konuşmayı henüz bitirmedik," diyorum.

Onun bir şey söylemesini beklemiyorum. Bunun yerine, dilimi çıkarıp yavaşça onun yarıklarına doğru kaydırıyorum ve cennetin tadını ilk kez alıyorum. Onun kayganlığı ağızıma değdiği anda, ben bittim. Hiç düşünmeden bıçağı bırakıyorum, kollarımı onun uyluklarının altına geçirip kalçalarını kavriyorum, yüzümü onun amına gömüyorum ve dilimi olabildiğince derine kaydırıyorum.

Parmakları saçlarımı kavrarken, adımı inleyerek kalçalarını sallıyor. Ben de yatağa doğru itiyorum, onun içine girmek, hayal ettiğim her şekilde onu sikmek için çaresizce. Bacaklarının arasında kendimi kaybediyorum, her santimini yalayıp yutuyorum. Kıvrımlarını yalayıp öpüyorum, bu yetmediğinde başparmaklarımla onu daha da açıyorum ve her santimini emiyorum.

"Ne hoşuna gidiyor, söyle bana," diye fısıldıyorum onun tenine. Bu pozisyonda hiç bulunmamış olabilirim, ama bildiğim bir şey varsa, o da anatomi. Klitorisnin nerede olduğunu biliyorum, tüm sinir uçlarının nerede olduğunu biliyorum, ama ona neyin hoş geldiğini bilmek istiyorum.

"Bilmiyorum," diye itiraf ediyor nefes nefese. "Bunu daha önce hiç yapmadım."

"Lisedeki o pislik seninle bu kadar ileri gitmemiş olmasına çok sevindim," diyorum, çünkü gitmiş olsaydı, o görüntü ölene kadar beni rahat bırakmayacaktı. "Arkana yaslan ve gözlerini kapat, Cyn. Sadece sana yaptıklarımı hisset ve neyi sevdiğini söyle."

Yukarı bakıyorum, kirpiklerimin altından ona bakıyorum, o başını sallıyor ve sonra yatağa geri düşüyor. Birkaç saniye bekliyorum ve

Sonra bacaklarını ayırıp şişmiş klitorisini dilimle okşuyorum.

"Tanrım," diye fısıldıyor. "Bu hoşuma gitti. Çok hoşuma gitti."

Gülümserim ve sıkı sinir demetini dörterken dilimi döndürürüm.

"Bu da," diye inledi. "Bunu da seviyorum."

"Öyle mi?" diye fısıldarım, nefesimin sıcaklığı onun ıslak, tahrik olmuş cildine değsin diye. "Peki ya bu?" Bir parmağımı çok nazikçe onun yarıklarına dokundururum, sonra yavaşça içine kayarım. Sıkı amcığı beni sıkarken çenem gerilir, o kalçalarını sallayıp adımı inlerken beni daha derine çeker.

"Hmm?" diye sorarım. "Parmağım ile seni sikmemi seviyor musun, benim küçük Cyn'im?"

"Evet, tanrım evet," diye inler, kalçalarını daha sert ve daha hızlı sallayarak, daha fazlasını istemek için hevesli ve çaresizdir.

"Peki ya bu?" diye soruyorum, parmağım ile onu okşarken dilimi klitoris üzerinde gezdirerek onu kızdırıyorum.

"Sasha," diye yalvarır ve bu, şimdiye kadar duyduğum en tatlı ses olur.

Kalçalarım sallanıyor, sikim o kadar sert ki bir daha asla yumuşamayacağına eminim. Dövmeden dolayı hala biraz hassasım, ama neredeyse iyileşti ve hafif ağrı sadece tahrikimi artırıyor. Ön sıvı beni kaplıyor, hiç bu kadar olabileceğini düşünmemiştim, ve hayatımda hiçbir şey beni Cyn'in orgazm olmak üzereyken, amcığı parmağımı sıkarken ve vücudu önümde kıvranırken gördüğüm manzara kadar büyülemedi.

Bu benim yeni takıntım. Öldürmekten daha iyi, şimdiye kadar yaşadığım her şeyden daha iyi ve hayatımın geri kalanında onunla bu heyecanı kovalayacağımı, her zaman daha fazlasını isteyeceğimi, her zaman daha fazlasına ihtiyaç duyacağımı ve asla doyamayacağımı biliyorum.

Klitorisini emip parmağımı derine gömdüğümde, sırtını kamburlaştırıp adımı haykırıyor, vücudu geriliyor ve sıcak bir akıntı elime çarpıyor. Yumuşak tenine karşı homurdanıyorum, kendi vücudum kendini bırakırken yüzümü ıslak amına isteyerek gömüyorum, kendimi tutma seçeneği bile bırakmıyorum. Orgazmım beni yırtıp geçirir, vahşi ve amansız, ve ben kendimi tamamen zevke ve Cyn'in hissine kaptırıyorum. Kokusu beni sarar, onun tahriki

beni kaplar ve orgazmını yüzümde yaşarken parmaklarıyla saçımı acıtacak kadar sıkı tutar. O benim sahibim ve ben bunu çok seviyorum.

O orgazmın gücüyle hala sersemlemişken, saçımı tutan elini gevşetir ve rahatlamış bir nefes alır, ardından yumuşak bir kahkaha atar.

"Vay canına," diyor ve sonra tekrar gülüyor.

Az önce resmen sahiplendiğim amcığa gülümserim ve sonra birkaç dakika boyunca tembelce onu temizlerim, her damlasını istiyorum.

"Bunu daha önce hiç yaptın mı?" diye soruyor.

Beni şüpheye düşürdüğü için bacağının kıvrımını pek de nazik olmayan bir ısırıkla ısırıyorum, sonra öpüp şöyle diyorum: "Daha önce hiç bir şey yapmadım, Cyn. Bunu biliyorsun."

"Biliyorum," diyor. "Sadece, bilmiyorum. Gerçekten çok iyiydi."

"Beğendiğine sevindim." Klitorisine bir kez daha nazikçe öpüyorum ve...

Onu işaretleme konusunda karşı konulmaz bir dürtü duyuyorum. Her zamanki bıçak yaraları ve deri kesikleri ile değil, benim kokum, spermim ve tükürüğümle. Onun her yerinin benimle kaplanmasını istiyorum. Cyn'in kime ait olduğu konusunda en ufak bir şüphe bile istemiyorum. O *benim* ve her zaman benim bir parçamı üzerinde taşımalı.

Kendimi zorlayarak, vücudunu yavaşça öpüyorum ve hafifçe üstüne uzandığımda yumuşak bir inilti kaçıyor ve dolgun göğüslerinin çıplak göğsüme bastırdığını hissediyorum.

"Benim küçük Cyn'im çok mükemmel."

"Hayır, değilim," diyor ve bunun sadece alçakgönüllülük olmadığını anlayabiliyorum. "Benim olmadığım bir şey gibi davranmamıza gerek yok, Sasha. Daha büyük olduğum için sorun etmediğine sevindim, ama ben mükemmel olmaktan çok uzağım ve ikimiz de bunu biliyoruz," derken gerçekten buna inanıyor.

"*Krovinka*," diyorum ve sonra gözlerini bana çevirene kadar bekliyorum. "Bu konuda seninle fikir ayrılığına düştük. Genelde senin fikrine saygı duyarım çünkü seni zeki buluyorum, ama bu konuda çok yanılıyorsun. Sen mükemmelsin, her santimsen." Eklerken gülümsemeden edemiyorum: "Sence neden pantolonuma boşaldım?"

Bana bakarken kaşlarımın çizgisini takip ediyor. "Daha fazlasını yapamadığımız için üzgünüm."

"Ben üzülmiyorum. Her saniyesinden keyif aldım, Cyn." Onun uzanmış ve orgazm olmuş halini hatırlayınca, içimi yine bir zevk dalgası kapladı. "Sadece düşünmek bile beni tekrar sertleştiriyor."

Bana gülümsüyor ve ben yuvarlanırken onu da yanıma alıyorum, böylece bana sarılıyor. Bacağını benim bacağıma atıyor, başını omzuma, avucunu göğsüme koyuyor. Elimi saçlarında gezdirirken göğüslerinin bana bastırdığını hissediyorum.

Aramızdaki sessizlik hoş, hatta huzur verici ve ikimiz de bu sessizliği bozmak için acele etmiyoruz. Ben her düşüncemi meşgul eden kızıl saçlarıyla oynarken, o parmaklarını dövmelerimin üzerinde gezdiriyor. Birkaç dakika sonra, sonunda soruyor: "Sasha, soyadın ne?"

Parmaklarım birkaç saniye daha saçlarında kalır, sonra tekrar okşamaya başlarım ve ona ne söylemem gerektiğini düşünürüm. Adım hakkında yalan söylemenin bir anlamı yok, bu yüzden "Melnikov" derim, o da parmağını Grim Reaper dövmemin üzerinde gezdirir.

Bu, Bratva'mızın sembolü, birçok kişinin bildiği, çok görünür bir sembol. Bizi tanımak için suç dünyasında olmanıza gerek yok, bu yüzden Cyn hafifçe iç çekip "Bilmeliydim" dediğinde pek şaşırmadım.

"Neyi bilmeliydim?" diye soruyorum, yanlış anlamış olma ihtimaline karşı.

Dirseklerine dayanarak başını kaldırır ve bana bakar. "O adamları öldürdüğünü gördükten sonra, ciddi bir yasadışı faaliyete karıştığını bilmeliydim. Ayrıca, çalışma saatlerin de çok garip."

"Ne demek istiyorsun, Cyn?"

Elimi uzatıp yanağını okşarken, "Sanırım Rus mafyasına dahilsin, demek istediğim bu," diyor.

Onaylamadan ya da reddetmeden soruyorum, "Öyle olsam seni rahatsız eder miydi?"

"Tehlikede olmak istemiyorum ve değer verdiğim kimsenin tehlikede olmasını istemiyorum." Düşünürken parmakları gergin bir şekilde göğsümü okşuyor. "Bunun bizim için ne anlama geldiğini bilmiyorum." Kızarıyor.

ve sonra geri adım atmaya çalışır. "Yani, bizim gibi bir şey yok ama ne demek istediğimi anlıyorsun."

"Biz diye bir şeyin olmadığını mı düşünüyorsun?" diye soruyorum, bunun benim tarafımdan tek taraflı olduğunu düşünmenin beni ne kadar rahatsız ettiğine şaşırarak.

"Sadece varsayımda bulunmak istemiyorum," diyor. "Seni korkutmak istemiyorum."

"*Krovinka*, denesen bile beni korkutamazsın." Başının arkasını avuçlarım ve onu kendime doğru çekerim. "Kesinlikle bir '*biz*' var, Cyn. Artık sen ya da ben yok. Sadece '*biz*' var. Sen benimsin, ben de seninim ve sana hiçbir şey olmasına asla izin vermem. Ailem ve onlar için yaptığım iş sana asla dokunmayacak."

"Senin hakkında bilmediğim çok şey var," diye fısıldadı.

"Sen beni herkesten daha iyi tanıyorsun. Sana kendimden daha çok şey paylaştım, sana kendimi daha çok açtım ve seninle hiç kimseyle yaşamadığım kadar çok şey yaşadım."

Beni öper ve geri çekilir çekilmez, "Bana kendinden bahset. Her şeyi bilmek istiyorum," derim.

İlk başta direnir, yanılslıkla benim onun hayatının her ayrıntısını ve kim olduğunu her yönüyle bilmek istemediğimi düşünür, ama birkaç soru sorduktan sonra onu konuştururum. Beni büyülüyor ve ne kadar çok konuşursa, o kadar çok bilmek istiyorum. Çocukluğunu geçirir, sadece Savanna ile geçirdiği zamanlardan bahsederken canlanır ve sonra bana üniversiteyi ve veterinerlik teknikeri programına geçme kararını anlatır. Hayvanlara olan sevgisi çok açık. Onlar hakkında konuşurken yüzü ışıltılı oluyor ve bunun harika bir fikir olduğunu söylediğimde, sanki benim fikrim onun için çok önemliymiş gibi yüzünde kocaman bir gülümseme beliriyor. Cyn beni özel hissettirmeyi başarıyor. Bana asla kırık bir insanmışım gibi bakmıyor. Bilinmeyen bir nedenden dolayı, benim içimdeki iyiliği görüyor. Ben buna inanmasam da, onun bunu gördüğünü bilmek, beklemediğim bir rahatlık veriyor.

"Annen ve üvey babanla tanışmak isterim," diyorum, sözlerim üzerine vücudunun gerildiğini hissediyorum.

"Bu pek iyi bir fikir değil. En son oraya gittiğimde işler pek iyi bitmedi. Annemle biraz kavga ettik."

İsrar etmiyorum, ama bu konuyu uzun süre unutmayacağım. Ailesinden bahsetmenin, onun gözlerindeki ışığı söndürmesi hoşuma gitmiyor.

Onu karartmak ve ne olduğunu anlayana kadar bu durumun beni rahatsız edeceğini biliyorum. Niki bana onun hayatıyla ilgili temel bilgileri verebildi, ama gerçekte neler olduğunu bana sadece Cyn anlatabilir.

Esnemeye başladığında, "İstersen burada kalabilirsin" diyorum.

Kabul edeceğini umuyorum, ama o başını sallar ve "Geri dönmem gerek" der. Kollarımı ona daha sıkı sarınca, gülerek göğsümü öper.

"Senin iç çamaşırın yok," diye hatırlatırım ona.

"Bu beni yatağında tutmak için bir taktik miydi?"

Hiçbir uyarıda bulunmadan, ikimizi de yuvarladım. Vücudu benim vücudumun altında sıkışmışken, ben de onun bileklerini başının üstündeki yatağa sabitledim. Kurtulmak için çılgınca çabalarken kıvranıyordu, ama bu sadece beni daha da tahrik ediyordu. Tepkimi hissetti ve sonunda pes ettiğinde derin bir nefes aldı.

"Seni yatağımda tutmak için külotunu yırtmam gerekmez, *krovinka*. Senin ait olduğun yer burası ve ben seni burada istiyorum."

"Yarın işim var," diye itiraz etmeye başlar, ama ben hızlıca sözünü keserim: "Seni götürürüm."

"Bütün eşyalarım yurt odamda."

Gülümserim ve onun somurtkan alt dudağını ısırırım. "Eşyalarımı seninle paylaşırım Cyn, sabah seni yurt odana bırakırım, böylece işe gitmeden önce hazırlanmak için bolca vaktin olur."

"Ben horlarım," diyor.

"Hayır, horlamıyorsun. Uyurken fare kadar sessizsin ve çok sevimli görünüyorsun, özellikle de o eski köpek peluşuna sarıldığında."

Gözleri büyüdü. "Bunları nereden biliyorsun?"

"Seni uyurken izlemek için odana gizlice girdiğimi biliyorsun," diye hatırlatırım.

"Evet, ama beni ne kadar süre izledin?" Bir saniye düşünür ve ekler, "Pizza ve Netflix'i nasıl bildin? Sadece tahmin ettiğini düşünmüştüm, ama şimdi o kadar emin değilim."

Yine kıpırdanıyor, ama ben istemeden onu serbest bırakmamın imkanı yok. Nasıl tepki vereceğinden emin olamadığım için onu izliyor ve "Unutma, ben biraz kafayı yemiş biriyim" diyorum.

Bana öfkeyle bakmadan önce, bir saniye durup bakışlarını yumuşatır ve "Kendin hakkında böyle konuşma" der, ama sonra gözlerini kısar ve ekler, "Ne yaptın sen, Sasha?"

Bölüm 10

Cynthia

Eğer daha iyi bilmesem, beni yatağa sabitleyen bu devasa adamın gergin olduğunu söyleyebilirdim. Vücudunun her santimetresinde gücünü hissediyorum: iki bileğimi kavrayan güçlü elleri, her iki yanımda destek olan geniş omuzları ve kaslı kolları, kalçalarının benimkiler üzerinde yarattığı ağırlık. Sasha'nın her santimetresi ölümcül, ama ondan korkmuyorum, aşağıda o mankenlerin her birini, ancak şiddetli bir sanat eseri olarak tanımlanabilecek bir şekilde parçaladığını gördüğümde bile.

"Sasha," diye tekrar söylüyorum. "Benden ne saklıyorsun?"

O da göz kırparak şöyle diyor: "Çok şey var, benim küçük Cyn'im, ama sanırım şu anda yataktan gizlediğim gizli kameradan bahsediyorsun."

"Ne?" diye soruyorum, Sasha ile tanıştığımdan beri o odada yalnızken utanç verici bir şey yapıp yapmadığımı hatırlamaya çalışıyorum.

"Telefon şarj cihazının içinde. Seni kurtardığım gece oraya koydum. Sen uyuduktan sonra gizlice geri girip telefonunu ona taktım."

"O gece telefonumu şarj etmediğimi biliyordum," diyorum. "O gece biraz kaotik geçtiği için unutmuşumdur diye düşündüm. Bütün bu zaman beni izliyor muydun?"

"Her zaman değil," diyor, "ama güvende olduğundan emin olmam gerekiyordu."

"Neden? O zamanlar beni neredeyse hiç tanı mıyordun."

Serbest eliyle yan tarafımı okşadıktan sonra göğsümü avuçladı. "Tanıyordum, Cyn. Merak etme, benden başka kimse göremez."

Sinirlenmeye çalışıyorum, bunun mahremiyetime büyük bir tecavüz olduğunu hatırlamaya çalışıyorum, ama o başparmağını sert meme ucumun üzerinde gezdirmeye başlıyor ve ben neden kızgın olmam gerektiğini çabucak unutuyorum.

"Bu gece benimle kal," diyor yine, işkence gibi uyarılmaya devam ederken. Göğüslerim ağrıyor ve bu ağrı hızla başka yerlere de yayılıyor. Bana az önce orgazm yaşattıktan sonra bu kadar tahrik olabileceğime şaşıyorum, ama beni buraya ilk taşıdığında hissettiğim kadar ihtiyaç duyduğumu hissetmeye başlıyorum.

Bana attığı seksi sırtıştan, onun da bunun farkında olduğunu anlayabiliyorum. Kalçalarını sallıyor ve gözlerim kapanınca alt dudağımı ısıyor ve tekrar "Benimle kal, *krovinka*. Seninle uyuyayım ve çıplak vücudunun benimkine değdiği hissiyle uyanayım" diyor.

"Yani sadece yatıya kalmakla kalmayıp, çıplak da kalacağız?"

Yumuşak kahkahasının sıcaklığı ağızma çarptı. "Eh, külotun yok ki, Cyn."

"Bunu sen sağladın, değil mi?"

Parmağının ucu tekrar meme ucumu okşadıktan sonra, acı verecek kadar sertçe çimdikledi. "Evet, ben yaptım ve muhtemelen bunun daha çok olacağını söylemeliyim. Sen külotsuzken hoşuma gidiyorsun."

İçimdeki büyük bir kısmı onun pantolonunun fermuarını açıp bekleme konusunda fikrimi değiştirdiğimi söylemek istiyor, ama daha büyük, daha mantıklı bir kısmım bana onun Bratva'nın bir üyesi olduğunu ve ailesinin şehrimizde kötü şöhretli olduğunu, belki de bacaklarımı biraz daha kapalı tutmam gerektiğini haykırıyor. Şehvet gözlerimi kör etmediğinde, muhteşem açık mavi gözleri ve beni onun güzelliği karşısında ağılatacak kadar kaslı vücudu üzerimde dolaşmadığında, bu konuyu düşünmek için kendime bir şans vermeliyim.

"Kalacağım," diyorum, "ama senin boxerlarından bir çift istiyorum."

Parmakları arasında meme ucumu yuvarlar. "Benim olan senindir, *krovinka*."

Ona gülümsediğimde, Bratva'da ölümcül bir katil olduğunu unutturan tatlı bir gülümsemeyle karşılık veriyor. Böyle olduğunda, o sadece Sasha, *benim* Sasha'm ve ben onu seviyorum, karanlık tarafına rağmen değil, daha çok onun yüzünden. Karanlık tarafı olmasaydı, ben

ışığın ne kadar özel olduğunu bil. O sadece herkese karşı nazik bir adam olurdu. Şu anda bana attığı gülümseme, herkese attığı gülümsemeyle aynı olurdu. Onun kimsenin görmediği bir yönünü gördüğümü bilmek, onunla geçirdiğim bu anları çok daha özel kılıyor. Beni özel hissettiriyorlar. O beni özel hissettiriyor.

"Temizlenmem lazım." Bana bir kez daha göz kırpar ve ekler, "Biri beni pantolonumun içinde orgazm etti."

İsteksizce beni bırakıyor ve yatağın yanında durduğunda, kot pantolonundaki ıslak lekeyi görüyorum. Birçok erkek bundan utanırdı, ama o sadece bana seksi bir gülümseme atıyor ve kot pantolonunun düğmelerini açmaya başlıyor. Gözlerim onun hareketlerine kilitlenmiş durumda ve pantolonunu çıkarmaya başladığında, daha iyi görebilmek için dirseklerimin üzerine kalkıyorum.

Sadece siyah bir boxer şort giydiğinde, parmaklarını şortun altına geçirir ve ben aceleyle "Ne yapıyorsun?" diye sorarım.

"Bana vücudunu gösterdin. Benimkini göstermem adil olur." diyerek bir an durur. Ve bununla birlikte, hiçbir şey giymeden soyunur ve ben sadece ağzım açık kalır. Kalın penisini eliyle kavrasa bile, onun büyük, çok büyük olduğunu anlayabiliyorum. Ne kadar uzun bakarsam, o kadar büyür, ta ki tekrar tamamen sertleşene kadar. Onun kalın, uzun her santimi bana yöneliktir ve uyluklarım içgüdüsel olarak kapanmaya başlar, sonra tekrar düşünür ve açılmaya başlar.

Onu istiyorum. Onu hiç bir şeyi bu kadar istememiştim ve neden beklememiz gerektiğini düşündüğümü artık hatırlamıyorum bile. Sasha benim yerime karar veriyor. Kendini sıkı bir şekilde kontrol ederken, bana yaklaşıyor ve yüzümü avuçlarıyla kavrayarak dikkatimi büyük penişinden alıp gözlerine çeviriyor.

"Yakında, *krovinka*. Çok yakında."

Hiçbir alçakgönüllülük göstermeden, dönüp banyoya doğru yürür ve beni dünyanın en güzel poposuna bakakaldırır. Büyük ekranda gördüğüm popo, bu şaheserle kıyaslanamaz bile. Bir insanın nasıl bu kadar farklı kaslara sahip olabildiğini anlamıyorum, ama attığı her adımda kasları geriliyor ve gevşiyor. İzlemesi büyüleyici bir gösteri ve o tamamen gözden kaybolana kadar gözlerimi ondan ayırmıyorum. Su sesi duyuyorum.

Birkaç saniye sonra, onun çıplak ve ıslak olduğunu düşünmek beni yavaş yavaş çıldırtıyor, ta ki birkaç dakika sonra su kesilip rahat bir nefes alana kadar. Banyodan çıktığında, beline bir havlu sarılmış çıplak haliyle, ben artık sadece bir ihtiyaç yığınıyım.

Bana baktığında koyu renkli kaşları kalkar. Gözleri vücudumu tarar. Hâlâ sadece sütyenim var, ama o da aşağı çekilmiş ve buruşmuş, bu yüzden her şey onun açgözlü bakışlarına açık. Tek kelime etmeden dolabına doğru yürür, bir saniye sonra yeni bir siyah boxer şort ve elinde bir çift daha ile geri döner.

"Bunlara ihtiyacın olduğundan emin misin? Çünkü söylemeliyim ki, bence sen olduğun gibi mükemmelsin."

"Kesinlikle ihtiyacım var," diyorum, iç çamaşırı giymeden onun yanında uyuyamayacağıma eminim.

O içini çekip yatağa doğru yürür. Onları bana atmak yerine, büyük elini ayağımın etrafına dolayarak nazikçe boxerının bacağına sokar. Diğer ayağımla da aynı hareketi tekrarladığını ve sonra yavaşça bacaklarımdan yukarı doğru kaydırıldığını izlerim. Uygun olmayacağından korktuğum kısa ve korkunç bir an yaşarım, ama kolayca yukarı kayarlar. Uyluklarımdan üst kısmına geldiğinde durur ve eğilir.

Yüzünü yaklaştırarak inliyor ve dilini yarıklarımın üzerinde gezdiriyor, bu da ayak parmaklarımdan başımın tepesine kadar bir titremeye neden oluyor. Tüylerim diken diken oluyor ve kalçalarım yukarı doğru sallandığında, Rusça bir şeyler mırıldanıyor ve sonra şişmiş klitorisime yapışıyor. Dokunuşu nazik değil. Açgözlü, beni yutmaya niyetli ve dilinin her emişi ve her hareketiyle başım dönüyor. Onu izlerken zaten çok tahrik olmuştum, şimdi de ağzı üzerimde, elleri kalçalarıma gömülmüş, beni yerinde tutarken sanki asla doymayacakmış gibi beni yiyordu - bu beni uçurumun kenarına sürüklemek için fazlasıyla yeterliydi. Zirveye ulaşmamın gücü ciğerlerimdeki havayı boşaltıyor ve onun adını haykırdığımda, klitorisime karşı homurdanarak beni bir kez daha sertçe emiyor. Sasha açgözlü ve beni tamamen istiyor. Ben boşaldığım için geri çekilmiyor. Bu sadece onu daha da sertçe dalmasına neden oluyor.

Orgazmım dinmeye başlar, ama dinmez, bir başkası başlar. Bu sonsuz bir ecstasye dalgasıdır ve ben mutlu bir şekilde

içine dalıyorum. Vücudumun her yeri gevşemiş ve bitkin hissettiğimde, içimde kalan sıcaklık vücudumu sararken, ben gözlerimi açık tutmaya çalışırken o bana tembelce yalıyor.

"Kalk, benim küçük Cyn'im," diyor ve ben yataktan kalçalarımı kaldırmak için güç topladığımda boxerını üzerime kaydırıyor.

Ellerini nazikçe sütyenimi çözüyor, onu bir kenara atıyor, sonra yorganı çekip başım yastığa yaslanacak şekilde beni yerine yerleştiriyor. Yanıma uzanıp arkamdan kucaklıyor.

Onun sert her santimini kıcıma bastırdığını hissettiğimde son gücümü kullanarak "Ya sen?" diye soruyorum.

"Ben iyiyim, Cyn. Sen uyu. İşe gitmek için zamanında uyanmanı sağlarım."

Parmakları yumuşak bir şekilde saçlarımı geriye doğru tarayarak yanağımı öpüyor. Sasha'nın kucağında olmak çok güzel. Kendimi tamamen güvende hissediyorum ve kollarıma, göğüslerime ve karnıma dokunduğu dokunuşları o kadar nazik ki, beni anında uykuya daldırıyor.

Bir ara onun derin, erkeksi inilti sesiyle uyanıyorum, ama sersemlemiş ve yarı uykulu durumdayım, bunu rüyamda mı gördüm yoksa gerçek miydi emin değilim. Tam tekrar uykuya dalmak üzereyken, ıslak bir parmak dudaklarımı okşarken Sasha kulağıma adımı fısıldıyor.

"Aç bana, *krovinka*."

Dudaklarım içgüdüsel olarak açılır. Yarı uykulu halimde bile onu reddedemem ve ıslak parmaklarını emdiğimde, ağzım daha önce hiç tatmadığım bir şeyle dolar. Tuzlu ve inkar edilemez bir şekilde erkeksi bir tadı vardır, ama hoş olmayan bir tat değildir ve daha sert emdiğimde ve dilimi parmaklarının arasında gezdirdiğimde, inler ve yüzünü boynuma gömer.

"Ne kadar iyi bir kızsın, Cyn." Parmaklarını yavaşça çekip, parmak uçlarından birini dudaklarımın üzerinde gezdirerek, onları ıslatır ve ıslak bırakır. "Uyandığında her zaman ilk tatman gereken şey benim, *krovinka*."

Onun sözlerine ve dilinin boynumda dolaşmasına inleyerek karşılık veriyorum. "Sen benimsin Cyn, seni asla bırakmayacağım" dediğinde, sözleri fısıltıdan biraz daha yüksek çıkıyor.

Eğer sözleri bir tehditse, o zaman bu konuda feci şekilde başarısız olmuş. Beni korkutmak yerine, gülümserim ve ona daha da yakınlaşıyorum, güçlü kolları beni sararken ve dilimde onun tadı varken tekrar uykuya dalarım.

Ertesi sabah beni uyandıran Brittney'nin sinir bozucu neşesi değil. Bacağıma çarpan ıslak bir burun, mutlu bir homurtu ve koluma tekme atan uzun, tüylü bir bacak. Gözlerim tam olarak açılmadan gülümsüyorum.

"Hey, Chort," diyorum ve karnını okşamak için elimi uzatıyorum. O da homurdanıyor, kıpırdanıyor ve sevgimi kabul ederken çok sevimli görünüyor. Yurt odasında yaşamamanın en zor yanlarından biri, köpek sahibi olamamak. "Cheerleader oda arkadaşşımdan çok senin tarafından uyandırılmayı tercih ederim," diyorum ona, o da bana yaklaşıp elimi yalarken.

Sasha'nın nerede olduğunu merak etmeye başlamadan önce, elinde büyük bir yemek tepsiyle merdivenlerden yukarı çıkıyor. Üzerinde sadece kalçalarına bol gelen siyah bir eşofman var ve gün ışığında daha da yakışıklı görünüyor. Benim gece karanlığında daha iyi görüldüğüme yüzde 100 eminim, bu yüzden tepsiyi yanıma koymadan önce battaniyeyi biraz daha yukarı çekiyorum. Yüzümü avuçlayarak eğiliyor ve bana günaydın öpücüğü veriyor. Ağzı nane ferahlığıyla dolu olabilir, ama benimki değil, bu yüzden ağzımı kapalı tutup geri çekildiğimde gülümsüyor ve dikkatini Chort'a çeviriyor.

Karnını kaşıyarak ona, "Git kahvaltını yap, Chort" der.

Köpek heyecanla havlar ve zıplar, sonra merdivenlerden aşağı koşarak yemeğini almaya gider. Bana dönerek, hala tuttuğum battaniyeyi alır ve göğüslerim görünene kadar aşağı çeker.

"Çok daha iyi," der gülümseyerek ve tepsiyi bana yaklaştırır. "Daha fazla vejetaryen yemek alacağım, ama umarım bu kahvaltı için yeterlidir."

Bana hazırladığı yemeğe bakıyorum. Kenarlarından şurup damlayan bir yığın krep, kesilmiş çilek ve muz dolu bir kase ve hemen uzandığım büyük bir fincan kahve var.

"Bu harika," diyorum ona. "Bütün bu zahmete girmen gerekmezdi."

"Zahmetli değildi. Senin için yemek pişirmek istedim."

"Tabağın nerede?" diye soruyorum ona ve sonra yanaklarımın kızardığını hissediyorum, çünkü belki de bu büyük kahvaltı bizim paylaşmamız içindi ve ben hepsinin benim için olduğunu varsaymışım.

Sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi, "Hepsi senin için. Yemek yaparken yedim." der. Suçlu gibi gülümser. "Pastırma ve yumurta yedim."

"Yediğin şeyi saklamana gerek yok. Sav vejeteryan değil. Beni rahatsız etmiyor, ben de yumurta ve süt ürünleri yiyorum. Sadece et yemiyorum."

Bana göz kırpar ve "Bunu hatırlayacağım ve buzdolabını ona göre dolduracağım" der.

Ben sıcak kahvemi yudumlarken, o bıçağı kapar ve kreplerimi kesmeye başlar. Ölümcül görünümlü bıçaklarla olduğu kadar tereyağı bıçağıyla da aynı derecede zarif olduğunu öğrenmek beni şaşırtmamalı.

Dudaklarımı yalarken, dün gece yarı uyanık yarı uykulu bir anda parmaklarını yaladığımı hatırlıyorum. Bıçak elinde dururken, dilime bakıyor.

"Dün gece parmaklarımdan spermimi emdiğini hatırlıyor musun, *krovinka*?"

"Hatırlıyorum," diyorum, aşağı bakmadan da dün geceki kadar sertleştiğini ve yüzümün de aynı şekilde pembeleştiğini biliyorum.

Sözlerine vücudumun verdiği tepkiyi görünce ağzının köşesi yukarı kalkıyor. "Uyuyamadım," diye itiraf etti, "ve rahatlamaya ihtiyacım vardı. İşimi bitirdikten sonra, bunu dudaklarına yaymaya dayanamadım." Bu anıyı hatırlayarak inledi. "Tanrım, benim için çok çabuk açıldın, az önce bıraktığım şeyi tüketmeye çok hevesliydin, sanki içimde bir parçamı istiyormuşsun gibi, sanki onu arzuluyormuşsun gibi."

Buna ne cevap vereceğimi bilmiyorum. Söylediği her şey doğru. Onu açgözlülükle, çaresizce arzulamıştım ve bunu tekrar yapmaktan mutluluk duyardım. Bu düşünceler kafamda dolaşırken, o çatalını şuruplu kreplerle doldurup dudaklarıma götürüyor.

"Kendi kendime yiyebilirim," diyorum, ama sonra ağzımı açıp, benim için özel olarak hazırladığı kahvaltıyı yememe izin veriyorum.

"Yapabileceğini biliyorum, ama benim olan şeylerin bakımını yapmaktan keyif aldığımı hızla öğreniyorum." Çatalına daha fazla krep batırıyor ve

yemeyi bitirmemi sabırla bekler.

Bir sonraki lokmayı almadan önce, "Seninkiler neler?" diye soruyorum.

"Evet," kelime o kadar kesin bir şekilde söyleniyor ki, bunun tartışmaya bile açık olmadığı açıkça anlaşılıyor. İçimdeki feminist tarafım bana yan gözle bakıyor, ama onun böyle şeyler söylemesinden hoşlandığımı inkar edemem. Sasha'nın huysuz ve sahiplenici tarafını seviyorum. Üniversiteyi bırakıp evde onun tuvaletlerini temizlemem ve yemeklerini pişirmem gerektiğini söylemeye başlasa hoşuma gitmezdi, ama o hiç böyle davranmadı.

"Sen benimsin, Cyn," diyor ve bana bir lokma daha yediriyor. "Tıpkı benim senin olduğum gibi."

Saklayamadığım gülümsememi görünce, o da bana nadir görülen, içten gülümsemesiyle karşılık veriyor. Bana yemek yedirmeye devam ediyor ve tabağım boşaldığında, gitme vaktimiz neredeyse gelmiş oluyor ve aceleyle hazırlanmam gerekiyor. O kahvaltı bulaşıklarını yıkarken, ben dünyanın en hızlı duşunu alıyorum ve onun banyosunun büyüklüğünü daha uzun süre hayranlıkla seyredebilmeyi diliyorum. Duşakabin, şimdiye kadar gördüğüm en lüks şey ve büyük küvet beni çağırıyor. Ne yazık ki, şu anda zamanım yok. Saçımı yıkayacak zamanım olmadığı için saçımı başımın üstüne topluyorum ve önemli bir karar verip Sasha'nın diş fırçasını ödünç alıyorum. Dünkü kıyafetlerimi giymek zorundayım, ama külotum yok çünkü bir yerlerde parçalanmış. Onun boxerını giymek garip geliyor, ama çıplak dolaşmaktan iyidir.

Onu bulmak için merdivenlerden aşağı inerken, aniden şiddetli bir kramp girer. İnleyerek, tırazana tutunur ve geçmesini beklerim. Ağır ve ağrılı adet dönemleri, on üç yaşında ilk kez adet gördüğümünden beri hayatımın bir parçası olmuştur. Onları çok yakından takip etmeyi öğrendim, ama bazen bir veya iki gün erken gelirler. Görünüşe göre bu ay tahmin edilemez bir ay olacak. Ne güzel.

"Cyn, ne oldu?"

Sasha'nın endişeli sesini duyunca başımı kaldırdım. Odayı koşarak bana geldi, yüzümü avuçlarıyla kavrayıp gözleriyle vücudumu hızlıca taradı.

"Neren ağrıyor?"

"Ben iyiyim," diye anlatmaya çalışıyorum, ama o söylediklerimi görmezden geliyor ve hiç alışamayacağım bir kolaylıkla beni kaldırıp

beni kanepeye taşıyor. "Gerçekten iyiyim," diyorum tekrar, ama o hala endişeli bir şekilde bana bakıyor ve ikna olmuş gibi görünmüyor. Sonunda, "Sadece kramp, Sasha. Söz veriyorum, iyi olacağım," diyorum.

Başını eğerek, ilk tanıştığımız geceyi hatırlatıyor bana. O kanlı maskeyi takmış, aynı şekilde başını hafifçe eğerek üzerimde dikilmiş, muhtemelen beni bırakmalı mı yoksa öldürmeli mi diye karar vermeye çalışırkenki ürkütücü halini çok net hatırlıyorum.

O bir şey söylemeden önce, "O gece beni öldürmeyi düşündün mü? Bir parçan bunu istiyor muydu?" diye patladım.

Çömelerek tam karşımda durur, ellerini uyluklarımın üzerine koyar ve yavaşça gözlerime bakar. "Gerçeği mi?"

"Her zaman," diyorum. "Her zaman gerçeği isterim, duymak istemediğim bir şey olsa bile."

"O zaman evet," diyor ve bunu duymak acı verici olduğunu saklayamıyorum, hala karnımı sarsan kramplardan çok daha kötü. "Karşılaştığım herkesi öldürmeyi düşünüyorum, Cyn." Kaşlarını kaldırıp ekliyor, "Özellikle de üç adamı öldürdüğümü gören biri olduğunda, ama seni öldürmeyi düşündüğümde, bu beni heyecanlandırmadı, bana her zamanki gibi heyecan vermedi."

Geniş omuzlarını silkiyor, tepkisinden hala şaşkın gibi görünüyor. "Daha önce böyle bir şey yaşamamıştım. Chort'u beslediğin gecedan beri aklımda sen vardın, sonra hayatını bağışladım ve güvenli bir şekilde yurduna dönmeni sağladım." Başparmakları bacaklarımı okşarken, "Sanırım içimden bir ses, en başından beri senin benim olduğunu, asla zarar vermek istemeyeceğim tek kişi olduğunu biliyordu."

"Ya fikrini değiştirirsen?" diye sormadan edemiyorum.

Açık mavi gözleri eğlenceyle parıldayarak soruyor, "Benden korkuyor musun, *krovinka*?"

"Korkmalıyım," diyorum. "Aklım başımda olsaydı, korkardım."

Elini uzatıp parmağını boynumun boyunca gezdiriyor. "Sana asla zarar veremem, benim küçük Cyn'im. Bir saniye bile olsa bunun mümkün olduğunu düşünseydim, seni yanıma yaklaştırmazdım."

Bu düşünce beni dehşete düşürdü ve sordum: "Sence bir gün böyle bir şey olabilir mi?"

Bana gülümsediği an, şimdiye kadarki en tatlı gülümsemesidir. "Hayır, bilmiyorum. Nasıl bildiğimi açıklayamam, Cyn, ama biliyorum ve bana güvenmeni istiyorum. Seni asla incitmem. Buna muktedir değilim, ve bunun nedeni bir kural olması değil. Seni incitmek istemiyorum. Kural olsun ya da olmasın, seni kanatmak bana zevk vermez. Bu düşünce bile midemi bulandırıyor."

Elimi tutup göğsüne götürüyor. Avucum onun sert göğüs kaslarına baskı yapıyor ve altında kalp atışlarının düzenli ritmini hissediyorum.

"Bunu biliyorum," diyor. "Ve senin de buna inanmanı istiyorum. Benden korkmanı istemiyorum." Küçük bir gülümseme beliriyor. "En azından öyle değil. Benimle birlikteyken hayatından endişe etmeni istemiyorum. Sana asla zarar vermeyeceğim, ama sana zarar veren herkesi öldüreceğim."

"Bunu tatlı bulmam muhtemelen yanlış, ama öyle."

"Benim özel tatlılığımı beğendiğine sevindim," diyor. "Sanırım bu herkesin hoşuna gitmez."

"Muhtemelen değil," diye onaylıyorum, "ama benim yüzümden kimseyi öldüremezsin benim yüzümden kimseyi öldüremezsin."

"Yapabilirim ve yapacağım."

Tartışmayı düşünüyorum, ama sonra bunun muhtemelen asla olmayacağını anlıyorum. ortaya çıkacak. Benimle tanıştığı gece tek seferlik bir olaydı. Bunun bir daha olacağını hiç sanmıyorum, özellikle de bir daha karanlıkta o yolu tek başıma yürümeyeceğim için.

Sessizliğimi onay olarak algılayıp gülümsüyor. "Bu konuda benimle tartışmayacağına sevindim Cyn, çünkü bu senin için zaman kaybı olur." Elini karnıma koyarak, "Bugün hastayım diye işten izin al ve bırak da sana ben bakayım" diyor.

"Bunu yapamam. İşimi seviyorum ve ne kadar çok deneyim kazanırsam o kadar iyi. Sadece kramp, Sasha. Her ay oluyor ve her seferinde evde kalamam."

"Peki," diye razı olur, "ama bu gece yine burada kalmanı istiyorum, böylece sana bakabilirim."

"Sav ile buluşmam gerekiyor," diyorum ona. "Birlikte akşam yemeği yiyecektik."

Sasha kaşlarını kaldırır. "Ben de gelebilir miyim? Onunla tanışmak isterim."

"Onunla tanışmak mı istiyorsun?"

"Tabii ki istiyorum. Senin ailenle de tanışmak istiyorum ve seni benim ailemle tanıştırmak istiyorum."

Gülümsemeden edemiyorum ve "Beni o kadar uzun süredir tanıımıyorsun, biliyorsun" diyorum.

"Seni yeterince uzun süredir tanıyorum, *krovinka*."

"Bunun ne anlama geldiğini hala söylemedin," diye hatırlatıyorum ona.

Göz kırpar ve saçımı hafifçe çeker. "Senin içine girdiğimde söyleyeceğim."

Her bir parçam bu sözlerle tepki veriyor ve hala devam eden kramplarım bile bacaklarımın arasındaki acıyı hafifletemiyor. "Anlaştık," diyorum.

Bana öpüşmek için eğildiğinde, dudakları nazikti ve bana şiddetin onun kişiliğinin sadece bir parçası olduğunu hatırlattı. Geri çekildiğinde, işe gitmem gerektiğini ona hatırlatmak için tüm irademi kullanmam gerekti. Burada kalıp, günü onunla ve Chort'la geçirmek dışında hiçbir şey istemiyorum, ama her baktığında kalbimi çarptıran yakışıklı bir adamla tanıştım diye her şeyi mahvetmek için çok fazla çalıştım. Okulu bırakmayacağım ve işimi kaybetme riskini göze alamam, bu yüzden kıcımlı kaldırıp işe gitmeliyim.

Ayrılmadan önce, Chort'u sevmek için birkaç dakika ayırıyorum ve mümkün olduğunca çabuk onu görmeye geleceğime söz veriyorum. O hala sızlanmaya devam edince, Sasha pes ediyor ve "Tamam, bizimle gelebilirsin. Jeep'i alacağız" diyor.

Doberman bunu anlamış olmalı ki kuyruğunu sallamaya başlar, heyecanla ince poposunu sallayarak çok sevimli görünür. Hepimiz siyah cipe bineriz ve kampüse giderken Chort, kucak köpeği gibi davranarak başını pencereden dışarı sarkıtıp poposunu üstüme koyar. Onu güvende tutmak için kolumu onun etrafına dolarım ve o da teşekkür etmek için yüzümü yalar.

"Sana zarar veriyor mu?" diye soruyor Sasha.

"Hayır, o iyi. O çok tatlı bir çocuk."

Övgülerim bana bir yalamalık daha kazandırırken, Sasha sadece başını sallayıp gülüyor. Chort'un diğerlerine karşı bu kadar nazik olmadığını hala inanmakta zorlanıyorum. Yolculuk boyunca mutlu ve

yurt odama vardığımızda, arabadan atlayıp bizim de gelmemizi bekliyor. Sasha ona yakın durmasını emrediyor ve sonra kolunu omuzlarıma dolayarak beni merdivenlerden yukarı çıkarıyor.

Brittney odada yok ve burada uyumamış gibi görünüyor, bu yüzden hızla soyunuyorum. Koyu yeşil önlük ve spor ayakkabıları giymem uzun sürmüyor. Saçımı düzeltmek için dağınık bir at kuyruğu yapıyorum. Saçlarımın önümde olmaması bu işi yapmamı çok kolaylaştırdığını çoktan öğrenmiştim. Birçok hayvan veterinerde yapılan temel işlemleri reddeder ve panikleyip çılgınca size tırmanmaya başladıklarında, önünüzde hiçbir şeyin olmaması en iyisidir.

Sasha yatağıma oturmuş beni izliyor, Chort ise yanında uzanmış. Gözleri benden hiç ayrılmıyor ve ben gitmeye hazır olduğumda ayağa kalkıp beni kendine çekiyor. Hiç uyarıda bulunmadan dudaklarını dudaklarıma yapıştırıyor ve dün geceki kadar tutkuyla beni öpüyor. Yıkanmamış saçlarımı toplamış, makyajsız, eski püskü bir önlükle burada durmak yerine, kendim olmaktan başka hiçbir şey yapmam gerekmeden beni seksi, güzel ve baştan çıkarıcı hissettiriyor. Bu tür bir duygu sarhoş edici. Kendimi güçlü ve gerçekten görülmüş hissettiriyor, ve beni olduğum gibi, çok kırmızı saçlarım ve çok büyük uyluklarımla bile yeterli hissettiriyor. Asla manken gibi zayıf olmayacağım. Asla Instagram'da baştan aşağı mükemmel görünen kızlar gibi görünmeyeceğim, ama Sasha'yla birlikteyken, gerçekten umursamıyorum, çünkü o da umursamadığını açıkça belli ediyor. Ya dünyadaki en iyi aktör ya da beni olduğum gibi seviyor.

Bunun ne kadar büyük bir hediye olacağını fark etmemiştim. Onunla tanışmadan önce kendime acımıyor ve moralim bozuk değildi, hayatımda bir erkek olması için standartlarımı düşürmeye de niyetim yoktu, ama şu anda olduğum halimle beni sevecek, hatta belki de aşık olacak birini asla bulamayacağımı düşünerek endişelenmediğimi iddia etmeyeceğim.

Sasha kollarıyla beni sıkıca sarar, beni kendine doğru çekerken dili dün gece amımı ele geçirdiği gibi ağzımı ele geçirir. Ben kolayca teslim olurum, daha fazlası için kendimi açarım ve kollarımı onun geniş omuzlarına dolayarak aramızda hiç boşluk kalmazın.

Sorumlu olan o, ayrılır ve "İşe geç kalacaksın, Cyn. Seni öpmeyi bırakmak istemiyorum, ama bunun senin için önemli olduğunu biliyorum" der.

"Teşekkürler," diyorum ona. "Keşke burada seninle kalabilseydim, ama bu işi kaybetmek istemiyorum. Bu iş bana çok yardımcı oluyor, özellikle de veterinerlik teknisyenliği diplomasına geçmek istediğim için."

Büyük eli popoma kondur ve sıkıca sıktı. "O zaman gidelim. Chort ve ben seni bırakacağız, ben de seni almaya geleceğim."

"Chort, Sav'ı karşılamaya gelmeyecek mi?"

Sasha sırtıtarak köpeğine bakar. "Hayır. Onun çok tatlı olduğunu düşündüğünü biliyorum, ama yabancılarla pek iyi geçinemez. Sav ile iyi anlaşmamın senin için önemli olduğunu biliyorum ve köpeğimin ona saldırmaması, onun bana olan bakışını değiştirebilir."

Başımı çevirip tembel Doberman'a bakıyorum. Hâlâ uzanmış durumda ve az önce çıkardığım kıyafetleri yastık olarak kullanıyor. Oldukça zararsız görünüyor, ama bu konuyu zorlamayacağım. Savanna, Chort ile başka bir zaman tanışabilir.

"Tamam," diyorum ona ve telefonumu alıyorum. Chort zıplarken, bıçağı kot pantolonumdan çıkarıp ameliyat önlüğümün cebine koyuyorum.

"Aferin kızıma," diyor Sasha ve hemen ardından popoma bir kez daha bir kez daha vurmadan önce "Aferin kızıma" diyor.

Onun övgüsü neden beni bu kadar tahrik ediyor bilmiyorum, ama ediyor.

Gülümsediğimi görünce bana göz kırpar ve elimi tutup odadan çıkarır. Merdiven boşluğunda büyük bir öğrenci grubuyla karşılaşırız, ben de onların geçmesi için Sasha'nın arkasına geçerim. Hepsi Sasha ve Chort'a bakar, ama birkaç kişi *"bu adam da kim"* bakışı atar, kimse bir şey söylemez. Aşağıda, odadan çıkan son kişi benim ve kapıdan çıkmadan hemen önce ayakkabımın bağcığının çözüldüğünü fark ediyorum.

Eğilip bağlamak için eğildiğimde, ilk ilmeği bile yapamadan, "Lanet olsun. Güzel, dolgun kalçaları severim, Kızıl, ve seninki resmen sikilesi." diye bir ses duydum.

Siktir.

Bütün vücudum donar ve Sasha'nın bu sözleri duymaması için dinleyen herhangi bir tanrıya dua ederim. Ayağa kalkmadan, onun

büyük, siyah botunun köşeyi döndüğünü görüyorum ve hızlıca ettiğim duanın pek de işe yaramadığını anlıyorum.

Hızla ayağa kalkıp, çenesini tutamayan aptal Xander'a dönüyorum. "Git," diyorum ona. "Hemen gitmelisin."

Bana aptalca, tembel bir gülümseme atıyor, ama arkamdan Sasha'yı ilk kez fark ettiğinde, gülümsemesi artık o kadar kayıtsız görünmüyor, özellikle de Chort'un düşük sesli hırıltısını duyduğunda.

"Git," diye tekrar ediyorum ve dinleyecek mi diye beklemeden, geri dönüp ellerimi Sasha'nın göğsüne koyuyorum. Onu durdurabileceğim fikri gülünç, ama en azından onu durdurmaya yeteceğini umuyorum. "Ona zarar veremezsin," diye hızlıca söylüyorum, ona kuralları hatırlatarak.

Bana baktığında açık mavi gözleri sert bir parıltı yayıyor. Bana yönelik olmadığını bilsem de, bu bakışların hedefi olmak yine de hoş değil.

"Sana söylediklerini duydum," diyor, sanki bu cinayet işlemek için yeterli bir sebepmiş gibi.

"Onlar sadece kelimeler," diye hatırlatıyorum ona.

"Senin kışına bakıyordu," diye neredeyse kükrer gibi konuşur, "seni sikmek istermiş gibi konuşuyordu, sanki sen lanet bir delikten başka bir şey değilsin gibi."

Nefesimi verip kaşlarımı kaldırıyorum. "Kadın olmanın dünyasına hoş geldin, Sasha. Bu dünya vajinalar, göğüsler ve senin bu özelliklere sahip olduğun için sana istediğini söyleyebileceğini düşünen onun gibi iğrenç küçük pisliklerle dolu."

Başımın üzerinden bakıyor, hala o adamı gidip öldürüp öldürmemeyi tartışıyor, ama birkaç saniye sonra bana bakıp "Bütün erkekler öyle değil" diyor.

"Tabii ki öyle değiller, ama Xander öyle ve o buna değmez. Onu bırak gitsin."

"Xander." Adı tekrarlar, ses tonu tiksinti doludur. "O da o sikik Alfa pisliklerinden biri mi?"

"Hayır, o sadece alfa özelliği olmayan sıradan bir pislik."

Gözlerimin etrafındaki gerginlik, benim mizah girişimimle biraz olsun yumuşadı, ama yine de Xander'ın peşinden koşup onu koridorda deşmek üzereymiş gibi görünüyor.

Xander'ın peşinden koşup onu koridorda deşmek üzereymiş gibi görünüyor.

"İşe geç kalacağım," diye hatırlatıyorum ona, bunun onu biraz olsun sakinleştireceğini umarak.

"O sana böyle konuşamaz, Cyn," diyor, ama aynı zamanda elimi tutup beni binadan dışarı, onun cipine doğru götürüyor. "Bunun için dilini koparmalıyım."

Binmeden önce ona bakıp, "Şu anda tam anlamıyla ciddi olmadığını varsayacağım" diyorum.

Bana attığı bakış, varsayımımdan şüphe etmeme neden oluyor ve ikimiz de Chort kucağında Jeep'e bindiğimizde, tekrar "Onu öldüremezsin" diyorum ve sonra da ekliyorum, "ya da dilini kesemezsin."

Sasha bana bir bakış attıktan sonra, trafik yoğunlaşmaya başlayınca gözlerini tekrar yola çevirdi. "Sen kafamdaki işleri karmaşıktırırıyorsun," diye itiraf etti sonunda. "Kimi öldürebileceğimi ve kimi öldüremeyeceğimi her zaman çok net biliyordum, ama sen bunu zorlaştırırıyorsun." Gözlerimi tekrar kısaca yakaladı. "Sen işleri belirsizleştirırıyorsun, Cyn."

"Üzgünüm," demeye başlıyorum, ama o uzanıp uyluğumu sıkıyor.

"Sakin bunun için özür dileme. Kafası karışık olan benim. Bir çözüm bulurum. Sadece senin etrafında dönen yeni bir sınırlar dizisi oluşturmam gerekiyor."

"Aptalca şeyler söyleyen pislikleri öldürmemenin de dahil olduğu yeni sınırlar mı?" diye soruyorum. Hemen benimle aynı fikirde olmadığını görünce, "Dışarıda bir sürü pislik var, Sasha. Hepsini öldüremezsin. Bu sadece sana ve ailene dikkat çekmez mi?" diyorum.

"Öyle olur," diye sonunda kabul eder. Elimi tutup ağzına götürür ve elimin arkasını öper. "Dediğim gibi, bunu halletmenin bir yolunu bulacağım. Endişelenmene gerek yok, Cyn. Hiçbir şey için endişelenmene gerek yok."

O veteriner kliniğinin önüne geldiğinde, benim birkaç dakikam kalmıştı, yeni erkek arkadaşımın ben isteyken cinayet şölenine çıkmayacağından emin olmak için yeterli bir süre değildi. Yine de elimden geleni yaptım, mesafeyi aşarak eğildim ve yüzünü avuçlarımla kavradım. "Lütfen bunu unut, Sasha. O buna değmez."

Başımın arkasını avuçlayıp beni nazikçe öper. "Ama öylesin, *krovinka*." Beni tekrar öper ve gülümser, "Acele etsen iyi olur, Cyn, yoksa geç kalacaksın. Bana ihtiyacın olursa ara, işten çıktığında burada olacağım."

Ben de onu öperim ve sonra Chort'a sarılırım. "Numaran bende var mı ki?"

"Sen uyurken telefonuna kaydettim."

Gülümserim ve arabadan inmeden önce ona bir kez daha hızlıca öpücük veririm. İçeri girmeden önce arkama bakıp el sallarım. Sasha her zamanki gibi doğal bir seksapelle el sallayarak karşılık verir, Chort ise dilini dışarı sarkıtmış bir şekilde kafasını pencereden dışarı çıkarmış durumda. Çok sevimli bir manzara oluşturuyorlar ve içeri girip arka ofise koşarak bugünün programını kontrol etmeden önce hızlıca bir fotoğraf çekmeden duramıyorum.

Telefonum cebimde titriyor ve onu çıkardığımda yeni bir kişiden gelen bir mesaj görüyorum. Mesajın başlığı "*Erkek Arkadaş/Takipçi*" ve fotoğrafta kafatası maskesi takmış halinin yakın çekimi var. Maskenin kemik rengiyle kontrast oluşturan gözlerinin canlı mavisi keskin bir şekilde göze çarpıyor. Artık eskisi gibi beni korkutmuyor. O gözlerde onu çok fazla görüyorum ve artık Sasha'dan korkmuyorum.

ERKEK ARKADAŞ/TAKİPÇİ:

Az önce benim fotoğrafımı mı çektin?

BEN:

Ve Chort. Çok tatlı görünüyordunuz. Dayanamadım. Bu arada profil fotoğrafın çok güzel. Peki sen benim erkek arkadaşım mısın yoksa takipçin misin?

ERKEĞİM/TAKİPÇİM:

İkisi de ve daha fazlası, Cyn.

Yaklaşan ayak sesleri duyuyorum, bu yüzden aceleyle gitmem gerektiğini yazıyorum.

ERKEĞİM/TAKİPÇİM:

Seni düşüneneğim, krovinka.

BEN:

Ben de seni düşüneneğim.

Gönder tuşuna basıp, Dr.
Mindy içeri girerken.

"Merhaba Cindy. İkinci odada bir Dalmaçyalı bekliyor. Cheryl'e röntgen çekiminde yardım eder misin?"

"Tabii," diyorum ona, ve sonra kendimi iş moduna geçerken kişisel hayatımı tamamen unutmaya zorluyorum. Çoğunlukla bunu başarabiliyorum. Teknisyenlere yardım ederken, köpek kulübelerini temizlerken ve tüm hayvanları sevgiyle okşarken bile, zihnimin bir kısmı hala Sasha'nın yanında.

Dört saatlik vardiyam bittiğinde, kedinin tüyleri ve düşünmek bile istemediğim başka şeyler ile kaplıyım. Duş almaya can atıyorum ve en son istediğim şey Sasha'nın beni bu halde görmesi, ama bunu saklayamam. Dışarı çıktığımda, beni beklerken motosikletinin üzerinde oturduğunu görüyorum. Koyu renkli kaskı bana doğru dönüyor ve bu küçük hareketle içim eriyor. Görünüşe göre ben de kendime özgü bir saplantı geliştiriyorum.

O parmağını kıvrıp bana gelmem için işaret edene kadar, olduğum yerde donakaldığımı fark etmiyorum. Yüzümün kızardığını hissederek, mesafeyi kapatıyorum ve yanına varır varmaz, kaskının vizörünü kaldırıyor. Yüzünün alt kısmı hala görünmüyor, bu yüzden eğilip burnunun ucunu öpüyorum. Gözlerini kısmasından gülümsediğini anlayabiliyorum ve sonra beni kucaklayarak beni şaşırtıyor. Kollarında rahatlıyorum, hala beni rahatsız eden krampları, ağrıyan ayaklarımı ve duş almam gerektiğini tamamen unutuyorum.

"Seni özledim, Cyn."

Sözleri, bana hala verdiği kucaklama kadar tatlı ve ben birkaç saniye daha ona sarıldıktan sonra geri çekilip bana uzattığı kaskı alıyorum.

"Planlar değişti," diyor ben kaskı takarken. "Nasıl yani?"

Kayışı takmak için uzanırken, "Savanna ile buluşmadan önce seni benim evime götüreceğim," diyor.

"Gerçekten temiz kıyafetlere ihtiyacım var. Kendimi iğrenç hissediyorum."

Tokayı sıktıktan sonra, vizörümü kapatmadan önce bana göz kırptıyor. "Güven bana, *krovinka*."

Ona güvendiğim için başımı sallıyorum ve sonra motosikletinin arkasına biniyorum. Zarif olduğumu söyleyemem, ama ilk seferki kadar kötü de değil. Hatta ayaklarımla tek başıma ayaklıkların üzerine basmayı bile başarabiliyorum ve o motoru çalıştırdığında, ben çoktan arkadan ona sarılmış durumdayım. Onun evine dönüş yolculuğu huzurlu geçiyor. Bir motosikletin arkasında kendimi rahat hissedeceğimi hiç düşünmemiştim, ama Sasha'nın yanında kendimi tamamen güvende hissediyorum, o kadar güvende ki gözlerimi kapatıp ona daha sıkı sarılıyorum.

Bisikletin yavaşladığını hissettiğimde, gözlerimi açtım ve onun evinin garaj yoluna girdik. Çılgın güvenlik önlemlerini geçtikten sonra içeri girdik ve birkaç dakika Chort'u sevdikten sonra etrafa baktım ve şaşkınlıktan ağzım açık kaldı. Ev tam olarak bu sabahki gibi görünüyor, ama hemen fark ettiğim birkaç önemli fark var, örneğin en sevdiğim mor battaniye şimdi kanepenin arkasına serilmiş, kahve masasında benim ders kitaplarımın bir yığını var ve kapıya baktığımda ayakkabılarımın onun ayakkabılarının yanında dizili olduğunu görüyorum.

"Sasha, ne yaptın?" diye soruyorum ona bakarak.

Kollarını göğsünde kavuşturmuş, bir elini kaldırıp çenesini ovuşturuyor. Sinirli bir hareket olduğunu söyleyebilirim, ama "Seni yanıma taşıdım" derken gözlerinde hiç tereddüt yok.

"Ne?" O kadar şaşkınım ki, merdivenleri koşarak onun çatı katındaki yatak odasına çıkmadan önce söyleyebildiğim tek kelime bu. Tabii ki, yastığım artık onun yatağında, fotoğraflarım duvarlarında asılı ve giysilerim onun gardırobunda, onun giysilerinin hemen yanında asılı. Banyoya hızlıca bir bakış, onun hiçbir şeyi geride bırakmadığını açıkça gösteriyor. Kahretsin, bornozum bile bir kancaya asılı.

Döndüğümde, tam arkamda duruyor. Gözlerine bakarak, "Beni öylece yanına taşıyamazsın" diyorum.

"Sanırım az önce yaptım" derken gülümsemeyi zor tuttuğuna yemin ederim.

"Ama," diye başlıyorum, sonra telaşlanıp tekrar denemek zorunda kalıyorum. "Beni neredeyse hiç tanıımıyorsun. Yurt odam var. Derslerime ve işime yakın olmak için kampüste kalmam gerekiyor. Öylece gidemem!"

Bana yaklaşır, başımın arkasına elini koyar, saçlarımı nazikçe avuçlar ve yüzümü kendininkine doğru kaldırır. "Senin hakkında bilmem gereken her şeyi biliyorum. Seni burada, yanımda istiyorum. Güvende olduğumu bildiğim bir yerde olmanı istiyorum." Diğer elinin parmakları yanağımı okşar. "Seni bırakmayacağımı söylemiştim. Ciddiydim, *krovinka*."

"Okul ne olacak? Okulu bırakmayacağım, Sasha."

Ses tonumdan dolayı ağzının köşesi seğiriyor. "Senden bunu hiç istemedim. Kampüse arabayla gitmek çok uzun sürmüyor. Seni götürebilirim ya da sen Jeep'i sürebilirsin. Senin için hangisi daha kolaysa."

"Bu adil değil," diyorum, ama kendi arabamı alacak param olmadığını da biliyorum.

"Tabii ki adil. Benim olan senindir ve onu sürmek istemiyorsan, sana istediğin başka bir şey alırım."

Onun teklifini düşünüyorum. Bu, yaşamak için güzel bir yerden çok daha fazlası. Bana bir yuva, onunla ve Chort'la bir hayat ve eğitimime devam etme özgürlüğü sunuyor. Hızlı ilerliyoruz, bunu inkar edemem, ama yanlısı hissettirmiyor. İçgüdülerim benden ondan uzaklaşmamı haykırmıyor ve bir daha asla fazla neşeli Brittney tarafından uyandırılmama ihtimali çok cazip geliyor. Fikrini değiştireceğinden endişelenmem dışında, hayır demek için hiçbir neden bulamıyorum. Onunla birlikte olmak istiyorum. Çılgınca, mantıksız ve çok hızlı gelişen bir şey olsa da, yine de istiyorum.

"Tamam," diyorum ona. "Seninle birlikte yaşayacağım."

Bana yaklaşır, dudaklarını dudaklarıma yaklaştırır ve fısıldayarak, "Seçeneğin olduğunu düşünmen çok tatlı," der.

Onunla tartışmaya fırsat bulamadan, beni öperek susturuyor. Sanırım, aramızdaki her tartışmayı bu şekilde kazanacak. Ağzı vücudumun herhangi bir yerindeyken düşünmek imkansız. Tek yapabileceğim teslim olmak ve akışına bırakmak. Sasha kontrolü elinde tutmaya alışık ve benim de büyük bir kısmım kontrolü ona bırakmayı seviyor.

Hiçbir şey için endişelenmemek çok heyecan verici, çünkü her şeyi onun halledeceğini biliyorum.

Öpücüğü derinleştiriyor, dilimle dilimi okşarken popomu tutuyor ve yavaşça beni banyoya doğru götürüyor. Kapıdan geçer geçmez, gömleğimin altını tutup kaldırmaya başlıyor.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyorum, dudaklarımız ayrıldığında, o da önlüğümün üst kısmını çıkarabiliyor.

"Sana bakıyorum, Cyn." Parmakları yanlarımdan aşağı kayıyor ve sonra pantolonumun beline takılıyor. "Bunu senin için yapmama izin ver, *krovinka*."

O, önlüğümün son parçasını da çıkarıp küvetin suyunu açmaya uzanırken, itiraz etmek aklıma bile gelmez. Gözleri üzerimde dolaşır ve bana attığı aç bakışını saklamaya çalışmaz.

Bir şişe köpük banyosu aldığı anda gülererek, "Seni banyo yapmayı seven bir adam olarak tanımazdım," diyorum.

Ayağa kalkarak gömleğine uzanır ve onu çıkarırken şöyle der: "Ağrıyan kaslar için iyidir. Bazen çok fazla antrenman yapıyorum." Sanki bu çok da önemli bir şey değilmiş gibi omuz silker, sanki tavandan sarkan mankenler üzerinde bıçaklama tekniklerini çalışmaktan dolayı biraz ağrının olması normalmiş gibi.

"Ve bunu yapmak için," durup şişenin üzerindeki etiketi okurum, "mango berry köpük banyosu mu kullanıyorsun?"

Gülümser ve kot pantolonunun düğmesini açar. "Hindistan cevizine geçeceğim."

Onun soyunmasını izliyorum, çıplak vücudunun görüntüsüne bir kez daha büyülenmişim. Dayanamayıp elimi uzatıp parmaklarımı onun üzerinde gezdiriyorum, üst kolunu çevreleyen kanlı dikenleri ve tasarımın karmaşık detaylarını bozan büyük yara izini takip ediyorum. Suyu kapatmak için döndüğünde, sırtına dövme yapılmış ağacı yakından görebiliyorum. Muhteşem. Bu yetenek inkar edilemez.

Parmaklarımla, büyük ağacın altındaki kafatası yığınının konmak için alçalan kuzgunun üzerinden geçiyorum. "Bu harika. Saatler sürmüş olmalı."

"Kırk altı saat," diyor ve ağzım açık kalıyor.

"Kırk altı saat boyunca acıya dayandın mı?"

Omzunun üzerinden bana bakar. "Tek seferde yapmadık. Aylar sürdü."

"Vay canına," diyorum, vücudundaki dövmeli deriyi gözlerimle tararken. Tüm bu görüntüler derisine kalıcı olarak kazınırken kaç saat acı çektiğini hayal bile edemiyorum.

"Belki bir gün ben de yaptırırım," diyorum ona.

O arkasını döndüğünde, gözlerim fal taşı gibi açılır. Tamamen sertleşmiştir, her santimi hatırladığım kadar kalındır, ama bu sefer kendini sıkı tutmamıştır, bu yüzden engelsiz bir şekilde tam olarak görebiliyorum ve onun penisi üzerinde benim adımın dövmesi olduğunu gördüğümde, ona bakarken şoktan ağzım açık kalır.

O sırtarak başparmağı ve işaret parmağıyla çenemi sıkıştırır. "Ben her seferinde sikimi çıkardığımda ağzın tam da böyle olmalı."

Vücudunun çok hassas ve özel bir yerinde o üç harfi görünce, kafamda canlandırdığı görüntüye odaklanamayacak kadar şaşkınım. "O benim adım," diyorum. "Senin..." Durup ağzımı kapatıyorum.

Kaşını kaldırıp "Neyimin üzerinde, Cyn?" diye sorduğunda sırtışı günahkar.

"Özel bölgede," diyorum sonunda, yüzümün yanacak kadar ısındığını hissederek. Onun derin kahkahası da yardımcı olmuyor.

"Penisimde, Cyn," diye düzeltir. "Penisime senin adını dövme yaptırdım."

"Ama neden yaptın?" Gözlerimi, onun kalın, damarlı penisinin üzerinde yazılı olan isimden ayıramadan aşağıya bakıyorum. *Benim* adım.

"Çünkü ben seninim." Elini kendi etrafına doladı. "Çünkü bu *penis* senin ve üzerinde senin adın yazmalı."

"Ne zaman yaptın bunu?"

"Seni kurtardıktan birkaç gün sonra." dediğinde sesinde eğlence duyuyorum.

Yine şaşkınlıktan sessiz kalıyorum, tek yapabildiğim ona bakıp "Ne?" demek.

"Ben fikrini değiştiren bir adam değilim, *krovinka*. Seni istediğimi biliyordum, benim olduğunu biliyordum, bu yüzden bunu resmileştirdim. Bu

seni korkutuyor mu?"

Gözlerine bakarak ona gerçeği söylüyorum. "Hayır, korkutmuyor." Başımı eğip, elimi uzatıp parmağımı hafifçe adımın üzerinde gezdiriyorum. O, penisi daha da büyürken ve kalın başından ön sıvı damlarken, nefesini tıslayarak çıkarıyor. "Hoşuma gitti."

"Lanet olsun," diye inledi, onu simgeleyen üç harfi izlediğimde

Parmakları göğsümde gezdikten sonra sırtımı dolaşıp ve sütyenimin kopçalarını açarak yere düşmesini sağlar. Üstüm çıplak kaldıktan sonra, iç çamaşırımı da çabucak çıkarır. Parmakları göğüslerimde, karnımda, sonra da yanlarımda dans ederken, her santimimi gözleriyle tarar — tüy kadar hafif dokunuşları meme uçlarımı sertleştirir ve bacaklarımin arasında çok tanıdık bir ağrı yaratır.

"Ne zaman istersen seni dövme yaptırmaya götürürüm Cyn, ama bence cildin şu haliyle de muhteşem."

Bana söylediği tatlı sözlerle nasıl cevap vereceğimi hiç bilmiyorum, bu yüzden ona garip bir "Teşekkürler" diyerek onu bırakıp küvete giriyorum. Vücudumu sevmesinden çok mutluyum, ama yine de onun önünde çıplak durmaktan rahatsızlık duyuyorum. Suyun altına dalar dalmaz ve köpükler göğsümü kaplar kaplamaz, kendimi daha rahat hissediyorum.

Sasha bana bakıyor. "Köpük banyosu eklememeliydim. Ne düşünüyordum bilmiyorum."

Ona gülümserim ve daha önce onun bana yaptığı gibi parmağımı kıvırırım. Küvet ikimiz için yeterince büyük, ama çok da değil. O karşı tarafta oturur, uzun bacakları benim iki yanımda, dizleri sudan dışarı çıkmış halde. Ona daha fazla yer açmaya çalışmadan, ayağımı tutar ve masaj yapmaya başlar.

"Vay canına," diyorum, başımı geriye yaslayarak, benim bile farkında olmadığım gerginliği giderirken. Hiç ayaklarım ovulmamıştı ve bunun ne kadar rahatlatıcı olabileceğini bilmiyordum.

Sasha'nın yanına taşınmanın şimdiye kadar verdiğim en iyi karar olabileceğini düşünmeye başlıyorum.

Bölüm 11

Sasha

Cyn'in uyanık kalmak için mücadele etmesini izlerken ayaklarını ovuyorum. Ayak tırnakları kırmızıya boyanmış ve bu gördüğüm en seksi şeylerden biri. Suyun içindeki uzun saçları çok daha koyu görünüyor, süzülüp dönen gevşek bukleler bana kanı hatırlatıyor. Gözlerimi vücudunda gezdirirken, köpük banyosu kullanma kararımdan pişman oluyorum. Uzanıp köpükleri silip parmaklarımı göğüslerinin şişkinlikleri üzerinde gezdiriyorum. Kaygan ıslak cildi, ona girme dışında başka bir şey düşünmemi zorlaştırıyor, ama şimdi bunun zamanı değil. Bir saat sonra Savanna ile buluşmamız gerekiyor ve benim daha fazla zamana ihtiyacım var.

Cyn daha önce kramplardan bahsettiğinden beri, aklımda birçok şey canlanıyor. Onunla tanışmadan önce seks hakkında pek düşünmezdim. Anlamadığım ve daha fazla bilmek istemediğim bir şeydi, ama şimdi tek düşünebildiğim şey bu. Adet sırasında seks yapmak hiç aklıma gelmemiştir, ama bu sabah kramplardan bahsettiğinde, tüm vücudum canlandı.

Onun vücuduna zaten takıntılıyım, yüzümü gömdüğüm amına girmek istiyorum, ama onun kanla kaplı olduğunu hiç düşünmemiştim. Onu incitmek gibi bir niyetim yok, ama bu benim neden olmadığım bir kan. Yine de kan. Yine de benim güzel Cyn'im kırmızıya bulanmış.

Görüntüler karşısında neredeyse inleyecektim, sikim patlamak üzereydi, taşaklarım gergin ve çok ihtiyaç duyduğum bir boşalma için ağrıyordu. Hayatımda hiç kimseyi sikmek istemedim, ama *onu* sikmek istiyorum, ve bunu benim için kanarken yapmak istiyorum.

Önce bir ayağını, sonra diğerini masaj yapmaya devam ederken gözlerim ona kilitli kalıyor. Ellerim baldırına doğru ilerleyip, her yeri gevşeyene kadar ağrıyan kaslarını ovarken, o da minnettarlığının bir başka iniltiyle ifade ediyor. Onun küçük inlemeleri ve iniltileri beni çıldırıyor, ama onun çıkardığı en tatlı ses, benim adımları söylediği zamanki ses. İster fısıltı olsun, ister ecstasi çığlığı, her halükarda bu, şimdiye kadar duyduğum en güzel ses.

Gözleri hala kapalıyken, "Ben isteyken sen ve Chort ne yaptınız?" diye soruyor.

Gülümserim ve "Fazla bir şey yok. Çoğu zamanını senin yurt odanı toparlamakla geçirdik. Yani, ben toparladım. Chort ise yatağına uzanıp izledi." derim.

Cyn, ben bacaklarını ovmaya devam ederken tembel bir kahkaha atıyor. Niki'nin Xander'ı bulmama yardım ettiği kısmı ya da bilim binasının arkasında onu korkuttuğum kısmı anlatmıyorum. Kız arkadaşımın kuralına uyup onun hayatını bağışladım, ama birkaç hafta acı çekecek. Bıçağımı görünce altına işlediği anı hatırlayıp gülümsüyorum. Söylemeye gerek yok, bir daha Cyn'in kıcına ya da ona ne yapmak istediğine dair yorum yapmayacak.

"Krampların nasıl?" diye soruyorum ona.

O iç geçirip gözlerini açarak bana bakar. "Korkunç. Ama genelde başladığımda geçiyor."

"Sana bir ısıtma yastığı, Midol, çeşitli dondurma çeşitleri ve adet ürünleri aldım," diyorum ona.

Gülümsemesi yüzünü aydınlatıyor. "Öyle mi?"

Islak ayağını öpüyorum ve Midol'ün nerede olduğunu bulmak için utanç verici derecede uzun zaman harcadığımı ya da hangi tampon ve pedlerin en iyisi olduğunu bulmaya çalışırken başımın nasıl ağrıdığını söylemek yerine sessiz kalıyorum. Sonunda pes edip Mia'ya mesaj attım. O da yardım etti, ama sonra Cyn'le yakında tanıştırmam için bana söz verdirdi.

Yüzünde hala bir gülümsemeyle, "Savanna'nın seni seveceğini biliyorum" diyor.

"Benim hakkımda ne biliyor?"

Cyn'in yanaklarına yayılan hafif kızarıklık, arkadaşına tanıştığımız geceyi anlattığını gösteriyor.

"O hiçbir şey söylemeyecek," diye çabucak cevaplar.

Onun ayak başparmağını ısırırım ve kıvranışını izlerim. "O senin en iyi arkadaşın, *krovinka*. O ilişkiyi senden asla almam. Ona ne istersen söyle."

"Endişelenmiyor musun?"

Durduramadan bir gülümseme kaçır. "Ailemin kendini koruma yöntemleri vardır."

Cyn'in gözleri büyür ve yemin ederim ki, dikkatini çekmek için ayak parmağını sertçe ısırmadan önce gözlerinde panik dolu bir korku görürüm. Ayaklarının hassas derisini öperken, gözlerimi onunkilerden ayırmadan dilimi yavaşça ayak tabanına doğru sürüklerim. Gözleri daha da büyür ve neredeyse gülmek üzereyim. Bu kadının her santimini yalamak istiyorum, bu yüzden eğer onun sevimli küçük ayaklarından rahatsız olduğumu düşünüyorsa, onu büyük bir sürpriz bekliyor.

"Beni aşağılamayın, küçük Cyn. Savanna'yı seviyorsunuz, bu da ona asla zarar vermeyeceğim anlamına gelir. Size kuzenimin bir hacker olduğunu söylemiştim. O birçok suçu örtbas edebilir. Tek ima ettiğim buydu." Onun ayağını gıdıklıyorum ve o gülüp kıvranırken ekliyorum: "En iyi arkadaşınızı öldürmekle tehdit etmiyordum."

"Tamam, tamam," diye yalvarır. "Özür dilerim."

Parmaklarım hareketsiz kalır ve nefesini toparlamasını dinlerim, hırıltı sesi duymadığımdan emin olurum. İyi olduğundan emin olduğumda, "Gülünce çok güzelsin, özellikle de çıplak ve ıslakken," derim.

Bana gözlerini devirdi, ama hala gülümsüyor, bu yüzden kızgın olmadığını biliyorum. Harekete geçmezsek geç kalacağımızı bildiğimden, bir sünger ve banyo sabunu alıp, sevimli küçük ayak parmaklarının uçlarından, asla doyamayacağım kalın, kırmızı saçlarına kadar onu yıkamaya başlıyorum. Onun tenine sadece ellerim değse de, sanki dilimi onun içine gömmüşüm gibi erotik bir his uyandırıyor.

Saçlarını duruladıktan sonra, ıslak saçlarını burnuma götürmeden duramıyorum, böylece onun yurt odasından getirdiğim hindistancevizi şampuanının kokusunu içime çekebiliyorum. Ciğerlerimi onun kokusuyla doldurduğumda, durmaya, bu kadının bana bıraktığı azıcık irade gücünü kullanmaya ve

küvetten çıkmaya hazırdım, ama o anda o benim adımı fısıldadı ve o sesle kararlılığım paramparça oldu.

"Siktir, Cyn," diye inlerim ve hızlı bir hareketle onu kucağıma alırım, böylece ağrıyan sert sikim aramızda kalacak şekilde bana dönük olur. Uylukları benim iki yanımda, kontrolü ele alıp daha yakınlaşabilir. Vücudunun benimkine değmesi hem cennet hem de cehennem gibi. Bir yanım o muhteşem saçlarını avuçlamak, onu döndürmek ve o muhteşem kıcını havaya kaldırarak küvete eğilmesini sağlamak istiyor. Onu yere yatırıp, hayatının sonuna kadar sikmek istiyorum, ama yapmıyorum. Bunun yerine, kontrolü ona bırakıyorum, o da omuzlarımı kavrayıp çok yavaşça bana sürtünmeye başlıyor.

Kaşlarını kaldırıp onu izliyorum. "Benim sikimi kullanacak mısın, Cyn?" Sözlerime nefes nefese bir çığlık atıyor, ama durmuyor. Hatta parmakları daha da sertçe batıyor ve kalçaları daha hızlı, daha sert bir ritim kazanıyor.

Siktir, dominant tarafı ortaya çıktığında muhteşem görünüyor. Ne yazık ki ben pek itaatkar bir adam değilim. Belinden tutup onu yerinde tutuyorum, beni istediği gibi kullanmasına izin vermiyorum. Yüzü beş saniyeden kısa bir sürede tahrik olmuş ve kendinden emin bir ifadeden utanmış ve kendinden emin olmayan bir ifadeye dönüşüyor.

Bu dönüşümü görmekten nefret ederek, eğilip dilimi yavaşça boynuna doğru kaydırıktan sonra ağzımı kulağına yaklaştırdım. "Kontrolü ele almanı seviyorum *krovinka*, ama geriye yaslanıp olanları izlemek benim doğamda yok. O açgözlü küçük amını benim sikime sürtüp beni kendi zevkin için kullanmak istiyorsan, bunun için bana yalvarmalısın."

Benim kucağımdan kurtulmak için boşuna çaba gösterirken göğüsleri göğsümde kayıyor. Gülüyorum ve kulağını ısıriyorum.

"Elbette, Cyn, bana karşı koymaya devam et. Tek yaptığın beni daha da sertleştiriyor."

"Dün gece beni yalvartmadın," diye hatırlatıyor bana.

"Doğru," diye kabul ediyorum ve yavaşça boynunu öpmeye başlıyorum. "Ama dün gece iyi bir kız gibi bana kendini açtın. Sadece arkana yaslandın ve istediğim her şeyi yapmama izin verdin, ve benim için tekrar tekrar çok kolay orgazm oldun." Dişlerim narin tenini okşadıktan sonra ona hafifçe ısıriyorum. "Şu anda beni kullanmaya çalışıyorsun,

beni domine etmeye çalışıyorsun ve *krovinka*, bizim ilişkimizde domine eden tek kişi benim."

"Bu kadar çok kuralımız olduğunu fark etmemiştim."

Onun ıslak tenine gülümsüyorum. Ses tonundan, şu anda temel kuralları gözden geçirmek yerine kendini orgazma ulaştırmayı tercih ettiği açıkça anlaşılıyor. Kalçalarını tekrar salladığında, parmaklarımı belinin yumuşak etine gömüyorum, morartacak kadar sert değil, ama hareketlerini durduracak kadar sert. Onu görebilmek için başımı kaldırmadan önce ıslak tenini son bir kez yalıyorum. Gözlerinin canlı yeşili her zaman beni şaşırtıyor. Bu kadar yakınken, tüm farklı tonları, yeşillerin karışımını ve hepsini kaplayan neredeyse altın rengi tonu görebiliyorum.

"Çok güzelsin," diyorum ona, acaba bir gün ona iltifat ettiğimde kızarmayacak mı diye merak ederek.

Ellerimle onu hala kontrol altında tutarken, sırtarak "Şimdi bana yalvar, Cyn. Kendini daha iyi hissetmek için benim sikime ne kadar ihtiyacın olduğunu söyle. Ne kadar ihtiyacın var, *krovinka*?" diyorum.

Onu rahatlık alanının dışına ittiğimi biliyorum, bu yüzden ona yardımcı olmak için onu kaldırıp kendime doğru çekiyorum, böylece ağrıyan bedenime sıkıca yapışıyor. Onu boynumdan aşağı kaydırıldığında yine tatlı bir inilti çıkarıyor. Bukleleri penisime yumuşak bir dokunuş yapıyor ve onun içine girme isteği beni tamamen tüketiyor. Ancak beklemek konusunda her zaman olağanüstü iyiydim ve zevki uzatmaktan her zaman keyif aldım. Bu, birini daha uzun süre işkence edebilmek için hayatta tutmakla aynı şey olmayabilir, ama bazı kesin benzerlikler var.

Elleri omuzlarımdan ve boynumdan yukarı kayarak yüzümü avuçlar ve dudaklarını benimkilere yaklaştırdığında fısıldar, "Şu anda her parçam sana yalvarıyor, Sasha." Dili benimkini okşamak için dışarı çıkar. "Vücudum seninkini istiyor."

Onu tekrar kendime doğru çekip, kalçalarını sallayarak aramızdaki bağı güçlendirdiğinde, bu kez inleyen ben oluyorum. Sert baskı, vücudumu arzuyla titretmeye yetiyor.

"Siktir," diye inliyorum, onu öperken.

Gülümsediğini hissediyorum, sonra diyor ki, "Şimdi yalvaran senmişsin gibi görünüyor, ve unutmuş olabilirsin diye söylüyorum, benim adım

bu devasa sikinin üzerine dövmeyle yazılmış, yani o benim sayılır."

Durduramadan şaşkın bir kahkaha kaçırıyorum. O da bu sese gülümsüyor, sonra ben onun alt dudağını dişlerimin arasına alıp hafifçe çekiyorum. "Bu dünyada beni yalvartabilecek tek şey varsa, o da sensin *krovinka*, ve haklısın, o senin."

Bana karşı ne kadar güçlü olduğunu hiç bilmiyor. Belki de bu en iyisidir. Küçük Cyn'in tek yapması gereken, öldürülmesini istediği kişiyi işaret etmek, ben de hiç düşünmeden bunu yaparım. Kızımın bu kadar tatlı bir kalbi olması iyi bir şey. O, içimdeki tüm karanlığa mükemmel bir denge sağlıyor.

Bütün gece onunla böyle oturup kalabilirdim, ama zamanımız kısıtlı olduğu için onu daha yükseğe kaldırıp şişmiş meme ucunu ağzıma alıyorum. Arkadaşıyla buluşmadan önce onu tamamen tatmin etmek istiyorum. Eğer istediğim gibi olursa, ki öyle olacağını tahmin ediyorum, Cyn her zaman ağırlı, benim tarafımdan iyice kullanılmış ve işaretlenmiş, ama her yönden tamamen tatmin olmuş bir şekilde dolaşacak. O bundan daha azını hak etmiyor.

Parmakları omuzlarımı tekrar kazmaya başladığında, inlemeleri banyoyu doldurur. Onu tutan ellerimi gevşetir, istediği kadar bana sürtünmesine izin veririm ve o da bana tanıdığım özgürlüğü sonuna kadar kullanır. Hareketlerinin gücüyle su etrafımıza sıçrar. Dilim ağzıma dolan göğsünü yalarken, diğer elim onun mükemmel yuvarlak kalçalarından birini kavrar. Onun açgözlü vücudu benden istediğini alırken, kaygan göğüsleri zıplar.

O, yumuşak yarıkla benim penisimin başını sıkıştırmak için yeterince yukarı kalktığında, ben onun tenine karşı hırlıyorum. Parmaklarım onun kıkına gömülüyor ve onun üzerime çökmesine izin vermiyor. O zamanla yarışırken, bu küvette bekaretimizi kaybetmiyoruz. Dişlerimi onun gergin meme ucuna bastırarak, ona sertçe ısıyorum. O çığlık atıyor ve bana bakıyor, yeşil gözleri şaşkınlıkla açılmış. Isırmamı yumuşatıp dilimi onun acıyan teninde gezdirdiğimde, Drew'un iki meme ucunu da kestiğim geceyi hatırlamadan edemiyorum. Cyn'e bunu yapma düşüncesi midemi bulandırıyor ve ona verdiğim tüm acıyı gidermek için dilimi nazikçe onun üzerinde gezdirmeme yetiyor.

"Tanrım," diye inliyor, ben daha sıkı tutunmadan önce göğsünü yalayıp emdiğimi izliyor, elimden geldiğince onu içime çekiyorum. "Bırakayım," diye yalvarıyor.

Elim hala onu tutuyor ve konuşabilmek için göğsünü bıraktığımda, sesim hissettiğim kadar gergin geliyor.

"Beni içine almayacağına söz ver."

Nefes nefese, yüzümü avuçlar ve alınını alnıma bastırır. "Beni istemiyor musun?"

"Her şeyden çok istiyorum Cyn, ama böyle değil."

"Neden olmasın?"

"Çünkü ben senin bekaretini bu şekilde almak ya da kendiminkini kaybetmek istemiyorum," diyorum ona. Bir saniye sonra başka bir soru soracağını anladığımda, kalçasını sıkıp onu tekrar aşağı kaydırmak için hafifçe itiyorum. "Tartışmayı bırak ve benim için gel, *krovinka*. Beni kullan ve kendini tatmin et."

"Sadece sen de benimle birlikte olursan," diyor ve onun bu kadar otoriter olmasına gülümsüyorum.

"Bu sorun olmaz," diyorum, o boşaldığı anda benim de boşalacağımı bilerek.

Son kelime ağızımdan çıkar çıkmaz dudakları dudaklarıma yapışıyor, sanki asla doyamayacakmış gibi beni öpüyor. Onun doyasıya öpmesine izin veriyorum. Başka hiç kimseye izin vermeyeceğim bir şekilde beni kullanmasına izin veriyorum. Dilini ağızımda dolaştırırken, amı benim sikimin üzerinde yukarı aşağı hareket ediyor ve vücudumun her yerine zevk yayıyor.

Derin inlemelerim onun kadınsı, seksi inlemeleriyle karışıyor ve vücudunun gerildiğini hissettiğimde, ben de doruğa o kadar yaklaşmışım ki, zar zor dayanabiliyorum. Parmaklarımla kıcını sıkarken, onu orgazmına doğru itmeye devam ediyorum, amını kendimi tatmin etmek için kullanıyorum ve orgazm beni vurduğunda, öpüşmemizde onun adını homurdanarak tamamen kendimi ona kaptırıyorum. Onunla olmak, cenneti görmek gibi. Asla deneyimleyeceğim bir yer değil, ama önemli değil, çünkü *krovinka'm* bana onu getiriyor. Cennet, ölümden benden esirgenecek bir yer değil. Tam burada, benimle birlikte, çünkü *o benim*.

Vücudu benimkine yapışmış, dokunuşunun tatlılığı beni tüketirken, yaptığım tüm kötü şeyleri temizlerken,

iki şeyi çok net olarak biliyorum. Birincisi, sonunda ailem dışındaki birini sevebileceğimi biliyorum, çünkü bu her ne ise, aşk olmalı. Göğsümde bir sıcaklık hissediyorum ve bu kadın için her şeyi yapacağımı kesin olarak biliyorum. Bir kalbim olduğunu biliyorum, çünkü şu anda kucağımda oturuyor, kolları bana sarılmış ve yüzünde güzel, memnun bir gülümseme var.

Cyn beni insan yapıyor. Asla normal olamayacağım, ama o beni insan yapıyor.

Orgazm sonrası ikinci aydınlanma ise, bu kadınla mümkün olan en kısa sürede evleneceğimdir. O her şekilde benim olana kadar huzur bulamayacağım. Onun adını sikime dövme yaptırmak yetmez.

Beni tekrar öptüğünde yüzünde tembel bir gülümseme kalıyor ve "Ne düşünüyorsun?" diye soruyor.

Ona söylemeyi düşünüyorum, ama nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum ve onu korkutmak istemiyorum. Onu buraya taşınalı sadece birkaç saat oldu. Bu konuda benimle neredeyse kavga etti, bu yüzden yakında benimle evleneceğini duyduğunda nasıl tepki vereceğini bilmiyorum.

Ona kendimi kapatmak istemediğim için, düşündüklerimi biraz paylaşıyorum ve "Senin gibi birini bulmayı hiç beklemiyordum, *krovinka*" diyorum.

"Benim gibi biri mi?" diye sorar. "Ne demek istiyorsun?"

Bir kolumu ona sıkıca dolayarak, boş elimle yüzünü kavrar ve ıslak cildini başparmağımla okşarım. "Bana insan olduğumu hissettiren biri," derim, ona karşı hissettiklerimi saklayamadan. "İncittirmek istemediğim ve asla bırakmak istemediğim biri."

Korkuyla küvetten kaçmaz, tabii ki onu sıkı kucaklamamdan kurtulmasına izin vermeyeceğim, ama yine de bunu iyi bir işaret olarak alıyorum. Dehşet yerine, bana tatlı bir gülümsemeyle bakıp beni öper.

"Beni bırakmanı istemiyorum, Sasha."

"Ne rahatladım. Seni isteğin dışında burada tutmak istemem."

O gülümsüyor, ama aynı zamanda bana "*Ciddi misin, anlayamıyorum*" bakışı atıyor. Ben de gülümsüyorum ve burnunun ucunu öpüyorum. Ona

Bunun yerine, "Geç kalacağız, Cyn" diyorum.

"Oh, lanet olsun." Atlamadan önce, bana son bir öpücük vermek için bekliyor, düşündüğüm kadar tatlı olduğunu kanıtlıyor ve sonra aceleyle küvetten çıkıyor. Vücudu benim hoşuma gitmeyecek kadar çabuk gözden kayboluyor ve bana kendi havlumu uzattığında, onu alıp küvetten çıkarken belime sarıyorum. Birkaç dakika önce boşalmış olmama rağmen, şimdiden tekrar sertleşmeye başlıyorum. Onun yanındayken bedenimi kontrol edemiyorum. Her zaman kontrolü elinde tutmaya alışkın biri olarak, bunu biraz can sıkıcı buluyorum. Sanki benim diğer tüm parçalarımı kontrol ettiği gibi, benim sikimi de kontrol ediyor gibi. Hem bedenim hem de zihnim tamamen ona kapılmış durumda.

Savanna'ya kısa bir mesaj göndererek birkaç dakika geç kalacağımızı bildirir ve sonra bana dönüp "Acaba bizimle birlikte gelmek isteyecek bir arkadaşın var mı? Belki de senin kadar öldürmekten zevk almayan biri?" diye sorarak beni şaşırtır.

"Benim kadar öldürmeyi sevmeyen biri mi?" diye gülerek soruyorum. "Ne yapmaya çalışıyorsun, *krovinka*?"

Dolaba doğru yönelir ve bana cevap vermeden önce, onun kıyafetlerini benimkilerle karıştırmış olduğum için bir saniye gülümser. Parmakları benim siyah kapüşonlu sweatshirtlerimden birinin üzerinde gezer. "Bütün bunları yaptığın için teşekkürler, Sasha."

"Rica ederim, ama bunun tamamen bencil nedenlerden olduğunu söylemeliyim." Omuzumu kapı çerçevesine dayayıp onun kıyafet seçmesini izlerim. "Peki neden birini davet etmemi istiyorsun?"

Sırtı hala bana dönük ve sanırım kızaran yanaklarını saklamak için böyle duruyor. "Eğlenceli olabilir diye düşündüm, Sav'a da biraz iyi gelebilir" diyor. Omzunun üzerinden bakarak ekliyor: "Ama cidden, sadece düzgün bir adamsa. Onu, eğlence için insanlara zarar vermeyi seven bir zamparaya tanıtmak istemem."

Bu görüntüye gülüyorum, çünkü ailemdeki hiç kimseye uymadığını biliyorum. "Karşılaştığım sorun tam tersi. Ailemdeki erkeklerin çoğu evli ve hiçbiri aldatıcı değil."

"Bunu bilmek güzel. Bilgisayarlardan iyi anlayan bir kuzeninden bahsetmiştin. O ne durumda?"

"Niki mi?" diye soruyorum, kafamda bu fikri düşünerek. "Onu gelmeye ikna edebilirim belki."

Cyn'in gülümsemesi hem seksi hem de sevimli. "Harika."

Onun bir çift kot pantolon giymesini izliyorum ve ona giymesini istediğim elbisenin rengiyle aynı tonlarda bir gömlek seçtiğinde, yemin ederim kalbimin biraz kabardığını hissediyorum. Daha önce Xander'ı dövmekten bu kadar zevk almamış olsaydım, onun beni yumuşattığından endişelenirdim. Gerçek şu ki, bıçağımı ona saplamamak için tüm irademi kullanmam gerekti ve bunu yapmamamın tek nedeni onun haklı olmasıydı. Ne kadar nefret etsem de, Cyn ile flört ederek beni kızdıran insanları, ne kadar çok istesem de öldüremezdim. Bu benim için sorumsuzca olurdu ve ailemi tehlikeye atardı, ki bunu yapmak istemiyorum.

Bu, olayları görmezden geleceğim anlamına gelmez. Ben buyum ve bunu kimse engelleyemez. Xander'ın dudağını yaraladığım ve onu dayadığım tuğla duvara sıçrayan kanını hatırlayınca ağzımın köşesi yukarı kalkıyor. Onu öldürmek kadar tatmin edici olmamıştı ama bence bu da makul bir uzlaşma.

Bir kot pantolon ve siyah tişört giydikten sonra Niki'ye kısa bir mesaj atıyorum.

BEN:

Bean Me Up adında küçük bir yerde buluşmamız lazım.

NIKI:

Neden?

BEN:

Oraya geldiğinde açıklayacağım.

NIKI:

Bu önemli mi?

Niki'nin meşgul olduğunu ve muhtemelen bütün gece çalışmayı planladığını biliyorum, ama sonra Cyn'e bakıyorum ve hazırlıklarını bitirirken bana attığı heyecanlı, umut dolu bakış, parmaklarımı hareket ettirmem için yeterli.

BEN:

Evet, önemli.

NIKI:

Tamam. 15 dakikaya oradayım.

Telefonumu kaldırıp, özel olarak yaptırmış olduğum bıçak kılıfını deri kemerime takıp kot pantolonumun halkalarına geçirdim.

"Cidden, o olmadan hiçbir yere gitmiyor musun?"

Gözlerimi Cyn'e kaldırdım. "Asla, özellikle de sen yanımdayken benimle birlikteyken."

"Sen yanımda dururken kimsenin bana zarar vermeye çalışacağını sanmıyorum.

senin yanında durduğumda kimse bana zarar vermeye çalışacağını sanmıyorum."

Gülümserim ve kemeri bağlarım, sonra bıçağımı alıp sırtımın alt kısmına yerleştirilmiş kılıfına sokarım.

Ona doğru yürüyerek, yüzünü yukarı doğru eğip, gözlerinin altında ve burnunun köprüsünde uzanan hafif çillerin üzerinde parmağımı gezdiriyorum. "Bunları ne kadar sevdiğimi sana söylemiş miydin?"

Bana burnunu kırıstırarak, benimle aynı fikirde olmadığını açıkça belli eder.

"Ben seviyorum," diye söylüyorum, o nefret ettiğini söylemeden önce. "Seksi görünüyorlar."

O, burnunu çekerek güldü. "Bende seksi olan hiçbir şey yok, Sasha."

"Senin her şeyin seksi," diye düzeltiyorum. Ona tartışma şansı vermeden, asla doyamayacağım mükemmel kalçalarına bir şaplak atıp, Chort'a veda etmemiz gerektiğini, yoksa biz yokken her şeyi mahvedeceğini söylüyorum.

Bana sırtarak, "Sana inanmıyorum. O bir melek," diyor.

"Onunla ilgili olarak sert bir uyanış yaşayacaksın. Ailemden kimse ona dokunmaz," diyorum ona. "Elini ısırmasından çok korkuyorlar ve haklılar da."

Şaka yaptığımı düşünerek gülüyor ve elimi uzattığımda parmaklarını benim parmaklarımın arasına geçiriyor. Chort'a veda etmek için sarılırken, "İnhalatörün yanında mı?" diye soruyorum.

"Var. Merak etme, her zaman yanımda taşırım."

"Ben her zaman endişeleneceğim," diyorum ona. "Bıçağın yanında mı?"

Chort tekrar yanağını yaladığında başını kaldırıp gülüyor. "Ama ben seninle olacağım," diyor ve ben başımı sallıyorum.

"Bu evden her çıktığında, o bıçak da seninle birlikte gelir," diyorum ona. Yanına yaklaşıp elimi uzatıyorum, onu ayağa kaldırmadan önce elimi tutmasını bekliyorum. "Söz vermiştin, Cyn," diye hatırlatıyorum ona.

"Sözümden asla dönmem," diyor başını eğip bana bakarken. "Sadece seninle birlikteyken de bunu kastettiğini bilmiyordum." Gözleri üzerimde dolaşüyor. "Sen yanımdayken ona ihtiyacım olacağına imkan yok."

"Bana olan güvenin için teşekkür ederim *krovinka*, ama yine de onu takmanı istiyorum. Seni her zaman koruyacağım, ama silahlı olduğunu bilsem içim daha rahat olur." Burnunun ucuna dokunduğumda ağzımın köşesi yukarı kalkar. "Narin bir bıçakçı olsan bile."

"Ne?" Kahkahası çok sevimli ve sonra bana bakarak kızgın olup olmamaya karar vermeye çalışıyor. "Bu ne anlama geliyor ki?"

"Hareketlerin, birine zarar vermek istediğini göstermiyor. Daha çok, bıçaklamaya çalışırken özür diliyormuşsun gibi. Orada bir tereddüt var ve bunu sana öğretmemiz gerekecek."

"Yani şimdi beni eğitiyor musun?"

Eğilip alnına öpücük kondurdum. "Evet, eğitiyorum. Umarım bunları hiç kullanman gerekmez, ama kendini nasıl koruyacağını bilmelisin. Tanıştığımız gece bunun kanıtıydı, ayrıca her kadın kendini nasıl savunacağını bilmeli."

"Doğru. Tamam, bana *hassas* bir *bıçakçı* olmamayı öğretmene izin vereceğim, ama umarım bunları hiç kullanmak zorunda kalmam." Yeşil gözleri benimkilere bakıyor ve endişesini görüyorum, sonra diyor ki, "

Kimseyi incitmek istemiyorum, Sasha. Asla bunu yapmak istemeyeceğim."

Bana ne sorduğunu çok iyi biliyorum ve bu konuda bir saniye bile endişelenmesinden nefret ediyorum. Parmaklarımı saçlarına geçirip ona yaklaşıp, "Senin benim gibi olmanı istemiyorum, Cyn. Hiçbir zaman bunu istemedim ve seni olmadığın bir şeye dönüştürmek gibi bir niyetim yok. Seninle ilgili hiçbir şeyi değiştirmek istemiyorum. Sadece, en kötü senaryo gerçekleşirse, ben sana ulaşana kadar kendini güvende tutabileceğini bilmem gerekiyor. Tek istediğim bu. Ne olursa olsun hayatta kal, gerisini ben hallederim."

O, olası senaryolar ve en kötü durumlar hakkında endişelenmeye başlamadan önce, "Sana hiçbir şey olmayacak, *krovinka*. Sadece hazırlıklı olmak istiyorum ve senin her zaman silahlı olduğunu bilmek, benim için biraz daha rahat nefes almamı sağlayacak." diyor.

"Bana bir saniye ver, gidip onu alayım."

O, benim istediğim şeyi yapmak için koşarak gider ve ben de gözlerimi ondan ayırmam. Sesimi alçaltarak Chort'un kafasını okşar ve "Onu sevdiğine sevindim çünkü onu tutacağız" derim.

O da onaylayarak homurdanır ve dokunuşuma yaslanır.

Birkaç dakika sonra, o benim motosikletimin arkasında, kolları belime sıkıca sarılmış, uylukları bana bastırıyor ve her kırmızı ışıktaki durduğumda keşfetmeye dayanamayan meraklı bir çift el. Bean Me Up'ın önüne park edip kaskımı çıkardığımda, o da aynısını yapmış olmalı, çünkü kafamı çevirmeden önce, dudaklarının enseme bastırdığını hissediyorum, nefesimi kesen ve tüm kanımı penise yönlendiren tatlı bir öpücük.

Tanrım, bu kadın beni öldürecek.

Onun uyluğunu sıkıp, o inmeden önce ben de inmeyi bekliyorum. Kasklarımızı koltuğa koyup, ona bakıyorum ve omzundan kalın saçlarını çekip atıyorum. Onun saçlarından yaptığım örgü hala cebimde, çünkü onu yanımda taşımayı ve yanımda olmasını seviyorum, ama cebime uzanıp parmağımı üzerinde gezdirmeme gerek yok, çünkü gerçek olanı tam önümde duruyor.

Bana gülümsüyor ve elimi tutmak için uzanıyor. Elini tutmak üzereyim ki, aşağıya bakıp ayakkabısının bağcığının çözülmüş olduğunu fark ediyorum. Hiç düşünmeden

düşünmeden çömelip bağcıklarını tutuyorum.

"Ne yapıyorsun?"

Başımı kaldırıp ona göz kırptım. "Ayakkabını bağlıyorum, *krovinka*."

"Bunu yapmak zorunda değilsin," diye itiraz etmeye başlar, ama onu dinlemeden düğümü bağlamayı bitiririm.

Yavaşça ayağa kalkarken gözlerim vücudunun her santimini tarıyor, sonra yüzünü avuçlarım ve şöyle diyorum: "İstemiştim. Sana bakmayı seviyorum ve geçen sefer ayakkabını bağlamak için eğildiğinde bir pislik gerçekten hoşuma gitmeyen bir yorum yaptı. Bu kış hakkında düşünmesi gereken tek kişi benim, Cyn."

Dolgun dudaklarının köşesi yukarı kalkar. "Sen benim kışımı mı düşünüyorsun?"

İnleyerek onu öpüyorum. "Her gün, her saniye."

"Hmm, o zaman benim seninkini düşündüğüm sıklıkta demek."

Kendimi tutamadan gülüyorum ve başımı çevirdiğimde kuzenimin restoranın köşesine yaslanmış, şaşkınlık ve bir parça da "*Ne oluyor lan?*" karışımı bir ifadeyle bizi izlediğini görüyorum.

"Kuzenim burada," diyorum Cyn'e, sonra eğilip onu bir kez daha öpüyorum, elini tutup onu kuzenimin beklediği yere götürüyorum.

"Şu anda ne diyeceğimi bile bilmiyorum," diyor Rusça, yanına yaklaşır yaklaşmaz.

Onu görmezden gelip İngilizce olarak "Bu Cynthia" diyorum. Gözlerimi Cyn'e çevirip "Bu kuzenim Nikita, ama herkes ona Niki der" diyorum.

"Merhaba," diyor ve ona kocaman bir gülümsemeyle

"Tanıştığımıza memnun oldum." "Ben de, Cynthia."

Hemen ekliyor: "Bana Cindy diyebilirsin. Herkes öyle diyor." Gözleri benimkilere kayıyor. "Şey, neredeyse herkes."

Kolumu omuzlarına dolayarak vücudunu bana yakın tutuyorum ve Niki hiçbir ayrıntıyı kaçırmıyor.

Rusça olarak, "Onu izleyip o gece hakkında bir şey söylemediğinden emin olmak için beslemeyi istediğini sanıyordum. Milyon yıl düşünsem de, ona aşık olduğun için istediğini

" diye soruyor. Hafifçe gülüyor. "Alınma ama onu öldürmeyi planladığını düşündüm."

Omuz silkiyorum ve Cyn'in başının üstüne öpücük konduruyorum, bunu yaparken hindistancevizi kokulu şampuanının kokusunu içime çekiyorum ve sonra "Ben de senin kadar şaşırdım" diyorum.

"Peki acil durum nedir?" Bana gülümser. "Yoksa bu bu mu?"

"O bir bir arkadaşı katılacak bize ve bize bize bana davet davet birini davet

Sözler ağzımdan çıkar çıkmaz, inleyerek gözlerini kısarak bana bakıyor.

"Yani *acil durum* derken çiftler buluşması için bana ihtiyacın olduğunu mu kastettin?" diye sordu. "Lanet olsun, Sasha, işim olduğunu biliyorsun."

"Neler oluyor?" diye sorar Cyn, ikimizi birden bakarak. "Ben sadece başlangıç seviyesinde Rusça biliyorum. Sanırım tüm konuşmadan sadece beş kelime anlayabildim."

Gülümserim ve ona göz kırparım. "Ne kadar çok şey öğrendiğini görüyor musun, *krovinka*?"

"*Krovinka* mı?" diye sorar Niki ve hala Rusça konuşarak ekler, "Burada aklımı kaçırıyor gibiyim, Sasha. Cidden, ne oluyor lan?"

"Bilmiyorum," diye itiraf ediyorum. Cyn'e bakarken Rusça konuşmaya devam ediyorum ve parmaklarımı omzunda gezdirip, tamamen doğal ve her açıdan doğru gelen sahiplenici bir hareketle ensesini kavriyorum. "Ondan uzaklaşmadım."

"Bunu başka bilen var mı?" diye sorar Niki.

"Mia," diyorum ona. "Ve bunu diğerlerine ben söylemek istiyorum."

"Benden duymayacaklar," diyor ve ben de ihtiyacım olduğu sürece sırrımı saklayacağını biliyorum. Niki böyle biridir. Adam bir kasa gibidir. Herhangi bir bilgisayara girip herhangi bir kameradan izleyebilme yeteneği sayesinde herkesle ilgili bilgileri yanında taşır. Vitaly amcamız gibi dedikoducu olmaması iyi bir şey.

Yine Cyn ile bana bakıyor, benim birine sevgi göstermeme hala alışamadığı belli, ve ona soruyor. "Peki, Sasha ile nasıl tanıştınız?"

Cyn'in yüzü güzel bir kırmızıya bürünür ve bana ŐaŐkn bir bakış atıp kelimeleri karıştırmaya baŐladıŐında, Niki gülerek Şöyle der: "Sadece dalga geçiyorum. Senin berbat tanışman hakkında her Şeyi biliyorum."

"Oldukça berbat bir tanıŐmaydı," diye itiraf eder ve rahatlamış bir gülümsemeyle ekler.

"O kadar da berbat deŐildi," diyorum. YanaŐında kan izleri olan halini hatırlayınca içimi bir hüzün kaplıyor ve gülümsemeden edemiyorum. "Aslında biraz tatlıydı."

"Tamamen deŐiŐmediŐini bilmek güzel, kuzen," diyor Niki ve ben cevap veremeden, dikkati benden uzaklaşıp arkamdaki bir Şeye odaklanıyor.

Elim içgüdüsel olarak gmleŐimin altına kayıyor, ama sonra Cyn'in "Hey, Sav, biz buradayız!" dediŐini duyuyorum.

Niki, bize doŐru yürüyen uzun boylu sarıŐına gözlerini dikmiŐ durumda ve sonunda bana baktıŐında, Rusça olarak "Görünüşe göre kına tekme yi yiyen tek kişi ben deŐilim" diyorum.

Bölüm 12

Cynthia

En iyi arkadaşşıma hızlıca sarılırken, Sasha Niki'ye Rusça bir şeyler söyler ve Sav kulağıma fısıldar, "Aman Tanrım, kapüşonlu adam kim?"

Gülümseyerek geri çekilirim, ama onu Niki'ye tanıtmadan önce, hala elimi tutan büyük eli sıkar ve "Sav, bu Sasha" derim.

Sasha yaklaştığında gözleri biraz büyüdü ve onun tümüyle yoğun görüntüsünü içine çekti. Tişört giydiği için dövmeli ellerini ve kollarını kolayca görebiliyordu ve balıkçı yaka veya atkı olmadığı için boynundaki dövmeleri saklayamıyordu. 1,95 metre boyu ve kaslı vücudu da eklenince, onu saklamak imkansızdı.

Sasha, dövmeli elini ona uzatır ve "Sonunda tanıştığımıza memnun oldum, Sav. Cyn bana senden çok bahsetti" derken neredeyse tam bir gülümseme gösterir.

O, bana kaşlarını kaldırarak onun elini tutar. "Cyn," der, kimsenin bana hiç kullanmadığı takma adımı vurgulayarak, "bana da senin hakkında çok şey anlattı."

Sasha, "Umarım her şey yolundadır" derken ağzının köşesi seğirir. O, "iyi" derken insanları öldürmeyi kastettiğini sormadan, "Bu kuzenim Niki. Bize katılabilir mi diye sordum. Umarım sorun olmaz" der.

"Tabii ki," der Sav hemen ve dışarıdan hala sakın ve soğukkanlı görünse de, en yakın arkadaşımı yeterince iyi tanıyorum, gördüklerini kesinlikle beğendiğini biliyorum.

Küçük grubumuza bakıyorum, hayatımda sürekli var olan ve doğduğum ailemden daha çok ailem olan tek kişiden asla uzak kalmayacağımı garanti edecek olası bir aşk eşleşmesi konusunda umutlanmamaya çalışıyorum

"Vejetaryen mi?" diye soruyor Niki, merak ve endişe karışımı bir ifadeyle, yaslandığı küçük restoranı inceleyerek.

"Vejetaryen mi?" diye sorar Niki, merak ve endişe karışımı bir bakışla, yaslandığı küçük restoranı süzer.

"Şaşırtıcı derecede iyiler," diyor Sav. Gülümsüyor ve ekliyor, "Yani, çift peynirli bacon cheeseburger kadar iyi değiller, ama düşündüğün kadar da kötü değiller."

"Yemeklerde her zaman bunu hedeflerim," diyor, dudaklarında bir gülümseme belirirken. "Düşündüğüm kadar kötü değil."

Sav gülüyor, ben ise çok fazla gülümsememeye çalışıyorum. Kafamı kaldırıp Sasha'nın gözlerine baktığımda, bana göz kırpmıyor ve sonra eğilip kulağıma fısıldıyor. "Henüz düğün planlarına başlamayın, benim küçük Cyn'im. Niki zaten bilgisayarlarıyla evli."

Onun dalga geçtiğini biliyorum, bu yüzden sadece gülümsüyorum ve o ayağa kalkıp beni içeriye götürmeden önce yanağına bir öpücük konduruyorum. Köşede sessiz bir masa buluyoruz. Sasha yanıma oturuyor, böylece Sav ve Niki karşımızda oturan koltuğu paylaşıyorlar. Niki'nin duvarla vücudu arasına sıkıştırdığı yıpranmış deri çantayı fark ediyorum. Sanırım bu, onun evlendiği laptop.

Herkes menüye bakarken, "Bilgisayarlardan anlar mısınız?" diye soruyorum.

Niki, gelirken aldığı kağıt menüden gözlerini kaldırır. Gözleri güzel bir gri-mavi renktedir ve "Evet, bilgisayarlarla aram iyidir. Neden sordun? Öğrenci borcunu silmemi mi istiyorsun?" derken gülmek ister gibi görünür.

Sav başını çevirip ona bakarken ben gülüyorum. "Bunu yapabilir misin?"

"Evet, yapabilirim, başka şeyler de yapabilirim."

"Vay canına, dizüstü bilgisayarım sürekli arıza yapıyor ve güncelleme yapmam gerektiğini hatırlatan sinir bozucu uyarılar çıkarıyor," diyor ona, menüye tekrar bakmakla meşgul olduğu için onun dehşete kapılmış bakışlarından habersiz.

"Lütfen güncellemeleri yaptığını söyle," diyor ve ben onun neredeyse yalvaran ses tonuna gülmemeye çalışıyorum.

"Hayatta olmaz," diyor, "Sadece '*daha sonra*' hatırlat' düğmesine basıyorum." Niki'nin teknolojiye karşı kayıtsız tavrına neredeyse tiksindiğini fark etmeden, umursamazca omuz silkiyor. "Yani, gerçekten önemli olsaydı, kendi kendine yapmaz mıydı?"

Sasha güler ve masanın karşısındaki kuzenine bakar. "Bu doğru gibi, değil mi Niki?"

Niki inler, Rusça bir şeyler mırıldanır ve sonra Sav'a, "Bu gece laptopunu yanında getirdin mi acaba?" der.

"Hayır, odamda şarj oluyor. Artık şarj tutmak istemiyor gibi görünüyor. Sanırım bana kızgın." Menüden başını kaldırıp onun gözlerine baktı. "Bu kötü bir şey anlamına gelmez, değil mi?"

"Bence bilgisayarını bana göstermen gerek," diyor. "Ona ne yaptığını görünce kalp krizi geçirebilirim, ama istersen bir bakabilirim."

Ona, gamzelerini gösterecek kadar geniş bir gülümseme atar. "Teşekkürler. Aklımda tutacağım. Ama George çok huysuz olabilir ve onu sertçe ele almanı hoş karşılamayabilir."

Niki kaşlarını kaldırır. "George mı?"

Sav omuz silkiyor ve uzun sarı saçlarını omzunun üzerinden geriye atıyor. "Dizüstü bilgisayarına isim verdim. Beni sinirlendirdiğinde ve donma ya da ekranın kararması gibi aptalca şeyler yaptığında bağırmak için bir isme ihtiyacım vardı."

"Tanrım," diye fısıldar Niki, Sav'ın bilgisayarının büyük olasılıkla virüslerle ve kim bilir başka nelerle dolu olduğu bilgisiyle açıkça rahatsız olmuş bir şekilde.

Gülümser ve "George ile çok yakınlaştık" der.

"Peki, eğer izin verirsen George'a çok nazikçe dokunacağım." Niki bana bakar ve bence bunun tek nedeni, istismar edilmiş ve ihmal edilmiş bilgisayarlar konusundan uzaklaşmak için çaresizce konu değiştirmek istemesi. "Ne sipariş edeceğimi bilmiyorum."

"Merak etme. Sav ve ben hallederiz." Kabinden çıkıp onun gelmesini bekliyorum. "Yukarı çıkıp sipariş vereceğiz. Pişman olmayacağına söz veriyorum," diyorum ona.

Sasha'nın eli sıkıca popomda ve ben uzaklaşmadan önce onu sıkıyor. Sav

kolunu koluma takıp "Aman Tanrım, Cindy" dediğinde hala gülümsüyorum.

Ona bakıp gülüyorum. "Sınırlar biraz bulanıklaşmış gibi, değil mi?"

Mavi gözleri hızla Niki'nin oturduğu yere döner. "Evet, öyle." Birkaç saniye sonra kendi kendine fısıldar, "Cinayet yanlıştır. Cinayet yanlıştır."

"Eğer bu seni biraz olsun rahatlatacaksa, Niki'nin zamanının çoğunu dışarıda insanları öldürmek yerine yasadışı hackleme işleriyle geçirdiğinden eminim."

Kafasını sallar ve hafifçe güler. "Bu konuşmayı yaptığımıza inanamıyorum. Tanrım, ama o çok yakışıklı ve ben zeki erkekleri severim." Birkaç saniye sonra koluma hafifçe dokunur. "Senin adamın maskesi ve elindeki bıçağı olmadan oldukça iyi görünüyor."

"Öyle," diye onayladım. O şeylerle de oldukça iyi göründüğünü eklemedim, çünkü bu hala kabullenmekte zorlandığım bir gerçek.

Sav benimle buraya pek çok kez geldiği için, sipariş verme sırası bize geldiğinde, en sevdiği yemekleri zaten kafasında belirlemiştir. İkimiz birlikte, hepimizin buradan karnımız doyararak ayrılacağımızdan emin olacak kadar büyük bir sipariş veririz ve ben banka kartımı çıkarmak için elimi uzattığımda, Sasha kendi kartını uzatırken, büyük bir el benim elimi nazikçe tutarak beni durdurur.

Aşağıya bakarak, bileğimi sıkar ve sonra alnımı öper. "Bir gün öğreneceksin, Cyn."

"Ne öğreneceğim?" diye soruyorum, onun uzun parmaklarının beni saran hissini, hem nazik hem de kararlı tavrını keyifle yaşarken, onun tanıdık kokusunu içime çekiyorum.

Dudakları tenime değiyor ve "Sen benimsin ve ben benim olanı korurum, *krovinka*" diyor.

Beni çok kolay bir şekilde büyüüne çekiyor ve titrek nefesimi duyduğunda, saçımı nazikçe çekip yumuşak bir kahkaha atıyor. Kolunu bana dolayarak kartını geri alıyor ve sonra Niki, sipariş ettiğimiz utanç verici miktardaki yiyecekleri taşımamıza yardım etmek için yanımıza geliyor.

"Vay canına, kızlar, her şeyi almışsınız," diyor, birkaç tepsiyi yere koyup Sav ile birlikte kabine girerken. Aşağıya bakıyor.

taco ve sosları inceledikten sonra arkadaşşıma dönüyor. "Tamam, bana yardım et. Neyi denemeliyim, neyi kaçınmalıyım?"

Bana bir bakış atıp sırtıttı. "Alınma ama sen bu tür şeyleri seviyorsun, o yüzden senin fikrine güvenemem. Vejetaryen olduğun için önyargılısın. Et yiyen birinin görüşüne ihtiyacım var."

"Alınmadım," diyorum ona. "Burada yemek yiyen kimse burayı sevmiyor, bu yüzden buranın senin yeni favori mekanın olacağına eminim."

Niki gülüyor, bana inanmadığı belli, ama nazikçe "Belki. Kulübe çok yakın olduğu için kullanışlı olur" diyor.

"Hangi kulüp?" diye sorar Sav.

Niki, Sasha'ya bakar ve Rusça bir şey söyler. Sasha ne derse desin, Niki başını sallar ve "The Red Room. Bizim ailemize ait" der.

"Vay canına, gerçekten mi?" Sav bu soruyu sorarken, siyah fasulye tacoları, Galactic Guac sosu ve ev yapımı cipslerin bulunduğu tabağı da hafifçe iterek, ona nereden başlaması gerektiğini ima ediyor.

Taco'lardan birini almadan önce ona attığı gülümsemeyi kaçırmam. Bir ısırık alır ve hepimiz beğenip beğenmeyeceğini görmek için onu izleriz. Ağzı dolu halde etrafımıza bakar ve inler. "Cidden mi?" Ağzı dolu olduğu için sorusu boğuk çıkar, ama hepimiz ona bakmaya devam edince, sadece tekrar inler ve çiğnemeye devam eder.

O yemeğini bitirirken, Sasha, "Evet, ailemiz The Red Room ve şehirdeki birkaç başka kulübü işletiyor," diyor.

Bu benim için yeni bir bilgi ve daha sonra daha fazla soru sorabilmek için aklımda tutuyorum. Ailesinin ne iş yaptığını merak ediyorum. Bratva tam olarak ne yapar? Onun öldürdüğünü ve Niki'nin hacklediğini biliyorum, ama kesinlikle bundan daha fazlası vardır.

Niki bir ısırık daha aldığında, ona gülümsüyorum. "Söylemiştim."

O da ısırıldığı lokmayı yarıda bırakıp, "Evet, bunlar gerçekten çok lezzetli" der.

Hepimiz birkaç dakika sessizce tabaklarımızı düzenleyip yemek yiyoruz, ama çok geçmeden Sav, Sasha'ya bakıp odadaki dev fili ele alıyor. "Peki, en iyi arkadaşımı inciteceğinden endişelenmem gerekir mi? Tanıştığınız şeikle bakılırsa, bunu yapabilecek kapasitede olduğunuzu söyleyebilirim."

"İşte burada yanılıyorsun," der Sasha. Eli benim uyluğumun üzerindedir ve ona şöyle derken sıkıca sıkar: "Nasıl tanıştığımız, ona zarar veremeyeceğimi kanıtlıyor."

"Bu konuda haklı," diyor Niki. "İnan bana, onu burada istemeseydi, burada olmazdı."

Sözleri onu rahatlatması gerekirken, Sav bu sözler karşısında solgunlaşır. Bir kızın isteyebileceği en iyi arkadaş olduğunu kanıtlayarak, cinayet işleyebileceğini çok iyi bildiği adama çatalını doğrultur ve "Arkadaşıma zarar verirsen seni öldürmenin bir yolunu bulacağıma yemin ederim," der.

Sasha'ya bakıyorum. Sav'ı inceliyor ve ona korkutucu bakışlar atmıyor, ama dostça da bakmıyor. Niki, hala tuttuğu çatalın üzerine elini koyuyor ve nazikçe elini masaya indiriyor.

"Ben olsam bunu yapmazdım," diyor ona. "Ondan korkmuyorum," diye ısrar ediyor.

"Korkmalısın," diyor ona.

"Sorun yok," diyor Sasha, başparmağıyla uyluğumu okşarken. "Ölüm tehdidini affedeceğim çünkü, dürüst olalım, pek de tehdit sayılmaz, değil mi?"

Sav tartışmak istiyor gibi görünüyor, ama Sasha devam ediyor.

"Ve bunu Cyn'i korumak için söylediğin için. Onu güvende tutmak istediğin için sana asla kızamam ve sana söz veriyorum, benimle güvende. Kendim dahil, ona hiçbir zarar gelmesine izin vermeyeceğim, bu yüzden kazara kendini bıçaklamadan önce o çatalı sıkıca tuttuğun elini bırakabilirsin."

Sav'ın parmaklarının sıkılaştığını görüyorum, sonra nihayet iç çekip çatalı bırakıyor ve çatal masaya düşüyor. "Şu anda sana gerçekten kızgın olmak istiyorum," diyor ona, "ama haklı olduğunu biliyorum. Senin gibi bir adama asla zarar veremem."

"Kendini kötü hissetme," diyor Niki. "Kimse yapamaz." Sav ona bakıyor. "Sen bile mi?"

Niki gülüyor, sert, maço erkek saçmalıklarını taklit etmeye bile tenezzül etmiyor. Sasha'nın kuzeninin ciddi hasar verebileceğinden ve kavgada kendini savunabileceğinden hiç şüphem yok ve

Sav'ın gözlerinde saygı görüyorum.

"Tabii ki hayır," diyor Niki. "Sasha kendi liginde. Onun karşısında hiç şansım olmaz."

Sasha, onlar onun hakkında konuşurken sessizdir, başparmağı hala uyluğumu okşuyor ve elini daha yukarı kaydırıldığında, gülümsemeyi bastırıp elimi onun elinin üzerine koyuyorum.

Sav, o içkisini içerken söylediklerini düşünür. Meksika kolasını masaya bırakıp, bana ve Sasha'ya bakar ve ikimize gülümser. "İkinizin zaten ayrılmaz bir ikili olduğu çok açık, bu yüzden bana aksini kanıtlayana kadar size güvenmeye hazırım."

"Bunu asla yapmayacağım," der Sasha ve ekler, "Bu arada, o benim yanıma taşındı."

"Ne? Ne?" Sav'ın mavi gözleri benimkilere bakarken büyüdü. "Onun yanına taşındın mı? Şimdiden mi?"

Omuz silkiyorum ve bir cips alıyorum. "Doğru geldi ve o da beni şafak vakti ponpon kız kıyafetiyle uyandırmayacağına söz verdi."

Niki güler ve "Sen ne diyorsun sen?" diye sorar.

"Yurtta oda arkadaşım çok enerjik bir cheerleader, özellikle de gün doğarken. Ondan kurtulduğuma seviniyorum ve bir köpekle yaşamaktan heyecan duyuyorum. Chort çok tatlı, Sav. Onunla tanışmanı sabırsızlıkla bekliyorum."

"Chort mu?" diye sorar Niki, ses tonundan aklımı kaçırdığımı düşündüğü belli oluyor. "Chort tatlı mı?"

Sasha kuzenine sırtarak bakıyor. "Onu çok seviyor dostum. Yanağını yalıyor falan."

Niki başını sallar. "İnanmıyorum."

"Sana asla yalan söylemeyeceğimi biliyorsun," diyor Sasha. "Ben de senin kadar şaşırdım. Onu bir kez bile ısırmaya çalışmadı."

"Biraz kıskanıyorum," diye itiraf ediyor Niki. "O sadece beni öldürmeye çalıştı

."

" bekleyemiyorum buluşmak onunla onunla diyor diyor diyor hakkında çok dışçı

dışçı randevusuna giderkenki kadar heyecanla anlatıyor.

"O çok tatlıdır," diyorum, sevdiğim köpeği savunarak.

Sasha'nın büyük eli iç uyluklarımı sıkıyor ve ben ona gülümsüyorum. Sanırım köpeğini koruduğum için beni seviyor. Hâlâ ona gülümserken, bir başka kramp beni sertçe vuruyor. Saklamaya çalışıyorum ama endişeyle gözlerini kısmasından anladığım kadarıyla, pek başarılı olamıyorum. Sav ve Niki son tacoyu kapmak için uzanırken, Sasha elini cebine sokar, birkaç hap çıkarır ve avucuma koyar. Mavi hapları hemen tanırım ve onları çevirip kapsülün üzerinde Midol yazdığını görünce, bu adamı sevdiğimi kesin olarak anlarım. Yanında bıçak getirmiş olmakla kalmamış, önceden plan yapmış ve ihtiyacım olursa diye cebine birkaç Midol atmış.

"Teşekkürler, Sasha," diyorum ona, sonra hızla ağzıma atıp bir yudum alıyorum.

"Sana her zaman göz kulak olacağım, *krovinka*." Parmakları yanağımı okşadı, istem dışı bir tepkiyle ona doğru eğildim, gözlerimi kapattım ve bacaklarımın arasında çok tanıdık bir acı hissettim. "Her şekilde."

Yanaklarım vücudumun geri kalanıyla birlikte ısınır ve baktığımda Niki ve Sav'ın ikisi de bize bakmaktadır. Niki şaşkın görünür, Sasha'nın başka kimseye böyle davranmadığını açıkça belli eder ve bunu zaten bilmeme rağmen, yine de hatırlatılması hoştur. Sav bana büyük, aşk dolu gözlerle bakar, beni aşık görünce şu anda içinden sadece saf mutluluk fışkırmaktadır.

"Buna alışmak biraz zaman alacak," diyor Niki, çipini kullanarak ikimizin arasını işaret ediyor. "Beynim bunu kabullenmekte gerçekten zorlanıyor."

"Ne?" diye soruyor Sav. "O genelde bu kadar tatlı değildir."

Niki gülüyor. "Köpeklerine çok benziyor. Başkalarıyla birlikte olması onun için pek güvenli değil ve kimse ona yaklaşmaya çalışacak kadar aptal değil."

"Eh, köpeğim ve ben birbirimize sıırılsıklam aşık olduk," diyor Sasha. Kuzenine şeytani bir gülümseme atıyor. "Ama merak etme, başka hiçbir şey değişmedi."

"Yani her şeyi evcilleştirmedim mi?" diye sorar Niki.

"Korkarım onu evcilleştirmek mümkün değil," diyor Sasha, "ama Cyn benim insan olduğumun kanıtı."

Başımı omzuna yaslayıp, yanımda olmasının verdiği hissi, otururken bile vücudundan yayılan gücü seviyorum. Bunu seviyorum ve o kolunu bana doladığında ve başımın üstüne öptüğünde, onun da bunu sevdiğini biliyorum.

Kimse başka bir şey söyleyemeden, Niki telefonuna bakar ve sonra Sasha'ya hızlıca bir bakış atar. Ona Rusça bir şey söyler ve Sasha güler, derin sesi göğsünde titreşirken Niki şaşkın görünür ve bir saniye öncesine göre daha solgun olduğunu söyleyebilirim.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyorum.

Niki hızlıca bir cevap yazıp telefonunu cebine koyduktan sonra, "Evet, ama gitmem gerek. Görünüşe göre bu gece burnumu deldireceğim." dedi.

Sav gülüyor. "Ne?"

"Sasha'nın küçük kız kardeşi ile bir iddiaya girdim. Açıkçası onun kazanacağını düşünmemiştim, ama söz verdim, bu yüzden burun piercingi olacak." Bana bakar ve "Tanıştığımıza memnun oldum Cindy. Eminim yakında tekrar görüşeceğiz. Sonuçta, geri kalanımızla da tanışman gerekiyor." der.

Zaten bu konuda endişeleniyorum ve Niki yüzümdeki endişeyi görmüş olmalı ki, "Merak etme. Seni sevecekler." diyor.

Ayağa kalkar ve postacı çantasını düzeltir, sonra Rusça'ya geçer, böylece Sasha ile biz olmadan konuşabilirler. Onların yanında olmak, daha çok çalışmak için büyük bir motivasyon kaynağı çünkü dışlanmaktan bıktım. Sasha'nın omzuna hafifçe vurur, ama dönüp gitmeden önce Sav'a bakar ve "Seninle tanıştığımıza memnun oldum Van. Eğer bilgisayarını bir bakmamı istersen, Sasha'ya haber ver." der.

Arkadaşımın bu kadar şaşkın olduğunu hiç görmemiştim, ama kocaman gülümsemesini bastırıp "Teşekkürler, ben de seninle tanıştığımıza memnun oldum" diyor.

Yanaklarındaki kızarıklık geçmeden o gitmiş, ve bana döndüğünde, sanki biri kışına havai fişek sokmuş gibi içten içe parlıyor. Ona *Pride and Prejudice* testini geçip geçmediğini açıkça sormuyorum, ama küçük parmağımı kaldırıp kaşımı kaldırarak sallıyorum.

O, benim ona herhangi bir heyecan hissedip hissetmediğini sorduğumu anlar ve hemen başını sallar ve "İnanmayacağın kadar" der.

Sasha ne olduğunu sormayacak kadar nazik, ama eminim ki o zaten olayı anlamıştır. O, bariz çekiciliği fark edecek kadar gözlemci ve Sav şu anda hiçbir şeyi saklamakta zorlanıyor. Sanırım bilgisayar becerilerinin berbat olmasından hiç bu kadar mutlu olmamıştı. Bu ona onu tekrar görmek için mükemmel bir bahane sağlıyor.

"Peki, tatlı ister misin *Van*?" diye soruyorum, Niki'nin ona taktığı takma adı dikkat çekmeden duramıyorum.

Gülümsememeye çalışır ama başarısız olur. "Sopapilla olmadan buradan ayrılamayacağımı biliyorsun." Gözleri Sasha'ya doğru yükselir. "Bu mekanı denememi sağlayan da oydu. Beni tatlıyla rüşvet verdi."

Gülümserim ve omuz silkerim.

"İşe yaradı." "Tıpkı bir büyü gibi," diye itiraf eder Sav.

Tatlıları yedikten sonra, o kadar doydum ki zar zor hareket edebiliyorum. Tarçınlı şeker ve bal hala dilimde, ama yediğim her lokmadan pişman değilim.

"Vay canına, çok lezzetliydi," diyor Sasha boş tabağı kenara iterek.

"En iyisi," diye onayladı Sav. Telefonuna bakarak saati kontrol etti ve "Geri dönmem lazım. Bu hafta sonu yazmam gereken büyük bir ödevim var ve yarın Alphas ile gönüllü günümüz var," dedi.

Ses tonundan bunun için pek hevesli olmadığı belli oluyor ve Sasha, "Frat'taki erkekleri sevmiyor musun?" diye sorarak beni şaşırtıyor.

"Tanrım, hayır," diyor Sav. "Annem için bu kadar önemli olmasaydı, bu kız öğrenci kulübü işine hiç girmezdim. Bu bir tür gelenek ve ben bunu bozan kişi olmak istemedim, ama o çocuklar pislikler."

"Nasıl yani?" diye sorar.

Sav omuz silkiyor ve telefonunu çantasına atıyor. "Her zamanki gibi, sanırım. Israrcı, kibirli ve her zaman seks yapmak istiyorlar. Çok çabuk sıkılıyor insan."

Sasha daha fazla soru sormak istiyor gibi geliyor bana, ama vazgeçip şöyle diyor: "Cyn'le birlikte olmamı onayladığın için mutluyum, özellikle de onu bırakmamın imkânı olmadığı için."

Sav ona sıcak bir gülümseme atar. "Onu kardeşim gibi seviyorum, bu yüzden beni pişman etme."

"Asla olmaz," diyor ve keşke her şey burada dursaydı, çünkü bu mükemmel ve mükemmel olan şeyler hayatta çok sık olmaz. Bunun tadını çıkarmak için biraz zaman istiyorum, ama birkaç saniye sonra Sav kalkıyor ve ben de ona katıldığımda, bana hızlıca sarılıyor ve benim için ne kadar mutlu olduğunu fısıldıyor.

Sasha'nın benden başka kimseye sevgi göstermediğini öğreniyorum, bu yüzden ona kucaklamak yerine başını sallıyor ve o gittikten sonra beni kucağına çekiyor. Saçlarımı geriye tarayarak boynumu öpüyor ve onu hala ne kadar çok istediğimi hatırlatıyor. Dövmeli penisinin anıları kafamda dolaşıyor ve dilinin ıslak sıcaklığını hissettiğimde, yumuşak bir inilti çıkarıp kalçalarımı sallıyorum, onun altımda sertleştiğini hissediyorum.

"Beni kışkırtma, *krovinka*. Zaten zar zor dayanıyorum." Boynuma karşı bu sözleri homurdanır ve sonra beni hafifçe ısırır. "Hadi eve gidelim."

Resmi olarak onunla bir günden az süredir birlikte yaşıyor olsam da, "ev" kelimesi bana doğru geliyor ve ben gülümsayıp başımı salladığımda, o da derin, erkeksi bir onay sesi çıkararak beni kendinden kaldırıyor. Ayağa kalkar kalkmaz, kolunu tekrar belime dolayarak beni kendine çekiyor. Vücudum onun sıcaklığını arzuluyor, bu yüzden kolumu onun omzuna atıyorum ve bıçağının şişkinliğinin artık endişe kaynağı değil, güvenlik kaynağı olduğunu fark ediyorum. Sasha'nın gözleri küçük restoranı tarıyor, her ayrıntıyı fark ediyor ve güvenli olduğunu düşündüğünde beni dışarıya çıkarıp motosikletine götürüyor.

Eve dönüş yolu uzun değil, ama o garaja girerken, adet dönemimle olan zamanla yarışımın sona erdiğini biliyorum. Rahmimi lanetleyerek, onun devasa motosikletinden inip bir elimi karnımın altına koyuyorum.

"Acele edip göz taramasını yapabilir misin?" diye soruyorum, en azından böyle bir durum için ped taktığım için minnettarım.

Kaskını çıkararak, koyu renkli, ipeksi saçlarını eliyle tararken, benim duruşumu inceliyor.

"Ne oldu?"

"Hemen içeri girmem lazım," diyorum ve bir kramp daha hissedip kanın akmaya başladığını fark edince, iki saniye içinde utanç verici bir durum yaratacağımı bilerek, çekiniyor ve onun gözlerine bakmayı reddediyorum.

"Cyn," diyor, yaklaşıp parmağını çenemin altına koyuyor. Yüzümü kaldırdığında, gözlerinde gördüğüm saf açlık beni şaşırtıyor. "Benim için mi kanıyorsun, *krovinka*?"

Tanrım, bunu nasıl bu kadar seksi hale getiriyor?

Cevap vermediğimde, eğildi. "Hmm?" diye mırıldandı, burnunu yanağımda gezdirerek. "Şu güzel amcığın şu anda kanla kaplı mı?"

"Evet," diye fısıldıyorum, o ise cevabımı duyunca nefesi kesiliyor. "Hoşuna gitti mi?" diye soruyorum, her ne kadar tepkisi hoşuna gittiğini haykırsa da.

"Tanrım, evet," diye inliyor, parmaklarını saçlarıma geçirip yumruk yapıp başımı daha da geriye doğru çekerek boğazımı ona açıyor. Dudakları cildimde geziniyor ve "Tek düşünebildiğim bu. İlk seferimizi böyle istiyorum, Cyn. Bana böyle girmeye izin verir misin? Sen benim sikimi kanla kaplarken seni sikmeme izin verir misin?" diyor.

Onun sorusunu düşünüyorum, ama o boynumu nazikçe ısırıp emdiğinde ve kocaman ereksiyonu karnıma batarken başka bir şey düşünmek zor oluyor.

"Daha çok acıtacak mı?" diye soruyorum. Sasha ile seks yapmanın acıtacağını zaten biliyorum, ama içimi kemiren kramplar varken, buna devasa bir penis de eklenince ne olacağını hayal bile edemiyorum.

Yemin ederim, boynumun kıvrımını ısırmadan hemen önce gülümsediğini hissediyorum. "Evet, *krovinka*, acıtacak, ama söz veriyorum, bundan zevk alacaksın."

"Ya zevk almazsam?" diye sormadan edemiyorum.

Onun boğuk kahkahası omurgamda bir titreme yaratıyor. "O zaman işimi doğru yapmıyorum." Geri çekilerek yüzümü avuçları arasına alıyor ve gözlerime bakıyor. "Kontrolümü kaybettiğimde beni gördün, Cyn, ama seninle böyle değilim. Seninle asla böyle olmayacağım. Seni eğip, çığlık atmana yetecek kadar sertçe içine girip, yürüyemeyecek hale gelene kadar sikmek istiyor muyum?" Sözleri ve kafasında canlanan görüntülerle gözleri kararır. "Emin olabilirsin."

Muhteşem bir kışın var. Yapacak mıyım?" Kaşlarını kaldırır ve ağzının köşesi yukarı doğru kıvrılır. "İlk seferimizde yapmayacağım."

Başparmağını dudaklarımın üzerinde gezdirir, onları ayırmak için yeterince sert bastırır ve ıslak, sıcak ağzımın içine kayar. Ona yapıştığımda, inler ve daha da yaklaşır, beni bir adım geri atmaya ya da dengemi kaybetmeye zorlar. Sırtım evin kapısına yaslanana kadar yürümeye devam ederiz.

"Birlikte hayal bile edemeyeceğin şeyler yapacağız, *krovinka*. Gözlerimi birçok şeye açtın ve şimdi gözlerim açıldığına göre, seni nasıl ele geçirmek istediğimi, seni nasıl sahip olmak istediğimi hayal etmekten kendimi alamıyorum. Ve bu gece başlıyor. Şu anda başlıyor."

Yoğun mavi gözlerini gözlerime dikip, bir eliyle iki bileğimi de yakaladı ve başımın üstüne sabitlerken, diğer eliyle kot pantolonumun düğmesine uzandı.

"Sasha," diyorum, aslında yapmak üzere olduğumuz şeyin düşüncesiyle paniğe kapılmaya başlıyorum. Utançtan kıvrılırken, "Adetimin başlayacağı konusunda ciddiydim, ve genellikle çok ağır geçer. Muhtemelen senin hayal ettiğinden daha fazla."

"Siktir, umarım öyledir," diye inliyor, pantolonumun fermuarını açıyor ve ellerini külotuma sokmaya başladığında, beni tutan ellerine karşı direniyorum.

Bana attığı sırtış beni patlayacak kadar tahrik etmemeli, ama ediyor.

"Ya bundan öğrenirsen?" diye soruyorum. "Ya bunu iğrenç bulursan?"

Dehşete kapılmak yerine, gülmeye cüret ediyor, ama sonra yüzü ciddileşiyor ve eğilip alt dudağımı ısıyor. "Ah, tatlı kızım, kanın beni ne kadar tahrik ettiğini hala bilmiyorsun." Nefesi derinleşirken, parmakları külotumun içine daha da kaymaya başlıyor, sanki kendini sakinleştirmeye çalışıyor gibi. "Ve senin kanını düşünmek," diyor yine derin bir iniltiyle. "Lanet olsun, *krovinka*, yine pantolonuma boşalacağım."

O, beni kaplayan kısa buklelerimi parmaklarıyla okşarken külotum sırlıklam oluyor ve bunun sadece kandan kaynaklanmadığını biliyorum. Küvetteki kadar, hatta belki daha da fazla tahrik olmuş durumdayım ve onun

kalın parmağı klitorisimin üzerinde gezdirdiğinde, gözlerimi kapatıp onun adını inleyerek söylüyorum. Bu yanlış geliyor, sanki adet döneminin iğrenç bir şey olduğunu ve tampon değiştirmek dışında vajinayla herhangi bir temastan kaçınılması gerektiğini düşünmek için programlanmışım gibi, ama parmağını kaygan kıvrımlarımın üzerinde gezdirmeye devam ettiğinde, içimdeki her şey bunun sadece bana öğretildiği için tabu olduğunu haykırıyor. Gerçek şu ki, bu çok erotik ve o benim adımla homurdanarak parmağını içime soktuğunda, bu inanılmaz bir his, bu hisler sadece onu çevreleyen tabu niteliği nedeniyle daha da yoğunlaşıyor.

"Tanrım, Cyn," diye inliyor, parmağını içime sokarken bir tane daha ekliyor, beni genişçe açıyor, beni doruğa çıkarırken elinin üzerine serbestçe kanamama izin veriyor. "Kanlı amın parmaklarımı kavrayışından daha iyi hissettiren hiçbir şey yok."

Diğer eli, parmaklarını daha sert bir şekilde hareket ettirirken bileklerimi başımın üzerinde sabit tutuyor. Her uzun hareketinde klitorisime vuruyor ve dizlerim titremeye başladığında parmakları bileklerimi sıkıca kavrayarak düşmeme izin vermeyeceğini belli ediyor. Çıkardığımız ıslak sesler garajda yankılanıyor ve bu sesler o kadar müstehcen ki, utanmadan kalçalarımı sallayarak bana verdiği şeyden daha fazlasını istiyorum.

Ulaşılamayan orgazma doğru hızla ilerlerken nefesim hızlanır ve sertleşir.

"Bana bak."

Emri sert, hemen itaat etmekten başka bir seçeneğe izin vermiyor ve gözlerimi açtığımda, onun vahşi bakışı beni uçurumun kenarına itmeye yetiyor. Ekstazi beni sararken onun adını haykırıyorum, her şey kayboluyor, geriye sadece zevkim ve onun kalın parmaklarının beni sahiplenme hissi kalıyor, bu his, ondan başka kimseyi istememi imkansız hale getiriyor.

O, benim doruğa ulaşmamı izliyor, ben onun dokunuşları altında kıvrılırken ve sonra titreyip, çok hassaslaştığımda uyluklarımla onun elini durdurmaya çalışırken gözlerini benden hiç ayırmıyor. Kaşlarını kaldırıyor ve onu durdurma girişimime eğlenerek gülümsüyor. Kendini içimde tutarken, vücudumdan bir başka sıcaklık dalgasının çıkmasını bekliyor. Yaptığım dağınıklığı umursamayacak kadar bitkinim ve

o da beni sikmek için vahşî bir ifadeyle bakıyor, bu yüzden onun da umursamadığını tahmin ediyorum.

Gözleri hala benimkilerdeyken, elini yavaşça çekiyor ve parıldayan, kanlı parmaklarını aramıza getirdiğinde, onları sallıyor ve şimdiye kadar duyduğum en seksi iniltiyi çıkarıyor. Bakışlarını eline çevirip, ellerini kaplayan kanımın görüntüsüne hipnotize olmuş gibi bakıyor. Elini çevirip her açıdan inceliyor, sonra açık mavi gözlerini tekrar gözlerime dikip uzun parmaklarından birinin üzerinde dilini gezdiriyor.

Onun derisinden kanımı yavaşça yalamasını izliyorum, bunu ne kadar erotik bir şekilde yaptığını görünce kıcımdan vurulmuş gibi oldum. İki saat önce biri bana adet döneminde seks yapmaktan hoşlanıp hoşlanmadığımı sorsaydı, kesinlikle hayır derdim. Şimdi ise adet dönemimi korkmak yerine gün sayacağım, çünkü bu çok seksi.

Son parmağını yavaşça yalayıp temizliyor, sonra gömleğimi kavrayıp beni kendine çekiyor, böylece vücuduma yapışıyorum. Ereksiyonu baskın bir varlık, görülmeyi gerektiren ve görmezden gelinmesi imkansız bir güç ve tüm bunların içimde olacağı düşüncesi beni hem heyecanlandırıyor hem de korkutuyor.

"Bana ne yaptığını bilmiyorsun." Başını eğip yüzümüzü birbirine yaklaştıırken sesi gergin geliyor. "Bana karşı sahip olduğun gücün en ufak bir fikrin bile yok." Başparmağıyla hala duvara tutturduğu bileklerimi okşarken, yüzüme yumuşak öpücükler konduruyor. "Sen benim sahibimsin, benim küçük Cyn'im, benim her parçamın sahibi. Sen ve ben biriz. Sen içimdesin, kalbimde ve zihnimde. Damarlarıma yerleşmişsin, benim her santimimi ele geçirmişsin."

Onun sözleri gözlerimi yaşartıyor, boğazımda bir yumru oluşuyor. Yumuşak dudakları yanağımı okşuyor, sonra sesi kulağıma ulaşıyor, sıcak nefesi tenimi gıcıkıyor.

"Hiç sevme yeteneğim olduğunu düşünmemiştim, Cyn, ama sonra seni gördüm. Açıklayamıyorum, ama gözlerimiz buluştuğu anda senin benim olduğunu anladım, seni asla bırakamayacağımı, ne olursa olsun seni yanımda tutacağımı anladım, çünkü senden uzaklaşmak, seni bir daha asla görememek düşüncesi benim için dayanılmazdı. Sen benimsin, *krovinka*, tıpkı benim senin olduğum gibi. Sen daha fazlasını hak ediyorsun.

Ben bir canavarım ve bunun için özür dilerim. Sana sunabileceğim tek şeyin bu olduğu için üzgünüm."

Sözleri beni derinden yaraladı, sadece gerçek aşkın yapabileceği şekilde, kalbi daraltmak yerine genişleten bir şekilde. Bu boğucu değil, özgürleştirici ve onun olmadığı hiçbir yerde olmak istemiyorum. O benim için bir canavar değil. O Sasha, aşık olduğum adam, her zaman iki yüzü olan adam, ama umurumda değil, çünkü kulağa çılgınca gelse de, ikisini de seviyorum.

Onun tutuşuna karşı koyduğumda, hemen beni bırakıyor, böylece ellerimi indirip ona dokunabiliyorum. Parmaklarımla ipeksi saçlarını okşadıktan sonra yüzünün yan tarafına doğru kaydırıyorum ve yeni çıkmaya başlayan koyu renkli sakalları hissediyorum. Ben acele etmeden, onun beni yukarıdaki yatağa taşımak için can attığını bilsem de, beni durdurmaya çalışmıyor. Ben onun yüzündeki güzel hatları gözlerimle tararken, o da beni izleyerek bekliyor.

"Seni görüyorum, Sasha Melnikov, ve sen benim için bir canavar değilsin." Tartışmak istiyor gibi görünüyor, bu yüzden onu kendime çekip parmağımı dudaklarına bastırıyorum. "Senin her parçanı görüyorum ve gördüğüm her parçanı seviyorum." Gözlerini kapatıp nefesini bırakıyor ve alnını alnıma yaklaştırıyor. "Sana asla layık olamayacağım, Cyn, ama yine de ben senim. Sahip olduğum tüm sevgi sana ait. Sahip olduğum her kalp senin."

Elinden geldiğince dayandıktan sonra, beni kaldırıp göğsümü göğsüne bastırıyor. Bir kolunu güvenli bir şekilde kıcıma koyarak, gözünü tarayabilmek için eğiliyor ve kilit klik sesi çıkarır çıkarmaz kapıyı açıp beni evimize taşıyor.

Beni yere indirip çok hevesli olan Chort'u okşamam için, kulak mememi ısırır ve "Onu beslemem ve ilgilenmem lazım. Aksi takdirde, duyguları incinecek ve ben sana girerken onun somurtmasını duymak istemiyorum" der.

Dilini boynumda gezdirip ekliyor: "Ama işim biter bitmez sana geleceğim *krovinka* ve sen benim adımları haykırmaktan sesin kısılana ve ikimiz de senin kanınla kaplanana kadar durmayacağım."

Bölüm 13

Sasha

Cyn'in yüzündeki şaşkın ifade, korku ve şehvetin mükemmel karışımı, beni daha da sertleştiriyor. Tadı dilimde ağırlaşıyor ve onun içinde olmak dışında başka bir şey düşünmemi neredeyse imkansız hale getiriyor. Onun kanamasını istediğimi biliyordum, ama bu kadar lezzetli olacağını beklemiyordum. Onun uyarılmasının tatlılığı, kanının bakır tadı ile mükemmel bir şekilde karışıyor ve biliyorum ki bir parçam her zaman bunu, her zaman *onu* arzulayacak. Bu kadına, mümkün olduğunu hiç düşünmediğim bir şekilde takıntılıyım. Bu, şimdiye kadar bildiğim her şeyin ötesinde.

Onun kıyafetlerini kesip onu tamamen benim yapmamı engelleyen tek şey, şu anda karnını okşatırken bana "*açım, lütfen beni besle*" bakışları atan 40 kiloluk Doberman.

Lanet olsun, belki de yumuşuyorum, çünkü bu ikisi beni açıkça alt ediyorlar. Sertleşmiş bir şekilde buzdolabına doğru yürüyorum ve Chort'un akşam yemeğini hazırlamaya başlıyorum. Birkaç saniye arayla ona bakıyorum, ona topu atarken ve o da onu yakalamak ve ona geri getirmek için açık alanda koşmaya başladığında gülümserken. Onun benim için pantolonunda serbestçe kanadığını bilmek beni çıldırtıyor, ama köpeğimi ihmal edemem. O anlamaz ve bu adil olmaz. Ayrıca, Cyn ile aramızdaki alaycı ön sevişme tanıştığımız anda başladı ve biraz daha sürmesi gayet normal. Bekaretini sadece bir kez kaybedersin ve ben bunu tadını çıkarmak için zaman ayırmak istiyorum.

Chort egzersizinden yorulduğunda, bana doğru koşar. Ayaklarımın dibine çöküp bana bakar ve yemek yeme emrini vermemi bekler.

Yemeği yiyebilmesi için emir vermemi bekler. Kafasını okşayarak, bu gece çok uslu olması gerektiğini, böylece Cyn ve benim baş başa vakit geçirebileceğimizi Rusça olarak söylerim. O sızlanır, ama sonra elimi yalar ve sanki bir tür anlaşılmaya varmışız gibi hissettirir. Kulaklarının arkasını bir kez daha kaşıyıp, ona yemeğini yemesini söylerim ve o yemeğe dalar dalmaz, onunla ilgilendiğimi anladığımda, tüm dikkatimi önümdeki güzel, gergin görünümlü kadına veririm.

"Sasha," diye fısıldadı ve ben ona doğru bir adım attığımda tereddütle bir adım geri çekildi. Bunu benim kadar istediğini biliyorum, ama vücudunun doğal içgüdüleri üstün geliyor ve savaş ya da kaç tepkisi, benim katil olduğumu bildiği birinin kollarına koşmasına izin vermiyor. Beni sevdiğinden hiç şüphem yok, ama kendini koruma içgüdüğü aldatıcı bir şeydir ve şu anda kızımın içindeki iç savaşı izliyorum.

"Benden kaçamazsın, *krovinka*," diyorum ona, o bir adım geri çekilirken ben bir adım daha yavaşça yaklaşıyorum. Ağzımın köşesi seğiriyor ve ekliyorum, "Ama, lanet olsun, bunu bir gün görmek isterdim." Kararımı verip, seğirmeyi bir sırtmaya dönüştürüyorum. "Çok yakında, benim küçük Cyn'im, benden kaçacaksın ve ben de seni kovalayacağım."

Yüzündeki şaşkınlık çok sevimli ve "Ben pek koşucu değilim" cevabı da öyle.

"Mesele o değil."

Bir adım daha geri çekilerek, "O zaman neyin önemi var?" diye soruyor.

"Avlanmak," dedim, bu sözlerle kot pantolonumun içindeki penisin zonkladığını hissederek. "Mesele avlanmak, seni kovalamanın heyecanı ve seni yakaladığımda ikimizin de alacağı ödöl."

Bunu duyunca canlanır. "Ödöl mü?"

Elini merdiven korkuluğuna uzatır, ama ilk adımı atamadan önce, "Gerçekten seni kovalayıp sonra da sikmeyeceğimi mi sandın?" derim. Gözlerimi onun üzerinde gezdirir, hayal ettiğim tüm karanlık şeyleri görmesini sağlarım. "Beni daha iyi tanıdığını sanıyordum, *krovinka*."

"Tanıyorum," diyor. "Bana o kelimenin anlamını söyleyeceğini söylediğini unutma."

"Sana, içimde derinlere gömüldüğümde söyleyeceğimi söylediğimi unutma," diye hatırlatırım.

Benim için mükemmel kız olduğunu kanıtlayarak, "O zaman acele et ve bunu gerçekleştir. Bütün bu haftalar boyunca bana ne dediğini öğrenmek için can atıyorum," demeden önce, ağzının seksi bir gülümsemeye dönüştüğünü görüyorum.

Tek kelime etmeden, dönüp merdivenleri koşarak çıkıyor. Onu izlerim, kışının görüntüsünün ve bunu resmileştirmeden önceki son birkaç alaycı anın tadını çıkarırım. Ayağı son basamağa basar basmaz, arkasında koşarak merdivenleri üçer üçer çıkarım. Çıkardığı korkmuş çığlık, ön sıvıyı sikime bulaştırır ve kolumu ona dolayarak kendime doğru çektiğimde, bu kadını benim yapmak için fazlasıyla hazırımdır.

Göğsü hızlı nefes alıp verirken inip kalkıyor ve ben bir şey yapmadan önce, avucumu köprücük kemiğine koyup ciğerlerini dinleyerek solunum yollarının açık olduğundan emin oluyorum. Hırıltı olmadığını anladığımda, parmaklarımı yukarı kaydırıp boğazının ön tarafını kavriyorum. Onu vücudumun önüne sıkıca bastırarak, diğer elimi aşağıya kaydırıp kot pantolonunu çıkarmaya başlıyorum.

Ne kadar gergin olsa da, benim için ayakkabılarını çıkarmak için zaman ayırıyor ve pantolonunu aşağı çektiğimde, bacaklarını sallayarak pantolonun ayak bileklerinde toplanmasına izin veriyor ve sonra pantolonundan çıkıyor. Külotunu giymesine izin verirken, yavaşça tişörtünü çıkarıp arkadan sütyenini açıyorum. Muhteşem saçlarını avuçlayıp, uzun, kızıl buklelere burnumu gömüyorum, ciğerlerimi hindistan cevizi kokusuyla doldurup ağzımı kulağına yaklaştırıyorum.

"Bir havlu getireceğim," diyorum ona, "ve geri geldiğimde, seni yatağımızda, tamamen çıplak, bacaklarını iyice açmış halde görmek istiyorum, *krovinka*." Kulağının hemen arkasına yumuşak bir öpücük kondurduğumda nefesi kesiliyor. "Anladın mı?"

"Evet," diye fısıldıyor.

Dayanamayıp parmaklarımı yumuşak teninde gezdiriyorum, ellerimi göğüsleriyle doldururken inliyorum. Sert meme uçları avuç içlerime baskı yapıyor ve onları sıkıca sıkıtiğimde çıkardığı küçük inilti beni neredeyse çıldırtıyor.

Kıçımı kaldırmam lazım çünkü burada durup pantolonuma boşalmak istemiyorum, onun içinde yapabilirdim. Büyük bir çaba sarf ederek onu bıraktım ama tuvalete gitmeden önce kışına tekrar çığlık attıracak kadar sert bir şaplak atmadan duramadım. Ona verdiğim emri tekrarlamıyorum. Bana itaat edecek, itaat etmezse de kışını kırmızıya vurmaktan büyük zevk alacağım. Her iki durumda da benim için kazan-kazan durumu.

Banyodan bir havlu alırken heyecanım artıyor ve odaya geri döndüğümde ilk gördüğüm şey güzel Cyn'im. O itaat etmeyi seçti ve çıplak vücudunun bana hazır ve bekleyen hali beni sarhoş ediyor. Onu bu şekilde almaktan çok mutlu olurdum, ama dağınıklık konusunda utangaç olduğumu biliyorum ve ben ona girerken onun bu konuda endişelenmesini istemiyorum. Onun hiçbir şey için endişelenmesini istemiyorum.

Gözlerimi ondan ayırmadan, havluyu yatağa bırakıp gömleğimi çıkarır ve kemerimi çözerim. Cyn dirseklerinin üzerinde kalarak, kemerimi yavaşça çıkarıp kot pantolonumun düğmesini açarken her hareketimi izler. Fermuarı aşağı çekip kot pantolonumu indiririm. Bıçağımın ağırlığı bunu kolaylaştırıyor ve kot pantolonum ayaklarımın etrafında bir yığın oluşturduğunda, içimden çıkıp boxer şortumu da hızla çıkarıyorum. Ne kadar sert olduğumu görünce dudakları aralanıyor ve tüm bunların onu genişleteceği düşüncesiyle kaşları çatılıyor. Acıdan endişelendiğini, sığmayacağımı ve ona çok sert davranacağımı düşündüğünü biliyorum, ama öyle olmayacak.

Yaklaşarak havluyu alıp ona doğru eğildim. "Kalçalarını kaldır, *krovinka*." O bunu yaptığında, havluyu onun altına kaydırdım, sonra uyluklarını kavradım ve benim için daha fazla açtım, umduğum gibi mükemmel bir dağınıklığı ortaya çıkardım. Yumuşak, kırmızı bukleleri kan ve tahrikle parlıyordu ve hayatımda hiç bu kadar erotik ve güzel bir şey görmemiştim. Bu beni dizlerimin üzerine çökertip, onun önünde diz çöküp, ağzımla ona tapınmak için çaresizce çabaladım.

"Ne yapıyorsun?" Bacaklarının arasında diz çökmüş halime bakıyor, yeşil gözlerinde panik var, bunu iğrenç bulacağımdan çok korkuyor. Bu fikir o kadar saçma ki, iç uyluklarını ısıtırken gülüyorum.

"Hala aramızda iğrenç bir şey olamayacağına inanmıyor musun?" diye soruyorum, bacağını öpüp ısırarak yukarı doğru ilerlerken. "Belki seni doyasya yedikten ve yüzüm senin kanınla kaplandıktan sonra bana inanırsın. Hmm?" Dilimle bacağının kıvrımını okşayarak alay ediyorum. "O zaman bana inanacak mısın, Cyn? Senin kanınla kaplandığımda ve daha fazlası için taş gibi sertleştiğimde?"

Onun klitorisine yapışıp iyice emdiğimde, şaşkın bir çığlık atarak cevap veriyor. Parmakları saçlarıma dolanırken, benim adımı inleyerek kalçalarını sallıyor. Ağzım onun tadı ile doluyor, keskin metalik bir tat, onun uyarılmasının tatlılığı ile karışmış, ve ben buna doyamıyorum. Parmaklarımı iç uyluklarına gömerek, dilimi aşağı kaydırırken bacaklarını yukarı ve dışarı doğru itiyorum. Yarık boyunca bir çizgi halinde yalarken, onun adını inleyerek dilimi içeri soktum ve onun tadı beni tüketti. Cyn'in kanı yüzümü kapladı ve ağzımı doldurdu, kendimi ona kaptırdım, açgözlü bir açlık beni ele geçirdi, ta ki o tırnaklarını kafamın arkasına geçirip adımı haykırarak beni daha da yaklaştırdı en iyi şekilde boğana kadar. Kendimi zar zor tanıyorum, içimden çıkan vahşi inlemeler, ondan başka hiçbir şeye odaklanamamam ve her bir parçamın daha fazlasını istemesini.

O beni her zaman altüst eder, ama şu anda kendime asla geri dönemeyeceğim, sonsuza kadar onun vücudunda kaybolmuş kalacağım gibi hissediyorum. Ağzımı kaplayan kanı ve kulaklarımda çınlayan tatlı, erotik inlemeleriyle, umursadığımı söyleyemem. Bu kadın için her şeyi ve herkesi terk ederdim ve sonunda başımı bacaklarının arasından kaldırdığımda, mahvolmuş, dengesiz ve tamamen kafayı yemiş bir adam gibi göründüğümü biliyorum. Ondan saklanamam, şimdi değil, bu şekilde değil, ve gözlerinde korkunun kıvılcımını gördüğümde, onu tutmaya çalışıyorum, kalçalarını tutup yerinde tutuyorum. "Aklından bile geçirme, *krovinka*. Henüz bitirmedik. Ben

Hala benim. Hala garajda kulağına o tatlı sözleri fısıldayan adamım. Karnını öpüyorum, yumuşak teninde bir kan lekesi bırakarak. "Hala benim, Cyn."

Hâlâ orgazmın etkisinden nefes nefese, hâlâ gördüğüm en güzel şey gibi görünüyor ve hâlâ benim için çok fazla iyi. Korkusuna teslim olmak yerine, elini uzatıp

parmaklarını yüzümde gezdiriyor. Kanlar içinde ve zar zor ayakta duran bir halde olduğumu biliyorum, ama ondan saklanmıyorum. Onun bunu ihtiyacı olduğunu, hala aşık olduğu Sasha olduğumu, içimde yaşadığını bildiği canavara beni kaybetmediğini kendine ikna etmesi gerektiğini bilerek, istediği kadar beni incelemesine izin veriyorum.

Parmağı hafifçe alnımı okşadı ve ben onun dokunuşuna doğru eğildiğimde, bana gülümsedi ve "İşte buradasın" dedi.

Elini tutup avucunu öperim. "Ben her zaman buradayım, *krovinka*. Senin için her zaman buradayım."

Ben geriye yaslanıp vücudunu öpmeye başladığımda bana bir kez daha gülümser. Göğsümü onun amına sürüyorum, çünkü ikimizin de onun kaniyla kaplanmasını istediğimi söylerken yalan söylemiyordum.

Dudaklarım karnının narin derisini okşuyor. Bir insanda çok hassas bir nokta, burayı bıçaklamak çok kolay ve geri dönüşü olmayan bir hasara ve çok fazla acıya neden olabilir. Göbek deliğinin üstündeki deriyi ısıırıyorum ve daha yukarıya doğru ilerliyorum, dilimi göğsünün alt kısmında gezdirirken kaygan amının karın kaslarıma değmesinin hissine inleyerek.

Onun tatlı sesi, kaburgalarının uzunluğunu izleyip sternumunu yalamadan önce adımı inliyor. Kırılgan kemiği kırmanın, uzun bir bıçakla içini kazıp kalbi ve akciğerleri çıkarmanın nasıl bir şey olacağını tam olarak biliyorum, ama Cyn'in benden hissededeceği tek şey bu

—ağzımın üzerinde, yumuşak öpücükler bırakarak. Onu kanla kaplıyor olabilirim, ama ona zarar vermedim ve asla vermeyeceğim.

Elimi aramıza kaydırarak, amını avuçlarım, hiçbir uyarıda bulunmadan iki parmağımı derine kaydırırım, bu da onun nefesini kesip dokunuşuma doğru eğilmesine neden olur. Adet döneminde seks yapmak onun hiç aklına gelmemiş olabilir, ama vücudunun tepkisi onun bundan hoşlandığını çok açık bir şekilde gösteriyor ve bu tek başına göğsümde bir sıcaklık hissetmeme yetiyor, ki bunu sadece Cyn yapabilir.

Elimi çekip kaldırdım ve ıslak parmaklarımı göğsünde gezdirerek cildini kızarttım. Parmaklarımı gergin meme ucunda gezdirdiğimde, bacağını benim bacağıma doladı ve kalçalarını tekrar yukarı doğru salladı.

"Çok güzel." Parıldayan kanı ve uyarılmayı etrafa yayıyorum ve sonra elimi onunla dolduruyorum, başparmağımla meme ucunu okşarken, dolgun göğsünü okşuyorum. "Sen muhteşemsin Cyn, her santimsen benim için mükemmellik, sanki benim için yaratılmışsın gibi." Bu sözleri mırıldanıyorum, dudaklarımdan çıkabilecek en yakın dua gibi, sonra meme ucundaki kanı emiyorum, beni kaldıraç olarak kullanırken topuğunun uyluğuma batmasını hissedince inliyorum, böyle pis bir ilk sefer için duyabileceği endişelerinden daha ağır basan arzusu ile bana sürtünüyor.

Ona nazikçe ısıyorum, ondan bir başka sevimli miyavlama sesi çıkarmak için yeterince sertçe, sonra bırakıp göğsünü öperek yukarı doğru ilerliyorum. Onun vücudu, acı vermek yerine zevk vermek amacıyla keşfettiğim tek vücut ve onu öldürür gibi zihnimde haritalandırıyorum, ama onun hayatını sonlandırabileceğim tüm yolları hayal etmek yerine, ona ecstasy yaşatacak tüm yerleri düşünüyorum. Boynunun kıvrımına keskin bir bıçak darbesi yerine, dilimi kullanarak tendonun kemikle birleştiği yeri yalıyorum. Çok iyi bildiğim karotis arterini öpüyorum, kalbi bu kadar düzenli ve güçlü atarken, hiç durmamasını dileyerek bu hissin tadını çıkarıyorum. Onun ciğerlerinden son nefesinin çıkmasını asla duymak istemiyorum. Kalbinin durduğu ve tüm yaşamın bedeninden ayrıldığı anı görmek istemiyorum, çünkü o öldükten sonra hayatta kalmak benim için bir seçenek değil.

Bu benim sonum olur.

Dudaklarım boynunu ve çenesini öperek yukarı doğru ilerler ve sonunda dudaklarımla onun dudaklarını yakalar. Hâlâ onun kanıyla kaplı olduğum için beni öpmekten çekineceğini düşünmüştüm, ama çekinmedi. Ellerini saçlarıma geçirip beni kendine çekerek daha derin öpüşebilmek için ağzını daha da açar. Dilinin benim dilimin üzerinde dolaşması, öpücüğündeki açlık ve beni domine etmek için çılgınca çabalaması beni inlememe neden oluyor. Bu çabası boşuna, ama yine de çok seksi.

Nefes nefese, konuşabilecek kadar kendimi kaldırıyorum. Onun güzel kızıl saçları etrafımıza yayılıyor ve ben, saçlarının cildime ne kadar yumuşak geldiğine hayranlıkla bakarak, saçlarını avucumda sıkmaya dayanamıyorum.

"Benim olmaya hazır mısın diye sorardım, ama sen zaten hazırsın, benim küçük Cyn'im. Köpeğim boğazını parçalamaktansa

seni boğazını parçalamaktansa senin ödölünü almayı tercih ettiğinden beri öylesin. Seni gördüğü anda sana aşık oldu, tıpkı benim gibi."

Gülümsemesi tatlı, ama yeşil gözleri açgözlü bir arzuyla dolu, yüzümü ve boynumu okşarken, meraklı küçük parmakları bana dokunmaktan vazgeçemiyor. Bacaklarının arasına yerleşiyorum, benden çok daha kısa olduğu için biraz kıvrılmak zorunda kalıyorum. Başka bir pozisyon daha kolay olabilir, ama ilk seferimiz için onu böyle istiyorum. İçine girdiğimde yüzünü görebilmek istiyorum.

Penisimin başı onun yarıklarına bastırıldığında, omuzlarımı kavrar ve bana korkmuş bir bakış atar, bu da ona sertçe girme isteği uyandırır. Canavarım onun tarafından evcilleştirilmiş olabilir, ama hala orada. Hala gözlerindeki korkuyu seviyor, ama sadece bu korku güvenin bir sonucu olduğu için. Korkuyor, ama kaçmıyor, çünkü korkunun altında ona asla zarar vermeyeceğime dair bir inanç var. Bu bana verdiği bir hediye ve ben onun bundan asla pişman olmaması için elimden geleni yapacağım.

"Yavaş olacağına söz ver," diye fısıldıyor ve bu sözler kalbimi hem kırıyor hem de dolduruyor. Söylediklerinde çok fazla korku ve güven var.

Yüzünü avuçlarım ve başparmağımı yavaşça dudakları üzerinde gezdiriyorum, sonra içeri giriyorum, penisimin başı diğer dudaklarını ayırırken ağzını deliyorum. Vücudu anında geriliyor, beni öyle sıkıyor ki, omurgamdan aşağı saf bir ecstasy titremesi geçiyor.

"İstediğin kadar yavaş olacağım, *krovinka*." Kalçalarımı tekrar sallıyorum, biraz daha içeri giriyorum, kendimi sonuna kadar gömmek istiyorum ama aynı zamanda bunun sonsuza kadar sürmesini de istiyorum. Başparmağımı emiyor, daha sert ittiğimde ısıyor. Kalçalarımı ittiğimde gözlerim onun gözlerine kilitli kalıyor, onu hiç olmadığı kadar genişletiyorum ve vücudunun direncini hissediyorum, sonra beni içine alırken hafifçe gevşiyor.

Keskin bir acıdan yeşil gözleri büyür, ama durmamı istemez. Ben parmağımı emmeye devam ederken, o da beni izlemeye devam eder ve ben kendimi tamamen onun içine gömerim. Beni saran sıkı amının hissi, şimdiye kadar tanıdığım hiçbir şeye benzemez. Hayal ettiğimden bin kat daha iyi ve bu beni çok etkiliyor. Konuşabilmek için birkaç saniyeye ihtiyacım var, başparmağımı yavaşça ağzından çekip onu öpüyorum. Kalçalarım hareketsiz,

vücutlarımız birbirine olabildiğince yakın ve birbirimize kenetlenmiş haldeyken onu öpüyorum.

"*Krovinka, benim kanımdan gelen kan* anlamına gelir," diye fısıldıyorum dudaklarına. "*Küçük kan damlası* anlamına da gelebilir, ama asıl anlamı senin benim olduğun. Senin damarlarında benim kanım akıyor, benim damarlarımdaysa senin kanın akıyor. Sen ve ben aynıyız, benim küçük Cyn'im. Biz birbirimizin parçasıyız ve hiçbir şey bizi ayıramaz."

"Bu çok tatlı, Sasha," diye fısıldayarak cevap veriyor, sanki ağlamak üzereymiş gibi. Bir eliyle yüzümü kavrayarak bana bakıyor. "Senin diğerleri gibi hissetmediğini biliyorum, ama ben oldukça duygusal biriyim ve bunu pek iyi saklayamıyorum."

"Benden hiçbir şey saklamamı istemiyorum."

"Güzel." Bana gülümseyerek şöyle diyor: "Çünkü seni gerçekten seviyorum, Sasha Melnikov, ve istediğim zaman bunu söyleyebilmek istiyorum."

Bana yine kolayca bir gülümseme çektirir ve ona baktığımda, "Seni seviyorum, Cyn" demek çok kolay gelir.

Onu sevdiğimi söylediğimi duyduğunda, gözleri yaşarır ve alt dudağı titrer.

"Bunu söylediğimi duymak senin için bu kadar önemli olması hoşuma gidiyor,

krovinka, ama sen ağlarken seni beceremem."

Kalçalarımı hareket ettirdiğimde ve içimde hareket ettiğimi hissettiğinde kahkahası aniden kesildi. Yüzündeki acı ifadesi sikimi titretti ve bana kaşlarını kaldırdığında, tek yapabildiğim sırtıtmak ve "Üzgünüm tatlım, ama benim büyüklüğümün yüzünü buruşturman her zaman bu tepkiyi verecektir." demek oldu.

Sevgi dolu sözcüklerime gülümser ve enseme avuçlayarak beni kendine çeker. "Sanırım sen içimdeyken her zaman yüzümü buruşturacağım."

"Umarım öyledir, Cyn."

Yavaşça içinden çıkıp tekrar içeri girmek için çekildiğimde, gözlerini kapatıyor ve ben tekrar içine girerken bana sarılıyor. O kadar kaygan ki ve bunun sadece onun tahrik olmasının bir parçası olduğunu bilmek beni çıldırtıyor. Vücudunun daha da gevşediğini hissedene kadar bekliyorum, zevkin onun için acının yerini aldığını anladığımda ve bir saniye daha bekleyemediğimde, birleşmiş olduğumuz yeri görebilmek için kendimi kaldırıyorum.

"Lanet olsun," diye homurdanıyorum, kanlı sikimin onu düzenli bir ritimle siktiğini görünce, ikimiz de daha fazlasını istemekten titriyoruz. Onun uyarılması ve kanıyla kaplı ve kaygan olmama rağmen, hala cildimde iz bırakan üç harfli adını görebiliyorum. Onun adının içinde kaybolup çıkmasını izliyorum, bu manzaraya hipnotize olmuşum, ve elimi aşağı indirip klitorisini ovmaya başladığımda, o benim adımla inleyerek kalçalarını sallıyor, beni mahvetmek üzere olan bir hevesle benim itmelerime karşılık veriyor.

"Geldiğini hissetmeme izin ver, Cyn." Diğer elimi başının yanına koyup, klitorisini okşamaya devam ederken üzerinde duruyorum. İtmelerim daha hızlı, daha sert oluyor ve onun sadece birkaç saniye uzaklıkta olduğunu anladığımda, ağzımı ağzına bastırıp, ikimiz de kendimizden geçerken onu öpmek istiyorum.

Onun boğuk zevk çılgınlıkları benim inlemelerimle karışıyor ve amının etrafımda sıkılaştığını hissettiğimde, kapıyı yumruklayan orgazma direnmeyi bırakıyorum. Onu içeri alıyorum, kendimi ona açıyorum ve daha önce hiç olmadığı kadar sert boşalıyorum. Sıkı iç duvarları benden her şeyimi alıyor, ama yine de lanet bir hayvan gibi ona girip duruyorum, duramıyorum, doyamıyorum. Vücudu benimkine sarılır, sanki benim hayat kaynağıymışım gibi bana yapışır. İtmelerim yavaşlar, her vuruşta küçük zevk dalgaları içimi kaplar, nefesim kesilene kadar, sonunda durur ve alnımı alnına dayarım.

"Vücudundan asla ayrılmak istemiyorum." Başının arkasını avuçlarım ve onu tekrar öperim. "Sonsuza kadar böyle kalmak istiyorum, sen benim altımda, ben senin içinde, aramızda bir santim boşluk bile olmadan."

"Bu kadar romantik olduğunu bilmiyordum," diye şaka yaparken, kısa tırnaklarını omurgamda uzun, alaycı bir şekilde sürterek, neredeyse ayak parmaklarımı kıvırmama neden oluyor.

"Ve bunu bilen tek kişi sensin, *krovinka*. Sen tatlı şeyleri alırsın, diğerleri bıçağı alır."

"Seni öyle görmek hala zor geliyor, her ne kadar seni öyle gördüğüm halde," diyor yumuşak bir kahkaha atarak.

"Seninle birlikteyken öyle değilim," diye hatırlatıyorum ona.

"Her zaman insanları öldürmek mi istedin?" diye sorarken sesi tereddütlü.

İç çekip, kendimi onun içinde tutabilmek için ön kollarımın üzerine yaslanıyorum. Yakın zamanda yumuşamayacağım. Az önce

gelmiş olmam bir şey değiştirmez. Hâlâ tamamen tahrik olmuş durumdayım ve daha fazlasını istiyorum, ama onun beni, gerçekte kim olduğumu bilmeye hakkı olduğunu da biliyorum.

"Evet," diye cevap veriyorum, ona dürüstçe. "Bende her zaman bir tuhaflık vardı. Bunu hep biliyordum ve babam da şüpheleniyordu ama bunu gerçekten fark ettiğinde ben ergenlik çağındaydım. Okulda sürekli kavga ediyordum ve kendimi kontrol altında tutmak gittikçe zorlaşıyordu."

"Baban ne yaptı?"

Onun saç telini parmağıma dolayarak şöyle diyorum: "Babam bana her zaman ailenin her şeyden önce geldiğini ve ne olursa olsun her zaman korunması gerektiğini öğretmiştir, bu yüzden ailemden kimseyi incitmek istemedim. Onlar benim için dokunulmazdı ve babamın bana bu kadar küçük yaşta verdiği bu örnek için ona her zaman minnettar olacağım."

Daha fazla konuşmadan, saçındaki kırmızı tonları dikkatimi dağıtır. "Bir gece uyurken saçından bir tutam kestiğimi biliyor muydun?"

"Yapmadın," diyor, bu fikirden dehşete kapılmış bir şekilde.

Ona göz kırparak, "Kestim, hem de oldukça büyük bir tutam. Biraz zamanımı aldı ama sonunda onu nasıl öreceğimi buldum. O zamandan beri cebimde taşıyorum." derim. Saçını hafifçe çekerek, "Umarım bebeğimizin saçları da senininki gibi kırmızı olur." derim.

Söylediklerime gözleri fal taşı gibi açılır ve sözleri ağzında dolanırken, ben sırtarak onu kurtarıyorum: "Merak etme Cyn, içine boşaldım ama adetinin ilk gününde hamile kalma ihtimalin neredeyse sıfır. Ama yalan söylemeyeceğim, seni hamile bırakma fikri beni tahrik ediyor."

Genelde gergin hissetmem, ama şimdi onun yeşil gözlerine bakıp "Benimle bir çocuk sahibi olmak ister misin?" diye sorduğumda gergin hissediyorum. Hayır diyebilirsin. İyi bir baba olamayacağımı düşündüğün için endişeleniyorsan ya da benim gibi olacaklarını düşünüyorsan anlarım.

Beni kendine çekip öperek sözlerimi kesiyor. "Ben öyle demek istemedim. Sadece beni şaşırttın, hepsi bu. Senin gibi bir babaya sahip olmak her bebek için büyük bir şans olur. Onları korumak için dünyayı yakıp yıkarsın. Bir gün bir aile kurmak istiyorum, ama..."

O duraksıyor ve ben, duymak istemediğim bir şey söylemesini beklerken kalbim göğsümden çıkacak gibi atıyor, ama sonra kızarıyor ve şöyle diyor: "Çocuk sahibi olmadan önce evleneceğimi düşünmüştüm."

Rahatlarım ve hemen "Oh, evleneceğiz *krovinka*. Bu çoktan kararlaştırıldı."

"Öyle mi?"

Gülümsemesi saklayamayacak kadar büyüktü ve ben de kolayca karşılık verdim: "Ben senin kocan olacağım, sen de benim karım. Hiçbir şey bunun gerçekleşmesini engelleyemez."

Artık daha fazla sabırsızlanarak kalçalarımı sallıyorum ve onun verdiği zevkten inliyorum.

"Hiç yumuşak davranmayı düşünmüyor musun?"

"Önümüzdeki birkaç saat içinde kesinlikle hayır," diyorum ona. "O kadar uzun süre dayanamayabilirim," diye uyarıyor.

Gülümserim ve onu üstüme çeviririm.

"Siktir beni," diye inledim, ona yaptığım dağınıklığı görünce. Karnı ve göğsü kanla kaplıydı, saçları dağınık ve serbestti, benim hissettiğim kadar vahşi görünüyordu, benim için kanlı olmaya hazır, benim sikimi sürerek orgazma ulaşan benim küçük vahşi yaratığım.

"Israr ediyorsan," diyor, bana sırtıtarak, kalçalarını yavaşça sallayarak, neyi sevdiğini test ediyor ve anlamaya çalışıyor.

Asla anlayamayacağım nedenlerden dolayı, hala vücudu konusunda utangaç davranıyor ve bu benim istediğim son şey, bu yüzden ellerimi uyluklarına kaydırıp kalçalarını kavrarken, "Sen çok güzelsin, Cyn," diyorum. Onu kaldırıyorum ve yarattığımız kanlı karmaşayı görünce inliyorum.

"Adını benim sikimde görüyor musun?"

Aşağıya bakarak, adı yavaşça içinde kaybolurken başını sallayıp "Evet" diye fısıldadı.

"Bu, senin olduğu anlamına gelir *krovinka*, ve asla başkasının olmayacak. Sadece senin. Asla başka birinin içine girmeyeceğim, senin vücudun bu şekilde tanıyacağım tek vücut. Ya sen ya da hiç, çünkü başka birini asla istemeyebilirim."

O benim adımı inleyerek, kalçalarını daha da sert sallıyor, hipnotik bir ritimle bana sürtünüyor ve ben de onun vücuduna doğru iterek karşılık veriyorum. Kendimi ona kaptırıyorum ve sonra bunu tekrar tekrar yapıyorum, sonunda yorgun, tamamen kullanılmış bedenini küvete taşıyorum. Kan ve spermle kaplı ve onu bu halde tutmak istesem de, temizlenirse daha iyi uyuyacağını biliyorum.

O bana yaslanarak uykuya dalarken, ben onu muhtemelen tanrılara layık bir saygıyla yıkarım, ama o benim için öyle biridir — kutsal, mükemmel ve tapınılmaya layık, ve ben de ona öyle davranırım, çünkü ona başka türlü davranmayı bilmiyorum.

İşimi bitirdiğimde, uyandığında ona aldığım pedlerden birini aldı, çünkü ne kadar nazıkçe rica etsem de, uyurken yatağın ve üzerimin kanla lekelenmesini istemiyordu. Yine de onu tişörtünü ve pijama pantolonunu çıkarmaya ikna ettim, bu yüzden yine de kazançlı çıktığımı düşünüyorum.

Onu kendime çekip, uykuya dalana kadar kucaklarım ve tam uykuya dalmak üzereyken, Chort'un yatağa atlayıp bize katıldığını hissedirim. Zaten bir aile gibi hissediyoruz ve hiçbir şey bana bu kadar doğru gelmemiştir.

* * *

Ertesi gün, burnunda güzel bir gümüş halka takan Niki'nin karşısında otururken, ailemizin geri kalanı da bizimle birlikte odada toplanıyor. Roman amcamızın çatı katı dairesindeyiz ve Mia yanımdaki koltuğa oturduğunda Niki'ye bakıyor, hafifçe gülümsüyor ve sonra babamıza ve amcalarımıza dönüyor.

"Ne oluyor?" diye soruyor Mia.

"Hepimizin burada bir araya gelmesinin iyi olacağını düşündük," diyor babam. "Hepinizin bununla başa çıktığını biliyoruz, ama ara sıra biz büyüklerin neler olup bittiğini bilmemize izin vermelisiniz."

"Yaşlılar mı?" der Vitaly amcam. "Sanırım, bu aile işini başlatan, daha bilge, inanılmaz derecede yakışıklı, hafifçe grileşmiş sert adamları kastediyorsun." Bize bakar ve sırtarak, "Eminim kastettiği budur" der.

Matvey amcam, "Pembe bir kek yiyorken sana sert adam demek gerçekten zor," diyor.

Amcam Vitaly kaşlarını kaldırır ve rengarenk şekerlemelerle kaplı pembe kekten büyük bir ısırık alır. Çiğnerken şöyle der: "Bu doğru değil. Gerçek bir sert adam umursamaz. Pembe kek yemekten utanacak olanlar korkaklardır. Ayrıca, bunlar gerçekten çok lezzetli ve herkese yetecek kadar getirdim. Benimle dalga geçmeyi bırakın, belki paylaşırım."

"Gerçekten çok lezzetli görünüyorlar," diye itiraf eder Luka.

Vitaly amca ona göz kırpar. "Sen iyi bir çocuksun, Luka." Kutuyu masanın ucuna iter, böylece kuzenim keklerden birini alabilir.

"Tamam," diyor Mia, araya girip işleri başlatıyor. En yeni üye olması ya da bu gruba kabul edilen tek kadın olması önemli değil. Küçük kardeşim korkusuzdur, bu yüzden onun ipleri eline almasına hiç şaşırmadım. Niki'ye yine parlak bir gülümsemeyle bakarak, "Geçen gece kulüpte edindiğim bilgiler sayesinde, Cupid'in üniversitede öğrenci olduğunu ve sadece öğrenci değil, Alpha Psi Rho üyesini de öğrendik," diyor.

"Ben bunu öğrenirdim," diye savunur Niki. "Bilgisayarda tüm bunları incelemek biraz daha zor."

Mia ona iyi niyetli bir gülümseme atar. "Somurtma, Niki. Ayrıca burun piercingi sana çok yakışmış. Kızlar buna bayılacak."

"Yaptığımız anlaşma, piercingi takmaya devam etmemi içermiyordu. Sadece yaptırmam gerekiyordu," diye hatırlatıyor ona.

"Doğru," diye kabul ediyor Mia, "ama biraz daha takmaya devam et. Belki zamanla seversin."

"Kesinlikle takmaya devam et," diyor babamız.

"Evet," diyor Vitaly amca. "Takmaya devam et, sonra dudak ve kaş piercingi de ekle, Lev amcanla ikiz gibi olursun."

"Sanırım sadece bir tanesiyle yetineceğim," diyor Niki, alaycı sözleri görmezden gelerek önündeki dizüstü bilgisayara odaklanmaya devam ediyor. Birkaç saniye sonra, "Tamam, bu arama alanını daraltır, ama konuşmamız gereken başka bir konu daha var. Kampüste birkaç kız kayboldu ve bence bunun bir bağlantısı olabilir," diyor.

"Nasıl bağlantılı?" diye sorar Damien masanın diğer ucundan. Niki omuz silker. "Henüz emin değilim. Belki bir şeyler ters gitmiştir. İnsanların Rohypnol'e kötü tepki vermesi alışılmadık bir durum değildir.

"Yani sence onlar öldü ve cesetleri bir yere atıldılar mı?" diye soruyorum.

"Her şey mümkün," diyor Niki. "Hâlâ araştırıyorum ve bir şey bulana kadar durmayacağım."

Tüylerim diken diken oluyor, ama Cyn'in şu anda evde, yatağımızda, sağ salim olduğunu kendime hatırlatıyorum. Onu çok mutlu bir Chort'la birlikte dinlenirken bıraktım ve kampüste olsa bile, barlara takılıp yabancı erkeklerden içki almaz. Kimse ona dokunamaz. Bundan emin olacağım.

Hâlâ sormadan duramıyorum: "Hangi kızlar kayboldu?"

"Şu ana kadar üç." Niki birkaç tuşa basıyor ve bana keskin bir bakış atıyor, sonra ekranı görebilmem için dizüstü bilgisayarını bana doğru çeviriyor. Kızlardan ikisini tanımıyorum, ama üçüncüsü bana çok tanıdık gelen bir yüz. Cyn'in eski oda arkadaşı, onu kışının üstüne düşmesine izin verdiğimde sinirlenen neşeli ponpon kız.

"Polis olaya müdahil oldu mu?" diye soruyorum.

"Azıcık," diyor Niki ve ekranını geri çeviriyor. "Üçü de on sekiz yaşın üzerinde, suç işlendiğine dair bir kanıt yok ve kendi istekleriyle kampüsten ayrıldıklarına dair bazı ipuçları var, üniversite hayatından şikayet eden ve ara vermek isteyen e-postalar, uçak biletlerinin banka kartı kayıtları, bunun gibi şeyler. Cupid'in izlerini sakladığı açık. Sonuçta, bir grup ölü üniversiteli kız işleri için çok kötü olur."

Diğerleri bir sonraki adımları tartışmaya devam ederken, ben cebimden telefonumu çıkarıp Cyn'e kısa bir mesaj gönderiyorum.

BEN:

İyi misin?

Cevabı, Chort ile çekilmiş bir fotoğraf. Chort yüzünü yalarken o gülümsüyor ve kahkaha atıyor.

CYN:

Biz iyiyiz. Ben film izleyip ağrıyan vücudumu dinlendirirken onu şımartıyorum.

Onun vücudunun bugün neden bu kadar ağrıdığını hatırlayarak gülümsüyorum. "Vay canına."

Vitaly amcamın sesini duyunca başımı kaldırıyorum. Şaşkın bir ifadeyle bana bakıyor.

"Ne?" diye soruyor babam, neler olduğunu anlamaya çalışarak.

"Oğlun biriyle tanışmış," diyor amcam, hala şok olmuş bir ifadeyle. İçini çekip, "Tanrım, Sasha, lütfen bana onun bir yere zincirlenmiş olmadığını söyle. Hala hayatta mı?" diyor.

Amcama bakıyorum. Yüzümü ifadesiz tutarak soruyorum, "Yani benim bir kadını evime zincirleyip kirişe asılı tutacağımı mı düşünüyorsun?" Açıklığa kavuşturup ekliyorum, "Muhtemelen ölü ve kirişe asılı?"

Amcam odaya bakıp hafifçe güldü. "Yani, bu imkansız bir şey değil, değil mi?" Bana dönüp ekledi: "Seni çok sevdiğimi biliyorsun yeğenim, ama bunu yapabileceğini kabul etmelisin."

"Öyle," diye kabul ediyorum, "ama olan bu değil. O hayatta ve sağlıklı, ve şu anda benim yatağımda, Chort ile film izliyor."

Vitaly amca gülerek parmağıyla beni işaret ediyor. "Köpeğinden bahsedene kadar neredeyse beni inandırıyordun. O köpek asla öylece uzanıp durmaz. Onu son gördüğümde beni neredeyse öldürüyordu."

"Sana zar zor ısırdı," diye düzeltirim. "Ve işte, kendin gör."

Cyn'in bana gönderdiği fotoğrafı açtım ve herkesin görmesini istemediğim bir şey olup olmadığını iki kez kontrol ettikten sonra ona uzattım.

"Vay canına," diye fısıldar, babam fotoğrafı alıp incelemeye başlar.

Piercingli kaşını kaldırarak bana sorar, "Bu ne zaman oldu?" "Uzun hikaye," derim, ama bu cevap onu tatmin etmez.

Onlara, onunla tanışmamdan bahsediyorum ve sonra birkaç hafta sonrasının özetini anlatıyorum,

bir özetini anlatıyorum, onların ilgilendirmedığı kısımları atlayarak.

"Vay canına," diyor Roman amcam, Danil amcam çenesini ovuştururken, kuzenlerim ise bana şaşkınlık ve şok karışımı bir ifadeyle bakıyorlar.

Sessizliği bozanın Vitaly amcam olması beni şaşırtmadı. "Onunla evleniyorsun, değil mi? Çünkü onu öldürmeyeceğin belli. Dürüst olacağım, bu konuda hâlâ şaşkınım."

Meraklı aileme gülümserim. "Evet, onunla evleniyorum."

Babamın yüzünde kocaman bir gülümseme var ve bu ana kadar onun benim için ne kadar endişelendiğini fark etmemiştim. Ama şimdi yüzünde sevinç ve rahatlama görüyorum ve anneme söylemek için sabırsızlandığını biliyorum.

Telefonumu bana geri uzatıp, "Onunla tanışmak istiyoruz," diyor.

Vitaly amca da söze karışıyor: "Genelde nişanlıları aileye tanıtmaktan endişe duyarım, ama lanet olsun, senin deli saçması davranışlarına tahammül edebiliyorsa, bu ailenin başka hiçbir şeyi onu şok edemez."

Telefonumu alıp cebime koyuyorum, sonra onun gözlerine bakarak, "O benim tatlı olduğumu düşünüyor ve Chort'un kocaman, sevimli bir köpek yavrusu olduğunu düşünüyor" diyorum.

Herkes gülüyor çünkü beni ya da köpeğimi tanımlamak için hiç "O kesinlikle sana göre," *diyor* Matvey amcam.

"O kesinlikle sana göre biri," diyor Matvey amcam.

Ben de aynı fikirdeyim ve koltuğuma yaslanıp rahatlarırken, gelecek hafta için planlar yapıyoruz, kulübü kimlerin izleyeceğine ve kampüste hangi turları yapacağımıza karar veriyoruz. Genelde bu toplantıların bitmesini iple çekerim, böylece dışarı çıkıp çalışmaya devam edebilirim, ama şimdi başka bir nedenden dolayı sabırsızlanıyorum. Cyn'in ayda sadece belirli günler kanaması oluyor ve ben bu günleri sonuna kadar değerlendirmek niyetindeyim. Hepimiz ayağa kalkıp gitmeye hazırlanırken, ona geri dönmek için o kadar sabırsızlanıyorum ki, yerinde duramıyorum.

Bisikletime atlayıp eve gitmek istiyorum, ama babam beni kapıda durduruyor.

"Demek biriyle tanıştın?" Omzunu kapı çerçevesine dayıyor, belli ki meraklı ve benim diğerlerine anlattıklarımın daha fazla ayrıntı öğrenmek istiyor.

"Evet," diyorum ve ekliyorum, "Beni hayran bırakan birini buldum."

Hemen bana kocaman bir gülümsemeyle karşılık veriyor ve sonra, bu kadar sert görünen bir adam için şaşırtıcı derecede sevecen olduğu için, beni kucaklıyor.

"Senin adına sevindim evlat, annen de çok sevinecek. Ona ve Nat'e söylemek için sabırsızlanıyorum." Beni bıraktığında hala gülümsüyor. Elini omzumda tutarken, "Birini bulacağını biliyordum. Kendini hep kötü biri olarak gördün Sasha, sana kaç kez öyle olmadığını söylemeye çalışsam da. Bunu geri çevirmemiş olmana sevindim. Mutlu olmayı hak ediyorsun ve onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum."

"Teşekkürler, baba," diyorum ona, ve sonra söylemem gerektiğini hissettiğim için, "Sen olmasaydın bunların hiçbiri mümkün olmazdı. Ben kim olduğumu biliyorum, ve çoğu ebeveyn çoktan benden vazgeçmiş olurdu, ama sen hiç vazgeçmedin. Cyn'i sevebilmemin tek nedeni sensin, bu yüzden benden vazgeçmediğin için teşekkürler."

Babam gülümser ve yanağıma hafifçe vurur. "Kız arkadaşın seni yumuşatıyor mu?"

"Onun için evet," diye kabul ediyorum. "Diğerleri içinse, hayatta olmaz." Gözlerine bakarak, içimde hala yaşayan karanlığı görmesine izin veriyorum, benden asla kurtulamayacağımı bildiğim karanlığı, çünkü onu benden ayırmanın bir yolu yok. Biz biriz, onu öldürmek beni öldürmek olur.

Babam beni mükemmel bir şekilde anladığını gösteren bir hareketle başını sallar ve omzuma hafifçe vurur. "Seninle ilgili hiçbir şeyi değiştirmedim, Sasha. Annen ve ben seni olduğun gibi seviyoruz, her zaman sevdik ve her zaman seveceğiz."

Ona müthiş bir hediye vereceğimi bilerek, eğilip "Cyn'in annesinin kızlık soyadı Vetrov" diyorum.

Babamın kahkahası saf neşe dolu. "Ciddi misin?"

Onun sırtına hafifçe vurup başımı sallıyorum. "Sonunda ailenize bir Rus katılıyor. Birkaç nesil öncesine ait olabilir, ama yine de var."

"Yine de sayılır," diyor babam ve sonra Vitaly amcama sesleniyor, şüphesiz ona sadece İtalyan kayınları olduğu için alay etmeyi bırakabileceğini söylemek için sabırsızlanıyor.

Otoparka girince Cyn'e kısa bir mesaj atarım.

BEN:

Çıplak olsan iyi olur, krovinka. Yoldayım.

Gülümseyerek kaskımı takarım, ona geri dönmeye fazlasıyla hazırım.

Bölüm 14

Cynthia

Sonraki hafta dersler, iş ve sadece hayal ettiğim ya da okuduğum türden seksle bulanık bir şekilde geçer. Sasha doyumsuzdur ve ne kadar ağrım olsa da, bunun bir saniyesini bile değiştirmezdim. Adet dönemim bittiğinde onun ilgisinin azalacağından biraz endişelenmiştim, ama adet dönemim biteli birkaç gün oldu ve o hala kanadığım zamanki kadar açgözlü.

Ellerini kendine saklayamayan tek kişi o değil, ben de ne kadar cesur olduğuma şaşırdım ve onu bile şaşırtmayı başardım. Daha bu sabah, doyamayacağım penisine ağzımı dayayarak onu uyandırdım. Sasha'nın boşalırken adımı inlemesi kadar seksi bir şey yok benim için. O sese bağımlıyım ve onu mümkün olduğunca çok duymak hayatımın misyonlarından biri haline geldi.

"Hey, *krovinka*."

Onun derin sesini duyunca ders kitabımdan başımı kaldırıyorum ve bana öpüşmek için eğildiğinde başımı geriye yaslıyorum. Buna, Sasha'nın dudaklarının benim dudaklarımdaki hissine, beni sevmek şekline, tamamen ve tamamen *ona özgü* olan bu eşsiz sevgiye alışabileceğimden emin değilim. Beni sevdiğini söyledi, ama bunu sürekli tekrar eden türden bir adam değil. Buna gerek yok, çünkü bunu milyonlarca farklı şekilde gösteriyor ve Sasha, istediğim zaman ona dokunmama ve onu sevmeme izin veriyor. Beni asla uzaklaştırmıyor, yeterince yaklaşmadığımda ya da onu herkesin içinde öpmek istediğimde asla sinirlenmiyor. Aslında, o da benim kadar dokunmayı seviyor. Şu anda parmakları nazikçe saçlarımı okşarken, diğer eli boynumun ön tarafına uzanmış, parmakları boğazımı sıkacak kadar sıkı bir şekilde kavıyor.

Ben onunum, ve dilimi ağzına soktuğumda, o yumuşak bir inilti çıkarır ve beni daha sert öper. Ayrıca, kontrol etmeden bile, elimi cebine sokarsam, hala her yere yanında taşıdığı saç örgümü bulacağımı biliyorum. Sasha beni böyle seviyor, ve bu mükemmel ve sadece benim, ve ben bununla ilgili hiçbir şeyi değiştirmezdin.

Konuşabilmesi için biraz geri çekilip, gülümser ve "Beni ailenle tanıştırmaya hazır mısın?" der.

İstediğim son şey olduğu için içimden inliyorum, ama bu hafta sonu onun ailesiyle tanışacağım ve onun da aynısını yapması adil olur.

"Bunu yapmak istediğinden emin misin?" diye soruyorum. Annem ve üvey babam hakkında ona ne söyleyeceğimi bilemiyorum, bu yüzden "Bazen çok zor olabilirler" diye cevap veriyorum.

Alt dudağımı ısıyor. "Yine de onlarla tanışmam gerek. Kızlarıyla evlenecek adamı tanımları lazım."

Başka bir şey söylemeden kanepenin etrafından dolaşıp önümde diz çöküyor. Neyi ısırdığını görünce kalbim hızla atmaya başlıyor. Ağzının köşesi yukarı kalkıyor ve muhteşem tasarımın ortasındaki büyük yakutu daha iyi görebiliyorum.

"Sasha," diye başlıyorum, ama o elimi tutup yüzük parmağımı yavaşça ağzına aldığında, keskin bir nefesle sözlerim kesiliyor. Dili parmağımın etrafında dönüyor, tükürüğüyle kaplıyor, sonra geri çekiliyor ve parmağımın ucunda yüzüğün metalini hissediyorum. Dudaklarını kullanarak, yüzük sol elimde sıkıca oturana kadar ağzını çok yavaşça indiriyor. Geri çekilirken, sertçe emiyor ve vücudumun her yerini arzuyla titretir. Beni bıraktığında, parmağımın muhteşem bir nişan yüzüğü var ve nişanım bana nadir gördüğüm tam bir gülümsemeyle bakıyor.

"Çok güzel," diyorum, parmağımı markiz kesim yakut ve onu vurgulayan ve yanlara doğru kıvrılan küçük elmasların üzerinde gezdirerek. Yüzük, siyah altın gibi görünüyor, ince ve kadınsı, ve yakutun kan kırmızısı renginden siyah yüzüğe ve küçük elmasların güzelliğine kadar her şeyi Sasha'yı yansıtıyor. İkimizin mükemmel bir karışımı ve milyonlarca yüzük arasından bu yüzüğü seçerdim.

Onun büyük eli benimkinin altına kayıyor, sonra onu kaldırıyor ve açık mavi gözlerini benimkilere dikip, parmağımdaki yüzüğü nazıkçe öpüyor. "Bir nişanlım olacağını hiç düşünmemiştim," diye itiraf ediyor yumuşak bir kahkaha atarak, "ama bu yüzük sadece sana ait olabilir. Hayatımı başka kimseye veremem."

Boğazım düğümlenir ve gözlerim yaşarır, ama yine de gülümsemeyi başarır ve titrek bir sesle, "Bana hiç sormadın, biliyorsun," derim.

Elimi tekrar öptüğünde gözleri parladı ve şöyle dedi: "Buna gerek yok *krovinka*, çünkü sen her zaman benimsin. Sen benim için doğdun, tıpkı benim senin için doğduğum gibi. Yüzük sadece bana ait olduğunu hatırlatan bir sembol, bunu saygı duymayan her erkek, bıçaklarımın ne kadar keskin olduğunu ve birini ne kadar uzun süre öldürebileceğimi öğrenecek."

Yaklaşıp, onun muhteşem, sırttan dudaklarına bir öpücük kondurmaya dayanamıyorum. Kesinlikle öldürmeme kuralını tekrar gözden geçirmemiz gerekiyor, ama şu anda evleneceğim adama öpücük kondurmaktan başka bir şey yapamayacak kadar mutluyum. Yüzünü avuçlarımla kavrayıp onu kendime doğru çekiyorum, o da bacaklarımın arasına yerleşip parmaklarını saçlarıma geçiriyor.

Chort sızlanıp ıslak burnunu aramıza sokunca öpüşmemiz kesiliyor. Sasha gülmemeye çalışırken ben gülmeye başlıyorum. Doberman'ın kulaklarının arkasını kaşıyıp ona "cockblocker" diyor. Chort yine hırıldayarak sızlanıyor ve pençesini Sasha'nın koluna koyuyor. Aralarındaki ilişki çok sevimli ve benim için sürekli bir eğlence kaynağı.

"Sanırım gitmeden önce ona topu atmanı istiyor," diyorum ve Chort B harfini duyar duymaz kulakları dikiliyor ve poposu sallanmaya başlıyor.

Sasha homurdanır, ama bunun onu rahatsız etmediğini anlayabiliyorum. "Tamam, sen hazırlanırken ben onu yorayım."

İkisini de arka kapıya doğru yürürken izliyorum, merdivenleri koşarak çıkmadan önce birkaç saniye Sasha'nın geniş omuzlarını ve sıkı kalçalarını hayranlıkla seyrediyorum. Kendimi tazelemek ve çantamı almak fazla zamanımı almıyor. Dolaptan çıkmak üzereyken, raflarından birinde beni durduran bir şey görüyorum. Tanıdık kafatası maskesi tek başına duruyor ve onu görmek beni bir anda

Anılar. O adamların ölümünü izlemek korkunçtu ve hala ara sıra rüyalarımda o korkunç görüntüleri görmediğimi söylersem yalan söylemiş olurum, ama aynı zamanda ilk anlarımızı paylaşıırken onun bunu taktığını da hatırlıyorum, maskenin arkasından bakan açık mavi gözlerinin hem ürkütücü hem de seksi görünüşünü ve maskeyi indirdiğinde bana gösterdiği parlak gülümsemeyi ve ilk öpücüğümüzü paylaştığımızı.

Gerçek şu ki, maskeyi sevmiyorum. Hatta biraz hoşuma gidiyor ve fazla düşünmeden onu alıp çantama atıyorum. Aşağı indiğimde, Sasha ve Chort içeri giriyorlar, biri bana seksi bir gülümseme atıyor, diğeri ise dilini dışarı çıkarmış. Sasha ona taze su ve yiyecek getirirken bekledim, sonra Jeep'e bindik ve ben yaklaşan toplantıya kendimi hazırladım.

Yolda sessizim ve Sasha beni konuşmaya zorlamıyor. Elini uyluğuma koyarak bana rahatlık veriyor ve yalnız olmadığımı hissettiriyor. Ona çocukluğumla ilgili her şeyi anlatmadım. Annemle ilişkimizin zor olduğunu ve üvey babamla yakın olmadığımı biliyor, ama nedenini henüz anlatmadım.

Sadece birkaç dakika uzaklıkta olduğumuzda, uyluklarımı hafifçe sıkarak sessizliği bozdu. "Neden bu kadar gergin olduğunu bana söylemek ister misin? İstemiyorsan söylemek zorunda değilsin. Bilmeden girmek benim için sorun değil Cyn, ama seni uyarmalıyım ki, olayları anlamakta oldukça iyiyimdir, yani bir şekilde anlayacağım."

Haklı olduğunu biliyorum, ama aynı zamanda onun cinayet düşüncesiyle bu işe girmesini istemediğimi de biliyorum. Yani, normalden daha fazla. Ona olayların hafifletilmiş bir versiyonunu anlatmaya karar veriyorum ve "Annem ve üvey babam ben büyürken alkolikti." diyorum. Bir süre durakladıktan sonra ekliyorum, "Benim için pek de iyi olmadı."

Sasha'nın gergin olduğunu görmekten daha çok hissediyorum. Yemin ederim, sözlerim üzerine vücudundaki her kas gerginleşiyor. "Sana kötü muamele mi ettiler?" diye sorarken ses tonunu nötr tutmaya çalışıyor.

"Ben iyiyim," diye anlatmaya çalışıyorum. "Sav'ın annesi bir melek gibiydi. Annem yapamadığında Grace bana baktı. O ve Gary benim için ikinci bir anne baba gibiydi ve beni asla kötü hissettirmediler

. Onlara her zaman minnettar olacağım. Neyse, annem ve Billy bir yıl önce ayıldılar. Şimdi toplantılara gidiyorlar. Ellerinden geleni yapıyorlar."

Sasha, kesin bir şey söylemeden yumuşak bir homurtu çıkarır, ben de hemen "Aramızdaki ilişkiler düzeldi. Yani, hâlâ biraz zorlu ama artık onlarla yaşamıyorum ve bu da işleri kolaylaştırıyor. Üniversite masraflarımı karşılamama yardım ediyorlar, bunun için minnettarım ve yavaş yavaş anlaşmanın bir yolunu bulduğumuzu düşünüyorum" derim.

Belli ki çaresizce bir umut arıyorum, ama o nazik davranıp bunu yüzüme vurmaz. "Eminim seni seveceklerdir," derim ve bu onu güldürür.

Parmaklarını benim parmaklarımın arasına geçirip, elimi ağzına götürerek öper. "Benim küçük Cyn'im her zaman çok tatlıdır." Kırmızı ışıktaki durduğumuzda bana bakar. "Onlar tehlikeli, dövmeli bir adam görecekler ve hemen en kötüsünü düşünecekler. Benden nefret edecekler, *krovinka*, ama umurumda değil. Benim için önemli olan sadece senin benim hakkımda ne düşündüğün."

"Seni seviyorum," diyorum ona, bana gülümsediğini görünce içimdeki her şeyin aydınlandığını hissederek.

Elimi tekrar öper. "O zaman istediğim ve ihtiyacım olan her şeye sahibim."

Sasha'nın bu kadar tatlı olabilmesine her zaman şaşıyorum ve bana bu yönünü her gösterdiğinde, bana sadece benim için sakladığı özel bir şey, değerli bir hediye verdiğini biliyorum. Bu harika bir duygu ve o köşeyi döndüğünde ve sokağın sonunda büyüdüğüm apartmanı gördüğümde hala bu duygunun etkisindeyim. Aniden tekrar gerginleşiyorum, Billy'nin kamyoneti görünür görünmez avuçlarımın terlemeye başladığını hissediyorum. Bu akşam gizlice birinin su tesisatı ile ilgili acil bir durumu olmasını umuyordum, ama üvey babam söz konusu olduğunda şans açıkça benim tarafımda değil.

Sasha sokağa park ediyor, ama içeri girmeden önce bana dönüp "Rusça '*istiyorum*' demeyi öğrendin mi?" diye soruyor.

"Evet," diyorum, onu daha iyi görebilmek için kalçalarımı çevirerek.

"Bir dinleyelim."

Onun bu kadar kolay söylediği kelimeleri beceriksizce telaffuz etmek beni utandırıyor, ama bu duyguyu görmezden gelip "*Ya khochu*" diyorum

diyorum ve kh sesini İskoç ch sesi gibi çıkarmak için gerçekten çok uğraşıyorum.

Bana göz kırptı. "Çok iyi, *krovinka*."

Onun övgüsüne utanarak kızardım, o da gülümsedi ve şöyle dedi: "Şimdi bunu dene. *Ya khochu uyti*."

Benim için yavaşça telaffuz ediyor ve ben de *yah kha-choo oo-yee-tee* gibi sesleri taklit etmek için elimden geleni yapıyorum. Birkaç kez tekrarlıyorum ve kendime güvenim geldiğinde, elini uzatıp parmağını çenem boyunca gezdiriyor.

"Rusça konuştuğunda çok seksisin. Senin dudaklarından çıkan bu sesi duymayı seviyorum."

"Çok iyi konuşamıyorum," diyorum, ama o başını sallıyor.

"Sen zaten o salak profesöründen daha iyi konuşuyorsun."

Gülerek soruyorum, "O kadar mı kötü?"

"Evet, ama aynı zamanda seni sikmek istediği için ondan nefret ediyorum, bu da benim fikrimi etkiliyor olabilir."

"O benimle yatmak istemiyor," diye anlatmaya çalışıyorum, ama o sadece başını sallıyor.

"Evet, istiyor. Sana bakışlarından bunu anlayabiliyorum ve bundan hoşlanmıyorum." Başparmağı nazikçe alt dudağımı okşadı. "Sana '*gitmek istiyorum*' demeyi öğrettim. Buradan çıkmak istediğinde bana bak ve bunu söyle. Bir dakikadan az bir sürede seni oradan çıkarırım, *krovinka*. Hiç soru sormadan."

Başımı çevirip parmağını öperim. "Sen dünyadaki en tatlı adamsın, Sasha."

Gülerek eğilip beni öper. "Senin için, Cyn. Sadece senin için."

Jeep'inden indiğimde hala gülümsüyorum ve ön kapıya doğru yürürken parmaklarımı onun parmaklarıyla iç içe geçiriyorum. Buraya en son geldiğimde sanki bir ömür geçmiş gibi geliyor. Annemle paylaştığım cehennem gibi akşam yemeğinden beri buraya gelmemiştim ve bu gecenin daha iyi geçmesini gerçekten umuyorum. Ona tanıştırmak istediğim birini getireceğimi söyledim, ama bunun onun en iyi davranışını sergileyeceği anlamına gelip gelmediğini bilmiyorum. Onunla asla belli olmaz.

Sasha, kapı zilini çaldığımda elimi sıkıyor ve annem kapıyı açmadan önce eğilip alnımı öpüyor. "Yalnız değilsin, Cyn. Burada neler olup bittiğini tam olarak bilmiyor olabilirim

ama önemli değil. Ben seninleyim ve bir daha asla yalnız kalmayacaksın, *krovinka*."

Kollarımı ona doladım, onu sıkıca kucakladım ve kapı açıldığında annem bizi tam da bu şekilde buldu. Kızı, büyük, kötü, dövmele bir adama sarılmıştı. Daha kötüsü de olabilirdi, ama yüzündeki şoklu ifadeye bakılırsa, annem öyle düşünmüyordu.

Dikleşip, "Anne, bu Sasha," diyorum.

Kadın şoktan hiçbir şey söyleyemiyor, bu yüzden Sasha dövmele elini uzatıyor. "Tanıştığımıza memnun oldum, Nancy."

Ona bakıyorum, çünkü ona kızın adını hiç söylemedim. Bana hızlıca göz kırptıyor ve sonra annemin elini sıkıyor. Onu bırakır bırakmaz, kolunu tekrar bana doluyor, beni kendine çekiyor ve bu işte birlikte olduğumuzu hatırlatıyor.

"Merhaba," diyor annem sonunda. Hâlâ şaşkın olduğu belli ama içeri girebilmemiz için kenara çekiliyor ve mutfığa girmeden önce bana hızlıca, formalite icabı bir kucak veriyor.

"Bu kim?"

Arkamızdan Billy'nin acımasız sesini duyunca irkildim. Sasha gergin olduğumu hissedip omzumu sıktı, sonra elini kaydırıp enseme kavradı. İkimiz de ona döndük ve Sasha'nın kızgın üvey babamdan ne kadar büyük olduğunu görünce gülmek istedim.

"Ben Sasha, onun nişanlısı."

"Nişanlısı mı?" Annemin Billy'nin yanına geçerek sorduğunu duyarım.

"Bugün ona sordum," diyor Sasha, ikimiz de onun tam olarak *sormadığını*, daha çok bir gerçeği bildirdiğini bilmemize rağmen.

"Biriyle çıktığını bile bilmiyordum," diyor annem. Belki benim için mutlu olmanın bir yolunu bulur diye düşünmüştüm, ama yüzündeki sinirli ifade ve gergin gülümsemesi, yakın zamanda şampanyayı patlatmayacağını açıkça gösteriyor.

Billy sadece sinirli bir homurtu çıkarır ve Sasha'ya kızgın bir bakış atar. "Önce kızın ailesinden izin alman gerektiğini sanıyordum."

Sasha açıkça gülmüyor, ama sesinde eğlence duyuyorum: "Cyn'in zekası bu kadar parlakken neden bunu yapayım ki?"

Cyn zeki bir kızsaa? Kendi geleceğini kendisi belirleyecek kadar yetenekli biri."

Billy bu takma ada sırtarak gülümser. "Cyn, ha?"

"Ben ona öyle diyorum," diyor Sasha. Ses tonundaki eğlence kaybolmuş, Billy onun yüzünde gördüğü şeyden dolayı başını sallayıp "Neyse" diye mırıldanıyor ve mutfağa giriyor.

Onu takip ediyoruz, ama önce annemin bana attığı ters bakışı görüyorum. O bakışa alışkınım. "*Billy kızgın ve hepsi senin suçun*" bakışı.

İçeri girdiğimizde Billy'nin elini buzdolabının kapısında bulduğumda hiç şaşırmadım. Bu bilinçsiz bir alışkanlık. Kızgın ve bira istiyor. Yüzünde savaştın izlerini, elinin kapı kolunu çok sıkı kavradığını ve her bir santimetresinde gerginlik olduğunu görebiliyorum. Buzdolabında artık bira olmaması önemli değil. Bu bilgi, arzuyu daha az gerçek hale getirmiyor.

Birkaç saniye sonra, kendini toparlayıp buzdolabını açıyor içmek istediği Bud yerine bir kola alır. Bize ikram etmez. Kapağını açar ve masaya oturur, annem ise fırından büyük bir jambon çıkarır.

Tanrım, anne.

Sanki beni duyabiliyormuş gibi, jambonu tezgahın üzerine koyar ve şöyle der: "Merak etme Cindy. Sana büyük bir salata yaptım ve patates püresine tavuk suyu eklemedim." Sasha'ya bakar ve gözlerini devirir. "Kızım, kilo alan tek vejetaryen."

Annem gülerek Sasha'nın da ona katılmasını beklerken, o yanımda ölümcül bir sessizliğe bürünür ve konuştuğunda ses tonu benimle konuştuğundaki tonundan çok farklıdır. "Kızın hakkında böyle mi konuşuyorsun?"

Annemin kahkahası bir anda kesilir ve bir an için utanmış gibi görünür, ama sonra kendini toparlar ve "Cindy şaka yaptığımı bilir" der.

"Şaka yapmıyorsun," diyor Sasha, onun bu konuyu geçiştirmesine izin vermiyor. "Onunla dalga geçmeye çalışıyorsun ve onu küçük düşürmeye çalışıyorsun, bunu sevmiyorum. Cyn muhteşem, gördüğüm en güzel kadın, ama onun gerçekten nadir bulunan özelliği, dış görünüşü kadar iç güzelliği de olması."

Beni daha da kendine çekerek ekliyor: "Onunla salata yiyeceğim, çünkü o salatalık dilimleri ve patates püresi yiyorken ben burada oturup karnımı jambonla doldurursam yazıklar olsun bana."

"Hey," Billy masadaki yerinden seslenir. "Buraya gelip Cindy'nin annesine kaba davranamazsın."

"Ona kaba davranmadım. Şu anda ne kadar kibar davrandığımı bilemezsin," diyor Sasha, beni masaya götürürken. Bana bir sandalye çekiyor ve ikimiz de *bu işi bir an önce bitirelim* moduna giriyoruz.

Billy onu görmezden gelir ve gömleğinin ön cebinden bir sigara çıkarır, ama çakmağı ararken Sasha, "Sakin aklından bile geçirme," diye homurdanır.

"Anlamadım?" üvey babam sigara dudaklarında sallanırken sorar.

"Astımı var," diyor Sasha, sözlerinde tam bir inanmazlık var. "O burada yaşarken onun önünde sigara içiyor muydun?"

"Seni ilgilendirmez," der üvey babam.

Sasha'ya baktığımda, çenesi gergin ve şu anda belinin arkasında durduğunu bildiğim bıçağa uzanmamak için gerçekten çok çaba sarf ettiğini anlayabiliyorum. Elimi uyluğuna koyuyorum ve bana dönüp baktığında ona gülümsüyorum. Gözlerime baktığında gerginliği azalıyor, ama göz teması kurduğumuz anda tekrar geri döneceğini biliyorum.

Durumu olabildiğince kurtarmaya çalışarak, annem iki kase salata getirdiğinde ona gülümserim ve salataların güzel görüldüğünü söylerim. Billy'nin önüne dolu bir tabak koyar, sonra kendi tabağını da masaya koyar ve oturur.

Birkaç dakika garip bir şekilde çiğnedikten sonra annem sorar, "Ee, Sasha, ne iş yapıyorsun? Öğrenci misin?"

"Hayır, ailem için çalışıyorum," diyor.

Merakla, annem devam ediyor. "Ne yapıyorlar?"

Sasha omuz silkiyor ve çatalla bir salatalığı dürtüyor. "Biraz şundan, biraz bundan," diyor, olabildiğince belirsiz konuşmaya çalışıyor.

Billy burun kıvrır ve çatalını alır. "Bence bu işsizlik için kullanılan bir kod."

Sasha kendi çatalını indirir ve ona bakar. "Hayır, bu 'bağımsız olarak zenginiz ve geçimimi sağlamak için 9-5 bir işte çalışmam gerekmiyor' anlamına gelen bir şifre."

Üvey babam kola içip bana bakar. Gözlerindeki nefretten rahatsız olmamaya çalışırım. "Sanırım bu, okulu bırakacağın anlamına geliyor. Ne kadar da para israfıymış," diye alay eder. "İki yılı bile dolduramadın."

Sasha'nın çatalı kasesine çarptığında yüksek bir ses çıkar. Nefes alır, sakinleşmeye çalışır ve sonra şöyle der: "Her kuruşunu geri alacaksın, sana söz veriyorum. Cyn hiçbir şeyden vazgeçmiyor. O harika bir kız. Ne isterse yapabilir ve ben de onun yanında olup onu destekleyeceğim."

Kalbim o kadar doludur ki göğsüm sıkışır ve bana bakıp "*Ya khochu uytı*" dediğinde gülerim, çünkü bu benim çıkışım olmalıydı. Mavi gözleri, kendini kaybetmeden onu buradan çıkarmam için bana yalvarır ve ben de erken ayrılmaktan hiç rahatsız olmam.

"Gitmemiz gerek," diyorum anneme. "Üzgünüm, ama bu iyi bir fikir değildi. Bunun bir hata olduğunu biliyordum, ama belki benim için mutlu olursun diye düşündüm ve aşık olduğum adamla tanışmanı istedim."

"Bu çok ani oldu," diyor annem.

"Sadece bu değil," diye ekliyor Billy. Beni baştan aşağı süzerken gözleri kısılıyor. "Hamile misin? Mesele bu mu?"

"Seni orospu çocuğu," diye homurdanır Sasha, ama ben onun elini tutup sıkıca tutarım.

"Hamile değilim," diye aceleyle söylüyorum. "Sadece aşık olduk ve evlenmek istiyoruz. Onu bir bebekle tuzağa düşürmüyorum." Üvey babama sert bir bakış atıyorum, bana attığı sırtıışı görmezden gelerek.

Sigara paketini alıp ön kapıya doğru yürüdüğünü gösteriyor. O gittikten sonra rahat bir nefes alıyorum. Çıkmadan önce kendimi toparlamak için birkaç dakika zamana ihtiyacım var, Sasha'ya bakıp "Hemen dönerim. Tuvalete gitmem lazım" diyorum.

Yüzüme bakarak sorar, "İyi misin?"

"Ben iyiyim. Söz veriyorum. Hemen döneceğim." Ona eğilip öpüyorum, sonra ayağa kalkıp koridordan banyoya doğru yürüyorum.

L şeklinde koridordan dönüp banyoya girdiğimde annemin Sasha'ya kardeşi olup olmadığını sorduğunu duydum. Tuvaleti kullanmam gerekmiyordu, sadece yüzüme biraz su serpip hayatımda bu iki pisliğe artık ihtiyacım olmadığını kendime hatırlatmam gerekiyordu. Belli ki beni hiç umursamıyorlar ve neden kendimi bu duruma sokmaya devam ettiğimi bilmiyorum. Ailem Sav ve Sasha'dan ibaret küçük bir aile olabilir, ama bu ikisinden ailemden hiç hissetmediğim kadar çok sevgi görüyorum. Artık bunu yapmak zorunda değilim. Kendimi korumak için uzaklaşabilirim. Artık buna katlanmak istememek bencillik değil.

Her zamankinden daha kararlı bir şekilde ilerlemek için banyodan çıkıyorum ve Billy ile karşılaşıyorum. O kapının yanında bekliyor ve çıkışıma engelliyordu, bu yüzden geri adım atmaktan başka seçeneğim yok. O yaklaşırken kapı pervazına çarpıyorum.

"Sence o gerçekten seninle evlenmek istiyor mu, Rusty kız?" diye alay ederken, gördüklerinden tiksiniş gibi gözlerini üzerimde gezdirir. Başını kaldırdığında, etrafında kalan bira kokusunu alırım ve şaşkınlıktan ağzım açık kalır.

"Yine içiyorsun," derim, ona bakmaktan başka bir şey yapamayacak kadar şaşkınım.

Elini uzatıp saçlarıma dokunuyor ve ben elini itmeye çalıştığımda, sadece gülüyor ve sonra bir avuç dolusu saçımı tutup sertçe çekiyor, bu da beni iniltiye boğuyor. Sasha'nın adı dilimin ucunda, ama bağırırsam Billy'yi öldürecek. Onu bu evde, annemin gözü önünde öldürecek. Annem polisi arayacak. Onu ikna etmek imkansız ve o zaman Sasha ömür boyu hapis cezasına çarptırılacak. Ona bunu yapamam, bu yüzden çılgılığımı bastırıp onu kendimden uzaklaştırmaya çalışıyorum.

"Senin de diğerleri gibi küçük bir fahişe olduğunu fark etmemiştim. Söylesene Rusty, ona büyük bacaklarını açman ne kadar sürdü?"

Ağzından çıkan sözler ve bana attığı sinsi bakışlardan dehşete kapılan ben, ona bakarken, benim için bir baba olması gereken bu adama karşı sadece tiksinti ve öfke duyuyorum. Beni sevmesi ve bana bakması gerekirken, hayatımı cehenneme çevirdi ve annemin hayatını da mahvetti.

Ona cehenneme gitmesini söylemek üzereyken, büyük, dövmeli bir elin Billy'nin kafasını tutup onu duvara doğru ittiğini gördüm. Bu hareket, birkaç fotoğrafın yere düşmesine neden olacak kadar şiddetliydi ve Sasha ne kadar kızgın olsa da, bir saniye durup bana uzandı ve beni nazikçe birkaç adım geri itti.

"Camı izle, *krovinka*," diyor ve benim başımı sallamamı bekliyor. Başımı salladığımda, Billy'ye dönüp baktığında gözlerindeki tüm ışık kayboluyor. Sevdiğim adamın daha önce bir kez karşılaştığım canavara dönüşmesini izliyorum, ama bu sefer korkmuyorum. Artık onun kim olduğunu biliyorum ve bu yönünün bana asla yönelmeyeceğini biliyorum. Ancak Billy o kadar şanslı değil ve ona baktığımda, ne kadar korktuğunu görünce neredeyse gülmek istiyorum. Solgunlaşmış ve gözleri yardım için bana bakıp duruyor. Bunun olma ihtimali yok.

Sasha onun üzerinde dikilir, ön kolunu Billy'nin boğazına bastırır ve onu duvara yapıştırır.

"Ona ne dedin sen?" diye sorar Sasha. Öfkeli bir bağırış bekliyordum, ama sesinin sakin, cansız tonunda daha da rahatsız edici bir şey vardı.

"Hiçbir şey," diye sızlanır Billy, çaresizce kurtulmaya çalışır. Ancak tüm çabaları boşunadır ve duvara yaslanınca Sasha başını bana doğru eğirir. "Sana ne dedi, *krovinka*?"

"Senin benimle evlenmek istemediğini düşünüyor," diyorum. Gerisini söylememeyi düşünüyorum, ama Sasha'nın bir bakışı ile sözler ağzımdan dökülüyor. "Bana fahişe dedi ve senin için bacaklarımı ne kadar sürede açtığımı bilmek istedi." Bu cümleye *önemli* kısmı eklemiyorum, çünkü bunun onu gerçekten çileden çıkaracağını biliyorum.

Sasha eğilip Billy'ye duyamadığım bir şey fısıldıyor. Ama bunun yarattığı tepkiyi görebiliyorum. Üvey babamın gözleri büyür ve nefesini tutarak bir çığlık atar. Onu daha önce hiç korkmuş görmemiştim. Genelde başkalarına korku salan oydu ve sanırım şimdi bunun tersinin hiç de eğlenceli olmadığını öğreniyor.

Sasha geri çekilip onu bırakınca, Billy kendini tutmaya bile zahmet etmeden yere düşer. Boynunu ovuşturur ve

öksürüyormuş gibi yapar, ama ikimiz de diz çöküp p sırtını okşayarak iyi olup olmadığını kontrol etmeye niyetli değiliz. Sasha çoktan kolunu bana dolamış ve beni tekrar kendine doğru çekmiştir.

Billy sesini bulur ve bağırır, "Sen sadece kuduz bir köpeksin. Defol git evimden!"

Sasha, Billy panikleyip yere düşen camları umursamadan birkaç adım uzaklaşınca, diz çöküp sırtarak elimi tutmaya devam eder.

"Şu anda tasmayı Cyn'in tuttuğuna şükret. Hala nefes almanın tek nedeni bu." Ayağa kalkmadan önce ekliyor, "Görüşürüz Billy."

Üvey babamın bir anlığına nefesini tuttuğuna yemin ederim ve başka bir şey olmadan önce Sasha'nın kolunu tutup "*Ya khochu uytı*" diye fısıldarım.

Bunu duyar duymaz durdu ve bana baktı. Yüzümü avuçlayarak başını salladı ve alnımı öptü.

"Gidelim, *krovinka*," diyor ve birini çok fena incitmeden burada bir dakika daha kalamayacağını bilen bir adam gibi beni kapıya doğru çekiyor.

Neredeyse kapıya vardığımızda, annem sigara dumanı kokarak dışarıdan içeri girer. Belli ki sigara içmek için dışarı çıkmış ve tüm eğlenceyi kaçırmıştır.

"Hoşça kal anne," diyorum ona, onu bir daha görmememin çok uzun zaman alacağını bilerek.

Umursamıyor gibi görünüyor. Bana yarı yürekli bir el sallıyor ve sonra Billy onun adını çağırdığında, sonunda hak ettiğini bulan bir ahmak yerine yaralı bir hayvan gibi ses çıkararak, elinin öfkeyle buruşmasını izliyorum.

"Yine içiyor," diyorum ona, o Billy'yi kurtarmaya koşmadan önce.

"Bu kadar dramatik olma, Cindy. Eminim hayal görüyorsun." Sözleri ağzından çıkar çıkmaz, onun da bildiğini anlıyorum. Yüzünden çok net anlaşılıyor. Bana küçükken yaptığı gibi aynı bakışı atıyor. Onun beni korkuttuğu tüm anları ona anlatmaya çalıştığımda, bana aynı lanet bakışı atar ve onun için bahaneler uydururdu.

"Bitti anne," diyorum ona, bunu söylemeden uzaklaşmadan. "Artık bunu yapamıyorum." Sasha'ya bakıyorum, onu şu anda hiç olmadığı kadar çok seviyorum ve diğer her şeyi bırakmak çok kolay, çünkü o varken neden ona tutunayım ki? O bana gerçek aşkın ne olduğunu gösterdikten sonra neden hak ettiğimden daha azıyla yetineyim ki?

Annemin sert kahkahası bile gülümsememi bozamaz. "Eminim ikiniz çok mutlu olacaksınız. Düğüne onun şartlı tahliye memurunu da davet edecek misin? Belki birkaç yıl sonra, çocuklarıyla birlikte onu hapishanede ziyaret edebilirsin." Onu baştan aşağı süzerken alaycı bir şekilde gülümser. "Ailenin ne kadar parası olduğu umurumda değil. Senin gerçekte nasıl biri olduğunu görebiliyorum."

Sasha, her zamanki gibi sakın bir ses tonuyla şöyle diyor: "Benim şartlı tahliye memurum yok, Nancy, ve sana söz veriyorum, asla hapse girmeyeceğim. Kızın sevecek ve ona iyi bakılacak, ve eminim ki bir gün senden haber almak isteyecektir, ama bunun için önce hayatını düzene sokmalısın ve onu gördüğünde ilk sözün bir özür olmalı."

Onun cevap vermesini beklemeden, beni yanına daha da yaklaştırır ve büyüdüğüm evden, unutmak istediğim anılarla dolu evden uzaklaştırır. Dışarı çıkıp yüzüme serin hava çarptığında, panik atak geçirmeden ziyaretimi tamamladığımı fark ederim. Bu ilk kez başıma geliyor ve bunun nedeninin yanımdaki adam olduğunu biliyorum.

Jeep'ine yaklaştığımızda durur ve beni kendine doğru çevirir. Gözlerindeki acı, yüzümdeki gülümsemeyi sönmeye başlar.

"Üzgünüm, *krovinka*," diye fısıldarken yüzümü avuçlayıp alnımı öper.

"Ben iyiyim, Sasha," diye anlatmaya çalışıyorum, ama o sadece başını sallıyor.

"Hâlâ dışarıda sigara içtiğini sanıyordum. Sen dışarı çıktığında seni yakalamak için arka kapıdan gizlice girdiğini fark etmemiştim."

Sanki beni hayal kırıklığına uğrattığını düşünüyormuş gibi üzgün görünüyor ve onun böyle saçma ve yanlış bir şeyi düşünmeye devam etmesine asla izin veremem. Elimi uzatıp boynunun arkasını kavrayarak onu kendime doğru çekiyorum ve ona yardım etmek için parmak uçlarımda yükseliyorum.

Dışarıda. Sürekli başını eğip benimle yüz yüze gelmek zorunda kalmasının rahat olmadığını biliyorum.

"Orada beni kurtardın, Sasha. Beni hayal kırıklığına uğratmadın." Endişeden hala gergin olmasına rağmen gülümser ve dudaklarından öperim. "Hatırlayabildiğim kadarıyla, onlardan ayrıldıktan sonra ilk kez kendimi iyi hissediyorum. Bunu sen yaptın, bu yüzden suçluluk duymayı bırak, çünkü suçluluk duyacak hiçbir şeyin yok."

"Seni korkuttu," diyor, kendini affetmeyi reddederek. "Sana korkunç şeyler söyledi ve kendini kötü hissettirdi. Seni sindirdi ve ben bunun farkında bile değildim."

"O böyle biridir. O bir zorba, Sasha, hayatım boyunca öyleydi, ama sen benim için onu yere serdin ve eminim ki korkudan altını ıslattırmışsındır." Daha da geniş bir gülümsemeyle ekliyorum: "Bunun için teşekkür ederim."

Gülümsemiyor, ama onu tekrar öptüğümde yüzü biraz yumuşuyor.

"Ona ne fısıldadın?" diye soruyorum.

"Senin endişelenecek bir şey yok," diyor ve sonra popoma bir şaplak atıyor.

"Gerçekten söylemeyecek misin?"

Saçımın bir tutamını nazikçe geriye doğru çekip kulağımın arkasına taktıktan sonra parmağını yavaşça yanağım boyunca gezdirdi. "Sana hiç zarar verdi mi?"

Sakin ses tonuna rağmen, bunun zor bir soru olduğunu biliyorum. Sasha'nın çok net sınırları var ve bana, bu sınırları aşıp aşamayacağını öğrenmesini sağlayacak bir soru soruyor.

"Öyle mi yaptı?" diye tekrar soruyor. Mavi gözleri benimkileri arıyor, bana gerçeği söylemem için yalvarıyor.

"O iyi bir sarhoş değildir. Ayıkken de pisliğin tekidir, ama sarhoşken bin kat daha kötüdür. Çocukken çok korkardım. Beni biraz itip kakardı, ama hiç vurmadı."

Aynı gözlerin sertleştiğini görüyorum, "Başka şekillerde de sana dokundu mu?" diye sorduğunda.

"Hayır," diye hemen cevap veriyorum. "Bu konuda endişeleniyordum. Bazen bana öyle bakıyordu ki, tüm vücudum ürperiyordu, ama

Hiçbir zaman harekete geçmedi. Benimle alay etti, bana korkunç şeyler söyledi, ama sözleri bana attığı bakışlarla hiç uyuşmuyordu. On altı yaşımıdayken kapıma kilit taktım. Geceleri ancak böyle uyuyabiliyordum, ama bana hiç öyle dokunmadı, Sasha. Yemin ederim.

Sözlerimin onu rahatlatacağını düşünmüştüm, ama onu daha da çileden çıkarmış gibi görünüyordu. "Geceleri kapını kilitlemek zorunda mıydın?"

"Evet, ama belki de gerek yoktu," diye çabucak cevap verdim. "Sadece tedbirli davranıyordum."

Keşke sözlerimi geri alabilsem, çünkü bahse girerim ki, az önce ona geçmesine izin verdiğim o lanet çizginin hemen üzerinde, kumda çok sağlam, çok büyük bir bot izi vardır.

"Onu öldüremezsin," diyorum, onu ikna etmeye çalışarak.

Hiçbir şey söylemiyor ve sessizliği, korkularımın doğruluğundan daha kötü. Gözlerinin arkamdaki daireye kaydığını gördüğümde, onu buradan uzaklaştırmam gerektiğini anlıyorum.

"Sana bir şey göstermek istiyorum," diyorum, geriye doğru adım atıp onun elini tutup onu cipe götürüyorum. O daireye son bir kez bakıp içeri giriyor ve bana dönüyor.

"Bana ne göstermek istiyorsun?"

Emniyet kemerimi takıp ellerimi çırpıyorum. "Sürmeye başla ve ilk sağa dön."

O benim istediğimi yapar ve birkaç talimat daha verdikten sonra, mezun olduğum liseye varırız. "Ta-da," derim ve ona Bean Me Up'ı tanıtırken yaptığım gibi ellerimi havaya kaldırırım.

Beni izlerken gülümser ve sonra pencereden dışarıdaki büyük tuğla binaya bakar. "Senin lisen mi?"

"Evet." Büyük binanın ötesinde, şu anda karanlıkta kalan futbol sahasına bakıyorum. Aklıma çılgın bir fikir geliyor ve bir kez aklıma girdi mi, ondan kurtulamıyorum. Sasha birçok konuda gözlerimi açtı, ama hiçbir şey beni cinsel sapkınlıklar kadar şaşırtmadı.

Ona dönüp baktığımda, parmaklarım çantama kayıp maskesinin kenarını tutarken yanaklarımın kızardığını hissediyorum. "Bir fikrim var," diyorum, sonra gülüyorum ve hemen kendimden şüphe etmeye başlıyorum.

Ancak Sasha'nın ilgisi çoktan uyandı ve benim ne kadar utandığımı gördükten sonra bu konuyu kesinlikle bırakmayacak.

"O parlak kafanın içinde neler dönüyor, *krovinka*, çünkü şu anda deli gibi kızarıyorsun." Ağzının köşesi biraz daha yukarı kalkıyor. "Beni çok meraklandırıdın."

Çantamdan sakladığım maskeyi çıkardığımda, onu görünce gözleri kararır. "Geçen gece beni kovalayacağından bahsetmiştin," diye başlarım, ama Jeep'in küçük iç mekanında sessizlik o kadar yoğunlaşır ki kendimi aptal gibi hissedirim. "Boş ver," diye çabucak söylüyorum, ama maskeyi itmeye çalıştığımda, onun büyük eli benimkini sıkıca kavrayarak, bir santim bile hareket etmeden beni durduruyor. "Benim sapık küçük Cyn'im," diye mırıldanıyor, başparmağıyla bilekimin iç kısmında. "Sadece beni halka açık bir yerde kovalamanı istemiyorsun, aynı zamanda bunu yaparken maskem takmamı mı istiyorsun?" Yumuşak, derin kahkahası saf seks. Mavi gözleri benimkileri inceliyor. "Bundan emin misin, *krovinka*, çünkü bir kez kovalamaya başladığımda, duramayacağım."

Neye bulaştığımı tam olarak bilmiyorum ama bunu istediğimi biliyorum. Sasha ne kadar korkutucu olursa olsun, bana asla zarar vermeyeceğini biliyorum. Ancak maskenin bir özelliği var ki, onu takıp beni takip etmeye başladığı anda bunu unutmamı sağlayacak. Bu beni bu kadar tahrik etmemeli. Kararımı verdikten sonra başımı sallayıp maskeyi ona uzattım.

"Eminim."

Tek kelime etmeden maskeyi alır ve telefonunu kapar. Kimi aradığını merak ediyorum, ama sonra "Niki, benden bir iyilik yapmanı istiyorum" dediğini duyarım.

İngilizce konuşuyor, böylece ne dediğini anlayabiliyorum ve "Yakınımdaki tüm güvenlik kameralarını devre dışı bırakmanı istiyorum" diyor. "Bu özel bir iyilik, sakın bakma" diye eklerken bana göz kırpmıyor.

Niki'nin söylediği şeye gülüyor, sonra telefonu kapatıp cipten iniyor. Ben de onu takip ediyorum, çantamı koltuğun altına saklayıp ön tarafa, yanına gidiyorum. Yeterince yaklaştığım anda, başımın arkasını avuçlayıp dudaklarını dudaklarıma bastırıyor, beni öpüyor, o öpücük o kadar açgözlü ki, parmak uçlarımda yükseliyorum ve

onu kendime doğru çekiyorum. Onun ne kadar sert olduğunu şimdiden hissedebiliyorum ve elimi gömleğinin altına sokup tırnaklarımı sert karın kaslarının üzerinde gezdirdiğimde, inliyor ve saçlarımı daha sıkı kavriyor.

Başımı geriye eğdiğimde, dudaklarını benim dudaklarımın üzerine getiriyor. "Vazgeçmek için son şansın, Cyn," diye uyarıyor. "Seni bu cipe dayayıp becereceğim, sonra seni eve götürüp aynı şeyi tekrar yapacağım. Eğer istiyorsan, ben seni kovalamadan da eğlenebilirsin."

"Hayır, peşinde olmanı istiyorum," diyorum ona.

İnler ve alt dudağımı ısıtır. "Bunu sen istedin, *krovinka*." Popomu okşarken sorar, "İnhalerin yanında mı?"

"Var."

"Gerekirse kullan."

"Kullanacağım."

Gerçeği söylediğime ikna olduğunda, başını sallar ve sonra kıcıma sert bir şaplak atarak beni serbest bırakır. Tişörtünü çıkarırken gözlerimi ondan ayıramıyorum. Üzerinde sadece kot pantolonu, siyah botları ve belinin arkasında kemerine takılı bıçağı kalıyor. Maskeyi aldığı anda gözlerini benden ayırmıyor, bana göz kırpmıyor ve sonra maskeyi indirerek yüzünü gizliyor.

"Kahretsin," diye fısıldıyorum. O kanlı kafatası yüzünün karşısına geçmenin ne kadar ürkütücü olduğunu unutmuşum. Sokak lambaları ve dolunay, maskenin arkasındaki mavi gözlerini görmek için fazlasıyla yeterli ışık sağlıyor. Onları şu anda tanımlamak zorunda olsaydım, eğlenceli ve aç göründüklerini söyledim. Hayatımda hiç bu kadar av gibi hissetmemiştim, onun beni öldüreceğini düşündüğüm gece bile.

Tereddütle bir adım geri atıyorum ve onun yumuşak kahkahasını duyuyorum. Gözlerim onun her bir sert santimetresini tararken kalbim hızla atıyor. Bu gerçek olsaydı, saniyeler içinde ölmüş olurdum. Kimse Sasha'ya böyle karşı koyup hayatta kalamaz. Bu adam öldürmek için doğmuş, ama bana tüm hayati organlarımı bıçaklamak istemiş gibi bakmıyor. Bana, beni saatlerce becermek istemiş gibi, günlerce yürüyemeyecek kadar şiddetle içime girmek istemiş gibi bakıyor.

Bu görüntü içimi acıtıyor, ama ona bunu çok kolaylaştırmamaya kararlıyım. "Biraz önceden başlamam lazım," diyorum ve o yavaşça başını sallıyor. Girdiğimiz sapkın dünyayı pek bilmiyor olabilirim, ama yeterince okudum ve hemen ekliyorum, "Güvenli kelimeye ihtiyacım yok mu?"

Başını eğip bana bakarken kahkahası düpedüz şeytani. "Güvenli kelime mi? Çok tatlısın Cyn. Beni senden koruyacak bir kelime olduğunu mu sanıyorsun?"

Siktir.

Onun sözleriyle nefesimin kesildiğini, vücudumun hareketsiz kalmakta zorlandığını fark eder ve ağzından çıkan bir sonraki kelime bir hırıltıya benzer.

"Koş."

Bölüm 15

Sasha

'ın güvenli

kelimesi **mi?**

Kızımın ne kadar saf olduğunu düşünerek hala gülümsüyorum, bana son bir kez ateşli bir bakış atıp koşarak uzaklaşıyor. O kot pantolonun içindeki kışını ve hızlanırken arkasında dalgalanan uzun kızıl saçlarını görünce sikim zonklıyor.

Tanrım, ne muhteşem bir manzara. Çantasından maskemi çıkardığında neredeyse boşalacaktım. Ayrılmadan önce onu gizlice çantasına koyduğunu, tüm bu zaman boyunca yanında taşıdığını, bunu düşündüğünü ve planladığını bilmek, başka hiçbir şeyin yapamadığı kadar afrodizyak etkisi yaratıyor.

Gözlerimi ondan ayırmıyorum, seçtiği yavaş tempolu koşuya gülümsüyorum. Hayatı için koşmuyor ve çok hızlı koşup astım krizi geçirirse kızacağımı biliyor. Onun için sabırlı olabilirim. Gerekirse bütün gece burada beklerim.

Boş futbol sahasına doğru koşuyor ve sahaya vardığında dönüp bana sevimli bir şekilde el sallıyor, sonra gölgelerin içine kayboluyor. Bu sabah onun içindeydin ama onu hala bu kadar çok isteyebildiğime şaşıracak inliyorum. Ona olan ihtiyacımın, sandığım gibi azalmadığını anlıyorum. Özellikle böyle şeyler yaptığında, daha da güçleniyor. Bana ölüm maskemizi verip, sonra da peşimden gelmemi isteyerek kaçarak ne yapmaya çalıştığını sanıyor? Neye yol açtığının farkında mı acaba?

Sanırım hayır, ama o bunu öğrenmek üzere. Bu maskeyi sadece öldürmek için takıyorum ve ona zarar vermeyecek olsam da, parmaklarım hala bıçağımı tutmak için can atıyor. Tarlaya neredeyse vardığımda,

ve elimi arkama uzatıp parmaklarımı sapına dolayarak bıçağımı çekiyorum. Elimdeki tanıdık ağırlık beni anında sakinleştiriyor ve önümdeki tarlayı taradığımda onu görmediğim için mutlu oluyorum. Küçük Cyn'im işimi çok kolaylaştırırsa hiç hoşuma gitmez.

Stadyuma bakarak beton merdivenleri tırmanıyorum ve ilk sıra koltuklara doğru yürümeye başlıyorum. Sağımda metal bir tırabzan var ve yürürken bıçağımın kör ucunu onun üzerinde kaydırıyorum. Ses geceyi dolduruyor ve maskemin arkasında sırtıyorum, onun bunu duyabildiğini, bunun omurgasında korku ve heyecanla bir titreme yarattığını biliyorum. Daha da büyük sırtıyorum çünkü bunun onun külotunu da ıslattığını biliyorum. Yemin ederim, onun uyarılmasının tatlılığını dilimde tadabiliyorum ve sıkı amının ıslak sıcaklığını sikimi saran hissedebiliyorum.

Bir sıranın sonuna geldiğimde, keskin bıçağı metal parmaklığa, tarlada yankılanacak kadar yüksek sesle vuruyorum. Karşılık olarak duyduğum tiz çığlık, sikimi titretir ve birkaç saniye sonra Cyn saklandığı yerden fırlar. Benden birkaç sıra öteye çömelmiş duruyordu. Tarlada koşmaya başlamadan önce, kızıl saçları ve güzel gülümsemesi gözümün önünden geçer.

Onu izleyip beklerim ve gölgelerin arkasına tekrar saklandığında, korkuluğa tutunur ve kendimi hızlı bir hareketle tarlaya atarım, elimde bıçak ve sikim patlamak üzere.

"Cyn," diye bağıryorum, onu duyabileceği kadar yüksek sesle. "Benden ne kadar uzun süre saklanırsan, seni o kadar sert sikiyorum."

Bu da bana bir çığlık daha kazandırır ve onu duyar duymaz o yöne dönüp koşmaya başlarım. Adrenalin vücudumu sararken, cildimi hafif bir ter tabakası kaplar. Her şey yavaşlar, tıpkı öldürmeden önce olduğu gibi. Ciğerlerimdeki havayı, damarlarımda dolaşan kanı ve kalbimin düzenli atışını hissediyorum. Her şey uyum içinde çalışıyor, vücudum doğuştan yapması gerekeni yapıyor. Kaderi değiştiremezsin ve bu her zaman benim kaderimdi. Sadece bunun güzel bir kızıl saçlı kadını kovalayıp futbol sahasında sikmeyi de içereceğini hiç hayal etmemiştim.

Bazen hayat sizi iyi yönde şaşırtabilir.

Yavaşlayarak, etrafımdaki karanlığı tarıyorum ve dinliyorum. Uzaklardan gelen trafik sesinden başka, kendi nefesimin düzenli ritmi dışında hiçbir şey yok. Yaklaşmakta olduğunu bildiğim şeyi beklerken, sükunetin üzerime çökmesine izin veriyorum. Yemin ederim, sikimdeki üç harfin, beni ona yönlendiren lanet bir diyapazon gibi titreştiğini hissedebiliyorum ve sabrım ödüllendirildiğinde, maskemin arkasında sırtıtıyorum ve başımı sağa çeviriyorum. Sessiz olmaya çok uğraşıyor, ama sulanmaya ihtiyacı olan kırılğan çimlerin üzerinde spor ayakkabılarının sesini duyuyorum ve nefesini kontrol etmeye çalışsa da, kızım koşucu değil ve nefesini yakalamaya çalışması benim için bir işaret gibi.

Bıçağımın sapını sıkıca kavrayarak, gizlice hareket etmeye çalışmadan dönüp koşmaya başladım, böylece yakınımda olduğumu fark ettiğinde korku dolu çığlığını duyabilecektim. Beni uzun süre bekletmedi. Dehşet dolu çığlığı içimdeki derin bir şeyi yatıştırdı ve tam hızlanmaya başladığı anda arkasına yaklaştım. Kollarımı arkadan ona dolayarak, kollarını yanlarına sabitlerim ve hiçbir yere gidemeyeceğini açıkça belli edecek kadar sıkı bir şekilde kendime doğru çekerim.

O, göğüsleri koluma bastırırken ve göğsü nefes alıp verirken, o dolgun kıcını kasıklarına sürterek mücadele ediyor. Tanrım, bu kadın benim tarafından yakalanmak için yaratılmış. Başımı aşağı indirip, maskeli yüzümü boynuna bastırarak, onun korkusunun tatlı kokusunu içime çekiyorum.

"Aman Tanrım," diye çığlık atıyor, daha da sertçe kıvranıyor. "Sen olduğunu bilsem de, bu çok ürkütücü, Sasha."

Onun ne kadar sevimli olduğuna neredeyse gülecektim, ama gülmedim. Onun korku ve tahrik arasındaki çizgide gezmesini istiyorum. Bu gece hepsini hissetmesini istiyorum.

Diğer kolumu da çevirdiğimde, ay ışığında bıçağın parıltısını gören kız, nefesini tutar ve başını göğsüme yaslar, artık çok aşına olduğu bıçaktan olabildiğince uzak durmaya çalışır.

"Silah kullanmayacağımız konusunda anlaşmıştık," diye fısıldadı, ben bıçağı yaklaştıırıp keskin olmayan kenarını göğsünün kıvrımları boyunca çok yavaşça sürüklerken. Penisim acı verecek kadar sertleşmiş, kot pantolonuma baskı yapıyor ve ön sıvıyla kaplanmıştı.

Bıçağı daha yukarı doğru sürüklerken, vücudu gerginleşir, ama artık benimle mücadele etmeye çalışmaz. İçten içe ona asla zarar vermeyeceğimi biliyor. Bunu yapamayacağını biliyor, ama bu, kalbinin koluma karşı hızla çarpmadığı anlamına gelmiyor ve maskemizi yaklaştırıp burnumu saç çizgisine sürterek cildine maskenin serinliğini hissettirdiğimde omurgasından bir titreme geçmediği anlamına da gelmiyor.

"Pantolonunu çıkar."

"Ne?" diye fısıldadı ve ben emri kulağının yanına tekrar ettiğimde, başını çevirip bana bakmaya çalıştı. Ay ışığı, bana baktığı geniş gözlerini görebilmem için yeterliydi, ama gözlerindeki yeşil tonların ince nüanslarını ayırt edebilmem için yeterli değildi. "Bunu gerçekten yapacak mıyız?"

"Evet."

Tereddüt eder ve ben onaylamadığımı belirten düşük bir homurtu çıkarınca, "Ya biri görürse?" der.

"Beni daha iyi tanıdığını sanıyordum, benim küçük Cyn'im. Şimdi şu lanet olası pantolonunun düğmelerini aç ve bana tekrar sordurtursan, onu vücudundan keserim ve Jeep'e çıplak yürümek zorunda kalırsın."

"Sakin yapma," diye mırıldanıyor ve ona gülümsediğimi görmediği için mutluyum.

Kot pantolonunun düğmesini ve fermuarını açabilmesi için biraz gevşetiyorum ve tereddüt ettiğinde, "Hepsini çıkar. Külotu da," diyorum.

O nefesini dışarıya doğru üflerken, kot pantolonunu ve külotunu çıkarmadan önce ayakkabılarını çıkarır. Sırtını bana doğru bastırırken, bedenim ile onun bedeni arasında bir engel daha azaldığını fark ederek inlerim. Parmaklarımı karnının yumuşak derisi üzerinde gezdiririm, daha aşağıya doğru inerek bacaklarının arasında her gördüğümde veya hissettiğimde beni deli eden kısa bukleleri hissedebilirim. Onunla ilgili her şey çok yumuşak ve kadınsı, benim tam tersim, ve ben bunu bu dünyadaki hiçbir şeyden daha çok arzuluyorum.

Diğer kolum onun göğsünün üst kısmına dayanmış, bıçağımı tutarken onu yerinde tutuyor ve bıçağın keskin kenarının ona doğru bakmadığından emin oluyorum. Diğer elimdeki parmaklar daha aşağıya iniyor.

Dizimle bacaklarını dürterek daha geniş bir duruş almasını sağlıyorum ve o bunu yapar yapmaz, elimi bacaklarının arasına kaydırıyorum ve ne kadar ıslak olduğuna hayretle inliyorum.

"Ne yaramaz bir kızsın, Cyn," diye kulağına fısıldıyorum. "Sanırım biri büyük, korkutucu maskeli adam tarafından kovalanmaktan hoşlanıyor."

Bunu inkar etmek yerine, bacaklarını daha da açar ve n kolumu tutar. Seksi bir iniltiyle bana doğru eğilir, içime girmemi ister.

"yle değil mi, *krovinka*?"

İki parmağımı ıslak amına sokuyorum, ne kadar sıkı olduğunu hissedince inliyorum. Onu pompalarken, parmakları koluma gömülürken ve nefes nefese inlemeleri sahip olduğum tüm irademi parçalamak üzereyken onu sertçe sikiyorum. Yaklaşıyor. Biliyorum. Onun içinden yayıldığını hissedebiliyorum ve tam da adımı inlediğinde parmaklarımı kaygan sıcaklığından çıkarıp onu bırakıyorum.

"Gömleğini ve sütyenini çıkar," diye homurdanıyorum, kendimi zorlukla kontrol altında tutuyorum. "n kollarını ve dizlerini, Cyn. O kıını havaya kaldır, bacaklarını iyice a."

Bu sefer benimle tartışmıyor. Gömleğini bir kenara atınca gömlek havada süzülerek yere düşüyor. Styeni de birkaç saniye sonra onu takip ediyor. Pantolonumun içinden sikimi avuçlayıp sıkıca kavrarken, onun dizlerinin üzerine çöküp istediğim pozisyonu aldığını izliyorum.

Gözlerim neredeyse yere kapanmış vücudunu tararken, adı fısıldanmış bir dua gibi ağzımdan çıkar. Güzel, tatlı kızım toprakta yatıyor, bacaklarını açmış, üzerinde duran canavarın onu sikmesini diliyor.

Vücudumdan daha fazla n sıvı çıkmasını sağlayan bir sıkma daha yapıp, yavaşça onun etrafında dolanıyorum. İtaatkar duruşu, ay ışığının tenini vurgulama şekli, kıvrımlarının gölgeli çizgileri ve başını çimlere eğme şekli beni o kadar tahrik ediyor ki, düşünemiyorum bile. Onun hızlı, heyecanlı nefeslerinin sesi dışında hiçbir şey yok ve tekrar arkasına geldiğimde, kemerimin açılma sesi ve ardından fermuarımın yavaşça indirilmesinin belirgin sesi ekleniyor.

"Sasha," diye fısıldadı, omzunun üzerinden bakmaya çalışırken çimleri yumrukladı.

"Korkuyor musun?" diye soruyorum, kot pantolonumu ve boxer külotumu aşağı çekerek. Dizlerimin altına kadar indirdiğimde, arkasına diz çöküp, içine dalmak için sabırsızlandığım kışını seyrediyorum. Ama bunu burada yapmayacağım, böyle değil, kayganlaştırıcı ve sıcak bir banyo olmadan olmaz. Ona her zaman iyi bakacağım. Onu yere sererken bile, güvende ve iyi bakıldığından emin olacağım.

"Biraz," diye fısıldadı.

Elimi onun yuvarlak kalçalarının üzerinde gezdirdikten sonra, elimi onun cinsel organına götürdüm. "Çok ıslaksın, Cyn. Benim için her zaman çok ıslaksın."

"Bu senin suçun." Kalçalarını sallıyor, boşalmak için can atıyor. "Bana bunu yapan sensin."

"Bunu sana yapan tek kişi ben olsam iyi olur," diyorum, başka bir erkeğin ona dokunması, *benim olan* şeye dokunması düşüncesine bile tahammül edemiyorum.

"Senden başka kimse bana dokunmaz," diyor ve bu sözler içimdeki derin bir şeyi yatıştırıyor, sadece onun ulaşabileceği bir şeyi.

Sırtı bana doğru eğilmişken, bıçağımı omurgası boyunca sürüklemekten kendimi alamıyorum. Keskin kenarın onun güzel tenine değmesine asla izin vermem, ama o hareketsiz kalsa da, bileğimi hafifçe hareket ettirerek ona verebileceğim zararı bilseydi, bunu bu kadar sakın karşılayacağını sanmıyorum. Bana olan güveni hak edilmemiş, ama yine de bunun için minnettarım.

Boynunun arkasına geldiğimde, penisimi bacaklarının arasına yerleştirip, başımla ıslak yarıklarına dokunuyorum. Kalçalarımı, dudaklarını ayırmaya yetecek kadar sallıyorum. İhtiyacını ifade eden yumuşak inlemesi, sıkı açıklığını ön sıvıyla doldurmamı sağlıyor.

"Çok yüksek sesle çığlık atmamaya çalış, *krovinka*. Kimsenin polisi aramasını istemeyiz." Sözler ağızımdan çıkar çıkmaz, vücudumu onun üzerine eğdim, bıçağımı başının yanındaki yere saplayarak sertçe ittim ve o çığlık atmaya başlarken ön kolunu ısırarak çığlığını keserken onu tek seferde doldurdum.

Ona tam olarak üç saniye süre veriyorum ve beklerken, saçlarını acı verecek kadar sıkı bir şekilde yumrukluyorum. Zihnimdeki

Üç vuruş saydıktan sonra, onu sertçe sikmeye başlıyorum. Ben onu lanet bir hayvan gibi sikarken, amcığı beni çok sıkı sarıyor. Maskemin alt kısmını aşağı çekip ağzımı serbest bırakarak onu tadabilmek için, inlemeleri ve sızlanmaları vahşileşiyor. Omzunu ısıriyorum, sonra boynunun arkasına doğru bir çizgi öpüyorum. Ağzımı genişçe açıp boğazının yumuşak eklemine ısırmaya dayanamıyorum. Derisini parçalamak için yeterli değil, ama iz bırakacak.

Başını geriye atıp benim adımın inleyerek, elimi göğüslerinden birine koyup meme ucunu sıkıştırdığımda, iç duvarları beni sıkıca sararken kalçalarını sallıyor ve ben boşalmamak için dişlerimi sıkarak zorunda kalıyorum.

"Tanrım, çok seksisin," diye inlerken omurgasını öpüyorum. "Bana ne yaptığının en ufak bir fikrin yok."

Adım, bu tatlı işkenceye son vermemi ve vücuduna ihtiyacı olanı vermemi yalvaran bir rica gibi dilinden dökülüyor, ama ben henüz işimi bitirmedim. Sırtına son bir öpücük kondurup, kalkıp arkasına diz çöküyorum. Bir elimle saçlarını kavrarken, diğer elimle kalçasını tutuyorum ve daha sert çekince, başı geriye doğru eğiliyor ve yine adımın inliyor.

"Gelmen için bana yalvarıyor musun, Cyn?"

Kalçalarımı yavaşça sallayarak, ona her santimimi hissettiriyorum, sonra tekrar içine giriyorum.

"Evet," diye inliyor, çaresizce içindeki penisi sikmeye çalışırken kalçalarını sallıyor ve sallıyor. Ancak şu anda kontrol onda değil, bu yüzden saçını daha sert çekiyorum ve parmaklarımı derisine batırırken yavaş, alaycı ritmi sürdürüyorum.

Maske, gözlerimi onun üzerinde gezdirirken görüşümü engellemiyor. Parmakları çimleri yumruklar ve nefes nefese inlemeleri etrafımızı doldururken, benim sikimi almasını izliyorum. Ağzım serbest kaldığı için daha rahat nefes alabiliyorum ve karın kaslarım gerilirken, soğuk gece havasını ciğerlerime bir kez daha derin bir nefesle çekiyorum ve tekrar onun içine giriyorum.

Bu tatlılığı elimden geldiğince uzatıyorum, ama bunun sadece bir erteleme olduğunu biliyorum. Vücudumun ona olan ihtiyacını inkar edemem ve şu anda onun altımda parçalanmasını istiyorum, kan ve acı ile değil, zevk ile.

Onun adını homurdanarak kalçalarımı daha hızlı hareket ettiriyorum, ona tam olarak ihtiyacı olanı veriyorum ve o çığlık attığında, benim adım keskin bir çığlık gibi

çağrı gibi yankılanıyor ve vücudu orgazmın gücüyle titriyor. Onu sikmeye devam ediyorum, pes etmiyorum, üst vücudu çimlere yığılsa da, kışını havada tutan tek şey kalçamdaki elim olsa da.

Saçlarını bırakarak, elimi karnının etrafına kaydırıyorum ve parmaklarımı az önce sikimi ıslatan amına doğru kaydırıyorum. Yumuşak inlemesi çok sevimli, ama bacaklarını bana kapatmaya çalışması kadar sevimli değil.

Gülüyorum ve kalçasını bırakıp kışına sert bir şaplak atıyorum. Şaşkınlığı da çok sevimli.

"Benim olan şeye dokunmamı mı engellemeye çalışıyorsun?" diye soruyorum, parmaklarımı hala birbirimize bağlı olduğumuz yere doğru kaydırarak.

"Çok hassas," diye nefes nefese cevap verdi.

"Bunu göreceğiz." Parmak ucumu klitorisine hafifçe sürtünce, vücudu temasla birlikte sıçradı. "Birkaç dakika içinde yine benim adımla haykırmaya neden olacağıma eminim."

"İmkansız," diye ısrar ederken, ben sırtıtarak şişmiş, hassas klitorisinin etrafında parmağımla oynamaya başladım.

Ona acı vermemeye dikkat ederek yavaşça daireler çizmeye devam ediyorum ve vücudunun gevşediğini hissettiğimde, yavaşça içinde girip çıkarken biraz daha yaklaştırmaya başlıyorum. Kısa süre sonra yumuşak, arzulu inlemeler çıkarmaya başlıyor ve kalçalarını benim hareketlerime uyum sağlamak için hareket ettiriyor.

"İmkansız olanın mümkün olduğuna inanmaya mı başladın?" diye soruyorum ve onu kızdırmaya devam ediyorum.

"Belki," diye inliyor.

"Belki mi?" Parmaklarımla klitorisini sıkıştırıp, kendimi olabildiğince derine gömüyorum. Onun şaşkınlık ve zevk dolu inlemesi, onun coşkusu benim coşkuma dönüşürken, tüm vücuduma yayılıyor. "Bence 'belki'den daha iyisini yapabiliriz."

Elimi onun yanındaki yere koyarak, parmaklarımla klitorisini okşarken, ona daha sert ve daha hızlı giriyorum. Sadece birkaç saniye kaldı, biliyorum, ama kendini bırakmadan önce başını çevirip boynumda toplanmış maskemin bir kısmını tutuyor. Beni kendine çekiyor, dudaklarını dudaklarıma bastırıp beni öpüyor. Cyn'in öpücükleri her zaman bal kadar tatlıdır. Yaptığı her şey tatlıdır.

Aşk. Öpücük sert, açgözlü ve son derece erotik olsa da, içindeki aşkı hissedebildiğim için aynı zamanda çok tatlı.

Ve beni uçurumun kenarına iten de bu duygu. Orgazm onu sararken vücudunun gerildiğini hissediyorum, ama ben çoktan onun içinde atışmaya başladım, sahip olduğum her şeyle onu dolduruyorum. Onunla hiç prezervatif kullanmadım ve kullanmak da istemiyorum. Ateşle oynuyoruz, ama umurumda değil. Onu istiyorum, her parçasını istiyorum ve benim gibi biri için asla mümkün olmayacağını düşündüğüm bir gelecek istiyorum.

O, bana hepsini istememi sağlıyor.

Vücudum hareketsizleşirken öpücüğü yumuşar, ikimiz de tamamen bitkin ve sevdiğin kişiyle iyi bir sevişmeden sonra hissedebileceğin türden bir coşkuyla doluyuz, en azından ben bunu sadece o anda hissedebiliyorum. Öldürmek bile bana bu kadar büyük bir coşku vermiyor.

"Vay canına," diye fısıldıyor dudaklarıma.

Klitorisini nazikçe okşuyorum, uyarılma karşısında hızlıca nefesini içine çektiğinde sırtıyorum. "Çıplak vücudun söz konusu olduğunda hiçbir şey imkansız değil, *krovinka*. Seni her zaman orgazma ulaştıracağım. Ne kadar süreceği ya da ne yapmam gerektiği umurumda değil, ama her zaman istediğim kadar çok kez olacak."

O başını sallar. "Sana inanıyorum." Yavaşça içinden çıkmaya başladığımda, yüzünü buruşturur ve gözlerini sıkıca kapatır. "Ah."

Gülümserim. Kendimi tutamam, ama sonra yanına uzanır ve onu kendime doğru çekerek ona sarılırım. "Özür dilerim, ama bu yalan olur. Hiç de üzgün değilim. Bu harika bir şeydi ve seni kovalamak benim yeni en sevdiğim şey."

"Çok eğlenceliydi," diye itiraf ediyor. "Yürüyebileceğimi sanmıyorum, ama çok eğlenceliydi." Bacağını benim bacağımın üzerine atıp kaldırarak, burnundan yukarısını hala kapatan maskeye bakıyor. Beni incelerken parmaklarıyla maskenin çizgilerini takip ediyor.

"Bu gerçekten ürkütücü," diyor ve ben de maskenin arkasından ona göz kırpıyorum.

"Amaç da bu, *krovinka*."

"Kaç kişiyi öldürdün, Sasha?"

İç çekip, elimi uzatarak saçının bir tutamını geriye doğru tarıyorum. Kızım, sanki yüzüstü yatırılıp, ölümüne sikilmiş gibi görünüyor. Başka bir deyişle, o kadar güzel ki, göğsüm ağrıyor.

"Yüzün üzerinde," diyorum, "ve sen sormadan söyleyeyim, hiçbirinden pişman değilim."

Bir saniye sessiz kalır, ama sonra parmağını çenem boyunca gezdirir ve fısıldar, "Sence hiç duracak mısın?"

Ona cevap vermek yerine, "Durmazsam rahatsız olur musun?" diye soruyorum.

"Senin için endişeleniyorum," diye itiraf ediyor. "Çok tehlikeli bir hayat yaşıyorsun. Her cinayet sana daha fazla düşman kazandırıyor. Sana bir şey olmasını istemiyorum ve yakalanıp hapse girmeni istemiyorum."

"Bu asla olmayacak." Parmaklarımla yanağını okşuyorum. "Eğer bu dürtü bir gün kaybolursa, o zaman dururum. O zamana kadar kurallara uyacağım, her zaman önlemlerimi alacağım ve kendimi güvende tutacağım. Endişelenmen çok tatlı, ama endişelenmene gerek yok ve ben de senin endişelenmeni istemiyorum."

Elini tutup, artık benim yüzüğümü takan parmağını öperim.

Maskenin yanağına hafifçe vurur. "Beni kandıramazsın, Sasha. O maskenin altında yumuşak kalpli birisin."

O maskeyi başımdan çıkarıp kaldırırken ben gülüyorum. Yanımda otururken, elindeki maskeye bakıyor ve kurumuş kan lekelerinin üzerinde parmağını yavaşça gezdiriyor. O bunu yaparken hissettiklerimi açıklamak zor. Bu, onu uzak tutmak, onu korumak istediğim hayatımın bir parçasıydı, ama sonra bana karanlık tarafımı temsil eden şeyi uzattı ve onu kovalarken bunu takmamı istediğini söyledi. O, benim tüm sınırlarımı bulanıklaştırıyor ve beni sürekli kafam karışık hale getiriyor.

O kafatası maskesini kaldırıp başına geçirirken gözlerim onda kalıyor. Kafasını çevirip bana baktığında kalbim duruyor.

"Haklısın, *krovinka*. Bu oldukça ürkütücü," diyorum gülümseyerek, onun en sevdiği kelimeyi tekrarlayarak, çok pahalı olan ve çok sayıda yetişkin erkeği korkudan ödü patlatan özel yapım maskeyi tanımlıyorum.

Cevap vermek yerine, başını hafifçe eğiyor, ama bu beni korkutmak yerine, sikimin sertleşmeye başlamasına neden oluyor.

Bana olan etkisini gördüğünde, onaylayan yumuşak bir mırıldanma duyuyorum. Ölmek üzere olsam da, onu yakalamak için hiçbir hareket yapmıyorum. Ne yapacağını görmek için bekliyorum ve ellerini

ellerini göğsüme koyup bacağını kaldırarak bana binince, takdirimi inleyerek ifade ettim.

"Bunu yapmanı gerçekten umuyordum, Cyn."

"Bir tur daha vaktimiz var, değil mi?" diye soruyor ve maskeyi kaldırırsam, güzel yüzünde kocaman bir gülümseme göreceğimi biliyorum.

"Artık çok acımıyor mu?" diye alay ediyorum ve o, tırnaklarını göğsümden ve karın kaslarımdan hafifçe aşağı doğru sürükleyip sonra da penisimin uzunluğu boyunca yukarı doğru sürüklediğinde nefesimi kesiyorum.

"Oh, hala acıyor," diyor, "ama bu pozisyonda kontrol bende, bu yüzden yavaş ve nazik davranabilirim. Belki bu sefer sana yalvartırım."

Gülüyorum ve kışına sert bir şaplak atıyorum, ses geceye yankılandığında sırtıyorum. "Elinden geleni yap, *krovinka*."

Ve o da öyle yapar.

Yalvarmaya başladığımı itiraf etmekten gurur duymuyorum. Beni bunu yapmaya ikna edebilecek tek kişi o, ama onun için her şeyi yaparım.

Jeep'e geri döndüğümüzde ikimiz de yorgun düşmüş ve banyo yapmaya ihtiyaç duyuyoruz. Niki'ye her şeyi tekrar açabileceğini bildiren kısa bir mesaj atıyorum ve sonra bizi çok heyecanlı bir Doberman'ın beklediği eve götürüyorum.

Uyuşturucu satan şımarık üniversiteli pisliklerin ve bizim bölgemize tecavüz eden sinsi piçlerin iş stresi olmasına rağmen, hiç olmadığım kadar mutluyum ve bunun sebebi yanımda oturan güzel kızıl saçlı kız.

İşin her zaman orada olacağını öğreniyorum. Her zaman çözülmesi gereken sorunlar olacak ve genellikle bunları çözmek için durmaksızın çalışacağım, ama Cyn bana daha fazlasını arzulatıyor. Hayatımda dengeyi istememi sağlıyor, onu tanımadan önce alay edeceğim bir şey. Tek ihtiyacım olanın elimde bir bıçak ve onu kullanma özgürlüğü olduğuna emindim, ama yanılmışım. Dudaklarımı kanla kaplı cildine değdirdiğim anda bunu anladım.

Hayat sadece öldürmekten ibaret değildir. Bunu bana küçük Cyn öğretti.

Daha sonra ikimiz de temizlendikten ve ben onu tekrar kirletmiş olduktan sonra, bana sokulup göğsümü öptü ve sonra başını yatırıp uykuya daldı.

"Yarın ailemle tanışmanı istiyorum. Derslerin bittikten sonra ailemin evine gidebiliriz. Hepsi seninle tanışmak isteyeceklerini söylemeliyim."

"Hepsi derken," diye sorar, umduğu gibi sayının az olmasını umarak, bana bir sayı vermem için duraksar.

İsimleri saymaya başladığımda, yirminci isme bile gelmeden o inlemeye başlar. Kafasına bir öpücük kondurup, "Kuzenim Max ve eşi Talia, doğum için Oregon'da bekledikleri için iki kişi eksik olacak, ama kuzenlerim Val ve Yel yeni bir bebek sahibi oldular, yani bir kişi daha var, ayrıca diğerlerinin çocukları da var" derim.

"Kuzenlerin bebek mi yaptı?"

Sesindeki temkinli tona gülüyorum. "Merak etme. Kan bağı yok, unuttun mu? Babam ve amcalarım kendi istekleriyle kardeş oldular. Roman amcam ve Alina teyzem hariç hepsi. Neyse ki, çocukları birbirlerine aşık olmadılar."

Ben onun saçlarını okşarken o rahat bir nefes alır. "Küçük kardeşim seninle tanışmak için can atıyor."

"Umarım beni severler."

"Seni sevecekler. Zaten seviyorlar. Sana gönderdiğin, senin ve Chort'un fotoğrafını onlara gösterdim."

O inliyor. "Makyajsız olduğum ve hala bekaretimi kaybetmenin etkisinden kurtulamamış gibi göründüğüm fotoğraf mı?"

Ağzımın köşesi daha da yukarı kalkıyor. "Aynen öyle, *krovinka*."

"En azından daha kötü bir ilk izlenim bırakamam. O fotoğraftan daha iyi her şey iyi olacaktır."

Kıçına hafifçe vurup sıkıyorum. "Çok güzelsin Cyn, çok çekicisin."

"Ah, işte benim tatlı seri katilim," diye alay ediyor, ben gülüp kıçına tekrar şaplak atarken boynumun kıvrımına bir öpücük konduruyor.

"Bilin diye söylüyorum, ben tüm kriterlere uymuyorum."

Gülüşünün nefesi boynuma çarptığını hissediyorum, sonra tekrar yerine yerleşiyor.

"Bunu komik bulman iyiye işaret değil," diyorum

.

O içini çeker bir bir nefes "Sen tamamen beni beni, Sasha."

Sırtarak, düşündüm düşünüyorum düşündüm düşündüm
kışdüşünüyorum kalan talep edilmemiş.

Yanağını sıkarak, "Henüz değil, yapmadım" diyorum.

Sözlerime gerginleşir, ben de parmaklarımla tenini okşayarak,
"Biraz uyu, *krovinka*" derim.

"Şu anda kışım için endişelendiğim için uyumak zor."

"Kışın benimle güvende. Sana asla zarar vermem."

"Amcığım aynı fikirde değil."

Kendimi tutamadan gülüyorum. "Ama bu iyi bir acı, değil mi?"

"Öyle," diye onaylar. "Kışımda da aynı şekilde işe yarayacağından emin değilim."

Omuzlarımı hafifçe silktiğimi hissetti. "Bunu öğrenmenin tek bir yolu var." "Belki bir gün," dedi ve ne kadar yorgun olduğunu duyabiliyordum, bu yüzden

Kafasını öp ve saçlarını okşamaya devam et.

"Bununla yaşayabilirim," diyorum, onu anal seks fikrine alıştırmamanın mümkün olduğuna oldukça eminim. Sekse hiç ilgi duymayan birinden, günün her saniyesinde ve aklıma gelen her pozisyonda seks yapmak isteyen birine dönüştüm. Küçük Cyn'im dünyamı alt üst etti ve ailemle tanıştıktan sonra onu karım yapacağım.

Bu düşünce, tıpkı onunla ilgili her şey gibi sakinleştirici, ama uykuya dalarken kafamı dolduran, onun koridorda yürüdüğü görüntü değil, onun da hayatıma kattığı diğer yanım, onu her düşündüğümde çılgına dönen sahiplenici, koruyucu yanım.

Üvey babasının görüntüleri, ona yapacağım onca şeyi hayal ederken kafamdan geçiyor.

Billy ona zarar verdi ve yıllardır onu travmatize ediyor. Bu da onu adil bir av haline getiriyor.

Bölüm 16

Cynthia

Umarım çok yakın bir gelecekte, yeni durumlar karşısında bu kadar gergin olmamayı öğreneceğim. Her gün daha iyi olduğumu hissediyorum, panik ataklar ortadan kalktı ve hiç olmadığı kadar iyi uyuyorum, ama şimdi Sasha'nın ailesiyle tanışmak üzere olduğum için gerginliğim yeniden tam güçle geri döndü.

Sasha trafiğin içinden geçmeye çalışırken kollarımı ona daha sıkı sarıyorum. Bu sabah onu özlemiştim. Uyandığımda çoktan gitmişti, ama bana tatlı bir not ve Jeep'in anahtarlarını bırakmıştı. Birkaç gün önce bana evimize girip çıkmayı öğretti ve hatta tarayıcılara eklendiğim için Sasha'nın parmağını veya gözlerini kullanmadan gelip gidebiliyorum.

Özgürlük güzel. Artık onun evinde kalmak yerine, burası benim evim gibi geliyor. Derslerden döndüğümde, o ve Chort kapıdan girer girmez beni karşılamak için bekliyorlardı. Sasha rahat ve beni gördüğüne mutluydu, Chort ise heyecanlı bir enerji topu gibiydi.

Bu yeni hayatımı çoktan sevmeye başladım, sanki her zaman böyle olması gerekiyormuş gibi bu hayata alıştım ve şu anda çok gergin olsam da her şeyin yoluna gireceğini biliyorum. Ailesi benden nefret ediyorsa, bunu aşip bir çözüm buluruz. Her halükarda, Sasha ve ben bunu başaracağız çünkü onu bırakmayacağım ve ölümden başka hiçbir şey bu güzel yüzüğü parmağımdan çıkarmamı sağlayamaz. Artık onun olduğuma göre, başka birine ait olmayı hayal bile edemiyorum.

Park ettiğimiz apartman binası, daha önce hiç girmediğim türden bir yer. Benim asla karşılayamayacağım kadar yüksek kira isteyen süper zenginlerin yaşadığı türden bir yer ve Sasha elimi tutup

beni özel asansöre götürdüğünde, boğazımdaki düğümü yutuyorum.

"Çatı katı mı?" diye soruyorum, sesimdeki titremeyi duyabileceğini bilerek.

Elimi sıkıp beni kendine doğru çeker. "Ailem zengin, ama senin düşündüğün gibi değiller. Babam ve amcalarım Moskova'da fakir ve ihmal edilmiş bir şekilde büyüdüler. Onların vücutlarında kibirli bir kemik bile yok."

Elini kaldırarak asansörümüzün çıktığı binayı gösterir ve şöyle der: "Bütün bunlar, amcam Danil'in oğlu gibi yetenekli bir hacker olması sayesinde oldu. Her şey böyle başladı. Sonra, iyi iş adamları olmayı öğrendiler, böylece yasal, izlenebilir parayla banka hesaplarını dolduran meşru işler yapabildiler."

"Kırmızı Oda dışında başka neye sahipler?" "Birkaç kulüp," diye belirsiz bir cevap alıyorum.

"Mesela?" diye soruyorum.

"Kayınbiraderlerim *La Dolce Vita*'yı işletiyor, ailem ise Pink'i."

Şehrin en popüler striptiz kulübü, en güzel dansçıların çalıştığı söylenen kulüpten bahsedilince donup kalıyorum.

Asansör yükselmeye devam ederken sesimi doğal tutmaya çalışıyorum. "Oraya sık sık gider misin?"

Sözler ağızımdan çıkar çıkmaz, beni döndürüp asansör duvarına yaslar ve üzerime eğilir. Bir elini başımın iki yanına koyar, bir adım geri çekilir ve eğilir, böylece benim alanımı kaplar ve tek görebildiğim şey o olur. Açık mavi gözlerine bakarım ve bakışlarımı kaçırmam.

"Diğer kadınları çıplak görmek istemiyorum, *krovinka*. Bunu zaten açıkça belirtmiştim." Beni incelerken başını hafifçe eğdi. "Ben diğer erkekler gibi değilim. Onlar gibi düşünmüyorum ve onlar gibi davranmıyorum. Bazen iş için Pink'e gitmek zorundayım."

Gözlerimi kaçırmaya başladığımda, başını eğerek yine tek görebildiğim şey kendisi oldu.

"Orada kaç kez sertleştiğimi sor bana."

Ben cevap vermediğimde, eğilip burnunu yanağımda gezdirirken, "Oradaki kadınların kaç kez sikimi sertleştirdiğini sor" diyor. Dudakları yumuşak ve alaycı bir şekilde çenemi ısırıyor, sonra kulağıma fısıldıyor: "Üzerine adın dövme yapılmış sik."

Ben "Kaç kez?" diye fısıldarken dişleri cildimi okşuyor.

"Hiç" diye homurdanır ve elimi tutup kot pantolonunun önüne getirir. Şu anda sertleşmemiş olsa da, boyutunu ve dokunuşumla sertleşmeye başladığını kolayca hissediyorum.

"Beni tahrik eden tek kadın sensin Cyn, şimdiye kadar istediğim tek kadın. Bundan sonra da tek isteyeceğim kadın." Geri çekilip bana seksi bir sırıtış atıyor. "Bana inanmıyorsan, ailemin sana vereceği tepkiyi görene kadar bekle."

"Sana inanıyorum," diyorum. "Özür dilerim."

"Özür dileme. Bana asla özür dilemene gerek yok, *krovinka*. Seni, ihtiyacın olan ve hak ettiğin sevgiyi hiç vermeyen bencil piçler tarafından büyütülmüşsün. Güvensizlikle mücadele etmen çok normal." Bana bir öpücük daha verir ve sonra ayağa kalkıp bana göz kırpar. "Bunu düzelteceğim."

"Öyle mi?"

Penthouse'a vardığımızda elimi eline alır. "Evet," der. "Ben çok adanmış bir adamım, Cyn. Bazıları takıntılı bile diyebilir. Artık sen bunun merkezindesin." Sırıtarak açılan kapılara doğru bir adım atar. "Umarım bununla başa çıkabilirsin."

Ona, bana vermek istediği her şeyi halledebileceğimi söylemek üzereyim, ama yüzünde kocaman bir gülümsemeyle koşarak gelen güzel, yaşlı bir kadın bizi kesintiye uğratıyor. Bize gülümsüyor ve sonra Sasha'yı kocaman bir kucaklamaya sarıyor, ardından beni de kucaklıyor.

"Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum," diyor, hala ikimize gülümsüyor. "Ben Jolene, Sasha'nın annesi." Durup başını çeviriyor. "Bebeğim, geldiler!"

"Ben de tanıştığımıza memnun oldum" diyebildim ki, çok iri bir adam bize doğru yürüyor. Bu adamın Sasha'nın babası olmasından başka bir ihtimal yok. İkisi de aynı koyu saç rengine sahip, ancak adamın saçlarında artık biraz griler var, aynı sağlam

ve aynı açık mavi gözlere sahipler. İkisi de dövmeleeri seviyor, ama bu adam piercingleri de seviyor.

Bana kocaman elini uzatıyor. "Tanıştığımıza memnun oldum, Cindy."

Kalın Rus aksanına gülümser ve elini sıkarım. "Ben de memnun oldum, Bay Melnikov."

Başını sallar. "Bana Lev de." Uzanıp oğlunu kucaklar ve ben bu aileye hemen aşık olurum. Oğullarını açıkça çok seviyorlar. Onu farklı muamele edeceklerinden endişelenmişim, ama onu kucaklıyor ve bir ebeveynin yapması gerektiği gibi sevgiyle sarılıyorlar.

"İçeri gelin," diyor Jolene, bizi mutfağa davet ederken kocası kolunu onun omzuna atıyor ve sadece çocuklarına karşı sevgi dolu olmadığını kanıtlıyor. Karısına ne kadar aşık olduğunu saklamaya çalışmıyor ve biz onları büyük mutfağa ve oturma odasına takip ederken elini karısının poposuna koyduğunu görünce gülümsüyorum.

"Onlar hep böyledir," diyor Sasha eğilip fısıldayarak ve sonra popomu tutuyor. "Sanırım sonunda bana da bulaştı."

O bana sarılırken, başımı öpmek için eğilirken ona gülümserim. Etrafa baktığımda, anne babası bize bakıyor. Babası şok olmuş görünüyor, annesi ise ağlayacakmış gibi çok mutlu görünüyor.

"Söylemişim," diyor Sasha, beni bar taburelerinden birine götürürken.

Oturduğum anda asansörün yumuşak bir sesini duydum ve ardından tam bir kaos başladı. Küçük bir kızın mutlu çığlığını ve ardından birkaç kişinin mutfağa girmeden hemen önce derin bir İtalyan aksanını duydum. İlk giren kadın benim yaşlarımda görünüyordu. Sasha ve Lev'i hatırlatan koyu saçları ve mavi gözleri vardı. Kucağında küçük bir erkek çocuk tutuyordu ve hemen arkasındaki adam daha yaşlıydı ve takım elbise giymişti. İkisi de bana bakarken, koyu saçlı bir kız bize doğru koşarak geldi ve Sasha amcasına seslendi. Sasha onu doğal bir hareketle kucağına aldı ve kız küçük kollarını ona sararak kucakladığında, geleceğimizin nasıl olabileceğini bir an için görebildim. Sasha ve benim yakında ciddi bir konuşma yapmamız gerekiyor. Korunmuyoruz ve yumurtlama dönemime yaklaştığımı biliyorum. O yakında bebeğimizi kucağına almak istemiyorsa, ateşle oynamaya devam edemeyiz.

Sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi, gözleri benimkilerle buluşur ve bana seksi bir göz kırpar, ardından şöyle der: "Bell, biriyle tanışmanı istiyorum."

Küçük kız başını çevirip bana kocaman bir gülümseme atıyor. "Saçını beğendim," diyor ve bu sözleriyle ona anında aşık olmamı imkansız hale getiriyor.

"Teşekkür ederim," diyorum. "Ben de seninkini çok beğendim."

"Teşekkür ederim. Annem bugün saçımı *prens*es gibi ördü," diyor ve İtalyanca kelimeyi kulağıma mükemmel gelen bir şekilde telaffuz ediyor.

"Bell, bu Cindy. Yakında senin teyzen olacak," diyor Sasha, annesinin hafif bir çığlık attığını duyuyorum.

"Ciddi misin?" diye soruyor, heyecanını gizleyemeyerek ellerini çırpıyor ve sonra Sasha'ya sarılıyor. Sıra bende ve bana sarılırken "Ben Natalya, Sasha'nın ablasıyım" diyor. Geri çekiliyor ama ellerini kollarımda tutuyor. "Ama herkes bana Nat der. Bu Isabella, bu da kocam Dominic ve oğlumuz Enzo," diyor, omzunun üzerinden şimdi oğlunu kucağında tutan yaşlı adama bakarak.

"Tanıştığımıza memnun oldum," diyor adam ve İtalyan aksanı, kızının neden bu dili bu kadar iyi konuştuğunu açıklıyor. Oğlu kollarında çok küçük görünüyor, ama adam onu bir profesyonel gibi tutuyor, sırtını göğsüne dayayarak oğlunun herkesi görebilmesini sağlıyor. Oğul en ufak bir ses çıkarır çıkarmaz, Jolene koşarak gelip onu gülerek kucağından alıyor.

"Belli ki büyükannesini çağırıyordu," diyor ve bana gülümsüyor.

"Büyükbabasını çağırmadığına emin misin?" diye sorar Lev. Jolene gülerek başını sallar, Lev ise Isabella'yı Sasha'dan alır. "Bu küçük prenses büyükbabasını istiyor, değil mi Bell?"

Ben isimleri ezberlemeye başlarken, iki kişi daha içeri girer ve bu ailenin tüm üyelerinin çarpıcı güzellikte olduğu acı bir şekilde ortaya çıkar. Önümdeki kadını tanırım. O, Sasha'nın telefonunda gördüğüm Mia'dır ve arkasındaki adam da kocası olmalı. Sasha bana onun Dominic'in kuzeni olduğunu söylemişti ve aile benzerliğini görebiliyorum. İkisi de koyu saçlı ve koyu gözlü,

ve aynı zeytin rengi tenleri var. Başka bir deyişle, muhteşemler, ama Sasha'nın benim için olduğu gibi değil.

Kız kardeşi bize doğru yürürken, ensemın arkasında onun avucunun rahatlatıcı ağırlığını hissediyorum. Kızıl saçlarında pembe çizgiler var, kollarında birkaç dövme, kulaklarında ve burnunda birer piercing var. Yüzünde bir tatlılık var, ama onunla ilgili diğer her şey *"bana bulaşma" diye* bağılıyor.

"Sonunda tanıştığımıza sevindim Cindy," diyor. "Ben Mia, bu da kocam Dario." Bana sarılmak yerine gülümsüyor. Sasha'ya dönüp ekliyor: "Dario ve beni de taco yemeye davet edebilirdin."

"Onlar vejeteriyandı," diye hatırlatır Dario, sonra elimi sıkar. "Tanıştığımıza memnun oldum."

"Ben de," diyorum, Sasha ise enseme okşuyor.

Etrafıma baktığımda, herkesin bize baktığı ama bunu belli etmemeye çalıştığı açıkça görülüyor. Tüm gözler hızla başka yere kayıyor, ama Nat'in annesiyle paylaştığı gülümsemeyi ve babasının yumuşak kahkahasını duyuyorum.

"Üzgünüm, küçük cadı," diyor Sasha. "Son anda karar verdik. Sen ve Dario istediğiniz zaman akşam yemeğine gelebilirsiniz."

"Ya da siz bizim eve gelebilirsiniz," diyor Dario. Gülümsüyor ve "Köpeğin beni korkutuyor," diyor.

"O çok tatlıdır," diye başlıyorum ve herkes bana aklımı kaçırmışım gibi bakıyor. "Aslında o kocaman bir bebek ve karnını kaşıtmayı çok seviyor," diye eklediğimde gülüyorlar.

"Sana söylemişim," diyor Sasha, ailesine gülümseyerek. "Chort çok tatlıdır ve Cyn'i sever."

Babası, Bell'in yanında oturduğu yerden gülüyor. Bell çoktan bazı oyuncakları çıkarmış ve pembe yapı taşlarından bir kule inşa ediyor. Bana bakarak, "Kardeşlerim bile o köpekten korkuyor," diyor. Tekrar gülüyor ve "Tabii ki çoğu insan Sasha'dan da korkuyor, ama sen korkmuyor gibisin," diyor.

Ben de gülerek, "Aslında, ilk başta korkuyordum. Yalan söylemeyeceğim," diyorum.

"Korkmasaydın biraz endişelenirdim," diyor Dominic, karısı koluna dokunduğunda gülümseyerek.

"Onu dinleme. Kardeşimiz korkutucu biri değil," diyor Nat.

Onun koruyucu abla tavrına gülümsüyorum. Küçük kız kardeşinden çok farklı, ama pembe bir elbise giymiş ve görünür bir dövmesi ya da piercingi olmasa da, kardeşi ve kız kardeşinde gördüğüm aynı şiddetli aileyi koruma içgüdüsüne sahip.

"Aynı fikirde değilim. Kardeşin inanılmaz derecede korkutucu," diyor derin bir Rus sesi, ardından odaya dövmeli başka bir iri adam giriyor ve onu o kadar çok insan takip ediyor ki, içgüdüsel olarak Sasha'ya bir adım daha yaklaşıyorum.

Başparmağıyla boynumu okşadıktan sonra kolunu omzuma doladı ve şöyle dedi: "Cyn, bu amcam Vitaly, ailenin dedikoducusu. Ailenin yirmi dakika içinde öğrenmesini istemediğin hiçbir şeyi ona anlatma."

Vitaly, açık kahverengi saçlı, çok daha genç bir kadından küçük bir bebeği alırken gülüyor. Bir an için bunun büyük bir yaş farkı olan bir aşk ilişkisi olup olmadığını merak ediyorum, ama sonra güzel bir sarışın kadın gelip kolunu onun omzuna atıyor ve bebeğin yanağına öpücük konduruyor. Vitaly'ye dokunma şekli, onun kocası olduğunu açıkça gösteriyor. Sasha'nın buraya gelmeden önce bana söylediği isimleri bir türlü hatırlayamıyorum.

Bebek yerleştirildikten sonra Vitaly yanıma gelip, "Benim hakkımda söylediği hiçbir şeye inanma" diyor. Dominic ve Nat'i işaret ediyor. "Onların ilişkisini biliyordum ve günlerce kimseye söylemedim." Sasha'ya dönüp, "*Günlerce*" diyor ve vurgusu bunun kolay olmadığını açıkça belli ediyor. Sonra arkadaki bir çifti işaret eder. Koyu saçlı kadın, yeni doğmuş gibi görünen bir bebek tutmaktadır. Vitaly, "Oğlumun *kuzeniyle* yattığını biliyordum," der ve dramatik bir şekilde kaşlarını kaldırarak bana bakar, "ve saatlerce hiçbir şey söylemedim." Rahat bir kahkaha atar, o kadar doğal ki, bunu her zaman yaptığı bir şey olduğunu anlarım. "Bu ilginç bilgiyi kendime saklamanın çok daha zor olduğunu itiraf ediyorum."

Oğlu odanın diğer ucundan iniyor ve sonra gözlerime bakarak şöyle diyor: "Biz aslında akraba değiliz. Ben evlenmedim ve kuzenimle

bebeğim yok."

Vitaly gülüyor ve bana göz kırpmıyor. "Yani, bir nevi öyle oldu."

Ben de gülerim, bu adamı sevdiğimi zaten biliyorum. Kahverengi gözlerinde, sorun çıkarmayı sevdiğini açıkça gösteren yaramaz bir ışıltı vardır, ama bunda kötü niyet yoktur. O, insanları güldürmekten gerçekten zevk alan türden bir adamdır.

Sonraki birkaç dakika içinde odadaki herkesle tanıştırıldım ve Sasha beni son kuzenine götürdüğünde başım dönüyor gibi hissettim. Niki'nin tanıdık yüzünü görmekten memnun oldum ve hemen ona merhaba dedim.

"Bu Ev," diyor Sasha, tanışmadığım son Melnikov'u işaret ederek. "Seninle aynı üniversiteye gidiyor."

Bu ilgimi çeker ve onun yanındaki kanepeye otururken, "Ne okuyorsun?" diye sorarım.

Cevap vermek için başını çevirdiğinde, gözlerinin güzel bir mavi-yeşil renk olduğunu fark ettim ve ailesindeki diğer erkeklerin aksine, üzerinde görünür bir dövme görmedim. Ancak uzun kollu bir tişört giyiyordu, bu yüzden dövmelerini saklıyor olabilir.

"Hukuk" derken sırtıyor.

Elimde olmadan gülmekten kendimi alamıyorum, çünkü elbette büyük kötü mafya adamı avukat olmak için okuyor. Aslında bu oldukça zekice ve ona bunu söylediğimde, Sasha'ya gülümsüyor ve "Onu sevdim. Sana çok yakışıyor" diyor.

"Öyle," diye onaylıyor Sasha ve ailesiyle sohbet etmeye devam ederken beni kendine doğru çekiyor. Hiç de beklediğim gibi değil. Daha önce profesyonel suçlularla tanışmamıştım, ama bu kadar nazik olacaklarını düşünmemiştim. Onlardan biriyle nişanlı olmasaydım bana bu kadar nazik davranacaklarını düşünecek kadar naif değilim, ama odaya bakıp tüm o gülümsemeleri ve bu iri adamların torunlarıyla oynayabilmek için yere çömeldiğini gördüğümde, tüm korkularım yok oluyor. Pek çok şeyi taklit edebilirsin, ama bu tür bir sevgiyi taklit edemezsin ve Melnikovlar bu sevgiye bolca sahipler.

Sasha'nın annesi ve teyzeleri, bu kadar kalabalık bir grup için yemek pişirmek istemediği için devasa bir pizza siparişi verir ve Vitaly'nin Get the Scoop adlı bir dondurma dükkanı olduğunu öğrenirim, böylece tatlı sorunu da çözülür.

Sasha içkimi doldurmak için kalktığında, Sveta onun yerine oturur ve bana kocaman bir gülümseme atar. "Bu günü göreceğimi hiç düşünmemiştim. Oh, Cindy, sana anlatabileceğim onca hikaye var." Gülüyor ve karşımızda oturan ikiz kardeşine bakıyor. Karısı dondurmali pastasını bitirirken, o uyuyan kızını kucağında tutuyor. "Lisedeki o pisliği dövdüğü için neredeyse okuldan atılacaktı, hatırlıyor musun?"

Hepsi bu anıyı hatırlayarak gülüyorlar, Sasha ise bize doğru geri geliyor. Tek kelime etmeden içkimi sehpaye koyuyor, beni kaldırıyor, yerime geçiyor ve kucağına alıyor. Kollarını bana sıkıca dolayarak boynumu öpüyor ve kuzenlerine bakıyor. "Neye gülüyorsunuz?"

Sveta bize bakarken ağzı açık kalmış, diğerleri de şaşkınlıklarını gizlemekte pek başarılı değiller. Yelena elinden geleni yapıyor, kızlarına pembe battaniyeyi örtmeye çok ilgi duyuyormuş gibi davranıyor. Val, karısına ve yeni doğan bebeğine gülümsemekle meşgul olduğu için Sasha'ya bakmaya devam edemiyor, ama diğerlerinin dikkati hâlâ üzerimizde.

Sveta kuzenlerine bakıyor. "Tuhaf, değil mi?" Hemen bana dönüp, "Burada olmanıza çok seviniyoruz. Demek istediğim o değil. Sadece kuzenimin kimseye karşı bu kadar sevgi dolu olduğunu hiç, ama hiç görmedim." diyor.

"Bana karşı sevgi dolu," diyor Mia, Niki'nin yanındaki kanepenin kol dayanağına yaslanarak. Ona bakıp gülümsüyor, "Güzel burun halkası."

"Biliyor musun, bu halka giderek hoşuma gitmeye başladı, yani şaka sana döndü." Burnunu işaret eder. "Bu, takım için fedakarlık yapmamdı. Artık senin şarkılarını dinlemek zorunda değiliz." Güler ve ekler, "Sasha sana karşı sevgi dolu olabilir, ama hepimiz onun böyle olduğunu hiç görmediğimizi kabul edebiliriz."

Mia başını sallar. "Doğru, Chort da onu seviyor, sanki tüm çılgınlığını bir anda evcilleştirmiş gibi."

"Ben buradayım, biliyorsunuz," diyor Sasha, ama kimse ona aldırış etmiyor ve o da umursamıyor gibi görünüyor. Parmağıyla saçımın bir tutamını parmağına dolarken, başparmağı gömleğimin altına kayarak yanımı okşamakla meşgul.

"Tamam, bilmem gerek," diyor Sveta, Sasha'yı görmezden gelerek tüm dikkatini bana veriyor. "Mankenleri saklayacak mısın, yoksa yeniden dekorasyon mu yapmayı planlıyorsun?"

"Hey, onlara ihtiyacım var," diye başlıyor Sasha, ama ben onun elini okşayarak, sevdiği eğitim mankenlerini atmasını istemeyeceğimi belli ediyorum. O da omzumu öpüyor ve saçımı şakacı bir şekilde çekiyor.

"Sasha ve Chort ikisi de onları gerçekten seviyor gibi görünüyor," diyorum ona, "sanırım onları tutmamız gerekecek. Belki bir gün taşınmaları gerekecek, ama şimdilik, bilmiyorum, onun onlarla uğraşmasını izlemek eğlenceli."

Sasha'nın onaylayan yumuşak mırıldanmasını duyuyorum, ardından Sveta gülüyor ve başını sallıyor. Başparmağını bana doğru uzatarak, "Tamam, işte burada cennette yapılan bir eşleşme. İkiniz açıkça birbiriniz için yaratılmışsınız," diyor.

"Kesinlikle," diyor Mia, bana gülümseyerek.

Sasha'nın ona en yakın kişi olduğunu biliyorum, bu yüzden onun onayını almak benim için çok önemli. Onun gülümsemesine karşılık veriyorum ve bir gün onu daha yakından tanıyabileceğimi umuyorum. Keşke bu anı Sav ile paylaşabilseydim. Tanrım, buna bayılırdı. Niki'ye bakarak, ona Sav hakkında ne düşündüğünü ve neden bana onun numarasını istemediğini sormak istiyorum, ama sormuyorum. Sav, karışmamdan nefret ederdi. Bana karışmayacağıma söz verdirdi, bu yüzden içimden gelse de bu dürtüye direniyorum.

Hepimiz daha fazla tatlı yiyip yiyemeyeceğimize karar vermeye çalışırken, odanın diğer ucunda birinin telefonu çalmaya başlar. Niki'nin babası olarak tanıtılan Danil telefonu açar ve Rusça bir şey söyler, bunun üzerine karısı heyecanla çığlık atarak ayağa kalkar ve yüzünde kocaman bir gülümseme belirir.

"Ne oluyor?" diye soruyorum.

Sasha boynumu öper ve "Talia doğum sancıları başladı. İlk torunlarını alacaklar."

Niki'nin kardeşi Max, henüz tanışmadığım tek kuzenim, ama Sasha, onların yılın yarısını burada geçirdiklerini söyledi, bu yüzden altı ay sonra geri döndüklerinde onu, karısını ve bebeğini tanıyacağımdan eminim.

"Max, Talia'nın çok iyi olduğunu söyledi. Şu anda anne babasıyla birlikte hastaneye gidiyorlar," diyor Danil ve kardeşleri onlara büyükanne ve büyükbaba oldukları için tebrik ederken karısını kucaklayarak sıkıca sarılıyor.

Niki'ye bakıyorum, içsel çatışması o kadar açık ki Sasha, "Her şey yoluna girecek, Niki. Oradayken aramaya devam edebilirsin ve bir şey bulursan bizi arayıp haber verebilirsin" diyor.

Niki başını sallar, ama aradığı şeyin ne olduğu ve ayrılmasının doğru olup olmadığı konusunda hala kararsız olduğu bellidir. "Max ve Talia'nın senin orada olmanı isteyeceğini biliyorsun," der Luka ona söyler.

"Evet," diye onaylar Mia ve sonra onun omzuna hafifçe vurur. "Ayrıca, sen yokken ben de etrafı karıştırabilirim. Belki bir şey bulurum."

Niki ona kaşlarını kaldırır.

Omuzlarını silker. "Ne? Google'da arama yapmayı biliyorum."

"Tanrım," diye inler Niki. "Ben burada işimiz bittiğinde uçup gideceğim."

Sveta ona kanepye yastığını fırlatırken, diğerleri de ona o uçağa binmesi gerektiğini, yoksa onu bağlayıp kendileri uçağa atacıklarını söyleyen birçok yorumda bulunurlar.

Sonunda "Tamam, ama geri dönmem gerekirse bana haber verseniz iyi olur" diyerek pes eder.

"Söylersiniz," diye temin eder Sasha. Sonra ekler, "Her şey bittiğinde, seni yine Bean Me Up'a götüreceğiz. Eminim Cyn'in arkadaşını da bize katılmaya ikna edebiliriz."

Başımı çevirip sakallı yanağına öpücük konduruyorum, çünkü Niki ve Sav'ı birbirlerine ayarlaması, onun yaptığı en tatlı şeylerden biri. Mia Rusça bir şey söylüyor ve Niki'nin cevabı ne olursa olsun, sanki aklını kaçırmış gibi ona başını sallıyor.

Ben sormadan bile, Sasha kulağıma fısıldadı: "Mia arkadaşını sordu ve Niki onun çok güzel olduğunu ve onun liginin çok üstünde olduğunu söyledi."

Şimdi de benim Niki'ye deli gibi bakma sırası geldi. En iyi arkadaşımın güzel olduğunu biliyorum, ama Niki de öyle, ve onun kadar yakışıklı bir erkeğin herhangi bir konuda güvensiz hissettiğini hayal edemiyorum. Her zaman

güzel insanların, bu konuda kibirli aptallar olmasalar bile, güzel olduklarını bildiklerini varsaymışımdır. Sav, dünyadaki en tatlı insandır, ama aynaya bakıp "*İğrenç*" diye düşünmesi imkansızdır.

Karışmayacağıma söz vermiş olsam da, kendime bunun aslında burnumu sokmak olmadığını söylüyorum. Bu, başlangıçta önlenmesi gereken büyük bir hatayı düzeltmek, bu yüzden "O da senin için aynı şeyi hissediyordu" diyorum ve konuyu orada bırakıyorum.

Onun bastırmaya çalıştığı gülümseme, doğru şeyi yaptığımı kanıtlıyor.

Sasha'nın yumuşak kahkahasını duyuyorum, sonra boynumu öpüyor ve kulağıma "Benim tatlı küçük Cyn'im" diye fısıldıyor.

En iyi arkadaşımın Sasha'nın kuzeniyle birlikte olması fikri beni heyecanlandırıyor. Onun ailesiyle birlikte ayrılmasını izlerken, Niki geri döner dönmez ikisini de akşam yemeğine davet etmek için kafamda planlar yapmaya başlıyorum.

Saat geç olduğu için çok geçmeden esnemeye başlıyorum ve esnediğim anda Sasha beni kendine çekip herkese "Gidiyoruz. Biraz uyuması lazım" diyor.

Jolene veda etmek için yanımıza gelirken gülüyor. "Sana onun bu kadar otoriter olmayı bırakacağını söyledim, ama korkarım hepsi böyledir."

"Bu onun kanında var," diyor teyzesi Alina gülümseyerek. Kocası Matvey, onu gözünün önünden ayırmak istemiyormuş gibi ona bakıyor, bu yüzden Melnikov erkeklerinin ne kadar otoriter ve sahiplenici olabileceğini ilk elden bildiğini tahmin ediyorum.

"Benim için sorun değil," derim Sasha'ya bakarak. "Alışmak biraz zaman aldı, ama şimdi bunun tatlı olduğunu düşünüyorum."

"Daha önce tatlı bulmuyor muydun?" diye soruyor.

Gülerek, "Yurt odamda gizli kamera mı? Evet,

"*Bu çok tatlı*" senin bana bunu anlattığında ilk aklıma gelen şey değildi.

Annesi oğluna dehşet dolu bir bakış attı. "Yapmadın. Lütfen yapmadığını söyle."

Annesinin tepkisinden etkilenmeyen Sasha, "Başka nasıl güvende olduğunu anlayabilirdim ki?" der.

"Telefonla mı?" diye sorar, sesinde belirgin bir "*tabii ki*" tonu vardır.

"Henüz numarasını bilmiyordum," der Sasha, annesine bizim tatlı karşılaşmamızın kanlı ayrıntılarını anlatmadan.

Jolene bana anlayışlı bir bakış atar ve "Yemin ederim ki iyi niyetli, seni bulduğu için çok mutluyum" der.

Ben ağlamamaya ve kendimi rezil etmemeye çalışırken o bana sıkıca sarılır, sonra da diğerlerine veda ederken hepimiz birbirimize sarılırız. Sonunda asansörün yanındaki salona vardığımızda, duvarlarda asılı olan aile fotoğraflarına bakmak için dururum. İçeri girerken çok gergindim, onları fark edemedim, ama şimdi zaman ayırıp her birine bakıyorum. Sasha'yı farklı yaşlarda görüyorum ve ona bakıp gülümsüyorum, "Ne kadar sevimli bir çocukmuşsun" diyorum.

Elini uzatıp çenemi parmağıyla okşadı. "Küçükken çekilmiş fotoğraflarını görmek istiyorum."

Ben gülerek başımı sallıyorum. "Hayatta olmaz. Senin aksine, benim çok çirkin dönemlerim oldu."

"İmkansız," diyor.

"Ve senin öyle düşünmeye devam etmeni isterim. Gerçek seni hayal kırıklığına uğratır."

"Onları görmek istiyorum," diye ısrar eder.

Dikleşip onu asansöre kadar takip ederken, "Her zaman istediğimizi elde edemeyiz," diyorum.

Sözler ağzımdan çıkar çıkmaz, saçımı yumruklayarak, alanımı daraltarak beni asansöre doğru geriye doğru itti. Eğilerek gözlerimi dik dik bakarak, "Bu, hayatımdaki her şey için geçerli ama sen hariç, *krovinka*. Sen söz konusu olduğunda, her zaman istediğimi elde ederim" dedi.

Tartışmayı düşünüyorum, ama yetenekli ağzı benimkine değdiğinde, onun haklı olduğunu anlıyorum. Bu adama hiçbir şey reddedilemez. Otoparka vardığımızda, beni o kadar heyecanlandırmış ki, tek yapması gereken beni bir köşeye çekmek ve ben de seve seve onu takip etmek. Bunun yerine, motosikletinin arkasında alaycı bir şekilde uzun bir yolculuk yapıyorum ve Chort'un sevimli tüylü poposunu tatmin edecek kadar sevgi gösterdikten sonra, Sasha sonunda beni yatağa taşıyor.

Beklemeye değer. Her zaman öyledir ve ben hareket edemeyecek kadar yorgun düştüğümde, ben uykuya dalarken vücudunu benimkine sarar.

Ertesi gün her zamanki gibi dersler ve barınakta birkaç saat gönüllü çalışma var, ama her zamanki gibi cuma gecesi birlikte takılmak yerine, Sasha bana çalışması gerektiğini ve

muhtemelen geç saatlere kadar dönemeyeceğini bildirir. Hemen cevap verip sorun olmadığını ve eve giderken yol üzerinde yemek alacağımı, böylece döndüğünde yiyecek bir Şeyler olacağını söylerim.

İŞ programı hafif olduğu için Şikayet edecek bir durum yok. Ödevlerimi yapıp Chort'a sarılacağım. Tam da bunu yapmaya hazırlanırken, Sav'dan bir mesaj daha alıyorum.

SAV:

Bu akşam meşgul msn?

BEN:

Hayır. Sasha çalışmak zorunda, ben de Chort'la takılıp ödevlerimi yapacağım.

SAV:

Fikrini değiştirebilir miyim sence?

BEN:

Ne haber?

Mesaj yerine telefon geliyor. Cevap verir vermez, Sav'ın sesi hattı dolduruyor. "Tamam, beni dinle. Kappa'lardan bazıları bu gece dışarı çıkacaklar ve benim de gelmemi istiyorlar, ama sen olmadan gitmek istemiyorum."

Tamamen aşık olduğum beagle yavrusunu okşamaya devam ediyorum ve neden henüz sahiplenilmediğini bir türlü anlayamıyorum. Yumuşak tüylerini okşarken soruyorum, "Nereye gidiyorsun?"

"İŞte komik olan kısmı da bu," diyor. "Hepsi The Red Room'a gitmek istiyor. NiŐanlandıđın kişiden hiç bahsetmedim, ama gidip nasıl bir yer olduğunu görmek eğlenceli olur diye düşündüm. Yani, oranın sahibi olan adamla evlenmek üzeresin. En azından bir göz atmamız gerekmez mi?"

"Bilmiyorum, Sav," diyorum, Sasha olmadan kalabalık bir kulüpte vakit geçirme fikri beni pek heyecanlandırmadığı için. "Belki başka bir gece beklemeliyiz. Niki geri döndüğünde, hep birlikte oraya gidebiliriz."

"O geri döndüğünde kesinlikle oraya gidebiliriz," diye çabucak cevaplar ve dolabındaki askıları çubuk üzerinde sürüklediğini, bu gece için muhteşem bir kıyafet seçtiğini anlatan sesleri duyabiliyorum. "Ama bu gece gitmem gerek ve sensiz gitmek istemiyorum. Biliyorsun, onlar sarhoş olup ilk fırsatta beni terk edecekler. Yanımda kız arkadaşımın olması lazım. Sasha'nın çalıştığını söyledin, belki o da orada olur."

Sav bana ne giyeceğini anlatırken, ben Maude'un sevimli kafasını okşuyorum ve ne yapacağıma karar vermeye çalışıyorum. Sonunda, "Tamam, orada buluşuruz, ama geç kalamam" diyorum.

"Seni yatma saatinden sonra dışarıda tutmayı hayal bile edemem," diyor ve bunu söylerken gülümsediğini anlayabiliyorum. "Benim de kaslı, dövme, sert bir adam yatakta beni bekliyor olsaydı, geç saatlere kadar dışarıda kalmak istemezdim."

"Yalnız uyumaktan çok daha eğlenceli," diye itiraf ediyorum.

Saat sekizde buluşmaya karar veriyoruz ve telefonumu cebime koyduğumda Maude'u kucağıma alıp kafasına öpücük konduruyorum. "Sana bir yuva bulacağıma söz veriyorum."

O da inleyerek yüzümü yalıyor. Buradaki tüm köpekleri ve kedileri çoktan sevdim, ama bu küçük kız özel. Onu her gördüğümde kalbimi sıkıştıran bir şey var onda. İsteksizce onu kulübesine geri koyuyorum ve kendimi uzaklaşmaya zorluyorum. Sasha'nın eve geldiğinde yirmi yeni köpek ve on beş kedi ile karşılaşmaktan hoşlanacağından pek emin değilim. Chort'un da bundan hoşlanacağından pek emin değilim.

Herkese hızlıca veda edip eve dönerek hazırlanmaya başlıyorum. Sasha'ya nerede olacağını mesaj atmayı planlıyorum ama oraya varana kadar beklemek istiyorum. Çalışırken onu rahatsız etmek istemiyorum, özellikle de ne yaptığını tam olarak bilmediğim için. Ya mesaj attığımda tehlikeli bir işin ortasında olursa? Genelde telefonunu titreşime alıyor, ama gizli kalmaya çalışırken bu ses dikkat çekecek kadar yüksek olursa ne olur? Ayrıca ona

ona hiçbir şey söylemezsem bundan hoşlanmayacağını biliyorum, bu yüzden kulübe vardığımda mesaj atmaya karar verdim.

Sav ve diğer beş Kappa, ben oraya vardığımda çoktan sıraya girmişlerdi ve çok kısa etekleri ve üstleriyle ne kadar güzel göründüklerine bakılırsa, hemen içeri alınmamız şaşırtıcı değildi. Sav ve ben diğerlerine kıyasla çok fazla giyinmişiz, ama kot pantolon ve omuzları açık bluz giydiğim için ödülü ben kazanıyorum. Sav sevimli gümüş rengi bir elbise giymeyi tercih etmiş, ama elbise göğüslerini ve kalçalarını tamamen örtüyor ve onu diğer kızlar kulübü üyelerine kıyasla rahibe olmak için eğitim gören biri gibi gösteriyor.

İçeri girdikten sonra, birkaç dakika etrafa bakınıyorum. Kulüp çok büyük, büyük bir dans pistinin etrafında kabinler ve masalar var ve şu anda gizli hoparlörlerden çalan yüksek sesli neşeli müzik eşliğinde dans eden insanlarla dolu. Sağ tarafımızdaki alanı uzun bir bar dolduruyor ve her santimetresi dolu.

Gabby bize yaklaşır ve müziğin sesini bastırarak bağırır, "Gidip içeceklerimizi alayım!" Yirmi bir yaşında ve bu gece kesinlikle sarhoş olmaya kararlı.

"Benim için endişelenmene gerek yok," diyorum ona. "Ben daha sonra bir içki alırım."

Cevabımdan hayal kırıklığına uğradığını anlayabiliyorum, ama konuyu daha fazla uzatacak kadar umursamıyor. O uzaklaşınca, telefonumu çıkarıp Sav'a sallayarak ne yaptığımı anlamasını sağlıyorum. Diğerleri onu dans pistine sürüklerken, o başını sallayıp bana başparmağını kaldırıyor. Giderek büyüyen kalabalığın arasından geçerek köşeye doğru ilerlerken, bunu içeri girmeden önce Jeep'te yapmam gerektiğini fark ediyorum. Yoldan çekilip, Sasha'ya nerede olduğumu bildirmek için hızlıca bir mesaj gönderiyorum. Birkaç saniye içinde telefonum çalıyor ve ekranımda "Nişanlım/Takipçim" yazısı beliriyor.

"İletişim bilgilerini değiştirmişsin," diye bağırıyorum, müzik sesini bastırmak için.

"The Red Room'da ne yapıyorsun?" diye soruyor ve sesindeki keskinlikten, burada olduğum için pek de memnun olmadığını anlayabiliyorum.

"Sav gelmek zorunda kaldı ve benim de onunla gelmemi istedi. Burada olmamam mı gerekiyor?" diye soruyorum ve etrafa bakınıyorum, birden bu kulübün görüldüğünden daha fazlası olup olmadığını merak ediyorum.

Bratva'nın sahibi ise, bu, burada tehlikeli şeyler yaptıkları anlamına mı geliyor? Şimdiye kadar bunu düşünmemiştim ve birdenbire kendimi çok aptal hissediyorum. "Yoldayım, Cyn. Kulüpten ayrılma ve içki içme. Barmen kendi kendine içki doldururken görmediğin bir şey var mı, tamam mı?"

Müzik sesinden onu zar zor duyabiliyorum ve söyledikleri bana milyonlarca soru sormak istememe neden oluyor, ama burada bunu yapmamın imkanı yok. Herkes eğlenmeye çalışırken ben telefona bağırıyorum diye zaten bana ters ters bakıyorlar.

"Tamam, burada bekleyeceğim," diyorum ona. "Ama buraya geldiğinde cevaplarımı istiyorum."

"Alacaksın, *krovinka*, ama şimdilik dikkatli ol ve kendini güvende hissetmezsen köşedeki masadaki sarışın adama git. Adı Pasha. Benim gönderdiğimi söyle."

"Tamam, söz veriyorum," diye ona söz veriyorum, vedalaşmadan önce telefonumu cebime koyuyorum.

Diğerlerinin yanına dönmeden önce, kalabalık kulübü hızlıca taradım ve dans eden vücutlar yeni şarkının temposuna uyum sağlamak için yavaşladığında, uzak köşeyi görebileceğim kadar yer açıldı. Tabii ki, köşedeki bir masada sarışın saçlı bir adam oturuyordu. Onu iyi görebilecek kadar net göremiyordum, ama onun Sasha'nın bahsettiği adam olması gerektiğini biliyordum.

Acil durum planımın ne olduğunu artık bildiğim için, kulübün diğer tarafındaki bara ulaşana kadar kalabalığın arasından geçiyorum. Sav ve diğerleri yeni şarkıya kendilerini kaptırmışlar, ben de barın sonuna doğru ilerleyip kendime küçük bir yer buluyorum. Barmen iyi bir adam, yeni yüzü hemen fark ediyor.

"Ne alırsınız?" diye soruyor, benim duyabileceğim kadar yüksek, ama yüzüme bağırmayacak kadar alçak sesle.

"İki Sprite alabilir miyim?" Sonunda bağırıyormuşum gibi sesim çıkıyor, bu yüzden yumuşatmak için gülümsüyorum.

Muhtemelen bütün gece bağırılmaya alışkın olduğu için sırtarak "Hemen geliyor" diyor.

İçecekleri önüme koyduğunda, fiyatı görünce yüzümü buruşturmamaya çalışıyorum ve ona yirmi dolar verip üstünü almasını söylüyorum. Tanrım, Sasha'nın ailesi buradan çok para kazanıyor olmalı.

alkolsüz içecekler bu kadar pahalıysa, diğerkleri de çok pahalı olmalı.

Arkamı döndüğümde, birinin az önce terk ettiğı küçük bir yüksek masa görüyorum. İeceklerimi sıkıca tutup, olabildiğince hızlı bir şekilde oraya koşuyorum ve zamanında yetiştiiim için rahat bir nefes alıyorum. Yüksek sandalyeye tırmanıp ilk yudumu aldığımda, birinin adımı seslendiğini duyuyorum.

Etrafa bakarken, Ben'i gördüğümde yüzümü buruşturmamaya çalışıyorum. Sav'ın onu görünce çok sinirleneceğini biliyorum, ama bundan kaçış yok. Bana kocaman bir glmsemeyele karşılık veriyor ve davet edilmeden karşımda oturuyor. Ben neredeyse hiç benim tarafıma bakmazdı ve şimdi bana gülümsemesinin tek nedeninin Sav'a ulaşmak için beni kullanmaya çalışması olduğunu biliyorum. Niki gelirse ne yapacağını düşündüğümde neredeyse gülmekten kendimi alamıyorum. İki bir araya gelirse, Ben yenilgiyi kabul etmek zorunda kalacak, çünkü Niki gibi birine karşı çıkmaya asla cesaret edemez.

"Hey," diye masanın karşısından bağılıyor ve kulübü gözden geçiriyor. Sav'ı gördüğü anda bunu anlayabiliyorum, çünkü gözlerinde hoşlanmadığım şehvetli bir bakış beliriyor. Geri dönüp, sipariş ettiğim iki Sprite'ı işaret ediyor. "Başka bir şey içmek ister misin?"

"Hayır," diyorum ve bir yudum daha alıyorum. "Daha yirmi yaşımdayım ve bu gece içmeyeceğim."

"Savanna bir şey ister mi sence?"

Benimkinin yanındaki diğerk bardağı işaret ettim. "Ona da bir tane aldım."

O da başını sallar ve tekrar ona bakmaya başlar. Şarkı bittiğinde, Sav ve diğerkleri bize doğıru yürümeye başlar. Ben'in karşımda oturduğunu fark ettiğinde, ona "*zgnm, ne yapmam gerekiyordu ki?*" der gibi bir bakış atarım.

"Selam," der Sav, benim yanımdaki sandalyeye otururken. Diğerkleri de etrafımıza toplanır, hepsi Ben'i görmek için bizden çok daha heveslidir. Onlar sohbet ederken, Sav bana yaklaşıp ve "Beni buraya kadar takip ettiğine inanamıyorum," der.

"Merak etme," diyorum ona. "Niki senin onun olduğunu açıkça belli edince, kimse sana yaklaştırmaya cesaret edemez."

Bu fikre gülümser ama şöyle der: "Umutlanmayacağım. Eminim onun dikkatini çekmeye çalışan birçok kız vardır."

"Gördüğüm kadarıyla, o kesinlikle sadece senin ilgini istiyor," diyorum ona ve o daha da geniş bir gülümsemeye karşılık veriyor.

"Oh, bu şarkıyı çok seviyorum," Gabby ritim değiştiğinde çığlık atar. Birkaç saniye içinde Sav'ın elini tutar ve onu diğerleriyle birlikte dans pistine geri götürür. Onlara katılmayı düşünürüm, ama Sasha bana barmenin doldurduğunu görmediğim hiçbir şeyi içmememi söyledi ve ben de bardaklarımızı yalnız bırakmak istemiyorum. Sprite'ımı alıp büyük bir yudum alırım ve tekrar dans pistine dönüp bakarım.

Birkaç dakika sonra, daha fazlasını almak için geri dönüyorum. Yutkunmuşum ki, Ben'in "Seni aptal sürtük" dediğini duyuyorum.

"Ne?" Sesindeki öfkeye şaşırarak ona bakıyorum ve başım dönüyor. "Lanet olsun," diyorum, çok hızlı hareket ettiğim için başımın döndüğünü düşünerek. Başım dönmeye devam edince Ben bana yaklaşıyor.

"Savanna'nın içkisini içiyorsun, şişko."

Yüzüm, hakaret ve sesindeki saf nefretle alev aldı. İçgüdülerim yüksek alarmda ve Pasha'nın olduğu yere bakmaya çalıştığımda, oda eğilmeye başladı ve sandalyemden düşmek üzereydim.

"Tanrım," diye homurdanır Ben. Birkaç saniye içinde yanıma gelir, beni sandalyemden kaldırır ve kolunu bana dolayarak beni tutar. Sanki bir milyon kilo ağırlığım varmış gibi homurdanır ve koordinasyonumu sağlayabilseydim ona hayalarına yumruk atardım. Korku omurgamdan yukarı doğru yavaşça yükselmeye başlar, ama kafam çok bulanık olduğu için hiçbir şeyi bir araya getiremem.

"Sasha," diye başlıyorum, ama kelime bozuk ve birkaç dakika öncesine göre çok daha yüksek sesli olan müziğin üstünde duyulamayacak kadar yumuşak.

Ben'in parmakları yanıma batıyor. Dokunuşu sert ve acı verici, Sasha'nın bana davrandığı gibi değil. Vücuduma direnmesini emretmeye çalışıyorum, ama hiçbir şey olması gerektiği gibi çalışmıyor ve tek istediğim yere düşüp uyumak.

Her şey kararmadan önce Sasha'nın ne kadar kızacağını düşünmek için yeterli zamanım var.

Bölüm 17

Sasha

Cyn ile telefon görüşmesini bitirir bitirmez depoya geri döndüm ve babamın "Ne oldu?" diye sorduğunu duydum.

Yüzümün ne ifade ettiğini bilmiyorum ama babam yıllar içinde beni okumakta ustalaştı ve bir şeyin beni üzdüğünü anladı.

"Cyn, Kırmızı Oda'da," diyorum ona, cebimden anahtarlarımı çıkarırken, kontrol ettiğimiz yeni silah sevkiyatını görmezden gelerek.

"Ona bir şey olmaz," diyor hemen. Beni sakinleştirmek için elini kaldırıyor. "Pasha'yı arayıp ona Cyn'i göz kulak olmasını söyleyeceğim."

Başımı sallıyorum. "Kendini güvende hissetmezse ona gitmesini söyledim ve barmenin doldurduğunu görmediği hiçbir şeyi içmemesini söyledim."

Matvey amcam sessizdir, ama telefonunu çıkarır ve mesaj yazmaya başlar. Ne yazdığını bilmek istemiyorum. Hayatının en kötü senaryosunu yaşadı, hayatının aşkı çalındı ve seks ticareti yapıldı, bu yüzden her zaman en kötüsüne hazırlandığını biliyorum. Bu, onun dramatik ya da otoriter olduğu anlamına gelmez. Daha çok, ailemizde bir daha böyle bir şeyin yaşanmaması için her şeyi yapacağı anlamına gelir.

Kızların kulüpte uyuşturulduğunu biliyoruz, kampüste birkaç kızın kaybolduğunu biliyoruz ve Cyn şu anda o kulüpte, bu yüzden takviye çağırma konusunda ona katılıyorum, ama henüz aklımı oraya kaydıramam. Kızımı tanıyorum. Muhtemelen köşedeki bir masada oturmuş, Sprite içip

arkadaşlarının dansını izliyor. Ben ona ulaşana kadar olduğu yerde kalmayacağını düşünmek için hiçbir neden yok.

"Sakın kaybetme," diye uyarıyor babam. Ben hiçbir şey söylemeyince yanıma gelip omuzlarımı tutuyor ve bana bakmamı sağlıyor. "O iyi. Adamlarımız orada. Tehlikede olduğunu düşünmek için hiçbir neden yok." Hâlâ hiçbir şey söylemeyince beni hafifçe sallıyor. "Duydun mu beni?"

"Evet, duydum," diyorum, sadece elini gevşetmesi için. Elini gevşettiği anda, kapıdan dışarı koşuyorum, beni çağırdığında onu görmezden geliyorum.

"Sasha, lanet olsun, beni bekle!" diye bağırır, ama kapı çoktan arkamda kapanmıştır.

Motosikletimle park yerinden çıkarken onu binadan koşarak çıkarken görüyorum. Hemen arkamda olacağını biliyorum, ama şu anda bekleme lüksüm yok. Tek önemli olan Cyn'e ulaşmak.

Kulüpten otuz dakika uzaklıktayız ve onun bensiz orada olduğu düşüncesi konsantre olmamı zorlaştırmaya başladı. Kendimi kapatırken hissediyorum, her şey tek bir şeye, sadece tek bir şeye odaklanıyor: Cyn. Eğer bu noktaya gelirim, kontrolümü kaybedeceğim, birkaç ay önce küçük kız kardeşim bıçaklandığından beri yapmadığım bir şey. O gün birçok insan öldü ve kimseye zarar verme riski olmadan etrafımda olabilecek kadar akli başında olabilmem saatlerimi aldı.

Kulübe giderken neredeyse tüm trafik kurallarını çiğniyorum, öfkeli kornaları ve sinirli bakışları görmezden geliyorum. Normalde onlara orta parmak gösterirdim, ama bu değerli saniyeleri bile boşa harcamak istemiyorum. Göğsüm sıkışmış gibi hissediyorum ve kulübün ışıklı neon tabelasını görmek bile bu hissi ortadan kaldırmıyor. Kalabalık otoparka girdiğimde, siyah Jeep'imizi sıralardan birinde park edilmiş olarak görüyorum, ama yine de bedenim ve zihnim rahatlamıyor.

İstediğim gibi ön kapıdan içeri dalmak yerine, arkaya park ediyorum. Akli başında kalmayı başardığım için kendimi tebrik etmek üzereyken, bir arama geliyor. Ekranda beliren isim kanımı donduruyor. Savanna'nın beni araması için hiçbir mantıklı neden yok. Cyn'e onu benim rehberime eklemesini ısrar etmişim

ama bunun gerekli olacağını hiç düşünmemiştim.

"Siktir," diyorum, aramayı kabul ederken.

Telefonumun hoparlöründen yüksek sesli müzik çalıyor, otoparkta duyduğum derin bas sesiyle uyumlu, ama Savanna'nın korku dolu sesi bunu kesiyor: "Cyn'i bulamıyorum."

"Onu bulamıyorum da ne demek?" diye soruyorum, ona her zamanki gibi yumuşak bir ses tonuyla konuşamıyorum.

"Dans ediyordum," diye başlıyor ve sesindeki korku dolu ton, hala sahip olduğum akıl sağlığımı kaybetmeme neden oluyor. "O gitti, Sasha. Onu hiçbir yerde bulamıyorum."

"Aramaya devam et. Ben şimdi içeri giriyorum." O bir şey söylemeden telefonu kapatıyorum. Babamın arkamdan geldiğini duyuyorum, ama ben kapıya doğru koşarken onun "Bekle! Sasha, lanet olsun, beni bekle!" diye bağırdığını duyuyorum.

Beklemedim.

Bunun yerine, yan kapının şifresini girip içeri zorla giriyorum. Saat geç ve bugün Cuma, yani kulüp insanlarla dolup taşıyor. Birkaç kişinin kışının üstüne düşmesine hiç aldırmadan, kalabalığın içinden geçmeye çalışıyorum.

Barmen beni görür görmez, müziği kapatması için ona bağıriyorum. Müzik kapatıldıktan sonra kulüpte oluşan sessizlik kulaklarımı çınlatıyor. Herkes etrafına bakınıyor, kafaları karışık, sarhoş ve partilerinin yarıda kesilmesine sinirlenmişler.

"Personel hariç herkes, defolun gidin!" diye bağırarak, herkesin beni görebilmesi için bir daire çizerek döndüm. "Hemen!"

Ne kadar ciddi olduğumu görünce panik başlar ve kısa sürede kaos, çıkışlara doğru çılgınca bir koşuşturma başlar. Savanna'yı görürüm ve ona gelmesini işaret ederim, ben de telefonumu alırken babam ve amcalarım arka kapıdan içeri girerler.

"Ondan haber aldın mı?" diye sorar babam telefonumu görünce.

"Hayır, ama nişan yüzüğüne bir takip cihazı koydum," derim. Amcam Vitaly iç geçirir ve "Kişisel sınırlar konusunda sana ders veremem, çünkü açıkçası bu kötü bir fikir değil," der.

"Niki ayarladı," diyorum ve başparmağımın iziyle onun yüklediği uygulamanın kilidini açıyorum. Hemen bir harita açılıyor ve kırmızı noktanın benden gittikçe uzaklaştığını görünce ayrılmaya başlıyorum. Beni durduran babamın geniş omuzları.

"Henüz değil," diye uyarıyor.

"O hareket halinde," diyorum ona. "Onu bir yere götürüyorlar. Hızlı olursam onları yakalayabilirim."

Diğerlerinin yaklaşıp beni çevrelediklerini görmekten çok hissediyorum. Kafamı çevirdiğimde amcalarımın ve kuzenlerimin etrafımda bir daire oluşturduğunu görüyorum.

"Bu da ne lan?" diye soruyorum.

Babam sakin ve soğukkanlı bir sesle şöyle diyor: "Bir saniye durup bunu iyice düşünmen gerekiyor, Sasha. Şu anda mantıklı düşünemiyorsun."

"Hayır, düşünemiyorum," diye itiraf ediyorum, "çünkü sevdiğim kadın, ona uyuşturucu veren ve şu anda onu kaçırmak üzere olan bir pislikle birlikte ve ben bunu engellemek için yola çıkmadım."

"Gideceksin," diyor. "Nerede olduğunu biliyoruz ve onu kurtaracağız, ama bir şey yapmadan önce onu nereye götürdüklerini görmemiz gerekiyor. Onu taşırken ona zarar vermeyeceklerdir. Şu anda uyuşturulmuş durumda. Durur durmaz hepsini yakalayacağız, ama şehir merkezindeki trafiğin ortasında, CCTV kameralarının ve yüzlerce görgü tanığının gözü önünde planladığın şeyi yapamazsın."

Söylediklerinin mantıklı olduğunu biliyorum, ama şu anda bunu duymak istemiyorum. Kırmızı noktaya bakıyorum, sağa döndüğünü izliyorum, sonra Savanna'ya bakıyorum. Ağlıyor, belli ki çok korkmuş ve Cyn için endişeleniyor.

"Ne olduğunu anlat bana," diyorum, ses tonumdan irkildiğini fark ediyorum ama umursamıyorum.

"Dans ediyordum," diyor titrek bir sesle, ailemdeki erkeklere bakarak, muhtemelen Niki'nin burada olmasını deli gibi dileyerek. "Onu Ben ile konuşurken gördüm, sonra tekrar baktığımda ikisi de gitmişti. Belki tuvalete gitmiştir, o da yeni çıkmıştır diye düşündüm, ama biz her zaman birbirimize nereye gittiğimizi söyleriz."

Partideyken tuvalete gitti, bu yüzden öylece çekip gitmeyeceğini biliyordum. Onu aramaya başladım ama bulamadım.

Daha da ağlamaya başladı, ben de arkamı dönüp personele baktım. "Sıraya girin lan," dedim onlara.

"Sasha, personeli öldüremezsin," diye babam fısıldayarak uyarıyor, ben onlara doğru yürürken. Kim olduğumu biliyorlar ve gözlerinde korku görüyorum. Bıçağımın sapına uzanıp yavaşça çekince, birkaç kadın nefesini tutuyor ve erkeklerden biri bir adım geri atıyor.

Bıçağın keskin ucunu onlara doğrultuyorum. "Aranızdan biri düşmana yardım ediyor. İtiraf edin, söz veriyorum hızlı bir ölüm olacak."

Hepsi bana aklımı kaçırmışım gibi bakıyor. Belki de kaçırmışımdır. Belki de hiç aklım başımda olmamıştır. Her halükarda, bana bilmek istediğim şeyi söyleyecekler ya da hepsini tek tek öldüreceğim.

Kimse konuşmayınca, bu gece görevli olan ve son zamanlarda programları yapan müdür Alexei'ye bakıyorum. "Sorun yaşadığımız her gece kim çalışıyordu, söyle bana."

Alexei bizim Bratva'nın bir parçası değil, ama bazı konularda bilgilendiriliyor. Roofie olaylarını biliyor ve çok zeki, bu yüzden hızla isimleri saymaya ve insanları işaret etmeye başladığında şaşırmıyorum. Onlara bir adım öne çıkmalarını işaret ediyorum. Yapıyorlar, ama istemediği belli. Bu gece çalışan yirmi kişiden yedisi öne çıktı. Bir kişi hariç, hepsi kadın.

"Ben de her gece çalışıyordum," diyor Alexei ve tek erkek olan kişinin yanına geçiyor.

Damien yanıma gelip durur. "Bunu nasıl yapmak istersin?"

Telefonumu kontrol edip noktanın hala hareket ettiğini ve konumunu ezberledikten sonra aileme bakıyorum. Rusça olarak, "Bu nokta durur durmaz, onun peşine düşeceğim" diyorum.

"Ve biz de senin yanında olacağız, evlat," diyor babam.

Çalışanlarımızla ilgilenmeden önce, köşede duran Pasha'ya bakıyorum. Bıçağı ona doğrultuyorum. "Bu olaylar yaşanırken sen neredeydin lan?"

Korkmuş olduğunu bilsem de, gözlerime bakarak şöyle diyor: "Onu izliyordum, en azından öyle sanıyordum. Nişanlını hiç görmedim, fotoğrafını da görmedim. Lev onu tarif etti ve ben de doğru kızıl saçlı kıızı bulduğumu sandım. Bulabildiğim tek kız oydu. Sen içeri girip herkese defolup gitmelerini söylediğinde hala ona bakıyordum."

Hissettiğim öfke tamamen kendime yönelik, ama Vitaly amcam yine de Pasha'nın önüne geçip bana başını sallıyor. "Ona zarar vermesine izin veremem. Sakinleştğinde bana hak vereceksin."

"Ona zarar vermeyeceğim," diyorum, ama sonra hala bekleyen personele dönüp, onlar için aynı şeyin geçerli olmadığını biliyorum.

Alexei Rusça bilen tek kişi, ama Damien'e "Sanırım kadınlardan biri" dediğimde ne dediğimi anlaması umurumda değil. Gözlerimi sıra boyunca gezdiriyorum ve onlarla göz teması kurar kurmaz, sonundaki sarışın hariç hepsi gözlerini kaçırıyor. O ise başını bile kaldırmıyor.

"En sondaki," diye söylüyorum ve yürümeye başlıyorum.

Damien ve Luka yanıma geçerken, Val Savanna'nın önüne geçer ve Matvey amcam ile Roman grubun arkasında yürür. Son kızın önünde durduğumda, bıçağımı çenesinin altına koyar ve keskin olmayan tarafıyla başını kaldırırım.

"Bana bak," diyorum ona, ama bakmayınca, bıçağın ucuyla cildini hafifçe kesmek için bileğimi çeviriyorum. Gözleri şaşkınlıkla açılıyor ve düşünmeden bana bakıyor. Gözleri mavi, kaşları koyu ve tavırlarında hemen hoşlanmadığım bir şey var.

"Cupid için mi çalışıyorsun?" diye soruyorum.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum." Gözleri etrafta dolaşüyor, ama kimse ona yardım etmeyecek. Bratva'mız kadınlara zarar vermeyi amaçlamaz, ama ailemizi tehlikeye atarlarsa bunu yapacağımızdan emin olabilirsiniz.

"Bence biliyorsun," diyorum ona. "Neden bahsettiğimi çok iyi biliyorsun. Kim olduğumu biliyorsun, değil mi?"

Kafasını sallamaya çalışır, çenesine bıçağımın keskin acısını hisseder ve hemen vazgeçer. "Evet," diye fısıldar.

Biraz eğilip, beni rahatça duyabilmesi için şöyle diyorum: "Sana şunu garanti edebilirim ki, gerçek duyduğun tüm söylentilerden çok daha kötü. Nişanım bu gece kaçırıldı. Yanlış adama bulaştın." Bir süre durup soruyorum: "Adın ne?"

"Christine."

"Peki, Christine, sen artık ölü bir kadınsın, ama seni öldürmeden önce, bildiklerini öğrenmek istiyorum."

Ona sorular sormaya başlamadan önce, Rusça'ya geçip Pasha'ya, "Diğer çalışanları buradan çıkar ve onlara bu gece gördüklerini unutmaları için güzel bir ikramiye ver" diyorum.

Saniyeler içinde, diğerlerine onu takip etmeleri için bağılıyor. İki kez söylenmesine gerek yok. Kısa süre sonra sadece ailem, Val'in arkasında duran Savanna ve ölmek üzere olan Christine kalıyor.

"Onu kim kaçırdı ve nereye götürüyorlar?" diye soruyorum.

"Bilmiyorum dedim," diye ısrar ediyor, ama sesi titriyor ve vücudunun geri kalanı da titremeye başlıyor.

"Etrafına bak, Christine. Burada başın belada. Buraya gelip seni kurtaracağını sandığın adam gelmeyecek."

Gözlerinin donuklaşmaya başladığını ve nefesinin hızlandığını izliyorum. Cildi solgun, ama dudaklarında hafif mavimsi bir renk var ve çenesi, kesilme korkusuna rağmen kontrol edemediği hafif bir titremeye sahip. Tıbbi bir şok geçirmiyor, ama psikolojik bir şok geçiriyor. Tamamen kapanıp tepkisiz hale gelmeden önce onu konuşturmam gerekiyor.

"Onu kim kaçırdı?" diye tekrar soruyorum. Telefonumdan Cyn'in konumunu kontrol edip Damien'e uzatıyorum ve kırmızı nokta hareket etmeyi bıraktığı anda bana haber vermesini Rusça söylüyorum. Christine'e dönüp, tüm sert tavırlarımı yumuşatmaya çalışıyorum. Sesimi yumuşatıyorum ve onu iki saniye içinde parçalamak üzereymişim gibi bakmadığımdan emin oluyorum. Ona duymak istediklerini söylüyorum. "Bana bilmek istediğim şeyi söyle, seni bırakayım. Söz veriyorum."

Gözleri benimkilere kayıyor. Umut olağanüstü bir şeydir ve beni her zaman şaşırtmaya devam eder. Katatonik bir duruma doğru gidiyordu, ama o küçük umut ışığı onu geri getirmek için yeterli.

"Yapacak mısın?"

"Evet, ama bana gerçeği söylemelisin. Onu kim kaçırdı?" diye soruyorum.

Gözleri yana kayar, ama bıçağım hala çenesinin altında olduğu için başını çeviremez. "Onun olması gerekiyordu," der.

Savanna'dan bahsettiğini anlamak için başımı çevirmeme gerek yok.

"Peki ne oldu?" diye soruyorum.

"Emin değilim, ama onun yerine kızıl saçlı, tombul kızı aldı," sözleri ağzından çıkar çıkmaz bıçağı derisini kesecek kadar sertçe bastırıyorum.

"Senin yerinde olsam sözlerimi biraz daha dikkatli seçerdim," diye onu uyarırım. "Bahsettiğin kişi benim nişanlım." Ona, hala tehlikede olduğunu hatırlatmak için iyi adam maskesini bir anlığına bırakırım. "Sen benim için hiçbir şey ifade etmiyorsun. Bunu unutmak çok akıllıca olmaz."

"Özür dilerim," diye fısıldadı. Sesi titriyordu ve gözlerindeki korku beni sakinleştirdi, bıçağımı geri çekip boğazını kesmekten vazgeçtim. Cyn'in iri yapısını seviyorum, ama bu aptalın tüm ailemin önünde ona tombul demesinden nefret edeceğini biliyorum. Christine bunu hakaret olarak söyledi, çünkü o öyle bir kadın, son anlarında bile zamanının bir kısmını benim kızımı aşığılamaaya çalışmak için kullanmayı tercih ediyor. Çok akıllıca bir hareket değil, ama çok da şaşırtıcı değil. İnsanlar nadiren değişir. Hayattayken pisliğin tekiydi, ölümünde de pisliğin teki olduğunu kanıtlıyor.

"Konuşmaya devam et," diyorum ona. "Ben onu nereye götürüyor? Ona hapları kim verdi?"

"Onu nereye götürdüğünü bilmiyorum," diyor ve sonra duruyor, ikimiz de bir sonraki sorunun cevabını bildiğini bilmemize rağmen.

"O hapları ona kim verdi?" diye tekrar ediyorum.

Bana cevap vermek yerine, "Cupid'in kim olduğunu bilmiyorum. Yemin ederim bilmiyorum" diyor.

Onun söylediklerini görmezden gelip tekrar soruyorum, "O hapları ona kim verdi?"

"Ona söylediğimi kimseye söylemeyeceğine söz vermelisin," diyor ve Cyn için bu kadar endişelenmeseydim, Christine'in aptallığına gülerdim.

"Senin yaptığını asla bilmeyecek," diyorum ona. "Şimdi bana o lanet olası ismi söyle."

"Tom Sullivan," diye fısıldıyor, bu da Niki'nin şu anda burada olmasını gerçekten istememe neden oluyor.

"Bildiğin diğer isimleri de söyle." Tekrar eğilip ekliyorum, "Ve bana yalan söyleme. Bildiğin her ayrıntıyı istiyorum."

"Beni bu işin dışında tuttular," diye ısrar ediyor. "Tom çok dikkatli biridir. Onu benimle çıkmaya ikna etmek bile çok uzun zamanımı aldı ve ancak burada çalıştığımı öğrendikten sonra kabul etti. Çıkıyoruz ama bana güvenmiyor. Tek bildiğim, tüm Alpha evinin bu işe karışık olduğu."

"Cupid ne olacak?" diye soruyorum.

O, sert bir kahkaha atar ve açıkça bu durumdan biraz daha rahatlamaya başlar. Zavallı Christine, bu durumdan sağ salim kurtulacağına kendini ikna etmiştir ve bu onu daha cesur hale getirmiştir. Onun hatasından yararlanarak kaşlarımı kaldırır ve soruma cevap vermesini beklerim.

"Cupid bir hayalet," diyor. "Kim olduğunu kimse bilmiyor." "Tom biliyordur," diyorum, ama o başını sallıyor.

"Onunla hiç tanışmadı. Aralarındaki tüm iletişim internet üzerinden. Cupid akıllıdır. Asla elini kirletmez. Bunu başkalarına bırakır," diyor. "Tom onun en güvendiği adamlarından biri, en azından Tom öyle diyor."

Bir anlığına yine paniklemeye başlıyor. "Seninle konuştuğumu bilmemeli. Sana haplar hakkında bir şey söylediğimi düşünürse, beni öldürür. Öyle yapacağını biliyorum."

Ona, boğazına bıçak dayayan kişinin ben olduğumu ve şu anda Tom'un en son endişelenmesi gereken kişi olduğunu hatırlatmıyorum. Bunun yerine, "Senin konuştuğunu asla bilmeyecek. Yani buradaki kızları uyuşturmalarına yardım mı ediyordun?" diyorum.

"Onlara *yardım* etmedim," diyor, yine kibirli tavrına dönerek. "Sadece yan kapının kilitli olmadığından emin oldum."

"Yani kızlara uyuşturucu vermedin, ama kaçabilmelerini sağladın?"

Onun mantığını alay ettiğimi anlıyor ve bu onu öfkeliyor, "Her neyse, onları içmeye zorlamadım ve kadınlar her zaman ertesi gün derse geliyorlardı. Hiçbiri suç duyurusunda bulunmadı." diyor.

"Ertesi gün tüm kızlar derse gelmiyor," diyorum ona. "Bazıları bir daha hiç ortada görünmüyor."

"Okulu bırakıp kaçtıklarını duydum," diyor, ama bu konuda kendi saçmalığına pek inanmadığını anlayabiliyorum.

"Gece uyumanı sağlayan neyse, sanırım. Tom bu konuda bir şey söylemedi mi?" diye soruyorum.

"Hayır."

Ondan alabileceğim her şeyi aldığımı anlayarak, Rusça olarak "Kanlı bir olay olacak, Val" diyorum.

Onun Savanna'ya bir şey söylemesini bekliyorum, nazik, yatıştırıcı ve tamamen yalan olan bir şey, ama Savanna'nın paniğe kapılmaması için duyması gereken bir şey. Onu arkaya götürdüğünü ve kapının arkalarından kapandığını gördüğümde, Christine'e tepki gösterme şansı vermiyorum. Bıçak, sol tarafındaki kaburgalarını kesip kalbini deliyor, o daha bıçakladığını fark etmeden. Nefesinin tanıdık bir şekilde kesildiğini duyduğumda ve o yere yığılmaya başladığında, tam da hedeflediğim gibi sol ventrikülü vurduğumu anlıyorum. Onu tutmaya çalışmıyorum. Bıçağımdan kayıp ayaklarımın dibine yığılıyor. İki dakikadan az bir süre içinde ölecek.

"Damien," diyorum ve o hemen cevap veriyor, "Hala sürüş halindeler, ama sanırım yavaşlıyorlar."

"Adamlarımız onları takip ediyor," diyor babam. "Onu götürdükleri binayı kuşatacaklar."

Amcam Roman'ın, bıraktığım cesedi ortadan kaldırması için birine emir verdiğini duyuyorum ve aileme baktığımda, yaptığım şeyden dolayı içlerinin parçalandığını anlayabiliyorum, ama umurumda değil. İstedığınız kadar oturup bunun ahlaki yönünü tartışabilirsiniz. Kızımı geri alacağım.

Az önce aldığım canı hiç düşünmeden anahtarlarımı çıkarıp, "Ben gidiyorum" diyorum. Elimi uzatıyorum ve Damien telefonumu veriyor. Nereye gittiğimi bilmek için haritayı tekrar kontrol edip ayrılmaya başlıyorum.

"Sasha," diye başlar babam, ama Mia koşarak içeri girer girmez sözünü keserim.

Gözlerime bakar ve "Üzgünüm. Şehrin diğer tarafında bir şeyi takip ediyordum. Mümkün olduğunca çabuk geldim" der. Christine'in cesedine bakar ve "Sana yararlı bir şey verdi mi?" diye sorar.

"Pek sayılmaz," diyorum. "Cyn'i almaya gidiyorum."

Hiç tereddüt etmeden, benim adımlarıma yetişmek için hızla koşar ve "Ben de seninle geliyorum" der.

"Hepimiz geliyoruz," diyor babam. "Sana tek istediğim, tanıkların yanından uzaklaşana kadar kendini kaybetmemen, Sasha. Tek istediğim bu. Seni hapisten çıkarmak çok zor olurdu."

"Yakalanmayacağım," diyorum ona, ama sonra arka kapıyı itmeden önce başımı çeviriyorum. "Ama yakalanırsam, Cyn'i güvende tutacağına söz ver."

"Elbette koruyacağım," diyor.

"Hepimiz yapacağız," diye ekliyor Luka. "Bunu dert etme, ama yakalanmana izin vermeyeceğiz." Val'e bize katılmasını söyler ve dışarı çıktığımızda, diğerleri arabalara veya motosikletlerine binerken ben yüzümü gizlemek için kaskımı takarım. Cyn'in nerede olduğunu kolayca görebilmek için telefonumu gaz kolunun yanındaki tutucuya sabitlerim, sonra motoru çalıştırıp trafiğe dalarım. Diğerlerinin beni takip edeceğini biliyorum, ama hızımı kesip işlerini kolaylaştırmayacağım.

Hızlanıp trafiği atlatarak, Ben'in kulüpten ayrılırken izlediği yolu takip ederken, dikiz aynamda Mia'yı görmek beni şaşırtmadı. O, babamın hemen arkasında, tam arkamda duruyor. Diğerleri de onun arkasındaki arabalarda takip ediyorlar. Bu hayatımın en kısa ve aynı zamanda en uzun yolculuğu. Gözlerimi yoldan ayırıp kırmızı noktanın durduğunu izliyorum ve Cyn'in o pisliğin arabasının arkasında baygın yattığını düşününce kalbimin hızla çarpmaya başladığını hissediyorum.

Hızla sağa dönerek, yan sokağı hızla geçip bir ara sokağa girerek bir apartman kompleksinin yakınında durdum. Caddenin karşısındaki ev harap durumda, ama buradaki diğer evlerden daha fazla değil. Hiçbir şey onu diğerlerinden ayırmıyor. Bu adresin üzerinde duran yanıp sönen kırmızı nokta dışında, onu dikkatimi çeken hiçbir şey yok.

Şimdi dikkatimi çekti ve bu evin içindeki herkes bu yüzden bu gece ölecek.

Maskeni yanımda değil, ama olsa bile takmazdım. Beni görmelerini istiyorum. Hayatlarını kimin sonlandırdığını ve bunu neden yaptığımı tam olarak bilmelerini istiyorum.

"İyi misin?"

Kız kardeşime bakıp başımı sallıyorum. "Hiç de bile, küçük cadı."

"Tahmin etmiştim, ama kendini iyi tutuyorsun," diyor. "Merak etme, iki dakika sonra rahatlayacaksın. Luka, Niki ile telefonda konuşuyor. Güvenlik kameralarını devre dışı bırakıyor ve cep telefonu sinyallerini engelliyor. Orada kim varsa, bu evin dışındaki kimseyle iletişim kuramadan kapana kısılacak."

Gerginim, hareketsiz duramayacak kadar gerginim ve öldürmeden önce genellikle hissettiğim sakinlik yerine korku hissediyorum. Kendim ve içeride bulabileceklerim için değil, onun için. Ona bir şey olabileceğini düşünmek bile benim için imkansız, bu düşünce beni mahvediyor ve henüz dağılmamam gerekiyor.

Her şeyi kaybetmeden önce, küçük kız kardeşime bakıp şöyle derim: "Kendine dikkat et, küçük cadı. Orada seni korumak için bana güvenemezsin."

Endişelenmek yerine, bana alaycı bir şekilde gülümser ve şöyle der: "Kendimi koruyabilirim. Benim için endişelenme. Cyn'i bul ve onun güvende olduğundan emin ol. Diğer her şeyi biz hallederiz."

Haklı olduğunu biliyorum, ama yine de onun başının üzerinden babamıza bakıyorum.

O da başını sallayarak Mia'ya göz kulak olacağını belli ediyor. "Gördüm," diyor kız kardeşim.

"Sen benim kızımsın, küçük cadı, tabii ki seni koruyacağım." Saatine bakar ve bana bakar. "Otuz saniye. Dikkatli ol, Sasha."

Bıçağımı sıkıca kavrayıp ön kapıya doğru yürümeye başlıyorum. Gizlice girmeye çalışmıyorum. Ev çevrilmiş durumda ve dış dünyayla tüm bağlantıları kesilmiş. İçerideki herkes kapana kısılmış ve öldürülmeyi bekliyor. Sadece henüz bunun farkında değiller. Diğerlerinin evin etrafında koşuşturup arkadan içeri dalmaya çalıştıklarını görüyorum. Ben ise ön kapıyı tekmeleyerek içeri giriyorum.

Babam zamanın geldiğini söylediği anda ayağımı kaldırıp kapıyı sertçe tekmeliyorum ve kapı bir anda açılıyor. Eşiği geçtiğimde içimdeki bir şey kapanıyor. İnsanlığım ne varsa yok oluyor. Televizyonun yüksek sesi başımı sağa çevirmeye zorluyor ve oturma odasının genç erkeklerle dolu olduğunu görünce ağzımın köşesi seğiriyor.

"Sen de kimsin lan?" diye sorar bana en yakın duran adam. Ayağa kalkar ve göğsünü şişirir, ama futbol takımında hangi pozisyonda oynadığı umurumda bile değil, bana rakip olamaz. Beni dövmekle tehdit etmeden önce bıçağımı çenesinden kafasına saplarım.

"Kahretsin!" diye bağırır adamlardan biri, ama Mia onu karnından bıçaklayıp burnuna yumruk atarak yere serdiğinde sesi kesilir. Ben de diğerlerinden birini kulağından kulağına kadar derin bir kesik atarak neredeyse kafasını koparırım. Kan üzerime sıçrar ve gözlerimden silerek babamın odadaki son adamı bitirdiğini görürüm.

Amcam Vitaly kafasını odaya sokar ve üçümüze bakar. "Ailemiz delinin teki," diye mırıldanır ve başka bir yeri kontrol etmek için yanımızdan geçer.

Onu takip edip sağa dönerek başka bir odayı kontrol ediyorum. Gözümün ucuyla bir hareket gördüğüm anda içgüdülerim devreye giriyor. Adam fazla uzağa kaçamıyor ve bıçağımı omurgasına sapladığımda çığlığı kesiliyor. Acısını uzatacak vaktim yok, bu yüzden bıçağı çıkarıp boynunun yan tarafına saplıyorum ve ileri geri sallayarak her şeyi parçalayıp kan kaybından ölmesini sağlıyorum.

Son nefesini beklemeksizin ayağa kalkıp merdivenlere doğru yürümeye başlıyorum. Luka ve Val'in mutfığa girip kaybolduğunu görüyorum. Mia ve babam ise koridordan geçip birinci katın geri kalanını kontrol ettikten sonra bana katılıyorlar. Merdivenlerin halısı eski ve lekeli. Cyn'in kusursuz teninin bu iğrenç, mikroplarla dolu yere dokunduğunu düşününce görüşüm daralmaya başlıyor.

Bıçağımdan ve ellerimden kan damlıyor, arkamda bir iz bırakıyor ve merdivenlerin tepesine çıktığımda uzun bir koridorla karşılaşıyorum. Her iki tarafta da kapalı kapılar var, ben de ilkini seçip içeri dalıyorum.

Kirli şilte üzerinde yatan genç kadın ılık atıyor ve kendini top gibi kıvrılıyor. O Cyn değil, bu yüzden oradan ayrılıp bir sonraki odaya geçiyorum. Bu odadaki kadın hemen benden yardım istemeye başlar, ama onu da görmezden gelip kontrol etmeye devam ederim. Atığım   nc  kapı farklıdır. İlk gördüğüm şey bir erkeğin kııdır. Geriye doğru eğilmiş, altındaki kişiye girmeye hazırlanmaktadır ve bir an için bunun Cyn olduğunu düşünürüm.

Küçük odanın karşısına atılıp saçlarını yumruklarken, onu sırtından bıçaklayarak kalbini deliyorum ve onu yataktan ve altındaki kadından çekip alıyorum. Bıçağı çevirerek, ılıklarını boğuk inlemelere dönüştürüyorum ve sonunda acı dolu nefes almaktan başka bir şey kalmıyor. Gözlerim onun altındaki çıplak kadına kayıyor, ama onun Cyn olmadığına kendimi ikna etmem birkaç saniye sürüyor. Yine de onu tanıyorum.

"Aman Tanrım," diye bağırıyor Brittney, kendini örtmeye çalışarak. "Lütfen bana zarar verme."

Ceset yere düştüğünde, "Sasha? Sen misin?" dediğinde başım ona doğru dönüyor.

"Cyn nerede?" diye soruyorum, kapıya doğru geri adım atarken.

"Bilmiyorum. Beni burada bırakamazsın!" diye bağırır, ama ben çoktan kapıdan çıkmış ve bir sonraki kapıya doğru ilerlemişimdir.

Sadece bir oda kaldı. Orada değilse ne yapacağımdan emin değilim

Kapının önünde durup, ailemin merdivenlerden yukarı çıktığını duyuyorum

Kapı kolunu çevirdiğimde, Cyn'in sesi koridora sızıyor. Her zamanki tatlı ses tonu yerine, sesi titriyor ve dehşetle dolu. Onu hiç bu kadar korkmuş duymamıştım,   adamı öldürdüğümü izlediği gece bile.

Kapıyı açar açmaz, onu gömleğini okşayan bir pislik tarafından duvara sıkıştırılmış halde gördüğümde, resmen kontrolümü kaybettim.

Bölüm 18

Cynthia

"Çekil üstümden!" diye Ben'e bağıriyorum, ama o benim istemediğimi umursamıyor. Sadece karşı koyduğum için sinirlenmiş görünüyor.

"Sakin ol lan," diye bağıriyor bana, "yoksa seni daha fazla içmeye zorlarım."

Bagajını açıp benim uyanık olduğumu fark ettiğinde çok sinirlenmişti. Şanslıydım ki, en sonunda Sav'ın içkisini benimkiyle karıştırmıştım. Kendimi sersemletip birkaç dakika uyutacak kadar içmiştim, ama etkisinin geçmeye başladığını hissedebiliyorum. Hâlâ halsiz ve koordinasyonsuzum, ama uyanığım ve bu da, her ne kadar üzücü olsa da, karşılık verebileceğim anlamına geliyor. Aklım hemen Sasha'ya ve onun hayatları sonlandırma şeklindeki zarafetine gidiyor. Ben burada olsaydı, şimdiye kadar parçalanmış halde yerde yatıyor olurdu. Tanrım, kaçırıldığımı öğrendiğinde çok sinirlenecek.

Bu düşünceyle gülümsüyorum ve Ben'den sinirli bir bakış alıyorum.

"Neye gülüyorsun lan?"

Bir kahkaha kaçıyor ve bunun suçunu hala vücudumda dolaşan Rohypnol'a atıyorum. Biraz sarhoş hissediyorum ve bu, sözlerimdeki filtreyi kaldırıyor. Normalde şu anda panik atak geçiriyor olurdum, ama bunun yerine Sasha'nın bu aptal herife ne yapacağını düşünerek gülümsüyorum.

"Bunun için seni öldürecek," diyorum. "Sen öldün, Ben."

Beni duvara itip yakına eğilirken bana öfkeyle bakar. Sasha kadar uzun olmadığı için yüzüme yaklaşmak için fazla eğilmesine gerek yoktur.

"Burada olmamalısın," diye tıslar bana. "Burada Savanna olmalıydı ve sen her şeyi mahvetmemiş olsaydın, öyle de olacaktı."

"O zaman onun içkisini içtiğim için mutluyum, seni zavallı pislik. Ben olduğum için mutluyum, böylece ona zarar veremiyorsun."

"Ne olursa olsun," diye mırıldanıyor, sanki bu büyük bir mesele değilmiş gibi, sanki masum bir kadına karşı işlediği korkunç bir suç değil de, yanlış kıza ilaç vermiş olması daha çok küçük bir sıkıntıymış gibi. "Bu gece her halükarda seks yapacağım." Sözleri sisli beynimi delip geçiyor ve omurgamdan aşağı saf bir korku titremesi geçiriyor. Bana sırtıyor ve kalçalarını benimkilere bastırıyor, böylece onun ne kadar tahrik olduğunu hissedebiliyorum. "Senin onun yerine geçeceksin. Her zaman iyi bir hayal gücüm olmuştur."

Kot pantolonunun fermuarını açmaya başladığında paniğe kapılıyorum. "Bunu yapamazsın," diyorum, sesimdeki titremeyi duyuyor ve sonra bunun vücudumda yayıldığını hissediyorum. Dişlerim birbirine çarpacak kadar şiddetli titremeye başlıyorum ve onu itmeye çalıştığımda, başımı yana çevirecek kadar sert bir tokat atıyor. Kanın burnumdan damlamaya başladığını hissedince görüşüm bulanıklaşıyor ve gözlerim yaşıyor.

Elleri cildime sertçe dokunuyor, gömleğimi çekiyor ve tek düşünebildiğim şey, Sasha'nın bana asla böyle davranmayacağı. Yüzden fazla insanı öldüren ve kana gerçek bir takıntısı olan maskeli *psikopat* bana asla böyle davranmazdı, ama burada, tüm profesörlerin hayran olduğu ve her ebeveynin kızının kolunda görmek isteyeceği mükemmel Alfa erkek öğrenci, beni tecavüz etmekten dakikalar uzakta. Bu ironiyi beynim kaldıramıyor. Zihnim yavaş ve korku ve şokla kilitlenmiş olabilir, ama vücudum hala kurtulmak için deli gibi çabalıyor.

Ciğerlerimin kapanmaya başladığını hissediyorum, astım krizinin kesin belirtileri, ama bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok. İnhalatörüm hala kulüpte park edilmiş olan cipin konsolunda duruyor, ama sonra panik halindeki beynim Sasha'nın benim için aldığı bıçağı hatırlıyor, her zaman yanımda tutacağıma söz verdiğim bıçağı. Cebimde ağırlığını hissedebiliyorum ve onun bu kadar yakın olduğunu bilmek beni sakinleştirmeye yardımcı oluyor. Tek eliyle iki bileğimi tutarken, diğer eliyle giysilerimi yırtıyor. Ona karşı tüm gücümle direniyorum, ama beni tutuşu gevşemediğinde, panik içinde nefes nefese kalıyorum.

"Bırak beni!" diye tekrar bağıyorum, çıkardığım hırıltılı sesi umursamadan, tüm gücümle onunla mücadele edip bıçağıma ulaşmaya çalışıyorum, ama bu yeterli olmuyor ve başlamak üzere olan şeyin ağırlığı içime işliyor.

Tam umudumu kaybetmek üzereyken, odanın kapısı açılır ve görüşüm hala bulanık olsa da, uzun boylu, kaslı vücudu ve geniş omuzlarını hemen tanırım. Rahat bir nefes alırım. Artık savaşmam gerektiğini bilerek vücudum gevşer. Neler olup bittiğinden habersiz olan Ben, teslimiyetimi onaylayarak homurdanır ve fermuarını tamamen indirir.

Sasha elini boynunun önüne dolamadan önce, Ben penisini çıkarma şansı bile bulamadı. Acı dolu iniltiyi duydum ve gözlerinin korku ve sonra acı ile büyüdüğünü gördüm. Bıçağın yavaşça vücuduna girdiğini biliyordum.

Sasha'nın açık mavi gözleri benimkilere kilitlemiş halde, eğilip alnını alnıma dayıyor. Ben hala aramızda duruyor, ama artık onun için endişelenmeme gerek yok. Artık bana zarar veremez ve Sasha'nın, bıçağı Ben'in vücudundan çıkarıp benim vücuduma saplayacak kadar dikkatsiz davranmayacağını biliyorum. Ne zaman durması gerektiğini, kullanması gereken kesin derinliği ve açığı ve en çok acıyı nasıl vereceğini çok iyi biliyor.

"Çok üzgünüm, *krovinka*," diye fısıldıyor. "Çok üzgünüm."

Sesindeki acı, Ben'in bana yaptığı her şeyden daha fazla acıtıyor. Artık kolum serbest olduğu için, elimi uzatıp ensesine koyuyorum, parmaklarımı saçlarına doluyorum. Dudaklarımı dudaklarına bastırıyorum, bu bağlantıya ihtiyacım var, onun burada ve gerçek olduğunu, uyuşturucunun etkisiyle kafamda uydurduğum bir hayal olmadığını bilmem gerekiyor.

Dudaklarımız birbirine değdiğinde inler. Burnumdan hala kan damlıyor ve o kanın tadını aldığı anda çıkardığı inilti, bana ulaşmadan önce yaralandığımı hatırlatarak duyduğu saf öfkenin bir göstergesidir. Ben'in inilti sesini duyunca şaşkınlıkla geri çekildim. Onun öldüğünü sanmıştım, ama ölmemişti. Sasha geri adım attı ve Ben'i yatağa attı. Ona dikkatini vermeden önce, başımın arkasını avuçladı ve beni baştan aşağı süzdü. Yırtık gömleğimden dağınık saçlarıma ve o içeri girmeden hemen önce kanayan burnuma kadar her ayrıntıyı inceledi. Tekrar hırıltılı nefes aldığımı duyunca, inhallerini çıkardı.

cebinden çıkarır ve dudaklarıma tutar. Kartuşa bastırıp ilacı soluduğumda, ilk gecemizin hatırası beni derinden etkiler. İlacı soluduktan sonra, cebine geri koymadan önce bir kez daha yapar. Yedek inhaleri yanında taşımaya başladığı için o kadar duygulanırım ki, ciğerlerim yavaşça gevşiyor ve tam bir nefes almamı sağlarken gözlerim yaşarır.

"Bıçağıma ulaşamadım," diyorum. "Üzgünüm. Denedim, ama ulaşamadım."

Yüzü yumuşar ve bana öpücük vermek için eğilir. "Bunların hiçbiri senin suçun değil. Harika bir iş çıkardın ve seninle gurur duyuyorum, *krovinka*."

İlk gözyaşı damlası düştüğünde, onu nazikçe silip, "Sana ne yaptı?" diye soruyor.

Gözlerindeki vahşi bakışı ve onu yutmaya çalışan karanlığı görüyorum, bu yüzden hemen "Bu kadar. Bana vurdu. Başka bir şey yapmaya vakti olmadı" diyorum.

"Sana dokunmadı mı?" diye soruyor. "Öpmedi mi, elleriyle dokunmadı mı?"

Tereddüt ettiğimde, bıçağı daha sıkı kavradığını ve parmak eklemlerinin gerildiğini gördüğüme yemin ederim.

"Söyle bana." Sesi alçak ve kontrollü, bu da onu daha da korkutucu yapıyor.

"Göğüslerimi ve popomu elledi," diye itiraf ettim.

"İzleme, *krovinka*. Yapacağım şeyi görmeni istemiyorum" demek için yeterince uzun süre bekledi.

Az önce söylediklerine rağmen, gözlerimi ondan ayıramıyorum. Sasha'nın Ben'in pantolonunu hızlı ve keskin bir hareketle çekip çıkardığını izliyorum. Ben itiraz etmek için inliyor, ama Sasha'nın onu bıçakladığı yerden çok fazla kan kaybediyor ve çok fazla acı çekiyor, bu yüzden fazla bir şey yapamıyor. Belden aşağısı çıplak kaldığında, Sasha'nın gevşek penisi ve testislerini tuttuğunu morbid bir merakla izliyorum.

"Bu, benim olan şeye dokunduğun için," diyor ve sonra keskin bir bıçaktan daha fazlasını ifade eden bir hızla onları kesip atıyor. Bu, Sasha'nın ilk kez yaptığı bir şey olmadığı açık. Ayaklarımin üzerinde sallanıyorum, Ben'in kesilmiş cinsel organını ve geriye kalan büyük açık yarayı görünce neredeyse kusuyordum.

Ben inliyor, muhtemelen ölümün çok daha hızlı gelmesini diliyor. Ancak Sasha henüz bitirmemiş ve ben bir sonraki adımı görmeden önce, iri yarı bir adam önüme geçerek görüşümü engelliyor.

"Hadi Cindy, gel benimle koridorda bekle."

Sasha'nın babasına bakıyorum ve başımı sallamış olmalıyım, çünkü o nazikçe kolumu tutuyor ve beni yavaşça salona götürürken Sasha'ya benim güvende olduğumu ve onunla birlikte bekleyeceğimi söylüyor. Mia çoktan dışarı çıkmış, benim gibi solgun ve titrek değil, her zamanki gibi sert bir tavırla duruyor. Gözleri heyecandan parlıyor ve bu durumdan keyif aldığı belli.

"İyi misin?" Yanıma gelip yüzümü avuçlarıyla kavrayarak burnumu iyice incelemek istiyor. Nazikçe dokunup gülümsüyor. "Kırılmamış. Sasha bunu görünce çok şaşırmıştır eminim." Yanıma eğilip omzumun üzerinden bakıyor ve hafifçe gülüyor. "Evet, kesinlikle çıldırmıştır." Onun pek sarılmayı seven biri olmadığını biliyorum, ama beni kucaklayarak beni şaşırttı. "İyi olduğuna çok sevindim," diye fısıldadı ve beni bırakıp kuzenlerinin yanına gitti.

Koridor, diğer kadınların buradan kurtulmasına yardım eden Melnikov erkekleriyle doludur. Brittney'i görünce ona seslenirim ve o da koşarak bana gelir.

"Aman Tanrım," diyor, ağlayarak bana sıkıca sarılıyor. "Ne oluyor? Bu insanlar kim, Cindy?" Kollarını hala bana sarılmış halde, panik içinde etrafına bakınıyor. "Bizi de öldürecekler mi?"

"Hayır, Brittney. Sana söz veriyorum, güvendesin," diyorum ona. Omzuma ağlarken onu sakinleştirmek için sırtını okşuyorum. "Bize yardım etmek için buradalar."

"Erkek arkadaşın bir adamı öldürdü," dedi titrek bir sesle. "Beni o adamdan kurtardı, ama sonra beni orada bıraktı."

"Diğerlerinin gelip seni kurtaracağını biliyordu," diyorum ona. "Benim için endişeleniyordu ve mümkün olduğunca çabuk bana ulaşmaya çalışıyordu. Kimse seni burada bırakmayacaktı."

"Her şey yoluna girecek," diyor Lev yanımdan.

Brittney, derin Rus aksanı ve sonra ona bakan dövme, piercingli adamı görünce vücudu gerildi.

"Sana zarar vermeyecekler," diye tekrar söylüyorum.

Elimi sıkıca tutarak, "Sadece eve gitmek istiyorum" diyor.

"Seni eve götüreceğiz," diyor Lev. "Tek istediğimiz, polise anlatacağın hikayede bizi dışarıda bırakman. Bizi tanımıyorsun, bizi görmedin ve buraya gelip herkesi öldürenin kim olduğunu bilmiyorsun. Anladın mı?"

"Evet," der hızlıca ve Roman onu götürmek için yanına geldiğinde, elimi son bir kez sıkıp Lev'e "Teşekkür ederim" der.

O diğer kızların yanına gidip Roman'ın peşinden merdivenlerden aşağı inerken ben beklerim.

"Ona güvenebilir miyiz sence?" diye sorar Lev.

"Evet, o benim eski oda arkadaşım. Ona güvenebilirsin." Dayanamayarak sorarım, "Hayır deseydim ne olurdu?"

Bana sırtarak dudak halkası hareket eder. "Niki'den silinmesi gereken polis raporlarını aramasını isterdim. Ona zarar vermezdik," der. "O sadece korkmuş bir üniversite öğrencisi. Bu piçler tarafından kaçırılıp günlerce alıkonuldu. Ölümüne korkmuş olmalı."

Onun sözlerindeki bariz samimiyeti duymak beni rahatlatıyor, ama sonra söyledikleri kafama takılıyor ve soruyorum: "Bir dakika, o birkaç gün önce kaçırılmış mı? Sasha bunu biliyor muydu? Neden bana bundan bahsetmedi?"

Lev, benim hala bakmadığım odaya bir göz attıktan sonra sordu: "Onunla yakın arkadaş mısın?"

"Hayır," diyorum, onun hakkında şikayet ettiğim tüm zamanlar için kendimi kötü hissederek. "Aslında pek iyi anlaşıyoruz," diye itiraf ediyorum.

Lev, şimdi her şeyin mantıklı geldiğini ima edercesine başını sallar. "Sasha'nın aklına senin bunu bilmek isteyebileceğin hiç gelmezdi. Onunla arkadaş değilsin ve o senin ailen değil. Onun zihninde bu, onun senin için hiçbir şey ifade etmediği anlamına gelir. Ayrıca, bunu iş meselesi olarak görürdü, özel hayatını ilgilendiren bir şey olarak değil." Bir saniye sessiz kaldıktan sonra şöyle dedi: "Onun zihninde, doğru olanı yaptı. Asla senin ve benim gibi düşünmeyecek, ama kalpsiz biri değil. Onun sevgisi birçok yönden şiddetli, sadık ve masumdur. Onun hakkında konuşurken bu kelimeyi kullanmak tuhaf olduğunu biliyorum, ama oğlumun neler yapabileceğini ve neler yapamayacağını biliyorum."

neler yapabileceğini ve neleri yapamayacağını biliyorum. Onun için her şey çok siyah ve beyaz. Seni seviyor ve bu asla değişmeyecek. Bunda bir masumiyet var, belirsizlikle, ilgisizlikle ya da aldatma ve başka neler olduğunu görme ihtiyacıyla karıştırılmayacak bir saflık var."

Lev omuz silkiyor ve şöyle diyor: "O öyle düşünmüyor. Seni seviyor ve istiyor, sana elini süren herkes o adamın sonunu paylaşacak." Bana gülümsüyor ve omzumu sıkmak için elini uzatıyor. "Bence bu sadelik çok güzel."

Gülümsemesine karşılık vermekten kendimi alamıyorum ve "Ben de öyle düşünüyorum" diyorum.

"Bunu söylemek için garip bir zaman olduğunu biliyorum," diyor gülümseyerek, bir gün unutmayı umduğum evin etrafına bakarken, "ama Jolene ve ben, onun seni bulduğuna gerçekten çok mutluyuz. İkimiz de onun asla kimseyi bulamayacağından endişeleniyorduk. O her zaman ailesiyle çevriliydi, ama bu, sevdiğin birine sahip olmakla aynı şey değil."

"Değil," diye onaylıyorum, "ben de onu bulduğum için çok mutluyum."

Bir damla kan daha hissediyorum, bu yüzden Sasha kapıda belirir belirmez onu silmek için elimi uzatıyorum. Gözlerim onun üzerinde dolaşıyor, yaralanmış olmasından korkuyorum, ama birkaç saniye sonra üzerinde tek bir çizik bile olmadığını fark ediyorum. Üzerine bulaşan kan onun kanı değil.

Düşük bir ısıklık sesi duyduğumda, dönüp amcası Vitaly'nin Lev'in yanına geldiğini görüyorum. "Lanet olsun, Sasha," diyor, ama onu gördüğüme o kadar seviniyorum ki, nasıl görüldüğü umurumda bile değil. Koşarak yanına gidip ona sıkıca sarılırken, amcası "Onun bu haldeyken ona doğru koşan birini hiç görmedim" diyor. Daha yüksek sesle "Çoğu insan kanlar içindeki deli adamdan kaçır, Cindy!" demeden önce kahkahasını duyuyorum.

Yumuşak bir kahkaha atıp, Sasha'nın duyabileceği kadar yüksek sesle şöyle derim: "Senden kaçacağım tek zaman, senin beni kovalayacağını bildiğim zamandır."

O içini çekip beni daha sıkı sararken başımın üstüne öpücük kondurdu. "Bu pis evden gitmeni istiyorum *krovinka*. Bir saniye daha burada kalmanı istemiyorum."

Onaylayarak başımı salladığımda, Ben'den geriye kalanları görmem için kapıyı vücuduyla kapatır. Ailesine ayrılacağımızı söyler ve dışarı çıktığımızda, temiz havayı içime çeker ve birkaç saniye boyunca tadını çıkarırım, sonra bombardımana başlarım.

Beni nasıl bulduğuyla ilgili sorular soruyorum. Motosikletine doğru yürürken, Sav'ın onu aradığını, benim kaçırıldığımı duyduğunda hissettiğı dehşeti anlatıyor ve sonra bana Sav'ın sağ salim olduğunu ve Kappa evine döndüğünü söylüyor. Son olarak, nişan yüzüğümde bir takip cihazı olduğunu söylüyor. Muhteşem yüzüğe bakıyorum, Sasha'nın beni takip etmenin bir yolunu bulmasına hiç şaşırıyorum.

"Kızgın mısın?" diye sordu ve bana kaskını uzattı.

Sıkışıp kaldığım eve bakıp, kulüpte uyuşturulup sürüklendiğimde hissettiğim korkuyu düşünüyorum. "Hayır," diyorum, ona dönüp bakarak. "Beni bu kadar çabuk bulduğuna sevindim. Yüzüğümü çok seviyorum, Sasha, ve onu taktığımda beni her zaman bulabileceğini bildiğim için şimdi daha da çok seviyorum."

Ağzının köşesi çok az da olsa yukarı kalkıyor, ama bir şeyler ters gibi. Sasha'yı anlamak bazen zor oluyor, ama bir şeyler yolunda değil gibi, bu yüzden ona uzanıyorum, bu konuyu olduğu gibi bırakıp içime atmayı reddediyorum.

Yaklaştığımda, normalde yaptığı gibi bana doğru eğilmiyor, bu yüzden kanlı gömleğini yumruklayıp çekiyorum. Ne istediğimi biliyor, bu yüzden eğiliyor ve yeterince yaklaştığında gömleğini bırakıp yüzünü avuçlarımla tutup bana bakmasını sağlıyorum. Gözleri farklı. Artık hoşuma gitmeyen bir boşluk var gözlerinde.

"Konuş benimle," diyorum ona, tekrar doğrulmaya çalıştığını hissettiğimde onu bırakmıyorum. "Sasha, konuş benimle. Ne oluyor? İyi misin?"

"Ben iyi miyim?" diye soruyor. Sözlerinde inanamama duygusu ağır basıyor. "Ben mi?" Gözlerini kapatıp derin bir nefes alıyor, sonra tekrar bana bakıyor. "Benim endişelendiğim sensin, *krovinka*. O sana vurdu. Seni tecavüz etmekten birkaç dakika uzaktaydı." Sesi bıçağı kadar keskin ve ölümcül, ama o öfkenin altında kendine yöneltilmiş bir korku ve amansız bir öfke var ve bunu görmekten nefret ediyorum.

"Zamanında geldin," diye hatırlatıyorum ona. "Beni kurtardın, Sasha."

"On dakika geç kalsaydım," diye söze başlar, ama parmağını dudaklarına koyarak onu durdururum.

"Ama geç kalmadın."

"Ama geç kalabilirdim," diyor, kendini affettirmekten vazgeçmiyor. Benimle tartışmaya gireceğimi anlayınca, yavaşça

Beni durdurmak için başını salladı. "Kız kardeşim İtalya'da bıçaklandığında, kendimi kaybettim, tamamen kendimi kaybettim. Tek düşünebildiğim şey öldürmektir ve ben de öyle yaptım. O ormandaki herkesi tek tek avladım ve tek tek öldürdüm." Parmakları yanağıma okşarken, "Bu gece de aynısını yapmak istedim, ama yapamadım. Tek düşündüğüm, kendimi bırakırsam seni kurtaramayacağımdı. Sana ulaşabilmek için aklımı başımda tutmam gerekiyordu. İtalya'da Mia'nın Dario ile olduğunu, onun onu hastaneye götüreceğinden emin olduğumu biliyordum, bu yüzden tek bildiğim şekilde işleri halletmekte özgürdüm. Seninle bunu yapamazdım, çünkü sana bakması gereken kişi benim."

O iç çekip bir kez daha yüzümü okşadıktan sonra alnımı öpüp geri çekilirken, ellerinde hala yapışkan kurumuş kan olduğunu hissediyorum. "Hadi, *krovinka*, buraya yaklaşmanı istemiyorum. Bisiklete binecek kadar iyi hissediyor musun?"

Gözleri üzerimde dolaşüyor, hala uyuşturulmuş olduğuma dair bir işaret var mı diye kontrol ediyor, ama vücuduma giren az miktardaki uyuşturucu çoktan etkisini yitirmiş gibi görünüyor, bu yüzden "İyiyim. Sadece biraz içtim. Çok şanslıydım" diyorum.

"Şanslı mı?" Gözleri kanlı üst dudağıma takılır ve benim şanslı tanımımın onunkiyile aynı olmayabileceğini düşündüğünü anlarım, ama haklı olduğumu biliyorum. Bu gece çok, çok şanslıydım.

Ben itiraz etmeden önce kaskı kafama takıyor ve o motosiklete bindiğinde ben de aynısını yapıp arkadan ona sıkıca sarılıyorum. Motoru çalıştırmadan önce elimi sıkıyor ve bir daha görmek istemediğim evden uzaklaşıyoruz.

Birkaç yan sokağa girip daha yoğun bir yola çıktığımızda, aklımdan olan biten her şey geçiyor, her korkunç saniyeyi yeniden yaşıyorum ve ne kadar çok düşünürsem, ona o kadar sıkı sarılıyorum. Onu bir daha asla göremeyecektim. Ben'in tecavüz dışında başka ne planları vardı bilmiyorum, ama diğer kızlar günlerce alıkonulmuşsa, iğrenç eğlencelerinden sonra onlarla ne yapmayı planlıyorlardı acaba?

Bu sorunun zihnime getirdiği istenmeyen görüntüler, Sasha'nın rahatlatıcı varlığına her zamankinden daha fazla ihtiyaç duymama neden oluyor. Ellerimi gömleğinin altına sokuyorum, teninin tenime değmesini çaresizce arzuluyorum.

O, kendimi en güvende hissettiğim yer ve bu yüzden ona uzanıyorum, ama ellerim göğsüne sıkıca bastırılmış olsa da, avucumun altında kalbinin düzenli, güçlü atışlarını hissetsem de, bu yeterli değil. Ondan daha fazlasına ihtiyaçım var.

Bir elimi yukarı kaydırarak, parmaklarımla gömleğinin üstünden dışarı çıkmasına izin verirken, diğer elimle kasıklarımla derin ıkıntılarımla ve oluklarımla hissetmek için aşağı kaydırıyorum. Bu da yetmediğinde, daha aşağı kaydırarak parmağımı kot pantolonunun bel kısmına sokuyorum. Motorun devrini yükselttiğini duyuyorum, trafiği hızla geçip bir yan sokağa sağa dönmeden önce motorun güçlü gücünü hissediyorum. Birkaç dönüş sonra, motosikleti, günün erken saatlerinde kapanmış bir doktor muayenehanesinin arkasına dayanan çıkmaz bir yolda durduruyor.

O başını çevirip bana bakmaya başladığında, kaskımı çıkarıp ensesini tutup kendime doğru çekiyorum, onu daha yakınımda tutma ihtiyaçım dışında hiçbir şeyi umursamadan.

"Bu gece çok şey yaşadın," diye başlıyor, ama ben dilimle onun sözlerini kesiyorum, ağzının kenarını yalayıp göğsünden derin bir inilti çıkartıyorum. Hemen başımın arkasını avuçlar ve dudaklarını dudaklarıma bastırır, nefesimi kesen ve kafamdaki, ona olan aşkım ve ona olan kemiklerimi sızlatan ihtiyaçım dışında her düşünceyi silip süpüren yoğun bir öpücük verir.

Diğer eliyle yüzümü kavrayarak dilini üst dudağıma değdiriyor. Yaralandığımda akan kanın tadını aldığında derin bir inilti çıkartıyor ve öpücüğü derinleştiriyor. Dilini benimkine kaydırıyor, a ve çaresizce benden olabildiğince çok şey almak istiyor ve bu yetmediğinde öpücüğü kesip "Durmamız gerek" diye homurdanıyor.

"Hayatta olmaz," diyorum hemen, onu tekrar kendime çekmeye çalışarak.

"Beni böyle istemiyorsun." Başını sallar ve nefes alır, kendini kontrol etmeye çalışır. "Zar zor dayanıyorum, Cyn."

Yüzünü avuçlarımla ve gözlerime bakmasını sağlarım. "O zaman bırak kendini."

Sokak lambası, onun kafasındaki savaşı görebilmem için yeterli ışığı veriyor. Belki de ateşle oynuyorum

ateşle oynuyorum, ama umurumda değil. Sasha'ya tamamen güveniyorum ve artık kendisinin de kendine güvenmeye başlamasının zamanı geldi.

Bisikletten inip ona yaklaşıyorum ve "Şu anda sana ihtiyacım var" diyorum.

"Buradayım." Elini uzatıp saçlarımı geriye doğru taradıktan sonra yanağıma okşadı. "Her zaman burada olacağım, Cyn."

Tişörtünün yakasını tutuyorum. "Bunu duyduğuma çok sevindim, ama şu anda bundan daha fazlasına ihtiyacım var."

Yemin ederim, sözlerim üzerine gözleri kararır ve ellerimi indirip kemerini ve kot pantolonunun üst düğmesini açmaya başladığımda, inleyerek, "Ben burada doğru olanı yapmaya çalışıyorum" der.

Gülümsedim ve fermuarını açmaya başladım. "Doğru olan şey, devasa sikini dışarı çıkarmama yardım etmen."

"Dikkatli ol, *krovinka*," diye uyarıyor.

Kaşımı kaldırıp kot pantolonunu açıyorum. "Yoksa ne olur?"

Bana attığı karanlık bakış, benim dikkate almamayı tercih ettiğim bir uyarıdır. Bunun yerine, elimi pantolonunun içine sokup kalın penisinin tabanını kavrar ve ona sıkıca sarılıyorum. O da derin bir inilti çıkararak gözlerini kapatır ve benim dokunuşumla kalçalarını sallamaya başlar. Onu dikkatlice kot pantolonundan çıkarırım ve o serbest kalıp aramızda dikilince, ellerimi uyluklarına koyup başımı eğirim.

"Siktir," diye iniliyor, dilimi şişmiş penis başının üzerinde gezdirip, yarık boyunca sürükleyip, dilimde ön sıvısını tadarken. Parmakları saçlarıma dolanıyor, nazikçe sıkarken, ben ona bir kez daha yalıyorum ve sonra yavaşça penisinin gövdesini öperek aşağı doğru iniyorum.

"Bu dövmeye takıntılıyım," diye fısıldıyorum derisine, sonra adımı yukarıdan aşağıya doğru yalıyorum. O iniliyor ve kalçalarını tekrar sallıyor, ben dilimle her harfi izlemeye başladığımda saçımı biraz daha sıkı kavırıyor.

"Cyn," diye uyarıyor, ben onu kızdırmaya devam ederken.

"Evet?" Gülümserim ve dişlerimle hafifçe cildini okşadıktan sonra başını ağızıma geri çekerim. Onu tamamen ağızıma alamam, bunun için çok büyük, ama elimden geldiğince aşağı inerim ve sonra yavaşça yukarı doğru emmeye başlarım. Devam ederim, tükürüğümün aşağı kaymasına izin veririm

ve sonra onu elimle kavrayıp emmeye ve okşamaya başladığımda onu kayganlaştırıcı olarak kullanıyorum.

Nefes alışışı düzensizleşir ve kontrolünü kaybetmeye başladığında kafa derimdeki hafif baskı biraz daha keskinleşir. Devam ederim, onun parçalanmasını isterim, bunu kendisi için istediğim kadar kendim için de isterim, ama vücudu gerginleşir ve sadece birkaç saniye kaldığını anladığım anda, beni kendinden uzaklaştırmaya başlar. Daha sert emdiğimde, mücadele etmeden onu bırakmayı reddederek adımı homurdanır, ama onun gücüne karşı koyamam. Kaybedeceğim bir savaş olduğunu biliyorum, ama emmeye devam ediyorum, dudaklarım sonunda ondan ayrıldığında, bu kuvvet erotik, ıslak bir patlama sesi yaratıyor.

"Tanrım, Cyn," diye bana homurdanıyor. Yüzümü avuçlayarak beni kendine çekiyor. "Burnun yine kanıyor."

Uzanıp, onu fark etmediğime şaşırıyorum. Yüzümdeki şaşkınlığı görüyor ve sırtıyor.

"Sen benim vücudumdan spermi emmekle meşguldün, *krovinka*. Bu gece çok aç bir kızsın." Burnu yanağıma okşadıktan sonra yavaşça üst dudağımdaki kanı yaladı. "Bunu senin istediğini unutma. Ben doğru olanı yapıp seni eve götürmeye hazırdım, ama benim sikimi serbest bırakıp onu güzel ağzınla sarmaya ısrar eden sendin." Ağzımın köşesindeki şeytani sırıtışını hissediyorum. "Seni o kadar sert siktiğimde nefes almayı unutacağın zaman bunu hatırla."

O motosikletten inip kot pantolonumu yırtıp atmadan önce, "*oh lanet olsun*" diye düşünecek kadar zamanım var. Düşündüğümde daha hızlı bir şekilde, kot pantolonum ayak bileklerime kadar iniyor, sonra ayakkabım çıkıyor ve o bacağıma çekip çıkarıyor. Külotum hızla yırtılıp cebine atılıyor, sonra beni tuğla duvara bastırıyor ve diz çöküp başını bacaklarımın arasına gömüyor.

"Tanrım," diye inleyerek saçlarını yumruklarken, o dilini içime gömüyor. Bacaklarımdan birini omzuna kaldırarak, en sevdiği tatlıyı yiyen bir adam gibi beni yalarken daha rahat erişebiliyor. Derin inlemeleri bana titreşirken, klitorisime doğru yalıyor ve sonra beni inlemeye ve neredeyse dengemi kaybetmeme neden olacak kadar güçlü bir emişle yapıyor. Büyük eli kalçama kavrayarak

düşmeme izin vermeyeceğini belli eder ve sonra beni uçurumun kenarına götüren bir başka sert emiş daha yapar.

Sasha'nın adını haykırmamak ve yakınlarda olanların burada ne yaptığımızı fark etmemesi için dudaklarımı ısırıyorum, ama o dilini bana değdirdiğinde, vücudumun her hücresine zevk dalgaları yayıldığında inlemekten kendimi alamıyorum. Ayağa kalkmasını bekliyorum ama kalkmıyor. Emmeye, öpmeye ve yalamaya devam ediyor, beni tekrar doruğa ulaştırıyor ve ben onun adını fısıldadığımda, cevabı derin, erkeksi bir inilti ve beni memnun etmek için acımasızca çalışan dili oluyor.

"Sasha," diye inliyorum, o beni yine kontrolsüz bir şekilde sarmalın içine çekiyor. Bana karşı homurdanıyor, ağzını benim sıvılarımla dolduruyor ve sonra ben tamamen bitkin düşüp kafamda bir düşünce bile tutamayacak hale geldiğimde yavaşça beni temizliyor.

"O kadar hızlı olma, *krovinka*," diyor, bacaklarımın arasından bana bakarak. "Henüz bitirmedik."

"Kıpırdayamıyorum," diyorum ona.

Gülümser, iç uyluklarımı öper ve sonra ayağa kalkar. Kıcımlı tutup beni kaldırır, sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi, ve yüzünü yüzüme yaklaştırır.

"Hareket etmene gerek yok, *krovinka*. Tek yapman gereken, sana vereceğim her santimi kabul etmek." Penisinin başının ıslak yarıma bastırdığını hissediyorum. İçime girmeden önce, "Çılgılık atmamaya çalış. Bu sokağa biri gelirse, onu öldürmek zorunda kalırım," diyor.

Ağzımı kapatacak zaman bile bulamadan, bir hamlede içime giriyor. Onu bir anda içimde hissetmenin şokuyla inliyorum, ama o durmuyor. Tam olarak söz verdiği şeyi yapıyor. Beni sert ve hızlı bir şekilde sikiyor, ben de nefes almayı unutuyorum. Hayatım pahasına ona tutunmak dışında hiçbir şey yapmayı unutuyorum.

Yüzünü benimkine yaklaştırdığında, "Öp beni" diye homurdanıyor ve bu iki kelime trans halimden çıkmam için yeterli oluyor. Elimi indirip ensesini kavırıyorum ve o içime girerken tüm gücümle onu öpüyorum. Bu acımasız bir ritim, genelde bana davrandığından çok daha sert, ama lanet olsun, bu çok iyi geliyor.

Böyle alınmanın, onun istediği gibi beni kullanmasına izin vermekten başka bir şey yapmam gerekmediğini bilmenin özgürleştirici bir yanı var.

Onu daha sıkı kavrarken, vücudumun onun büyüklüğünün ve her itişinin ardındaki gücün şokunu aşmaya başladığını hissediyorum ve sadece onun bana verebileceği zevke doğru ilerliyorum. Onun kalın her santimi beni genişçe açıyor ve içimdeki yerlere vuruyor, bu da beni dudaklarına karşı inlemeye ve sırtını tırmalamaya itiyor.

Burnumdan yine kan damladığını hissedebiliyorum, ama umurumda değil. Kanın bakır tadı öpücüğümüzle karışıyor ve o da beni daha sert sikmeye başlarken yine derin, seksi bir inilti çıkarıyor. İkimiz de çok yakınız ve öpüşürken onun adını inlemeye başladığımda, o da benimle birlikte kendini bırakıyor ve ikimiz de aynı anda boşalıyoruz.

Ben ona sarılırken ve yüzümü boynuna gömerken, nefesimi toparlayamadan ve hareket edemeyecek kadar yorgun bir haldeyken, o içimde kalıyor. Birkaç dakika sonra, "Hayatımda hiç bu kadar korkmamıştım, Cyn," diyor.

Parmaklarımla saçlarını okşuyorum ve boynunu öpüyorum. "Ben buradayım ve güvendedim. Beni kurtarmaya geleceğini biliyordum."

"Bu bir daha asla olmayacak. Ben seni koruyamadığım zamanlar için bir koruma tutacağım. Bunu daha önce yapmalıydım ve kendimi bunun için asla affetmeyeceğim."

"Affedecek bir şey yok," diyorum ona. "Beni sürekli izliyorsun. Nadiren gözünün önünden ayrılıyorum ve bu gece kulübe gideceğimi bilmiyordun. Bu senin hatan değil."

"Sana olan her şey benim suçum," diyor ve ses tonundan onu ikna etmenin imkânsız olduğunu anlıyorum.

Yine de denemeye niyetliyim, ama o anda içimden çıkmaya karar veriyor ve ben de yerine bir nefes veriyorum. Beni nazikçe yere indiriyor ve kendini toparladıktan sonra diz çöküp kot pantolonumu giymeme yardım ediyor.

"Her zaman külotumu yırtıp beni komando yapıyorsun," diyorum ona.

Bana sırtıtarak bakar. "Bunun için asla özür dilemeyeceğim."

Ona gülümserim ve parmaklarımı ipeksi saçlarında gezdiririm. "İnatçı adam."

Bana göz kırpar ve tekrar ayağa kalkar, sonra beni tekrar bisiklete götürür. "Neredeyse eve vardık, *krovinka*, sonra sıcak bir

banyo yapıp doğruca yatağa gireceğiz."

Mükemmel bir fikir olduğu için itiraz etmiyorum. Yine kaskımı takıyor ve kayışını bağlayarak her zamanki gibi binlerce küçük ayrıntıyla benimle ilgileniyor. Arkasına oturduğumda, o arabayı çalıştırıp eve doğru yola çıkarken kollarımı ona dolayarak sarılıyorum.

Tek istediğim, Sasha ve Chort ile yatakta kıvrılıp on saat boyunca uyumak.

Bölüm 19

Sasha

Ertesi gün öğleden sonra Niki'den bir mesaj alıyorum. Max, Talia ve küçük kızları Lyra'nın fotoğrafı var. Telefonu Cyn'e veriyorum ki yeni yeğenini görebilsin.

"Çok tatlı," diyor, "ve ismini de çok beğendim. Çok güzel bir aile, onlarla tanışmak için sabırsızlanıyorum."

Telefonu bana geri verirken hala gülümsüyor. Bu sabah milyonuncu kez gözlerimi onun üzerinde gezdiriyorum, gerçekten iyi olup olmadığını ya da sadece duymak istediğim şeyi söylediğini anlamaya çalışıyorum. Her baktığımda beni rahatsız eden yanağındaki hafif morluk dışında, her zamanki gibi görünüyor — inanılmaz derecede güzel ve benim için fazla iyi.

"Max de seninle tanışmayı dört gözle bekliyor. Sana dair mesaj attığımda yalan söylediğimi sandı. Kanıtlamak için ona bir fotoğraf göndermek zorunda kaldım."

Gülüyor ve sonra bir mesaj geldiğinde telefonunu alıyor. Sav'a mesaj atıyordu, bu yüzden onun olduğunu varsayıyorum, ama Cyn'in yüzündeki endişeli ifadeyi görünce, "Ne oldu?" diye soruyorum, tam da Chort, benim gibi onun da değiştiğini hissederek büyük kafasını kucağına koyarken.

"Annem," diyor, en son gelen mesajı okurken. "Billy'nin onu terk ettiğini söylüyor. Kamyoneti gitmiş, tüm kıyafetleri de öyle."

Ona bakarken her şeyi tarafsız tutuyorum ve "Bu garip, ama onun tekrar içmeye başladığını söylemiştin" diyorum.

"Evet, öyle dedi." Cevap yazarken bana yan gözle bakarak yavaşça konuşuyor. Sırıtmamaya çalışıyorum çünkü yüzümde bir şey göreceğini düşünüyorsa

yüzümde bir şey göreceğini düşünürse, büyük bir hayal kırıklığına uğrayacaktır. Yıllardır taktığım maske, onun yanında hala ara sıra işe yarıyor ve şimdi de o anlardan biri.

Suçluluk belirtisi görmeyince, "Annem hesaplarını kontrol ettiğini ve birkaç saat uzaklıktaki bir otelde durduğunu söyledi. Şu anda ona o kadar kızgın ki, kartını iptal etti. Daha fazla para istiyorsa, eve sürünerek gelmek zorunda kalacak."

"Senin iyiliğin için öyle yapmamasını umarım," diyorum ona ve sonra kafasının üstüne bir öpücük kondurup buzdolabına doğru yürüyerek öğle yemeği hazırlamaya başlıyorum. "Bence onsuz daha iyisin. O adamı sevmiyordum ve eğer kalmış olsaydı, sonunda onu öldürürdüm."

Bu bir yalan değil. Gerçek de değil, ama kesinlikle yalan da değil.

Chort'un kafasını okşarken ve annesine mesaj yazarken bir saniye sessiz kalır. Telefonunu bıraktığında bana bakar ve şöyle der: "Haklısın, ve eğer tekrar içmeye başlarsa, bu annemin etrafında olması gereken son şeydir. Tüm kusurlarına rağmen, ayık kalmakta gerçekten başarılı oldu. Bunca zaman sonra tekrar içmeye başlamasını görmek istemem."

Annesini pek sevmiyorum ama o benim Cyn'imi dünyaya getiren kadın, bu yüzden "Eğer senin için uygun olduğunu düşünüyorsan, ona daha iyi bir mahallede bir daire alabiliriz. Eski hayatıyla bağlarını koparabilir, yeni bir başlangıç yapabilir" diyorum.

Dönüp kolunu kanepenin arkasına koyarak beni daha iyi görebiliyor. "Ciddi misin?"

"Neden olmasın ki?" Dönüp buzdolabını karıştırıyorum, bir kol dolusu sebze ve son zamanlarda pişirmeyi öğrendiğim sert tofu paketini çıkarıyorum. "O senin annen, Cyn. Onu sevmiyor olabilirim, ama sana yaşattığı onca şeye ve son ziyaretimizin nasıl bittiğine rağmen, onu hala sevdiğini biliyorum. Sen ben değilsin. Onun için endişeleneceksin ve ben senin hiçbir şey için endişelenmeni istemiyorum."

Ben tavayı hazırlayıp bıçağı alırken, "Bu çok garip" diyor. "Şu anda onu görmek istemiyorum. Davranışlarından dolayı ona çok kızgınım, ama o hala benim annem ve onunla ilişkimi tamamen kesebileceğimi sanmıyorum. Onu düşünmemek

Belki bir gün hayatımıza daha fazla dahil olabilir, ama bana davranışlarına daha fazla tahammül edemem."

"Bu hiç sorgulanacak bir şey değildi, *krovinka*. Kimsenin sana kötü davranmasına izin vermeyeceğim, annen de dahil. Ona para vermek ya da bir yerlerde bir daire satın almak seni rahatlatacaksa, yapacağız, ama şunu unutma, bunu senin için yapıyoruz, onun için değil. Eğer hayatımızın bir parçası olmak istiyorsa, sana hak ettiğin saygı ve sevgiyi gösterecektir."

Cyn, kanepenin arkasından bana kimsenin vermediği tatlı gülümsemesini gösterir ve "Sen dünyadaki en tatlı adamsın, Sasha" der.

Gülüyorum ve tofuyu baharatlayıp, dilimlerini zeytinyağı ile tavaya koyuyorum. Onun tatlılık anlayışı benimki kadar berbat olabilir, ama bizim için işe yarıyor ve umarım beni hep böyle görür. Gerçek şu ki, içimdeki tüm iyilik ona ait ve ben başka türlüünü istemezdim.

Öğle yemeğini birlikte yiyoruz ve ben tam bir vejetaryen olmasam da ve olacağımı da sanmıyorum, onun için yemek yapmayı seviyorum ve yemeklerin çoğu şaşırtıcı derecede lezzetli. Yemeğimizi bitirdikten sonra, o derslerine geri dönerken ben ortalığı topluyorum. Zekası beni her zaman hayrete düşürüyor. O çok zeki ve kalbi de zekası kadar büyük. Bütün öğleden sonrayı onu izleyerek geçirebilirim, ama halletmem gereken bir şey, daha doğrusu birisi var.

Temizlendikten ve kot pantolon ve siyah uzun kollu tişört giydikten sonra, Cyn'i bıraktığım yerde buluyorum. Chort onun yanında horlarken, Cyn çok sayıda farklı renkli kalem ve beni şaşırtan bir dosyalama sistemi içeren karmaşık çalışma kartları sistemini hazırlıyor. Ancak bu sistem ona mantıklı geliyor ve notlarına bakılırsa, açıkça işe yarıyor.

Eğilip yüzünü avuçlarım ve bana doğru çeviriyorum. "Mümkün olduğunca çabuk döneceğim. Ben yokken burada kal, tamam mı?"

"Tamam. Merak etme. Sav birazdan arayacak, ama onun dışında bütün gün ders çalışacağım."

"İyi. Sana birini atayacağım, ama o zamana kadar, o mükemmel kıcını burada tut, burada güvende olduğunu biliyorum."

O gülümser ve ben başparmağımla yanaklarının üst kısmını kaplayan küçük çilleri okşadığımda, bana kaşlarını çatarak bakar. O çilleri sevmez, ama ben severim ve ona yaklaşıp her birini öptüğümde, gevşeyip istediğimi yapmama izin verirken gülümsediğini hissedirim. Yaralı yanağına özellikle nazik davranırım ve dudaklarımı onun dudaklarına bastırdığımda, o da benim için hazırdır. Dudakları açılır, beni her zamanki gibi içine alır. O, kendimi yargılanmadan ve endişelenmeden kendim olabileceğim, evim gibi hissettiğim tek yer, çünkü onun bana her zaman şu anda olduğu gibi, koşulsuz sevgi ve beni çıplak görmek için aç bir iştahla karşılık vereceğini biliyorum.

Kızım mükemmel.

"Yakında döneceğim, *krovinka*." Dudaklarına fısıldıyorum.

Nereye gittiğimi sormuyor. Sadece "Dikkatli ol" diyor ve sonra beni tekrar öpüyor.

"Endişelenmen çok tatlı," diyorum göz kırparak.

"Tabii ki endişelenirim. Seni seviyorum."

Bu üç kelimenin sesine inleyerek bir kez daha onu öperim ve telefonumun titremeye başladığını hissetmeden önce birkaç değerli dakika boyunca kendimi ona kaptırırım. Zaten geç kaldım, diyorum kendime. Hızlı bir seks için zamanım yok. Normalde, olacıklara başlamak için kapıdan koşarak çıkardım, ama Cyn onu terk etmemi çok zorlaştırıyor. Beni olduğum gibi olmaktan alıkoyabilecek biri varsa, o da odur.

Ancak kim olduğumu ya da ne olduğumu değiştiremem, bu yüzden acı dolu bir iniltiyle öpüşmemizden çekilirim ve ayağa kalkmadan önce ona hızlıca bir öpücük daha veririm.

"Geri döner dönmez seni çıplak görmek istiyorum, *krovinka*."

Ağzının köşesi yukarı doğru kıvrılır. "Belki," der, gülümsemeyi zor tutarak. "Ya da belki önce beni yakalaman gerekecek."

"Tanrım," diye inlerim. Parmağımı ona doğru uzatırım. "Seni gördüğüm anda, senin başıma bela olacağını anlamıştım."

Gülüyor, sonra aşağı bakıyor ve gördüğü şeye kaşlarını kaldırıyor. "Gitmeden önce o şeyi ortadan kaldırsan iyi olur."

Acı veren sertliğimdeki penisi düzeltip, "Bu tamamen senin hatan. Seninle ilgili olarak beni doyumsuz hale getirdin," diyorum.

O gülümser ve ben garaj kapısını açmadan önce bana sevimli bir şekilde el sallar. Babama kısa bir mesaj atarak yolda olduğumu bildiriyorum, sonra motosikletime binip genelde cinayetlerimi işlediğim depoya doğru yola çıkıyorum. Dün gece Cyn'i eve bıraktıktan sonra Damien ve Luka dışarı çıkıp Alpha kardeşlik evini ziyaret etmişler. Tom'u yakalamışlar ve şimdi o piç kurusu bağlanmış halde beni bekliyor. Ona birkaç soru sormak için sabırsızlanıyorum.

Oraya vardığımda ve tanıdık odaya girdiğimde, ailem zaten orada bekliyordu. Hepimiz bu işin halledilmesini istiyoruz ve Tom bizim aşk tanrımız. Cyn'i korkutmak istemedim, ama dün gece karşılaştığımız şey, bir grup üniversiteli erkeğin kadınları uyuşturup onlarla gece geçirmekten ibaret değildi. Bundan daha büyük bir şeydi. Kızları günlerce alıkoymazsın ve sayılarını artırmaya devam etmezsin, tabii çok daha büyük bir planın parçası değillerse. Bunun seks ticareti olabileceğinden şüpheleniyoruz, ama bunu doğrulamak için Tom'a ihtiyacımız var.

"Geç gelmene alışkın değilim," diyor amcam Vitaly Rusça. Bana sırtarak soruyor, "Aşık olduğun için öldürme dürtünü kaybettin mi?"

Kemer kılıfımdan bıçağımı çıkararak, "Hayır, hala orada, ama artık bunu yaptığımda sertleşeceğimi sanmıyorum" diyorum.

"Tanrım, evlat," der ve sonra parmağını amcalarım ve kuzenlerime doğru sallayarak, "Hepimiz bunun doğru olmasını içtenlikle umuyoruz," der.

Babam gülerek sırtıma vurur. "Tamam evlat, işini yap. Onu aldığımızdan beri tek kelime etmedi."

Odanın ortasında sandalyeye bağlı olan adama bakıyorum. Sıska, spor salonunda değil de kütüphanede vakit geçiren türden bir adama benziyor, ama babam haklı. Korkmuş görünmüyor. Tedbirli, evet, ama korkmuş değil, ve bu normal değil.

Ona doğru yürümeye başladığımda Damien, "Dizüstü bilgisayarını ve telefonunu aldık. Bugün daha sonra uçağa binip Niki'ye kendim vereceğim," diyor.

Tom, odadaki herkesi dikkatle izliyor ve dinliyor, ama bizim söylediklerimizin tek kelimesini bile anlamıyor. Sarı saçları kısa kesilmiş, giysileri olabildiğince şık ve ağzındaki alaycı gülümseme bana şımarık çocukları hatırlatıyor.

Liseye birlikte gittiğim küçük pislikler. O, ne kadar paraları olursa olsun, nereden gelirlerse gelsinler, her zaman başkalarını küçümseyen türden bir adamdır. Eğer onun kriterlerine tam olarak uymuyorsanız, her zaman ondan aşağıda olursunuz. Sanırım dövmeli, kanunları çiğneyen ailem onun kriterlerinin hiçbirine uymuyor.

Ağzı tıkanmamış olmasına rağmen tek kelime etmiyor, korkudan çığlık atmıyor, serbest bırakılmak için yalvarmıyor, sadece sessiz. Ne kadar dayanabileceğini merak ediyorum.

Zaman kaybetmeden yaklaşıp soruyorum, "Cupid kim?"

Gözlerini bana diyor ama ağzını kapalı tutuyor. Bıçağımı ona doğrultuyorum. "Bu işin ne kadar kanlı olacağına sen karar vereceksin, Tom. Ölümünü olabildiğince hızlı ve acısız hale getirebilirim ya da lanet olası zeminde yavaş yavaş kan kaybından ölmeni sağlayabilirim. Seçim senin."

Hâlâ bir şey söylemediğinde, zip bağlarıyla bağlanmış bileklerini tutup onu kaldırıyorum. Onu tavandan sarkan en yakın kancaya sürükleyip bileklerini oraya bağladığımda, ayak parmaklarının ucuyla yere degecek şekilde asılı kalmasına karşı direnmiyor.

"Hala konuşmak istemiyor musun?" diye soruyorum.

Sesini bulur ve "Sana hiçbir şey söyleyemem, o yüzden beni şimdi öldürsen de olur" der.

"Beni aceleye getirme, Tom. Daha yeni başladık." Güzel Polo gömleğini keserken bıçağımın ne kadar keskin olduğunu ona gösteririm. Bratva adamlarıyla dolu bir depoda bir kancaya asılı kalmak yeterince kötüdür, ama bunu çıplak yapmak bambaşka bir deneyimdir. Onu soymaya başladığımda Tom'da bir değişiklik hissediyorum. Çıplak olmanın insanları genellikle sınırlarının ötesine iten ve konuşmaya zorlayan bir kırılganlığı vardır ve tabii ki, ekose desenli boxerını kestiğimde ağzını açar.

"İnatçı davranmıyorum," diye ısrar etti. "Gerçekten hiçbir şey bilmiyorum. Bilseydim sana söylerdim."

"Çok naziksin," diyorum, vücudundaki son kumaş parçasını da yırtıp atarak, sonra da çoraplarını ve ayakkabılarını çıkarıyorum. "Sorun şu ki, sana inanmıyorum. Onunla iletişime geçen sensin. Onunla doğrudan iletişim halinde olan sensin."

Geri adım atıp Tom'u baştan aşağı süzdüm. "Fırsatın varken daha fazla protein almalıydın, Tom. Kemiklerin görünür hale gelmiş."

Onun ne düşündüğüne bakılmaksızın, bir erkeğin penisini ortaya çıkarmak ve onu zayıf ve işe yaramaz hissettirmekten hiç zevk almıyorum. Bu konuda kendimi kötü hissetmiyorum, ama bundan tahrik de olmuyorum. Onu bıçaklamak beni tahrik ediyor, ama amcama söylediğim şey doğru. Bundan tahrik olduğumu gerçekten sanmıyorum. Cyn bu ihtiyacımı ortadan kaldırmadı, ama değiştirdi. Artık yapacağım şeyden cinsel tahrik olmuyorum, ama kontrolü hala seviyorum ve vücudun nasıl çalıştığına ve vücut çöktüğünde zihnin nasıl parçalandığına hala hayranım.

"O kadar kadını ne yapacaklardı?" diye soruyorum ona.

"Bilmiyorum" diyor.

Matvey amcam arkamdan, "Ne bilmem de ne. Dün gece gördüklerimizi anlamak için yeterince seks ticareti yapan piçlerle uğraştık. O kızları kime satmayı planlıyordun?" diyor.

"Bilmiyorum," diye ısrar ediyor Tom. "Bana öyle şeyler söylemiyor. Benimle iletişime geçip hapları nereden alabileceğimi söylüyor, sonra onları satmak bana kalıyor. Bundan ötesini bilmiyorum."

Onun etrafında yavaşça daireler çiziyorum ve kemikli ayak bileklerini gördüğümde, açıkça görünen tendonunu bıçağımla kesmeden duramıyorum. Önce sol ayak bileğini, sonra sağını keserken Tom çığlık atıyor. Derin kesiklerden kan sızarken kanca üzerinde çırpınıyor. Artık ayak parmaklarını destek olarak kullanamıyor, bu yüzden ayakları altında işe yaramaz bir şekilde sallanırken kanca üzerinde hafifçe sallanıyor.

"Biraz daha iyi düşünmeni istiyorum," diyorum ona. "Bak, bu konuda bu kadar sinirli olmamanın sebebi, nişanlımın dün gece kaçırılan kızlardan biri olması."

"Oh, lanet olsun," diye inler, sonunda kışının başının belada olduğunu anlar. "Evet," diye onaylarım. "Oh, lanet olsun."

Etrafında dolanıp tekrar ona dönerim.

"Onu nereye götüreceklerdi?"

"Senin kızının peşinde olduklarını bilmiyordum. Ben sadece uyuşturucu satışını organize ediyorum. Onları kime kullandıklarını kontrol etmiyorum.

böyle bir şeyi nasıl kontrol edebilirim ki?" diye sorar, benden anlayış göstermemi rica eder.

"Oh, bilmiyorum," diyor amcam Vitaly, "belki de kadınlara tecavüz edecek pisliklere uyuşturucu satmamalısın."

"İyi bir noktaya değindin," diyor Roman amcam. "Kendini pis bir işe bulaştırmışsın, Tom. Ne tür bir adam olduğunu merak ediyorum."

"Bence o, zavallı kız bilinçsiz olmadıkça seks yapamayan türden bir adam," diyor Mia.

Tom'un yüzü her saniye daha da soluyor ve yüzünün her yerine hafif bir ter tabakası yayılmış durumda. Acı çok şiddetli olmalı, ama dayanılmaz değil, en azından şimdilik.

"Sen kim oluyorsun da beni yargılıyorsun?" diye bize bağıyor, acının üstünlük kompleksini beslemesine izin veriyor. "Sanki senin yaptığın her şey yasal da."

"Biz kadınları uyuşturup tecavüz etmiyoruz, seni hasta pislik," diyor babam. "Ve onları satmıyoruz," diye ekliyor Matvey amcam, "ama bunu yapan adamları öldürmekten zevk alıyoruz."

Tom'a omuz silkiyorum ve bıçağımı kalçasında gezdirerek, yırtık Aşıl tendonundan çok daha hızlı kanayan derin bir kesik atıyorum. Çığlıkları dinince, "Bazı günahlar diğerlerinden daha kötüdür. Ailem, kadınlara ve çocuklara şiddet uygulamanın en alçakça şey olduğunu düşünüyor. Senin için ne kadar talihsiz bir durum, değil mi?" diyorum.

"Ben çocuklara zarar vermem," diye acı içinde nefes nefese söylüyor.

"Ama Tom," diyorum, "onlara sattığın haplarla ne yaptıklarını bilmiyorsun, hatırladın mı? Kimin uyuşturulduğunu nereden biliyorsun?"

"Kurallar var," diyor titrek bir sesle. "Mesela?" diye soruyorum.

Tom'un nefes almasına izin veriyorum, ama sabrım sonsuz değil ve çok uzun sürmeye başlayınca, acele etmesi için bıçağı diğer kalçasına dayıyorum.

"Bekle," diye yalvarır. "Lütfen bir saniye bekle."

Kesmeye başlamadan önce ona on saniye veriyorum. Bıçak derisini deler delmez, gevezelik etmeye başlıyor.

"Kızlar," der aceleyle, "sadece genç ve güzel kadınlar. Üniversiteli kızlar."

"Demek Cupid'in bir tercihi var. Sana verdiği talimatlar tam olarak ne?"

"Hapları satmak ve yakalanmamak için. Birkaç üniversite öğrencisine özel talimatlar verildi, belirli bir kıızı bulup dün gece baskın yaptığınız eve bırakmaları için. Bunu yaptıklarında ödeme aldılar. Ancak bunu sadece birkaç kişi biliyordu. Diğerleri için sadece hap satmak vardı. Bildiğim tek şey bu. Yemin ederim."

"Ve onlara bizim kulübümüzü kullanmalarını mı söyledin? Pek akıllıca bir karar değil.

Neden bizim kulübümüz?" diye soruyorum.

"Cupid öyle gitmemizi söyledi. Sanırım kampüsün yakınındaki en popüler kulüp olduğu için."

"Ve kız arkadaşın Christine, yan kapıyı açık bırakarak size yardım etmek için orada," diyorum. Hafifçe gülüyorum ve ekliyorum, "Bu arada, dün gece kız arkadaşını öldürdüm. Seni ispiyonlaması çok uzun sürmedi."

"Siktiğimin orospusu," diye inler, bacaklarından akan kan, altında giderek genişleyen su birikintisine karışır. "Sen onun yerine öldürmeseydin, Cupid onu konuştuğu için öldürürdü."

"Onu bulacağız," diyorum Tom'a. "Dizüstü bilgisayarın ve telefonun bizde, ayrıca kuzenimiz bu pislikten çok daha akıllı. Onu bulup öldüreceğiz."

Tom, kalan azıcık gücünü kullanarak başını sallar. "Bulamayacaksınız. O çok akıllı. Evinizi bastığınızı anladığında, tüm bağlarını kopardı, ortadan kayboldu. Gitti, lanet bir hayalet gibi, onu asla bulamayacaksınız."

"Göreceğiz bakalım," diyorum, Niki'ye tam güven duyarak.

Tom, ağırlığını desteklemek için ayaklarını çalıştırmaya çalışırken nefes nefese kalır. Ayakları çalışmaz ve yine çırpınmaya başlar.

"Bunu benim için çabucak bitireceğine söz verirsen sana bir şey söyleyeceğim," diye yalvarır.

"Tabii," diyorum, gerekirse ya da istersem onu yavaş yavaş öldürebileceğimi bilerek.

"Cupid'in kim olduğunu bilmiyorum, ama öğrenmeye çalıştım. Aklıma gelen her şeyi düşündüm ama yine de bir sonuca varamadım. O zeki ve her zaman bir adım önde. Ben söylemeden bile ne olacağını her zaman bilir.

"Yorgun gözlerini bana çevirdi. "Kaybetmeyi sevmez. Eğer senin kızının peşine düştüyse, onu ele geçirene kadar peşini bırakmayacaktır. Onu yakalayana kadar kızın güvende değil. Farkında olsan da olmasan da, dün gece bir savaş başlattın."

Ona cevap vermek yerine, aileme Rusça olarak soruyorum, "Ondan başka bir şey istiyor muyuz?"

Birkaç saniye tartıştıktan sonra babamın "Hayır, oğlum, biz iyiyiz. Onu sen bitirebilirsin." dediğini duyarım.

Yeşil ışık yakar yakmaz, o çığlık atmaya fırsat bulamadan boğazını kulaktan kulağa kesiyorum.

"Lanet olsun!" diye bağıyor amcam Vitaly, arterden fışkıran kanı kaçmak için yana atlarken.

Kan, Tom'un zayıflayan kalp atışlarına uyumlu olarak fışkırıyor ve çok çabuk parlaklığını kaybediyor. Sertleşmemekle haklıydım. Sikim pantolonumun içinde yumuşak ve bunun büyük bir kısmı beni rahatlatıyor. Cyn'le ilgili olmayan hiçbir şeyden tahrik olmak istemiyorum. Eğer şu anda karşımda duruyor olsaydı, durum çok farklı olurdu. Ama durmadığı için, Tom'un kanlı bedeninin son nefesini verişini izliyorum ve tek hissettiğim, iyi yapılan bir işin verdiği hayranlık ve belirsiz bir tatmin duygusu.

"Bu gerçekten gerekli miydi?"

Vitaly amcama dönüp gülümsüyorum. "Sadece seni tetikte tutmak için."

O gülerek parmağını bana doğru uzatır. "Kan sıçramasına kızmak için çok meşgulüm, ereksiyon olmaman beni çok mutlu etti."

"Bunu yapmasak olmaz mı?" Mia, bize bakarken kaşlarını çatarak sorar.

Babam gülüyor ve saçlarını karıştırıyor. "Erkekler kulübüne girmek isteyen sendin."

"Kardeşimin penisi hakkında konuşacağımızı bilmiyordum," diyor ve diğerleri gülerken ben inliyorum.

"Tamam, ben şimdi eve gidiyorum," diyorum onlara.

"Henüz cesetle oynamadın bile," der amcam Vitaly.

"Cesetlerle *oynamam*" diyorum ona. Aslında eskiden oynardım. Öldükten sonra onları bıçaklamayı çalışırdım, ama artık buna gerek yok

bunu yapmama gerek yok. Artık tam olarak nereyi bıçaklamam gerektiğini, doğru açıyı ve kaburgaların arasından kayarak akciğerleri veya kalbi vurmayı biliyorum, bu yüzden artık gerçek cesetler üzerinde pratik yapmama gerek yok. Mankenlerim becerilerimi keskin tutmak ve nişanımı doğru tutmak için yeterince iyi.

Gitmeden önce onlara, "Cyn ve ben, diğerleri Oregon'dan döner dönmez evleneceğiz. Beklemek istemiyoruz" diyorum.

"Annen bunu duyunca çok mutlu olacak," diyor babam. "O çok tatlı bir kız," diyor Matvey amcam.

"Senin için mükemmel," diye onaylar Roman amcam.

"Evet, Katya teyzen ve ben de onu çok seviyoruz," diye ekliyor Vitaly amcam.

Damien yaklaşır ve "Ailesi düğüne gelecek mi? Kim olduğumuzu biliyorlar mı?" diye sorar.

"Hayır, bilmiyorlar ve sanmıyorum da. Onları sevmiyorum ve Cyn'in bir süre annesinden uzaklaşması gerekiyor. Kadın ona iyi davranmıyor." Gülümsayarak ekliyorum, "Üvey babası kesinlikle orada olmayacak."

Vitaly amcam bana başını sallar. "Peki ya aile kuralı ne olacak?"

Gülümserim ve "O benim ailem değil" derim.

Diğerlerine destek için bakar. "Hadi ama. Aile üyelerini öldürmemelisin, değil mi?"

Babam omuz silkiyor. "Ben Jolene'in kardeşini öldürdüm."

Vitaly amcam başını sallayarak bize bakar. "İkiniz, neon ışıkla yazılsa bile ahlaki sınırı bilmezsiniz."

"Katya'nın kardeşlerini öldürdük," diye hatırlatır Matvey amcam.

Vitaly amcamın yüzü, Katya'nın ailesinin bizim ailemize yaptıklarını hatırlayınca yumuşar. "O farklıydı."

"Üvey babası şiddet uygulayan bir alkolikti. Benim görevim Cyn'i korumaktı, ben de öyle yaptım," diyorum.

Babam omzumu sıkar. "Doğru olanı yaptın, evlat."

"Sadece annesini öldürme," diye uyarır Vitaly amcam. "Üvey babasını öldürmen tamam, anlıyorum, ama annesini öldürme, Sasha. Bunu sana asla affetmez."

"Cyn'e zarar vermezse yapmayacağım ve ona üvey babasını öldürdüğümü söylemeyi de düşünmüyorum. Ben hallettim. Yine içmeye başladı

ve ikisi de onun ayrıldığını düşünüyor. Niki, onun şehirden ayrılmış gibi görünmesi için birkaç banka kartı harcaması yapmama yardım etti."

"Bu iyi," diyor Mia, "ama sırlara dikkat et, Sasha."

"Ondan saklamayı planladığım tek şey bu ve sadece onu korumak için. Bu ona ağır gelecek, ama onun ölümü beni asla rahatsız etmeyecek. Onun yerine benim taşımam daha mantıklı."

"Senden romantik bir şey duyacağımı hiç düşünmemiştim," diyor amcam Vitaly, diğerleri gülüyor.

"Evet, evet, eğlenin bakalım," diyorum onlara.

"Tabii ki yapacağız," diyor amcam Vitaly. "Bu arada, Get the Scoop düğün pastanızı yapacak."

"Bu ilginç olacak," diyorum ona. "Sadece şunu unutma, müstakbel eşim gerçek bir pasta isteyecek, şaka hediyesi değil."

Amcam Vitaly kırılmış gibi görünmeye çalışıyor, ama aynı zamanda gülmemeye de çalışıyor. "Sanki, Sasha. Adele çok yetenekli bir pasta süsleyicisi. Seni gururlandıracağım. Söz veriyorum."

"Bunu görmek için sabırsızlanıyorum," diyor Val arkamdan.

"Ben de," diyor Damien gülümseyerek. "Bu akşam Niki'yi gördüğümde ona da haber vereceğim."

"Lyra çok tatlı, değil mi?" diyor Roman amcam, en yeni Melnikov'umuzu düşünerek gülümsüyor.

Herkes hemfikirken, babam eğilip bana şöyle diyor: "Baskı yapmak istemem ama annen ve ben beş tane daha torun istiyoruz. Nat, o senden iki adım önde olduğu için sıra sende diyor."

Bu düşünceyle gülümserim, gelecekteki çocuklarım hakkında düşünürken babamla burada oturup gülümseyeceğimi hiç düşünmemiştim. Tom'un az önce söylediği her şeyi düşündüğümde ruh halim bozulur.

"Ben'in peşinde olduğu kişi Cyn değildi," diyorum ona. "Christine'i duydun. Cupid Savanna'nın peşindeydi."

Babam, onun Cyn'in en iyi arkadaşı olduğunu bildiği için başını sallar. "Onu takip edecek birini görevlendireceğiz," der.

Cyn'in arkadaşını korumamızı isteyeceğini biliyorum ve Niki'nin onun gözetiminden sorumlu olmakta ısrar edeceğini hissediyorum.

Eve dönmek istediğimden, hızlıca veda edip dışarı çıkıyorum. Motosikletimi çalıştırdığımda giysilerimdeki kan lekelerini fark ediyorum ve kaskımın arkasından sırtıyorum. Bu, buraya son gelişimin olmayacak.

evde böyle olmak, ama Cyn benim bu yönümü zaten biliyor. Gerçekte kim olduğumu saklamak zorunda olmamak, onun beni bu yüzden asla yargılamayacağını bilmek rahatlatıcı. Beni böyle gördüğünde tiksintiyle bakmayacak. Aslında, tepkisinin çok farklı olacağını hissediyorum. Onun seksi gülümsemesini, güzel yeşil gözlerindeki açlığı ve dönüp koşmaya başlamadan önce çıkaracağı yumuşak nefesini şimdiden hayal edebiliyorum, çünkü onu kovalayacağımı çok iyi biliyor.

Epilog

Cynthia

"Düğünden önce ağlamayacağıma kendime söz verdim, ama sanırım hepimiz bunun boşuna olduğunu biliyorduk," diyor Jolene, bir mendil alıp gözlerini silerek bana bakarken.

Sasha'nın ailesi beni aralarına kabul etti ve kendilerinden biriymişim gibi hissettirdi. Annesi beni elbise alışverişine götürmek için ısrar etti ve o ve Lev, ben daha bakıp mini kalp krizi geçirmeden önce tüm faturaları ödediler. Zengin olmaya alışkın değilim. Buna alışabileceğimden emin değilim, ama Sasha alışacağı mı söylüyor ve bana yeni banka ve kredi kartlarımı verirken tek söylediği "Git eğlen, *krovinka*" oldu ve bana göz kırptı.

Çılgınca davranmaya cesaret edemiyorum, ama yeni kıyafetler ve kitaplar aldım ve hayvan barınağına isimsiz bir bağış yaptım, böylece hayvanların hepsinin bol bol yiyecek, ödül ve yeni oyuncakları olmasını sağladım. Maude'a doldurulmuş ördeğini verdiğimde, ona atladı ve çok sevimli bir havlama sesi çıkardı. Vardiyamın sonunda ondan ayrılmak beni çok üzdü. Yakında Sasha ile onu evlat edinmek hakkında konuşacağım. İkimiz birlikte Chort'a onu aileye kabul etmesini öğretebiliriz.

Bu gün tek bir üzücü düşünce bile düşünmek istemediğimden, dikkatimi tekrar boy aynasındaki kendi görüntüme verdim. Hiç evleneceğimi sanmıyordum ve biriyle tanışmayı düşündüğümde bile, gelecekteki kocamın Sasha gibi biri olacağını hiç hayal etmemiştim. O, benim hayal edebileceğimden çok daha mükemmel. Jolene gibi, gözlerimin yaşarmasını hissediyorum ve ona yardım için bakıyorum.

Bana bir mendil uzatıp gülümsüyor. "İşte bu yüzden su geçirmez makyaj yapıyoruz," diyor gülerek. "Daha mutlu olamazdım, Cindy. Umarım bunu biliyorsundur. Lev ve ben, Sasha'nın seni bulduğu için çok minnettarız. Sen onun için mükemmelsin ve seni gelinimiz olarak görmekten onur duyuyoruz."

Gözyaşlarını durdurmaya çalışmaktan vazgeçip, onları olabildiğince çabuk yakalamaya odaklanıyorum. Ona uzanıp sıkıca sarıldım. Annem bugün burada değil çünkü gerçek şu ki, düğün günümde beni küçük düşürecek ve kendimi berbat hissettirecek bir şey söylemeyeceğinden emin değilim. Belki bir gün iyi bir ilişkimiz olabilir ama şu anda, hayatımı birleştirmek üzere olduğum ailenin sevgisiyle çevriliyim ve tek hissettiğim şey mutluluk.

Jolene'i bırakmak üzereyken Sav başını içeri soktu ve çığlık attıktan sonra koşarak bana sarıldı. Benim yanlışlıkla onun uyuşturucu katılmış Sprite'ını içtiğim için çok suçluluk duyuyordu, ama ben onu bunun için hiç suçlamadım. Olanların hiçbirisi onun suçu değildi. Biraz zaman aldı, ama sanırım sonunda bana inanmaya başladı.

"Harika görünüyorsun," diyor bana, geri çekilip beni baştan aşağı süzdükten sonra. "Sasha seni görünce çıldıracak."

"Sen de çok güzelsin," diyorum ona. O benim baş nedimem ve birlikte seçtiğimiz kırmızı elbise ona çok yakışmış. Sasha, nişan yüzüğümün içine yerleştirdiği takip cihazı sayesinde Niki'yi sağdııcı olarak seçtiğini söyledi. O cihaz olmasaydı, Sasha'nın beni bulması çok daha zor olurdu. Sav'a Niki ile birlikte düğün törenine yürüyeceğini söylediğimde, onu hiç bu kadar mutlu görmemiştim. Sasha Oregon'dan döndüğünden beri birkaç kez konuştular ve ben hala bir gün Sav ile aynı soyadını paylaşacağımıza dair büyük umutlar besliyorum.

O benim duvakımı düzeltmeme yardım ederken, Mia, Nat, Lara, Sveta, Talia ve Yel içeri girerler. Hepsi benim nedimelerim olmayı kabul etmişlerdir ve kırmızı elbiseleriyle muhteşem görünürler. Talia üç ay önce doğum yaptı ve yemin ederim ki yeni anneliğin getirdiği ışıltı yüzünde parılıyor. Max'in ona bakmaktan kendini alamadığını biliyorum ve bu gördüğüm en tatlı şeylerden biri. Hızla elimi karnımın altına koyuyorum ve ben de aynı ışıltıya sahip olacak mıyım diye merak ediyorum.

Herkes beni kucakladıktan sonra ve gerginliğimin gerçekten artmaya başladığını hissettikten sonra, Lev araya girip bize zamanın geldiğini ve

Sasha beni karısı yapmaya fazlasıyla hazır. Jolene'e bir öpücük verir, birkaç hızlı fotoğraf çeker ve sonra bana kolunu uzatır. Onu, beni mihraba kadar götürür mü diye sorduğumda, yemin ederim biraz boğazı düğümlenmişti. Kayınvalidem ve kayınpederimi şimdiden çok seviyorum ve Lev'in beni mihraba götürmesinden daha mutlu olamazdım. Biyolojik babamla ilgili hiçbir anım yok, ama onun benim için mutlu olacağını ve Sasha'nın ailesinin bana davranışını onaylayacağını düşünüyorum. Umarım bir gün annem de bunu görebilir.

Lev bana bakıp gülümsüyor. "Oğlumla evlenmeye hazır mısın?"

Ona gülümsüyor ve başımı sallıyorum. "Hazırım."

"Hadi sana bir Melnikov yapalım," diyor ve diğerleri yavaşça dışarı çıkarken beni kapıya doğru yönlendiriyor. Sasha ve ben küçük bir düğün istiyorduk ve Nat bunu onların evinde yapmamızı önerdiğinde, bu mükemmel bir plan gibi göründü. O zamandan beri dekorasyonla meşgul ve Lev ile ben arka tarafa açılan Fransız kapılarına yaklaştığımızda masalsi ortamı gördüğümde, hızlıca nefes alıp ona bakıyorum.

"Nat, burası çok güzel," diye fısıldıyorum, onun başardığı şeye hayranlıkla.

Bana gülümser ve kocasının koluna girer, birlikte dışarı çıkmaya hazırlanırlar. "Beğendiğine çok sevindim. Peri ışıkları çok fazla mı diye endişelendim, ama sonra düşündüm ki, bu delilik, asla fazla olamaz."

"Yani, çok fazla olabilir," diyor Mia gülerek, "ama sen o sınıra ulaşmadın Nat. İyi iş çıkardın."

Dario gülümseyerek onu çekip koridordan ilerlemeye başlarken, ben sıramı bekliyorum. Sasha'yı henüz göremiyorum, ama orada olduğunu biliyorum ve hala onun evlenmek için beklediği kişinin ben olduğuma inanamıyorum.

Niki'nin Sav'a kolunu uzattığını görünce gerginliğim bir an için unutulur. Sav ona bakar ve gülümser, ona sormama gerek kalmadan, şu anda kesinlikle heyecanlandığını anlarım. O da ona aynı şekilde bakar ve bunu fark eden tek kişi ben değilim, çünkü kapıya yaklaştığımızda, annesinin oğlunun en iyi arkadaşımı koridorda yürürken izlerken gözlerini sildiğini görürüm.

Müzik değıştiğinde Lev kolumu sıkıyor ve sonra bekleyen nişanlıma doğru kısa yürüyüşte zayıf dizlerimin tamamen çökmemesini sağlıyor. Düz ayakkabılar giymeyi tercih ettim, ama giydiğim muhteşem beyaz saten ve dantel elbise yere kadar uzanıp arkamda sürüklendiği için onları göremezsiniz.

Herkesin bana baktığını biliyorum, ama Sasha dışında kimseyi görmüyorum. Siyah smokin giymiş, yakasına tek bir kırmızı gül takmış — kan kırmızısı ve çok güzel. Beni izliyor, o açık mavi gözleri tek bir ayrıntıyı bile kaçırmadan her santimimi inceliyor. Onun için saçlarımı açık bırakmıştım ve düğün hediyesi olarak aldığı yakut kolye ve küpeleri takmıştım.

Bana nadiren gördüğüm, her gördüğümde küçük bir hediye gibi gelen o kocaman gülümsemesini gösteriyor ve ben onun karşısına geçer geçmez, babası yanağıma bir öpücük kondurup, beni bekleyen açık eline elimi koyuyor ve boğazımı düğümleyen, gözlerimi yaşartan sembolik bir hareketle beni oğluna teslim ediyor.

Sasha bunu görünce ağzının köşesi yukarı kalkıyor. "Şimdiden ağlıyor musun, *krovinka*?"

Beni kendine doğru çekerek, yüzlerimiz birbirine neredeyse değecek kadar yaklaşırken, sözlerini benim duyabileceğim kadar yüksek sesle söylüyor. Diğer elini kaldırıp başparmağını yanağımda gezdiriyor. "Sen gördüğüm en güzel şeysin, Cyn."

Ağlamadan konuşamayacağımı düşünerek, başımı kaldırıp ona titrek bir gülümseme atıyorum. Rahip konuşmaya başlarken, o eğilip alnımı öpüyor. Kısa ve tatlı bir tören tercih ettiğimiz için, çok geçmeden *evet* diyoruz ve yüzüklerimizi takas ediyoruz. Nişan yüzüğümle uyumlu bir elmas ve yakut yüzük almış ve onu parmağıma takar takmaz sıra bana geliyor. Siyah tungsten yüzük, uzattığı parmağına kolayca girer. Ortasından geçen tek bir ince çizgi vardır, benim yüzüklerimle mükemmel uyum sağlayan koyu yakut kırmızısı bir kakma ve kan kırmızısı tonu bana anında onu hatırlatır.

Yüzük onun uzun parmağında çok yakışıyor ve onu görmek kalbimi deli gibi çarptırıyor. O benim. Bu muhteşem, tehlikeli, bazen çok korkutucu olan adam artık *benim*.

Kocam.

Kafamda bu kelimeleri tekrarlıyorum ve ona gülümsüyorum. İçimde tutamayıp, "Kocam" diyorum, o da gülümsüyor ve bana yaklaşıyor.

"Karım," diye fısıldadı ve tüm ailesinin önünde beni öperek bunu resmileştirdi. Hepsi alkışladı ve ıslık çaldı. Sasha geri çekildiğinde, ben kızarmış ve nefes nefese kalmıştım. Bana göz kırptı ve beni kucağına aldı, bu da daha fazla alkış ve tezahüratla karşılandı. Beni yere indirdiği anda, hepimiz kucaklaşmak ve tebrik etmek isteyen herkes tarafından çevrildik. Gülümserim, gülerim ve bir rüya yaşıyormuşum gibi hissedirim.

Isabella mutlu bir çığlık atarak kalabalığın arasından sıyrılır ve bize sarılır. Sarılmayı bitirir bitirmez, güzel pembe elbisesiyle koşarak Sasha'nın Alessi ailesinin doktoru olduğunu söylediği adamın kollarına atlar. Adam gülerek koyu renkli gözlüklerini düzeltir ve gülümseyen Bell'i sallamaya başlar. Eskiden tüm yaralarını tedavi eden adam, eskiden aileye yemek pişiren ama yakın zamanda emekli olan yaşlı karısının yanında oturuyor. İkisi gülümsüyor ve gülüyor, şampanya yudumlar ve gecenin tadını çıkarırken herkesi izliyorlar.

Nat, yemeğimin vejetaryen olduğunu görünce, yine ne kadar tatlı olduğunu göstererek beni şaşırtır. Kendi annem bile bunu hatırlamazken, yeni baldızım sadece hatırlamakla kalmaz, aynı zamanda birkaç mezenin de vejetaryen olmasına özen gösterir ve bunlar o kadar lezzetlidir ki herkesin hoşuna gider.

Her şey mükemmel ve pasta kesme zamanı geldiğinde Sasha elimi tutup beni kenarda duran masaya götürüyor. Pasta muhteşem. Beş katlı pasta, üstünden başlayıp dalgalar halinde aşağıya doğru uzanan güzel pembe ve kırmızı çiçeklerle süslenmiş. İlk başta çiçeklerin gerçek olduğunu sanıyorum ama yaklaştığımda şekerden yapılmış, her biri mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş ve gerçeğe çok benzeyen çiçekler olduğunu görüyorum.

"Bu muhteşem," diyorum.

"Gerçekten öyle," diye onaylar Sasha ve sonra amcası Vitaly'ye bakar. "Adele kendini aştı," der.

Vitaly ona gülümser. "Öyle," diye onaylar. Güler ve ekler, "Eminim bununla ilgili bir şaka yapacağımı düşündün, değil mi?"

"Hepimiz öyle düşündük," diyor Lev, kardeşine gülerek.

"Ben ciddi olabilirim," diye ısrar eder Vitaly.

Sasha büyük bıçağı eline alırken herkes gülüyor. Uzun parmakları bıçağın sapını kavıyor ve muhtemelen düşünmemem gerekse de yine de düşünüyorum: bu adam elinde bıçakla çok yakışıklı görünüyor.

Gözlerimi ona çevirdiğimde, bana göz kırpar ve pastayı keser, içini kan kırmızısı görünce güler.

Sasha ona kaşlarını kaldırıncı Vitaly gülerek, "Hadi ama," diyor. "Kırmızı kadife kek senin için mükemmel bir kek, bunu hepimiz biliyoruz."

Sasha bana bir çatal dolusu kek verirken hala gülümsüyor. Tatlılık dilime değdiğinde gözlerimi kapatıyorum ve sonra hızlıca ona da bir ısırık veriyorum.

Herkes bir dilim almaya başladığında ona, "Çok lezzetli, Vitaly. Teşekkür ederim," diyorum.

Bana sıkıca sarılır. "Get the Scoop'a uğramalısın. Artık aileden olduğun için ücretsiz tatlı alabilirsin."

Gülüyorum ve yakında oraya gideceğimize söz veriyorum.

"En yeni Bay ve Bayan Melnikov'a kadeh kaldıralım," diyor Lev, kadehini havaya kaldırarak. Jolene'i kendine yaklaştırıyor ve gülümsüyor. "Harika oğlumuza ve güzel *Rus* gelinimize."

"Sonunda!" Vitaly gülümseyerek söyler ve herkes gülerek geleceğimize kadeh kaldırır.

Sonraki birkaç saati ziyaret ederek ve gülerek geçiriyoruz ve her şey mükemmel. Yeni ailem sevgi dolu, nazik ve en iyi şekilde çılgın. Vitaly, Sasha ve benim dans etmemiz için Talking Heads'in "Psycho Killer" şarkısını çaldığında o kadar çok gülüyorum ki neredeyse ağlayacağım. Herkes katılıyor ve ayaklarımız ağrıyana kadar dans ediyoruz.

Sasha beni eve götürdüğünde, gülümsemeyi asla bırakamayacakmışım gibi hissediyorum. Bu günün daha iyi olabileceğini hayal edemiyorum, ama sonra o elimi tutuyor ve beni kapıya götürüyor. Gözlerinde heyecan görüyorum, ama ne olduğunu hiç anlamıyorum.

"Sana başka bir hediyem daha var," diyor ve tam o anda kocam hakkında hiç beklemediğim bir şey fark ediyorum.

Elimi uzatıp göğsünü okşarken, "Noel'de çok eğlenceli olacaksın. *Tehlikeli bir katil* havan *olmasına* rağmen, çok sevimli bir hediye vericisin" diyorum.

O gülüyor ve kolunu bana dolayarak elbisenin üzerinden popomu okşuyor. Daha önce dans edip daha rahat hareket edebilmek için eteğimin kuyruğunu çıkarmıştım ve o elini aşağıya doğru kaydırmaya başladığında gülümsüyorum ve başının arkasını avuçlayarak onu kendime çekiyorum.

"Bu benim hediyem mi?" diye soruyorum, diğer elimi aşağı kaydırarak karnıma bastıran kalın penisi parmaklarımla okşuyorum. "O zaten senin, *krovinka*. Benim her parçam zaten senin." " parmakları saçlarıma dolanıyor ve beni yavaşça öpüyor. Ona duyduğum tüm sevgi vücudumu o kadar şiddetli bir şekilde dolduruyor ki nefesim kesiliyor.

"Sana sahip olduğum için çok şanslıyım," diye fısıldıyorum dudaklarına.

Ben tatlı bir şey söylediğimde her zaman yaptığı gibi derin bir inilti çıkarır ve sonra beni daha sert öper. Her zaman duygularını kelimelerle ifade etmeyebilir, ama bana ne kadar çok sevdiğini göstermeyi asla bırakmaz.

Onun pantolonunu açmaya başladığımda, öpücüğü kesip "Önce sana hediyeni vermeliyim *krovinka*, sonra beni istediğin kadar alabilirsin" demeden önce, ağzımın içinde gülümsediğini hissediyorum.

"Sözünü tutmanı bekleyeceğim," diyorum, o da sırtıp kapıyı açmaya başlıyor.

Diğer tarafta ne olduğunu bilmiyorum, ama istediğim her şeye zaten sahip olduğumu biliyorum. Parmaklarımı onun parmaklarının arasına geçirip onu takip ederek evimize giriyorum.

* * *

Sasha

Cyn hediye verme konusunda haklı. Buna şaşırmadım, o her konuda haklıdır, ama ona hediye vermekten bu kadar keyif almama şaşırdım.

Bu da beklemediğim bir şey, beni yine şaşırttığı bir başka konu.

Onu içeriye götürdüğümde bana gülümsüyor ve o beyaz elbiseyle o kadar güzel ki, ona bakmak göğsümü acıtıyor. O mükemmel ve ben ona layık olamayacağımı biliyorum, ama sorun değil. Bununla barıştım ve yine de onu bırakmayacağım. Ona layık olmaya çalışabilirim ve kendi tarzımda onun hak ettiği adam olmaya çalışabilirim.

İçeri girip Chort'un yeni en iyi arkadaşının yanında gururla oturduğunu gördüğünde, şimdiye kadar duyduğum en sevimli çığlığı attı ve sonra gelinlikleriyle dizlerinin üzerine çöktü, böylece Doberman'ımızı ve ailemizin en yeni üyesi Maude'u kucaklayabildi. Beagle yavrusu heyecanla havladı ve sonra kucağına atladı.

"Bunu nasıl yaptın?" diye soruyor, iki köpek de ona sevgi gösterirken bana bakarak. "Onu evlat edinmek istediğimi nereden bildin ki?"

Çömeliş Chort'u okşadıktan sonra Maude'un sevimli kafasını okşuyorum. "Seni tanıyorum Cyn, kalbinin ne kadar büyük olduğunu biliyorum. Ayrıca sürekli ondan bahsediyorsun. Chort ve ben gizlice hayvan barınağına gidiyoruz. Barb bize yardım ediyor," diyorum ve hayvan barınağının sahibi olan kadından bahsedince onu güldürüyorum.

"Ciddi misin?"

"Evet, ona sana sürpriz yapmak istediğimi, ama önce Chort'u bu fikre alıştırmam gerektiğini söyledim." Chort'un kafasını okşayarak ona iyi bir çocuk olduğunu söylüyorum. "Başta biraz tereddüt etti, ama Maude'un atıştırılabilir olmadığını anlayınca ona çabucak ısındı. Sanırım bir arkadaşının olmasını seviyor."

Maude'un üç renkli minik vücudu, Cyn'in kucağında kıvrılırken çok sevimli görünüyor, ama şu anda tüm dikkatimi çeken kişi karım. Yüzündeki ifade saf mutluluk dolu ve ben, onun her zaman böyle görünmesini sağlamak için hayatımın misyonunu bu yapacağım. Onun hiçbir zaman üzülmesini veya endişelenmesini istemiyorum. Sadece mutlu olmasını istiyorum. Birini bu kadar sevmek, onsuz bir hayat düşünememek çok garip bir duygu.

O, köpeklerimizle oynamaya devam ederken onu izliyorum ve Maude'un çok daha küçük pembe

Chort'un siyah yatağının yanına yerleştirilmiş köpek yatağı. Onun bu yatağı gerçekten kullanacağını düşünerek satın almıştım, ama yorgun düştüğünde Chort'un yatağına tırmanıp tam ortasına kıvrılıyor. Chort bana "ne oluyor lan" der gibi bakıyor, ama sonra sadece homurdanıp onun etrafına kıvrılıyor. Cyn hızlıca bir fotoğraf çekiyor.

"Çok tatlılar," diyor ve köpeklerimize olan heyecanını ve sevgisini izlerken sesimi buluyorum. Yarına kadar bekleyecektim, ama bir saniye daha bekleyemem.

"Bana ne zaman söylemeyi planlıyordun?" diye soruyorum.

Bana dönüp bakar, yeşil gözleri şaşkınlıkla büyür, ama sonra yüzünde bir şeyin parladığını görürüm ve midemde mide bulantısı hissederim. Tam olarak korku değildir, ama tereddüt, söyleyeceği şeyi beğenmeyeceğimden endişe duymaktır.

Aramızdaki mesafeyi kaldıramayarak, ona yaklaşıp yüzünü avuçlarımla kavrarım. "*Krovinka*," diye başlarım ama sonra dururum. Sesim duygu dolu, bana o kadar yabancı bir his ki, neler olduğunu anlamam bir saniye sürer. "Gerçekten üzüleceğimi mi sandın?" diye sorarım sonunda.

"Nasıl anladın?"

Ona kaşlarımı kaldırıp alnını öptüm. "Adetinin ne zaman başladığını biliyorum Cyn, bir hafta geciktin."

"Sana söylemediğim için özür dilerim,"

diye fısıldadı. "Neden söylemedin?"

"Bilmiyorum." Ellerini benim ellerimin üzerine koyar ve başını çevirip avucumun birine öpücük kondurur. "Ne düşüneceğini bilemedim. Mutlu olmayacağından korktum, ama sana söylemeliydim. Özür dilerim."

"Benim iyi bir baba olamayacağımı düşündüğün için mi?" diye sorarım, en derin korkumu dile getirerek.

Gözleri benimkilere kayar. "Hayır, Sasha, hayır, Tanrı aşkına," der hemen. "Yemin ederim, bu hiç aklıma bile gelmedi. Senin nasıl bir baba olacağını biliyorum." Yüzünde kocaman bir gülümseme belirir ve şöyle der: "Sen çok iyi bir baba olacaksın, tıpkı benim hep sahip olmak istediğim gibi. Bu bebeği çok seveceksin ve onu herkesten daha iyi koruyacaksın. Seni babaları olduğu için çok şanslı olacaklar."

"Asıl şanslı olan benim," diyorum ona, sonra onu kucağıma alıp merdivenlerden yukarı taşıyorum. Artık hamile olduğunu kesin olarak bildiğim için, onu çıplak görmek için can atıyorum. Heyecanımı gülerek karşılıyor ve beni öperken kollarını boynuma doluyor.

"Okulu bırakmak istemiyorum" diyor.

"Senden bunu asla istemezdim. Sen harika bir veteriner teknisyeni olacaksın ve bunu başaracağız. Annem ve kız kardeşlerim, ihtiyaç duyduğumuzda her zaman çocuklara bakmaktan mutluluk duyacaklarını biliyorsun. Bunu başarabiliriz, *krovinka*. Söz veriyorum."

Rahatlamış bir şekilde başını sallıyor ve bir an bile olsa bu konuda endişelenmiş olmasına çok üzülüyorum.

"Yine de burada bazı değişiklikler yapmamız gerekecek," diyorum onu yere indirirken.

"Öyle mi?"

Elbisesi boyunca uzanan narin düğmeleri açmaya başlarken, "Öyleyiz. Kapısı olan bir yatak odasına ihtiyacımız var, çünkü ikimiz de hemfikiriz ki, ben sana sevdiğim şeyi yaparken çocuğun odaya girmesi, atlatmak için çok fazla terapi gerektirecek bir kabus olur" diyorum.

Dehşete kapılmış bakışları, kaşlarını çatmış alnındaki çizgileri yumuşatmak için elimi uzatmama neden oluyor. "Bunun olmasına asla izin vermem," diyorum gülerek. "Ayrıca bir çocuk odası yapmamız gerekiyor ve ben de emzikleri kaldırmam lazım."

"Ama onları seviyorsun. Eğitimin ne olacak?"

Gülümsemeden edemiyorum. "Benim tatlı karıcığım, bıçağımla pratik yapamayacağım diye endişeleniyorsun."

"Bu önemli," diye ısrar ediyor ve beni daha da gülümsetiyor. "Yaralanmanı istemiyorum."

Son düğmeyi de açıp, çıplak omzunu öpebilmek için kumaşı yeterince ayırıyorum. "Evin dışına bir oda yaptırırım, çocukların açamayacağı kilitli bir oda." Onu nazikçe ısıyorum. "Benimkiler bile."

"Sen kilit açıcı mıydın?" diye soruyor.

"Öyleydi, ama bu bebeğin benden çok sana benzemesini umuyorum."

Parmakları saçlarımı okşarken beni kendine çekip öper. "Birçok yönden sana benzerse iyi olur."

Ona göz kırptım. "Ama her yönden değil."

Onunla dalga geçiyorum, ama o ciddileşiyor ve gömleğimi yumrukluyor, beni daha iyi görebilmek için kendine çekiyor. "Ne olursa olsun, bebeğimizin her santimini seveceğim. Bence sen mükemmelsin, Sasha, ve eğer bebeğimiz senin benzersiz özelliklerinden bazılarını paylaşırsa," dedi ve benim ona attığım bakışa gülerek devam etti, "o zaman bununla başa çıkarız. Tıpkı babanın senin için yaptığı gibi, sen de onlara yardımcı olabilirsin. Ama bunu birlikte halledeceğiz ve her şey yoluna girecek."

Ben onaylayana kadar beni bırakmadı. Ben 1,95 boyunda, cinayet işleyen çılgın bir adamım, ama o beni o kadar etkiliyor ki, tek bir bakışıyla beni dizlerimin üzerine çökertiyor. Bana gülümsüyor ve smokin ceketimi çıkarmaya başlıyor. Ceket çıktıktan sonra, ben yavaşça elbisesini çıkarırken, o da gömleğimin düğmelerini açmaya başlıyor. Gelinliği ne kadar güzel olsa da, altındaki şaheserle karşılaştırıldığında hiçbir şey.

Elbisesi ayaklarının dibinde bir yığın halinde durduğunda nefesim kesiliyor ve o, straplez dantelli sütyen ve ona uyan külot dışında hiçbir şey giymiyor. Ayrıca, çok kadınsı ve çok kolay yırtılabilecek gibi görünen dantelli, narin bir şeye bağlı diz üstü çoraplar giyiyor.

Onun görüntüsü beni o kadar hipnotize ediyor ki, onun bir çığlık attığını ve daha iyi görebilmek için bileğimi kendine yaklaştırdığını fark etmem bir saniye sürüyor.

"Bunu ne zaman yaptın?"

Gözlerimi onun kıvrımlarından ayırıp en yeni dövme çeviriyorum. Sağ bileğimin iç kısmına onun adı yazıyor. "Bu sabah," diye göz kırparak söylüyorum. "Benny'ye sikimi değil bileğimi gösterdiğimde ne kadar mutlu olduğunu anlatamam."

Cyn gülümser ve parmağını isminin üç harfinin altında hafifçe gezdirir. Hâlâ merhemle kaplı olduğu için siyah harflere dokunmamaya dikkat eder, ama altındaki cildi öper ve sonra bana bakar. "Benim ismimi bir kez daha dövme yaptırdığınıza inanamıyorum."

"Eh, başka kimse benim aletimi görmeyecek, o yüzden herkesin görebileceği bir taneye ihtiyacım vardı." Kulakımın hemen altındaki boynumun yanındaki çıplak bir yeri işaret ediyorum. "Buraya da yaptıracağım."

"Belki senin adını bir yere yazdırırım," diye alay ediyor, ama bu düşünce bile güzel pantolonuma daha da sertçe bastırmamı sağlıyor. "İlginç," diyor parmaklarını penisimin çevresinde gezdirirken. "Doğum yaptıktan sonra kesinlikle Benny'den randevu alacağım."

Bebeğimizin şu anda tam da bu anda karımın karnında büyüdüğünü hatırlamak, dudaklarımdan derin bir inilti koparırken, ben de karımın başının arkasını avuçlayıp onu öpüyorum. Sayısız saatler boyunca karımın vücuduna tapındım ve gecenin geri kalanını da aynı şekilde geçirmeyi planlıyorum, ama şu anda onun içine girmem gerekiyor.

Ağzım hala onun ağzında iken, onu yatağımıza götürdüm, sırt üstü yatırmadan önce sütyenini çıkardım. Ben göğüslerine doğru öpüşürken, elleri vücudumda dolaşıyordu. Dilimi meme ucuna değdirdiğim anda, bıçağımı yavaşça kınından çıkardığını hissettim.

"Dikkatli ol, *krovinka*," diye ıslak göğsüne fısıldadım.

"Bu şeyi takarken benimle evlendiğine şaşırmamalıyım."

Elini ön cebime sokarsa, her yere yanımda taşıdığım örgüyü bulacağını söylemiyorum. Bunun yerine, altımda uzanan baştan çıkarıcı vücuda odaklanıyorum. Onu sertçe emdiğimde yumuşak bir inilti çıkarır ve nefes nefese bir sesle ekler: "Bıçağın orada olması oldukça uygun görünüyor."

Gülümserim ve bileğini tutmak için uzanırım, bıçağı bizden uzak bir yere koymasını sağlarken, karnını öpmeye başlarım. Geri kalanını da çıkarmak için yeterince uzun süre kaldırıyorum ve sonra ağzım tekrar onun tenine döner, onun tadını almak için çaresizce. Hala hamile olduğunu bilmekten çok şaşkın bir şekilde, karnının alt kısmında dururum. Ben sadece hayat aldım. Hiçbir zaman hayat yaratacağımı düşünmemiştim. Bu, beni her düşündüğümde ezici bir his uyandıran, alçakgönüllü bir düşünce, ama aynı zamanda heyecan verici, şaşırtıcı ve kendim için hayal edebileceğim her şeyden çok daha iyi.

Hala kafam karışık, bende her zaman bir şeyler eksik olacak, ama Cyn beni daha iyi bir adam yapıyor, mükemmel değil, ama daha iyi, ve bunun bir lütuf olduğunu biliyorum. Benim hakkımdaki her iyi şey ona ait, ve şimdi de bize ait.

doğmamış bebeğim. Bana aşık olmanın nasıl bir şey olduğunu öğretti ve şimdi bana baba olma hediyesini verdi. Her şeyi mahvetme korkusu ve endişesine rağmen, onu yanımda olduğu için bunu yapmayacağımı biliyorum. O bana yardım edecek, bana öğretmeye devam edecek ve ben de onu sevmeye ve onun ihtiyaç duyduğu adam olmak için elimden geleni yapmaya devam edeceğim.

Onu gördüğüm anda ona kapıldığımı biliyordum ve o günden beri her gün bu gerçeği kanıtladı. Onsuz bir hayat benim için söz konusu olamaz. Gözlerimiz buluştuğu anda o benim oldu ve onu asla bırakmayacağım. Kalbim son atışını yaptığında da, ciğerlerim son nefesini aldığında da. O zaman bile ona ait olacağım.

Onun bacaklarını açıp karıma girerken, vücutlarımızı olabildiğince sıkı bir şekilde birbirine kenetlerken, eve döndüğümü, tam da olmam gereken yerde olduğumu biliyorum. Kollarını ve bacaklarını bana dolarken, vücutlarımız birbirine sıkıca yapışmışken, parmaklarımı onun güzel kızıl saçlarına geçirip dudaklarına fısıldıyorum, "Seni seviyorum," her kelimesinin doğru olduğunu bilerek. Başkalarının ne hissettiğini asla bilemeyeceğim, ama ona karşı ne hissettiğimi biliyorum. Ve onu gördüğümde kemiklerimde hissettiğim, vücudumun her hücresine yayılan o her şeyi tüketen duygu, o mutluluk aşk değilse, o zaman ne olduğunu bilmiyorum.

Açıkçası, umurumda değil, çünkü ona olan hislerimde tek bir şeyi bile değiştirmezdim. Acımasız, bazen kanlı ve biraz da dengesiz olabilir, ama bu bizim ve mükemmel ve ben bunu seviyorum.

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldayarak cevap veriyor, sonra tırnaklarını omurgamda yukarı doğru sürükleyip topuğunu kıcıma batırarak beni teşvik ediyor.

Gülümserim ve karıma istediğini veririm. Ona her zaman istediğini ve ihtiyacı olanı vereceğim. İster yatak odasında ister dışında olsun, ona her zaman bakacağım.

Daha önce geleceğim hakkında hiç heyecanlanmamıştım, ama şimdi heyecanlıyım ve her saniyesini küçük Cyn'imle, *krovinka'mla*, dünyamı alt üst eden ve her açıdan daha iyi hale getiren kadınla paylaşmak için sabırsızlanıyorum.

Kalçalarımı sallayarak, o benim adımı inleyip bana daha da sıkı sarılırken, ona daha da derin giriyorum.

Bu, benim gibi bir erkeğin yaşayabileceği tek şey olan saf cennet, ama benim için sorun değil, çünkü başka hiçbir yerde olmak istemem.

SON

Okuduğunuz için çok teşekkürler!

Orijinal Melnikov serisini kaçırdıysanız, kitaplarını [buradan](#) okuyabilirsiniz! Bu seri sırayla okunmalıdır, bu yüzden lütfen Roman'ın kitabı Paved in Blood ile başlayın.

Ücretsiz bonus sahneyi nasıl elde edebileceğinizi öğrenmek için okumaya devam edin!

Amazon'da beni takip edin, yeni çıkan kitapları kaçırmayın!

Niki'nin kitabı yakında çıkıyor!!!

Teşekkürler!

Umarım Sasha ve Cyn'in hikayesini beğenmişsinizdir. Hepinizin bu hikaye hakkında ne düşündüğünü duymak için sabırsızlanıyorum!

Vaktiniz varsa, bir yorum bırakırsanız çok sevinirim.
Her yorum, kitaplarımın daha fazla kişi tarafından görülmesine yardımcı oluyor, bu yüzden sadece bir yıldızlı yorum olsa bile, benim için gerçekten çok önemli!

Ücretsiz baharatlı bonus sahneyi nasıl elde edebileceğinizi öğrenmek için okumaya devam edin!

Niki'nin hikayesi yakında geliyor!!!

Haber bültenime [kaydolmak](#) için lütfen [buraya](#) tıklayın.
Yeni yayınlar, ücretsiz bir roman ve bonus epiloglar hakkında güncellemeler alacaksınız!

Zaten kaydolduysanız, tüm bonus içeriği almak [için buraya](#) gidebilirsiniz!

Sizi spam ile rahatsız etmeyeceğime, bilgilerinizi paylaşmayacağıma veya sizi çok sayıda e-posta ile bombardımana tutmayacağıma söz veriyorum. Zamanınıza değer veriyorum ve

istediğiniz zaman aboneliğinizi iptal edebilirsiniz. 😊

Artık Facebook'tayım! Benimle sohbet etmek ve gelecek kitaplar hakkında bilgi ve tanıtımlar almak istiyorsanız, lütfen katılın!

[Facebook Okuyucu Grubu](#)

Diğer kitaplarımı okumadıysanız ve göz atmak istiyorsanız, aşağıya tıklayın. Hepsi KU'da mevcuttur!

[Buradan edinebilirsiniz!](#)

Sonunda bir web sitem oldu! [Buradan](#) inceleyebilirsiniz!

Daha fazla hikaye yolda! Yeni çıkan kitapları kaçırmamak için beni
Amazon'da takip etmeyi unutmayın!

Yazar

Soyadında da olduğu gibi, Sonja ahlaki açıdan gri, gizli bir altın kalbi olan alfa erkekleri sever. Sevdikleri kadınlara karşı çok hassas olan ve onları korumak için hiçbir engel tanımayan güçlü erkekleri sever.

İyi ile kötü arasındaki sınırların güzel ve seksi bir gri tonuna dönüştüğü karanlık mafya romanları yazıyor.

Aldatma yok ve mutlu sonlar her zaman garantidir!

sonja@sonjagreyauthor.com adresinden ulaşılabilir ve web sitesi sonjagreyauthor.com'dur.

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

